CAROLINE KEPNES

BİZ

BEKLİYOR. İZLİYOR. TAKİP EDİYOR.

epsilon®

Tamamen özgün. Hiç böyle bir şey okumadım. Sarsıcı ve korkutucu.
Stephen King

Bu kitap yüzünden Stockholm Sendromu'na kapılacaksınız.
Harpers Bazaar

Merak uyandırıcı.
Entertainment Weekly

Korkutucu.
US Weekly

Biz
Orijinal Adı: *Hidden Bodies*
Caroline Kepnes
Çeviri: Murat Karlıdağ

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Yağmur Yavaş Aydın
Kapak Tasarım: Dilara Kavaklıoğlu
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Ağustos 2019
ISBN: 978-605-173-604-4

© Alloy Entertainment ve Caroline Kepnes, 2016
Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah., Yılanlı Ayazma Sok., No: 8/F
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 34191

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

BİZ

CAROLINE KEPNES

Çeviri
Murat Karlıdağ

Epsilon

Anne, bu kitap senin için.
Hayat verdiğin için teşekkürler.

-1-

AMY için menekşe alıyorum. Gül değil. Güller hata yapan insanlar içindir. Bu sefer ben her şeyi doğru yaptım. İyi bir erkek arkadaştım. Seçimimi iyi yaptım. Amy Adam bu anda yaşıyor, bilgisayarda değil.

"Menekşeler, Rhode Island'ın eyalet sembolüdür," diyorum çiçeklerimi demet yapıp bağlayan adama. Hoyrat, kirli elleri çiçeklerin taç yapraklarını sıyırıp geçiyor. *Sıçtığımın New York'u.*

"Öyle mi?" diyor adam alçak sesle gülerek. "İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor."

Ödemeyi nakit parayla yapıyor ve menekşelerimi alıp Doğu Yedinci Cadde'ye gidiyorum. Mayıs ayına göre çok sıcak bir hava var. Çiçekleri kokluyorum. *Rhode Island.* Rhode Island'a daha önce de gitmiştim. Geçen kış Little Compton'daydım. Kara sevdaya tutulmuştum, kız arkadaşımın –*Merhum Guinevere Beck*– ruh sağlığı dengesiz arkadaşı –*Merhum Peach Salinger*– yüzünden düştüğü tehlike karşısında taş kesilmiştim.

Arabanın biri korna çalıyor ve özür diliyorum. Bir şey benim hatamsa bunu kabul ederim ama trafik ışığı yanıp sönerken yaya geçidine iniyorsan bu senin hatandır.

Tıpkı, geçen kış olanların benim hatam olması gibi. Bu hatayı, yani Salinger'ın evinin üst katında bir dolapta saklanışımı, gün içinde defalarca düşündüm. Dışarı çıkamadığım için bir kahve ku-

pasının, seramik bir *kabın* içine işemek zorunda kalmış ve kupayı da dolabın ahşap zeminine bırakmıştım. Fırsatını bulduğumda oradan kaçtım ve başka yolu yoktu ama kupayı unutmuştum.

O günden sonra başka biri oldum. İnsan geriye dönüp geçmişi değiştiremez fakat kendini geliştirebilir, *hatırlayan* bir insan olabilir. Artık kendimi detaylara adadım. Örneğin, Amy Kendall Adam'ın Mooney Nadir ve Kullanılmış Kitaplar'a, hayatıma geri döndüğü o ânı çok net hatırlıyorum. Gülümsediğini, tarak yüzü görmemiş sarı saçları ve yalanlarla dolu özgeçmişi hâlâ gözümün önünde. Beş ay önceydi ve dediğine göre iş arıyordu ama aslında beni aradığını ikimiz de biliyorduk. Onu işe aldım, elinde spiral telli bir not defteri ve görmek istediği nadir kitapların bir listesiyle ilk iş gününe zamanında geldi. İçi *süper meyve* dolu camdan bir saklama kabı taşıyordu, bana bunların sonsuza kadar yaşamasına yardım edeceğini söyledi. Ona, kimsenin sonsuza kadar yaşayamayacağını söylediğimde gülmüştü. Çok güzel, sakin bir gülüşü vardı. Lateks eldiven de giymişti.

Birini aldım. "Bunlar nedir?"

"Bu sayede kitaplara zarar vermem," diye açıkladı Amy.

"Ön kısımda olmanı istiyorum," dedim. "Bu basit bir iş, çoğunlukla rafları doldurmaktan, tedarik çizelgesini tutmaktan ibaret."

"Tamam," dedi. "Ama *Alice Harikalar Diyarında*'nın değerinin *bir milyon doların üzerinde* olduğunu biliyor musun?"

Güldüm. "Kalbini kırmak istemem ama alt katta *Alice*'imiz yok," dedim.

"Alt katta mı? Özel kitapları orada mı saklıyorsun?" diye sordu.

Elimi çelimsiz sırtına koyup *özel kitapları* korumaya aldığımız kafese onu götürmek, içeriden kapıyı kilitleyip onu soymak ve ona sahip olmak istedim. Fakat sabırlıydım. Ona bir vergi formuyla bir kalem verdim.

"Eski kitapları kapı önünde satmana yardım edebilirim," dedi. "Kapı önü satışlarında neler bulacağını asla tahmin edemezsin."

Gülümsedim. "Tabii bunun adını kapı önü satışı koymayacağına söz verdiğin sürece," dedim.

Amy gülümsedi. Eğer burada çalışacaksa *işin ucundan tutması* gerektiğini anlamıştı. Birlikte şehir merkezine gidip ev satışlarını takip etmemizi, kütüphane üye kartları bulmamızı ve caddedeki boş kutuların içini didik didik etmemizi önerdi. *Birlikte çalışmak* istiyordu, bir insanı yakından ve hızlı şekilde tanımanın en iyi yolu buydu. Hani harabe halindeki, küflü odalara birlikte iner, aceleyle çıkıp temiz hava alır, birlikte kahkahalar atar ve tek yolun bir şeyler içmek olduğuna karar verirsiniz. Biz de bir ekip olduk.

Yürüteciyle geçen yaşlı bir kadın başını kaldırıp bana bakıyor. Gülümsüyorum. Menekşeleri işaret ederek, "İyi bir çocuksun," diyor.

Öyleyim. Teşekkür edip yoluma devam ediyorum.

Birkaç ay önce, Amy ve ben, ölü bir adamın Yukarı Doğu Yakası'ndaki oturma odasında flörte başladık. Kapı önü satışlarından beş dolar vererek benim için aldığı lacivert bleyzır ceketin yakasını çekiştirip *Mutluluk Fotoğrafı* romanının imzalı, kırış kırış bir kopyasına *yedi yüz dolar* vermem için yalvardı.

"Amy," diye fısıldadım. "Yates artık büyük bir yazar değil, ufukta da bir yeniden doğuş işareti görmüyorum."

"Ama ben seviyorum," diye itiraz etti. "Bu kitabın benim için anlamı büyük."

Kadınlar böyledir. Duygusaldırlar. Bu şekilde iş yapılmazdı ama Amy'ye, onun kocaman mavi gözlerine, bir Guns N'Roses şarkısından fırlamış gibi duran uzun sarı saçlarına bakarken ona hayır demek imkânsızdı.

"Fikrini değiştirmek için ne yapabilirim?" diye dil dökmeye başladı.

Bir saat sonra yüksek bir fiyatla *Mutluluk Fotoğrafi*'nı almıştım ve Amy, Midtown'daki bir Starbucks'ın tuvaletinde aletimi emiyordu. Göründüğünden çok daha romantikti çünkü birbirimizden *hoşlanıyorduk*. Yaptığımız sıradan bir oral seks değildi; *ağzına almanın* ta kendisiydi dostlarım. Amy ayakta duruyordu, kot pantolonunu indirdim ve öylece kalakaldım. Ağda yapmayı sevmediğini biliyordum; bacakları çoğu zaman tüylüydü ve tek sebebi *su tasarrufuydu*. Fakat dikenli bir çalılıkla karşılaşmayı beklemiyordum. Beni öptü. "Ormana hoş geldin," dedi.

Yürürken gülümsememin sebebi de bu, çünkü insanlar böyle mutlu olur. Amy ve ben, *The Freewheelin'* albüm kapağındaki Bob Dylan ve Suze Rotolo'dan daha ateşliyiz, *Vanilla Sky* filmindeki Tom Cruise ve Pénelope Cruz'dan daha akıllıyız. Bir projemiz var: *Portnoy'un Feryadı* romanının baskılarını topluyoruz. Bizim favori kitaplarımızdan biri ve birlikte tekrar tekrar okuyoruz. Amy beğendiği bölümlerin altını keçeli kalemle çizince ona daha ince bir kalem kullanmasını söyledim.

"Ben ince değilim," dedi. "İncelikten nefret ederim."

Amy bir keçeli kalem; hırslı bir kız. *Portnoy'un Feryadı*'nı çok seviyor ve ben kitabın şimdiye kadar basılmış bütün koyu sarı kapaklı baskılarını bulmak ve bodrumda saklamak istiyorum, böylece onlara sadece Amy ve ben dokunabiliriz. Bir kitaptan gereğinden fazla stok yapmamalıyım ama Amy'yi koyu sarı baskılarla dolu duvarın yanında becermek hoşuma gidiyor. Yazarı Philip Roth da bunu onaylardı. Ona mektup yazarak bunu anlatmamız gerektiğini söylediğimde Amy kahkahalarla gülmüştü. Hem hayal gücü hem de kalbi var.

Telefonum çalıyor. Gleason Kardeşler Elektrik'ten nemlendirme makinesiyle ilgili arıyorlar ama bu bekleyebilir. BuzzFeed'den *havalı bağımsız kitabevleri* listesi hakkında bir e-posta gelmiş ve bu da bekleyebilir. Eğer insanın hayatında aşk varsa, geri kalan her şey bekleyebilir. Yolda yürürken, sevdiğim kadını sarı *Portnoy'un Feryadı* kitaplarından oluşan bir yığının önünde çırılçıplak hayal ediyorum.

Mooney Kitapları'na ulaşıyorum ve kapıyı açtığımda zil çalıyor. Amy kollarını kavuşturmuş, sert bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. Belki de çiçeklere alerjisi vardır. Belki de menekşe sevmiyordur.

"Sorun nedir?" diye soruyorum ve bunun, bir kız kancıklaşmaya başladığında, yeni araba kokusu uçup gittiğinde olduğu gibi sonun başlangıcı olmamasını umut ediyorum.

"Çiçekler mi?" diyor. "Çiçeklerden daha çok istediğim ne var biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Anahtarlar," diyor. "Burada bir adam vardı, ona Yates'i satabilirdim ama *anahtarlarım* olmadığı için gösteremedim."

Çiçekleri tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Sakin ol, telefon numarasını aldın mı?"

"Joe," diyor Amy ayağını yere vurarak. "Bu işi seviyorum. Aptallık ettiğimin farkındayım ve sana bu işi ne kadar istediğimi söylememem gerektiğini de biliyorum. Ama lütfen. O anahtarları istiyorum."

Cevap vermiyorum. Işığın ambiyansını, Rolling Stones'un en sevdiğim şarkısı "Sweet Virginia"nın düşük tondaki uğultusunu ve o anda olup biten her şeyi ezberleyip hafızamdaki bir kasada saklamam gerekiyor. Kapıyı kilitlemiyorum. AÇIK tabelasını çevirmiyorum. Tezgâhın arka tarafına geçip Amy'yi kollarımın arasına alıyorum. Eğilip onu öpüyorum, o da beni öpüyor.

Daha önce kimseye anahtar vermedim. Fakat bunun olması gerekiyor. Hayatı genişletmek zorundayız. İnsanın yatağı başka birini daha içine alacak kadar geniş olmalıdır ve o başka biri geldiğinde onu içeriye almak kişinin sorumluluğundadır. Geleceğime sahip çıkıyorum. Pembe renkli, çiçekli anahtarlara ekstradan para ödüyorum. O pembe metalik şeyleri avcuna bıraktığımda, Amy onları öpüyor.

"Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum," diyor. "Sana minnettarım Joe. Bunları hayatım pahasına koruyacağım."

O gece evime geliyor ve onun beğendiği aptal filmlerinden birini izliyoruz – *Kokteyl,* sonuçta kimse mükemmel değildir. Sonra sevişiyoruz, pizza siparişi veriyoruz ve havalandırma cihazım arızalanıyor.

"Tamirciyi arasak mı acaba?" diye soruyor.

"Siktir," diyorum. "Anma Günü de geliyor."

Gülümsüyorum, onu yere yatırıyorum, almadığı bacakları bacaklarıma batıyor ama artık buna alıştım. Hoşuma gidiyor. Amy dudaklarını yalıyor. "Neyin peşindesin Joe?" diyor.

"Eve git ve bir çanta hazırla," diyorum. "Ben de kırmızı, küçük bir Corvette kiralayacağım ve buradan gideceğiz."

"Sen delisin," diyor. "Kırmızı bir Corvette'le nereye gideceğiz?"

Boynunu ısırıyorum. "Gidince görürsün."

"Beni kaçırıyor musun?" diye soruyor.

Eğer istediği buysa, evet, onu kaçırıyorum. "İki saatin var. Bavulunu hazırla."

-2-

AMY bacaklarını almış, bunu yapmak istediğini biliyordum. Ben de bana düşeni yaptım. Gerçekten de üstü açılır, kırmızı bir Corvette kiraladım. Rhode Island ormanlarına doğru yol alan *o puştlardanız*. İnsanların en kötü kâbusuyuz. Mutluyuz. Kimseye ama hiç kimseye ihtiyacımız yok. Kimseyi iplemiyoruz, ne düşündüğünüz ve bize ne yaptığınız umurumuzda değil. Arabayı ben kullanıyorum. Amy rüyalarımdaki kız ve bu birlikte ilk seyahatimiz. Sonunda aşkı buldum.

Arabanın üstü açık, birlikte "Goodbye Yellow Brick Road" şarkısını söylüyoruz. Bu şarkıyı seçtim çünkü trajik şekilde hasta kız arkadaşım Guinevere'nin mahvettiği bütün o güzellikleri geri istiyorum. (Onun sınırda kişilik bozukluğundan mustarip olduğunu şimdi anlıyorum. Bu düzeltilemez.) Beck ve onun korkunç arkadaşları bana da çok zarar verdiler. Beck'i düşünmeden New York'ta hiçbir yere gidemiyordum. Bir daha Elton John dinleyemem sanıyordum çünkü Peach'i öldürdüğüm sırada onun bir şarkısı çalıyordu.

Amy omzuma dokunuyor ve havada süzülen bir şahini işaret ediyor. Gülümsüyorum. Amy, müziğin sesini kısmak, kuştan bahsetmek ve bundan bir anlam çıkarmak isteyecek türden bir angut değil. Tanrı aşkına, harika bir kız. Fakat her şey ne kadar yolunda ve güzel giderse gitsin, ürkütücü bir gerçek hep karşımda duruyor:

Kahve kupasını almayı unuttum.

Lanet kupa aklımdan çıkmıyor. Bunun başıma iş açacağını biliyorum. Eşsiz biri değilim; hayatta kalmak bir kupa dolusu çişinizin bir yerlerde olması demek. Fakat salaklığım yüzünden kendimi affedemiyorum, bir kızın bir gecelik ilişki yaşadığı evde hırkasını "unutması" gibi bir şey bu. Kahve kupası bir sapma. Bir hata. Her ne kadar genelde çok titiz ve dikkatli olsam da kusursuz olmadığımın bir ispatı. Bunu telafi edecek bir plan tasarlamamıştım ve Amy bundan pişmanlık duymama sebep oluyor. Dünyamızın temiz olmasını, deterjanla temizlenmiş gibi ışıl ışıl olmasını istiyor.

Bana camları çizik güneş gözlüğünü uzatıyor. "Araba kullanıyorsun," diyor. "Buna benden çok senin ihtiyacın var."

O Beck'in tam zıddı. Beni düşünüyor. "Teşekkürler Ame."

Beni yanağımdan öpüyor ve hayat ateşli bir düşe dönüşüyor. Komada mıyım yoksa tüm bunlar bir halüsinasyon mu, bilemiyorum. Aşk insanın öngörüsünü yerle bir eden bir duygudur. İçimde en ufak bir nefret yok. Amy, şifacım, benim antibakteriyel güzelim, hepsini alıp götürdü. Eskiden gerginliğe meyilli bir yapım vardı, hatta saplantılı olduğum bile söylenebilirdi. Beck o kadar büyük bir sorundu ki onu halletmek için evine kadar takip etmek, e-posta hesabının şifresini kırmak, Facebook ve Twitter hesaplarından, dur durak bilmeden mesaj yazmasından, bütün o çelişkilerinden, yalanlarından dolayı endişeye kapılmak zorunda kalmıştım. O benim zayıf ânımın bir seçimiydi ve bunun acısını çektim. Dersimi aldım. Amy'yle ilişkim iyi gidiyor çünkü onu internette gizlice takip etmiyorum. Şunu açıkça söyleyeyim: Amy kapsama alanı dışında. Facebook, Twitter, Instagram hatta e-posta hesabı bile yok. Kullan-at telefonlar tercih ediyor, bu yüzden iki üç haftada bir onun yeni numarasını telefonuma kaydediyorum. Tam bir analog, bana çok yakışıyor.

Bunu bana ilk söylediğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım ve biraz da peşin hükümlü yaklaşmıştım. Hangi salak *çevrimdışı* olmak ister ki? Bu kız gösteriş budalası bir çatlak mıydı? Yalan mı söylüyordu? "Peki maaşını nasıl alıyorsun?" demiştim. "En azından bir banka hesabının olması gerekir."

"Queens'te bir arkadaşım var. Çeklerimi onun adına yazdırıyorum, o da bana nakit veriyor. Çoğumuz onu kullanıyoruz. O en iyisidir," diye cevap vermişti.

"Çoğumuz mu?"

"Çevrimdışı insanlar yani," demişti. "Yalnız değilim."

Kancıklar çıtkırıldım olmak isterler. Dünyadaki kimsenin onlarla kıyaslanamayacağını söylemenizi isterler. (Prince'ten özür dilerim.) Instagram'daki tüm o küçük şöhret canavarlarına rağmen –bana bakın, ekmeğime reçel sürdüm!– ben farklı birini buldum. Amy kendini farklı göstermeye uğraşmıyor. Tek başıma bilgisayar karşısında oturup onun durum güncellemelerine bakmıyor, sahte sevinç gösterisi fotoğraflarını incelemiyorum. Onun yanındayken sadece onun yanındayım ve yanımdan ayrılırsa, nereye gideceğini söylediyse orada olur.

(Elbette onu takip ettim, arada sırada da telefonuna bakıyorum. Yalan söylemediğinden emin olmam lazım.)

"Havada tuz kokusu var," diyor Amy.

"Henüz değil," diyorum. "Birkaç dakika sonra."

Başını sallayarak onaylıyor. O saçma sapan tartışmalara girmez. Asabi Beck'e hiç benzemiyor. O ruh hastası kız, bana, Peach'e, okuldaki sokuk *yazar* arkadaşlarına, en yakın olduğu insanlara yalan söylüyordu. Bana babasının öldüğünü söylemişti. (Gerçek hiç de öyle değildi.) Sırf arkadaşı Peach sevmiyor diye *Manolya* filminden nefret ettiğini söylemişti. (Yalan söylüyordu. E-postalarını okumuştum.)

Amy iyi bir kız. İyi kızlar nazik olmak için yabancılara yalan söyler, sevdiklerine değil. Şimdi bile, yırtık pırtık, kolsuz bir Rhode Island Üniversitesi tişörtü giyiyor. O oraya gitmedi, herhangi bir üniversiteye de gitmedi ama her zaman üniversite tişörtleri giyiyor. Bana da sırf bu yolculuk için bir Brown Üniversitesi tişörtü almış. "Benim öğrenci, senin de hocam olduğunu söyleriz." Kıkırdıyor. "Benim *evli* profesörüm."

Böyle tişörtleri bir yardım derneğinin şehrin dört bir yanındaki mağazalarından bulup buluşturuyor. Göğsünde her zaman *Hücum Tigers! Arizona Eyaleti!* diyen yazılar oluyor. Kitabevine gelenlerin

konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. *Princeton'a mı gidiyorsun? UMass'te mi okuyorsun? New York Üniversitesi'ne mi devam ediyorsun?* Amy bunların hepsine evet cevabını veriyor. Kadınlara güler yüzlü yaklaşıyor, erkeklere de bir şansları olduğu izlenimi veriyor. (Hiç şansları yok.) Sohbeti seviyor. Benim küçük antropoloğum, dinleyicim hikâye seviyor.

Bizi Little Compton'a ulaştıracak yola yaklaşıyoruz, hayatın bundan daha iyi olamayacağını düşündüğüm sırada, yanıp sönen ışıkları görüyorum. Bir polis aracı bize doğru yaklaşıyor. Hızla. Lambalarının hepsi açık, sirenleri avaz avaz bağırıyor. Frene basıyorum, dizlerimin titremesine engel olmaya çalışıyorum.

"Bu da ne?" diyor Amy. "Hızlı bile gitmiyordun."

"Bilmiyorum," diyorum. Polis, arabasının kapısını açarken gözümü dikiz aynasından ayırmıyorum.

Amy bana bakıyor. "Ne yaptın?"

Ne mi yaptım? Eski kız arkadaşım Guinevere Beck'i öldürdüm. Cesedini New York'un dışarı mahallelerinde bir yere gömdüm ve suçu da terapisti Dr. Nick Angevine'in üzerine attım. Daha öncesindeyse arkadaşı Peach Salinger'ı boğdum. Onu buranın sekiz kilometre kadar uzağındaki bir sahildeki aile evinde öldürdüm ve intihar süsü verdim. Ayrıca, *Benji Keyes* adındaki uyuşturucu müptelası beyinsiz sodacı dallamanın da defterini dürdüm. Yanmış cesedi kendi deposunda duruyor ama ailesi onu âlem yaparken öldü sanıyor. Ah, biri daha var. Candace, âşık olduğum ilk kız. Onu da denize atmıştım. Kimse bunları yaptığımı bilmediği için, Amy'nin sorusu damdan düşer gibi sorulmuş bir soruya benziyor.

"Bilmiyorum," diyorum ve bu kahrolası bir kâbus.

Amy torpido gözünde araç kiralama belgesini arıyor, evrakı çıkarıyor ve torpido gözünün kapağını sertçe kapatıyor. Polis Memuru Thomas Jenks güneş gözlüğünü çıkarmıyor. Omuzları düşük, üzerindeki üniforma üstüne bol geliyor. "Ehliyet ve ruhsat," diyor. Gözlerini göğsümün üzerindeki BROWN kelimesinde gezdiriyor. "Okula mı dönüyorsun?' diyor

"Little Compton'a gidiyorum." Sonra toparlıyorum. "Sonunda. Ağırdan alıyorum."

Adam pasif agresif savunmamı pek takdir etmiyor. Hiç de hızlı gitmiyordum ve ben Brown öğrencisi bir zibidi değilim, bu yüzden de üniversite tişörtleri giymiyorum. New York kimliğimi öyle bir inceliyor ki sanki bir asır geçiyor ve sonra bir asır daha.

Amy öksürüyor. "Memur Bey, ne kusur işledik acaba?"

Memur Jenks önce ona, sonra bana bakıyor. "Dönerken sinyal vermediniz," diyor.

Dalga mı geçiyorsun onun bunun çocuğu? "Ah, özür dilerim," diyorum.

Jenks "birkaç dakika" müsaade istiyor ve hantal adımlarla arabasına geri dönüyor, adımlarını sıklaştırıyor ama bunu yapmasa daha iyi olurdu. Aslında, "birkaç dakika" da istememesi gerekirdi. O arabasının kapısını açıp bindiği sırada, eski sabıkalarımı ve gizli kapaklı işlerimi düşünüyorum. Boğazım tıkanıyor.

"Sakin ol, Joe," diyor Amy ve elini dizimin üzerine koyuyor. "Ufak bir trafik kuralı ihlali, o kadar."

Ama o dört kişiyi öldürdüğümü bilmiyor. Ter içindeyim ve buna benzer şeyler duymuştum. Adamın biri ufak bir kural ihlalinden durdurulur, sonra her nasılsa sistemin ve bilgisayarların sadistçe sihri sayesinde bütün diğer suçları yüzünden polis tepesine çöküverir. Kafama sıkmayı tercih ederim.

Amy radyoyu tekrar açıyor. Üstünden beş şarkı ve yirmi dakika geçmesine rağmen, Memur Thomas Jenks hâlâ arabasında ve elinde kişisel bilgilerimi tutuyor. Sinyal vermedim diye bana basit bir ceza kesecekse ve bütün olan biten bundan ibaretse, o zaman neden telefonda konuşuyor? Neden sürekli bilgisayarın tuşlarına basıyor? *Sezon* başlangıcında, tam da iPhone'um havanın güneşli olduğunu söylerken ve gökyüzü yağmur bulutlarıyla doluyken özgürlüğüm sona mı erecek yoksa? Çünkü bu eyalette tanıdığım bir polis var. Adı Polis Memuru Nico ve benim adımın Spencer olduğunu sanıyor. Bilgisayarda fotoğrafımı görürse ne yaparım? Ya beni tanırsa, *Jenks*'i arar ve *bu çocuğu tanıyorum* derse? Ve sonra—

"Joe," diyor Amy ve onun burada olduğunu neredeyse unutmuşum. "Panik atak geçiriyor gibisin. Kötü bir şey yok. Hız aşımı cezası bile değil."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Polisleri sevmiyorum, hepsi bu."

Bacağımı okşuyor. "Anlıyorum," diyor.

Soğutucuya uzanıp bir tane şeftali alıyor. *Şeftali.* Tabii ki geriye dönmek beni öldürüyor. Amy şeftaliyi yerken, ben de Peach* Salinger ve ağzına kadar çiş dolu kahve kupası kâbusları görüyorum.

Kahve kupası.

Kupanın gittiğine kendimi inandırmaya çalışıyorum. Temizlikçi kadının çarpıp yere devirdiğini, içinin bulandığını ve yeri çamaşır suyu döküp iyice sildiğini hayal ediyorum. Gözümün önünde bir golden retriever köpek canlanıyor. Yazlık evleri olan insanlar büyük köpekleri severler. Köpek etrafı koklayıp gezinirken patisi kahve kupasına çarpıyor, sahibi onu çağırdığında koşuyor, idrarım yere yayılıyor ve kurtuluyorum. Salinger çocuklarından birinin saklambaç oynadığını hayal ediyorum. Ayağı kahve kupasına çarpıyor. Kurtuluyorum. Salinger'ın telefonda sürekli mesaj yazan, dangalak kuzenlerinden birinin ayakkabılarını rasgele dolabın içine fırlattığını, pahalı Manolo ayakkabıların, Tory Burch sandaletleri sırılsıklam olunca korkudan altına edecek hale geldiğini gözümde canlandırıyorum. Ayakkabıları çöpe atıyor. Kurtuluyorum.

Polis arabasının kapısı kapanıyor. Jenks bize doğru yürüyor. Arabadan inmemi isteyebilir. Bana yalan söyleyebilir, beni kandırmaya çalışabilir. Amy'nin arabadan inmesini isteyebilir. Zavallı herif parfüm sürmüş, ehliyetimi ve araç kiralama belgesini bana uzatıyor.

"Alıkoyduğum için özür dilerim," diyor. "Bize verdikleri şu bilgisayarlar her seferinde donuyor."

"Teknoloji işte," diyorum iç çekerek. Özgürüm. *Özgür!* "İşimiz bitti o zaman, değil mi?"

"Tek istediğim şu sinyal kolunu kullanmanız," diyor.

Gülümsüyorum. "Memur Bey gerçekten çok üzgünüm," diyorum.

Jenks bize *şehir merkezinde* yaşayıp yaşamadığımızı soruyor. Ona Brooklyn'in daha sakin bir yer olduğunu ve her şeyin yolunda gideceğini söylüyorum. Kutsanmış gibiyim. Jenks'in umut

* Şeftali. (e.n.)

veren vücut spreyinin kokusunu alıyorum. Adamın küçük hayatını görebiliyorum, her şey gözlerinden okunuyor; cansız, peşinden gitmediği ve gitmeyeceği hayalleri var, çünkü korkağın teki, çünkü düşlerinin detaylarını, insanın korkudan paniklemesine sebep olan, telaşlandıran detayları görmekten aciz. Üniformanın basitliği yüzünden polis oldu çünkü bu sayede her gün ne giyeceğini düşünmek zorunda kalmayacaktı.

"İyi eğlenceler," diyor. "Kendinize dikkat edin."

Tekrar yola çıkıyorum ve günüm, hayatım oracıkta sona ermediği için rahatladım. Bir elimi direksiyona atıyor, diğer elimi de Amy'nin şortunun altında gezdiriyordum. Döneceğimiz kavşağı, bizi Little Compton'a götürecek yolu görebiliyorum. Gelecekte hayatımın hiçbir ânında polislerle karşılaşmak istemiyorum, boğazıma kadar battığımı, bir işi yarım bıraktığımı biliyorum ve bunu bir daha asla tekrarlamayacağım.

Kavşaktan dönerken bu sefer o sikik *sinyal kolunu* kullanıyorum.

-3-

DEL'İN Limonatacısı'nın önünde duruyor, piknik masalarından birine oturup limonlu buzlaş içerek kutlama yapıyoruz. "Güzel," diyor Amy omuz silkerek. "Ama açıkçası *o kadar* da güzel değil, sen ne dersin?"

Onun bu muhalif tavrını seviyorum. "İnsanlar tatilde her şeyin daha iyi olduğunu düşünür," diyorum.

"Yelp sitesindekiler işte," diyor. "Zavallı insanlar bunun bir yıldızlık buzlaş olduğunu söylemek ve kendine güveni olmayan insanlar ise herkes tarafından kıskanılmayı istiyor, 'süper buzlaş'."

Bazen keşke o Beck'le tanışmış olsaydı diye düşünüyorum. "Vay be," diyorum. "Kelimesi kelimesine eski kız arkadaşımı tarif ettin."

Dudaklarını şapırdatıyor. "Hangisini?"

Tatildeyiz, bu yüzden rahat davranıyorum. Yeni kız arkadaşınıza eskisinden bahsetmemelisiniz ama ben ona Beck'ten biraz bahsediyorum.

"En iyi üniversitelerden birine gidiyordu demek? Züppe miydi peki?"

"Bazen," diyorum. "Ama çoğu zaman kederliydi."

"Biliyor musun, o tür okullara gidenlerin çoğu psikopat olur çünkü bütün çocuklukları o okullara girmeye *çabalamakla* geçer. Ânı yaşayamazlar."

Onu hemen oracıkta, o masanın üzerinde becermek istiyorum. "Çok haklısın," diyorum. "Hiç öyle biriyle çıktın mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Bana seninkini anlatmak isteyebilirsin ama ben kendiminkini anlatmak istemiyorum."

Gizemin ne kadar önemli olduğunu bilenler arasında geriye kalan tek kadın o. Buzlaşını çöp tenekesine atıyor, sırtüstü uzanıyoruz ve başımızın üzerinde sallanan dalları seyrediyoruz.

"Konuş," diyor. "Anlat bana."

En başından itibaren, kitabevinden, Beck'in sutyensiz halinden, –Amy onun dikkat çekmeye çalıştığını söylüyor– Beck'in kendine Paula Fox kitabı satın almasından başlıyorum. Amy'nin çok güzel ve sıradışı tarafı da bu. Kendi hikâyesini anlatmak için sözümü kesmiyor ya da kıskançlık yapmıyor. Beni dinliyor, söylediğim her şeyi anlıyor. Beck'in kötü niyetli biri olduğunu anlatmak beni bağırsaklarımı boşaltmışım gibi rahatlatıyor ama bunun için insanın bazen arabaya atlayıp yolculuğa çıkması gerekiyor. Bu sohbeti New York'ta yapabileceğimizi sanmıyorum. Amy'nin yanında kendimi çok bilinçli hissediyorum ve Beck'in Bemelmans Bar'da tweet attığı, sözlükten *tekbenci* kelimesinin anlamına bakmak zorunda kaldığını anlattığımda beni anlıyor. Ona Beck'in Little Compton yerine LC dediğini söylediğimde kahkahalarla gülüyor. Anlıyor. O her şeyi anlıyor. Hepsini. Anlaşılıyorum. Başını çeviriyor.

"Birlikte buraya geldiniz mi?" Sesi yüksek ve şüphe dolu.

"Hayır," diyorum. Teknik olarak bu bir yalan değil. Beck'i buraya kadar takip etmiştim. İkisi farklı şey.

Beck'in psikiyatristiyle beni aldattığını anlatıyorum.

"Çok korkunç," diyor Amy. "Nasıl anladın peki?"

Onu kaçırdım, evine zorla girdim ve MacBook Air bilgisayarında kanıtları buldum. "İçimde bir his vardı," diye yalan söylüyorum ama bu da doğru sayılabilir. "Ona sordum, o da bana anlattı. Hepsi bu. Sonra da ayrıldık."

Bacağımı okşuyor. Ona, Nicholas Angevine adını Google'dan aramasını söylüyorum. Dediğimi yapıyor, gazete haberlerini hızla gözden geçiriyor ve bana korku dolu gözlerle bakıyor. "Psikiyatristi onu öldürdü mü?"

"Evet," diyorum. Kulağa etkileyici geliyor. Ona o kadar sağlam bir cinayet komplosu kurdum ki hadisenin anlatıldığı Wikipedia sayfasında bile *yokum*. "Kızı öldürdü ve cesedini de ailesinin şehirdışındaki yazlığının yakınlarında bir yere gömdü."

Ürperiyor. "Onu özlüyor musun?"

"Hayır," diyorum. "Üzülüyorum elbette ama aramız zaten iyi değildi, anlatabiliyor muyum? Ama sen ortaya çıkınca, yani, kulağa tuhaf geliyor ama onu hiç özlemediğimi anladım."

Dizini dizime vuruyor. "Bu çok tatlı." Beni bir deli doktoruyla aldatmayacağına söz veriyor. Psikiyatristlere karşı temkinli ve onların "başkalarının acılarına basarak yükselen insanlar" olduğunu söylüyor.

Tanrı'm, onun renkli, duygusal ve şüpheci zekâsına âşığım. Onu öpüyorum.

"Hemen dönerim," diyor ve el çantasını benim yanımda bırakıp otoparkın karşısındaki tuvalete gidiyor. Yürürken arkasını dönüyor ve kitabevinde yaptığı gibi bana göz kırpıyor. Tuvalete girip gözden kaybolduğunda, el çantasından telefonunu çıkarıyorum.

Telefonunu incelerken bulacaklarımdan hiç korkmuyorum. Sadece her şeyi öğrenmek istiyorum. Eski bir filmde Julia Roberts şapkaları denerken ve "Brown Eyed Girl" şarkısıyla dans ederken onu izlemeyi seven adam gibiyim. Beck'in telefonundaki hiçbir şey beni güldürmemişti ama Amy'nin çantasını karıştırmak onunla ilgili hislerimi onaylıyor. Google arama geçmişindeki ilk öğe: Henderson narsist. Adamın kanepede, konuklarının ise sandalyede oturduğu, bizim de haftada birkaç kez sinir olmak için izlediğimiz sohbet programı *F@#k Narcissism*'in özetlerini okuyor. Adamın kanepede oturmasının sebebi sadece kendinden bahsetmek isteyen bir *narsist* olması ama her program, *sunucunun* tanıtımını yaptığı boktan filmlerle ilgili bir sohbete dönüşüyor. Amy, Henderson'ın başarısının kültürümüzün bir yamyamlık kıyametinin eşiğine sürüklendiğinin kanıtı olduğunu söylüyor.

"Ne yapıyorsun?"

İrkiliyorum ve Amy'nin telefonunu neredeyse elimden düşürüyorum. Gölgesi üzerime düşerken başımı kaldırıp mahcup gözlerle

ona bakıyorum. Kollarını birbirine kavuşturmuş, kaşlarını çatarak tepemde dikiliyor.

Siktir. Yutkunuyorum. Yakalandım.

"Amy," diyorum telefonu sıkıca kavrayarak. "Hiç hoş olmadığını biliyorum ama sandığın gibi değil."

Elini uzatıyor. "Telefonumu ver."

"Amy," diyorum yalvaran bir sesle. "Özür dilerim."

Başını çeviriyor. Telefonunu ona uzatıyorum, yanıma oturmasını istiyorum ama yine kollarını kavuşturuyor. Gözleri nemleniyor. "Ben de tam senin yanında ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum."

"Özür dilerim," diyorum yeniden.

"Niye her şeye burnunu sokuyorsun? İlişkimizi niye bu şekilde bozuyorsun ki?" diye çıkışıyor.

"Öyle bir şey değil," diyerek elimi uzatıyorum.

"Hayır," diyor elimi iterek. "Bana güvenmiyorsun. Neden güvenesin ki? Seninle ilk tanıştığımızda elimde çalıntı kredi kartı vardı. Bana güvenmezsin tabii."

"Ama ben sana güveniyorum," diyorum ve gerçek kulağa çok tuhaf geliyor. "Telefonuna baktım çünkü senin için deli oluyorum ve tuvalete gittiğinde de seni özledim." Yere çöküp dizlerine kapanıyorum. "Amy, yemin ederim. Sana hiç kimseye olmadığı kadar tutkunum ve bunun çılgınlık olduğunu biliyorum. Ama seni seviyorum. Sen banyodayken bile daha fazlasını istiyorum."

Başta hiçbir şey olmuyor. Boş gözlerle bana bakıyor. Sonra iç çekiyor ve saçlarımı karıştırıyor. "Kalk hadi."

Banka oturduğumuz sırada bir minivanın içinden gürültücü bir aile çıkıyor. Beş dakika önce olsaydı, onlarla dalga geçen espriler yapardık. Oysa şimdi çok ciddiyiz. Başımla onların olduğu tarafı işaret ediyorum.

"Sen ve ben böyle yetişmedik, bu yüzden biraz sorunluyuz," diyorum. "Bizim gibi insanların birbirlerine güvenmeleri zordur ama ben sana güveniyorum."

Çocuklarına güneş losyonu süren anneyi izliyor. "Anlaşılır bir durum. Boktan bir çocukluk dönemi ve güven duygusu arasındaki ilişki yani."

Ele ele tutuşuyoruz, mantıksız davranan dört yaşındaki oğluyla akılcı bir konuşma yapmaya çalışan, bir buzlaş daha alamayacağını yoksa midesinde ızgara sosislere yer kalmayacağını söyleyen babayı izliyoruz. Çocuk ciyaklıyor. *Sosis istemiyor, buzlaş istiyor.* Anne yanlarına geliyor, yere çömeliyor, çocuğu kucaklıyor ve *istediğin neyse annene söyle tatlım,* diyor. Çocuk *buzlaş* diye ciyaklıyor. Baba, anneye çocuğu şımarttığını söyleyince, anne çocuklarla iletişim kurmanın ve isteklerine saygı göstermenin öneminden bahsediyor. TV izliyor gibiyiz, tekrar minivana girip gözden kaybolduklarında gösteri sona eriyor.

Amy başını omzuma dayıyor. "Senden hoşlanıyorum."

"Bana kızmadın mı yani?"

"Hayır," diyor. "Hâlâ aynı şeyleri hissediyorum. Birbirimize bu kadar benzediğimizi bazen aklım almıyor."

Kaskatı kesiliyorum. "Telefonumu mu karıştırdın?"

CandaceBenjiPeachBeckÇişDoluKupa.

Gülüyor. "Hayır," diyor. "Ama telefonunu bıraksaydın, kesinlikle karıştırırdım. Ben de başka insanlara güvenmekte o kadar iyi değilim."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bak. O adam gibi olmak istemiyorum. Daha iyisini yapabiliriz."

Elimi okşuyor. "İçine edebilirim."

Beraber olmak dünyanın en güzel duygusu, seksten bile güzel, kırmızı renkli üstü açık arabadan veya ilk *seni seviyorum* sözünden bile daha güzel.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Öyle," diye cevap veriyor ve taklit, aşkın ilk işaretidir.

Bu gezi iyi bir fikirdi. Yolda içmek için birer buzlaş daha alıyoruz, yeniden Corvette'e biniyoruz. Sanki nükleer bir patlama olmuş ve yeryüzünde sadece biz kalmışız gibi hissediyorum; işte bu yüzden insanlar intihar etmemeli çünkü kimbilir, belki bir gün *insana hayat katacak kadar farklı* biriyle bir gölgelikte yan yana oturabilirsiniz. Onu o kadar çok güldürüyorum ki buzlaş ağzının kenarından sızıyor. Yola devam ediyoruz, sakin bir yer buluyoruz,

onu dilimle tatmin ediyorum ve bitirdiğimde *ağzımın* kenarından suyunun akmasına izin veriyorum. Gelmiş geçmiş en iyi tatil sizinki değil. Benimki. Bunu hak ettim. Telefonunu karıştırdığım sırada ona yakalandım ama o hâlâ bana bacaklarını açıyor.

Otele geldiğimizde şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor. "Vay be."

Odaya gidiyoruz, oradan da terasa geçiyoruz ve ben o kadar şaşırmıyorum. Yakında olduğumuzu biliyordum ama orayı bu kadar açık seçik görebileceğim aklıma gelmemişti. Salinger'ların yazlık evi havai fişeklerle aydınlanıyor, parıldıyor ve insanlarla dolup taşıyor. Kupayı belki görmüş, belki de görmemiş insanlarla. Amy başıyla evi işaret edip, "O insanları tanıyor musun?" diye soruyor.

"Sadece birini," diyorum. "Onlar Salinger'lar."

Amy'ye, Peach'in Beck'le yaşadığı arızalı arkadaşlık ilişkisinden ve kaçınılmaz intiharından bahsediyorum. Amy kolunu bana doluyor. Bir çizgi filmde olsaydık, kolumu sahile, o eve, gıcırdayan merdivenlere ve o odanın içine kadar uzatabilir, içi çiş dolu kahve kupamı geri alabilirdim. İşte o zaman her şey yolunda olurdu.

-4-

ERTESİ gün, Ralph Lauren havlularımızı alıp sahile iniyoruz. Salinger'ların yakınına bir yerlere oturuyoruz. Belki, *belki*, tuvaletlerini kullanmak için izin isteyebilirim, diye düşünüyorum. Tuvaletlerini kullanmak için izin *isteyebiliriz.* Hiç kimse Amy'ye hayır diyemez ve o küçük bir sohbete başlarken ben üst kata çıkarım. Zor bir iş ama elimdeki tek fırsat bu.

"Vay," diyor Amy ellerini gözlerine siper ederek. "Adam *sinirden köpürüyor.*"

Dönüyorum. Bir Salinger erkeği ıslık çalıyor ve koşarak yanımıza geliyor. Taşaklarım içeri kaçıyor. Amy homurdanıyor. "Söylediğin kadar kötülermiş."

"Sakin olalım."

Fakat adam sakin değil. Yere tükürüyor. "Burası özel plaj," diye hırlıyor. Aileler beni hep büyülemiştir: Peach öldü ama burnu, kıvırcık saçları karşımda duruyor. "Sahilin diğer tarafında kalın."

Sahilin diğer tarafında olmamız imkânsız. Amy tişörtünü üzerinden *Ridgemont Lisesi'nde Hızlı Günler* filmindeki Phoebe Cates gibi çıkarıyor. "Çok özür dilerim," diyor. "Bize başka hangi konuda bilgi vermek istemiştiniz?" Adama gülümsüyor ve adam onun vücuduna gülümseyerek bakıyor. Gerçekten çok zeki bir kız. Adam ucube karısının yanına geri dönerken Amy bir kahkaha atıyor. "Suya girebilir miyiz artık?"

"Önce ısınmam lazım," diyorum ama öncesinde Salinger'larla ilgili bilgi toplamam gerekiyor. Sayıları o kadar çok ki suyun üstündeki *tramplenlerine* ve sahile, sanki *yazlık* evleri, dalgalar ve kumsal yetmiyormuş gibi karınca sürüsü gibi üşüşmüşler. Çocuklar oradan oraya koşturuyor. Bermuda şortlu, kısa kollu tişörtlü, yaşça büyük Salinger erkekleri Vineyard Vines marka kıyafetlerden, İrlanda'daki golf sahalarından, cemiyet toplantılarından konuşuyorlar. Kadınlar dadıları, tezgâhtar kızları ve bir garsonu çekiştirip hepsinin şişman kocalarının peşinde olduğunu söylüyorlar. Bu ailenin *kızlarını, kız kardeşlerini, teyzelerini* kaybettiğine kimse inanmaz. Kelimenin tam anlamıyla tatildeler ve tek dertleri kumsaldan geçenlere trampleni kullanamayacaklarını veya çok yakına oturamayacaklarını söylemek. Hayatımda hiç bu kadar kaltaklardan oluşan ve duvarların arkasında yaşayan bir aile görmedim. Zaten azar işitip kovalandığımız için bugün eve giremeyeceğim.

O yüzden siktir et.

Amy'yi kucaklayıp omzuma atıyorum, çığlık çığlığa bağırıyor. Salinger'lar öfke ve kıskançlıkla bize bakıyor; genç, fakir *ve âşığız*. Onu denize kadar taşıyorum ve deniz, Peach'i attığım aynı deniz. Sahil, Peach'in trajik sözde intiharının ardından aylar sonra cesedinin karaya vurduğu aynı sahil. Amy bacaklarını bana sarıyor, kıskanç Salinger erkekleri bizi izliyor, arzuluyor, içiyorlar. Peach'in denizden mezarında birbirimize sarmaş dolaş halde duruyoruz ve sudan çıktığımızda, Salinger'ların çoğu eve çekilmiş oluyor. Hava biraz daha soğumuş, üstümüze hırkalarımızı giyiyoruz. Amy çantasından *Charlotte ve Charles* adında bir çocuk kitabı çıkarıyor. "En sevdiğim kitaptı," diyor. "Sana da okuyabilir miyim?"

"Elbette."

Bana doru eğiliyor ve masalı okumaya başlıyor: Biri kadın, diğeri erkek iki dev ıssız bir adada yaşıyorlar. Kadın yalnızlık çekiyor ama adam kendini güvende hissediyor. İnsanlar geldiklerinde kadın heyecanlanıyor, adamsa tereddüt ediyor. İnsanlar oraya son geldiklerinde her şey boktan bir hal almış. İnsanlar onları öldürmeye kalkmışlar. Charlotte şanslarını bir kez daha denemek istiyor ve Charlie de buna razı oluyor ama beklendiği gibi insanlar çanları

çalıyor ve bu ses Charlotte ile Charles için ölümcül. Fakat Charlotte ve Charles kendilerini korumak için kulaklarını tıkıyorlar.

Bir deprem oluyor. Charlotte ve Charles insanların imdadına koşuyor, onların yeni bir adaya geçmelerine yardım ediyorlar. Kitabın sondan bir önceki sayfasında gece adada baş başa kalan devlerin resmi var. Yıllar geçmiş. Yıldızlara bakarlarken, Charlotte daha çok insanın gelmesini diliyor. Charles aynı puştluğu yine yapacaklarını ve onların ağzına sıçacaklarını söylüyor. Charlotte bunun ihtimal dahilinde olduğunu kabul ediyor. Yine de Charles'a yanılıyor olabileceğini hatırlatıyor. Sayfanın köşesinde bir de gemi resmi var. İnsanlar geliyorlar.

Amy kitabı kapatıp bana gülümsüyor. "Nasıl?"

"Bok gibi karanlık bir kitap."

Dizime vuruyor. "*Charlotte ve Charles*'a küfredemezsin," diyor. Yüzüme bakmak için dönüyor. "Ne düşündüğünü söyle."

"Beğendim," diyorum.

Dirseğiyle beni dürtüyor. "Hadi ama. Ne *düşündün?*"

Bunun bir sınav olduğunu hissediyorum, oysa tatildeyiz. Omuz silkiyorum. "Bir süre düşünmek istiyorum. Kitap okuma ve hemen ardından da bir tepki verme âdeti pek hoşuma gitmiyor," diyorum.

Aptal bir çocukla ilgilenen bir öğretmen gibi, başını yana yatırarak bana bakıyor. "Anlıyorum," diyor. "Bu kitabı yüzlerce kez okudum ve hayatım boyunca da üstüne düşündüm." Ürperiyor.

"Üşüdün mü?"

Kitabı tekrar çantasına tıkıştırıyor, sonra da sahilden ayrılıyoruz. Kahve kupasını geri alamadım, *Charlotte ve Charles* masalını anlamadım ve kumsalda yürümek artık eğlenceli değil. Hem de hiç.

Otele dönünce beraber duşa giriyoruz, Charles'ımı onun Charlotte'ına sokuyorum, sonra bana BuzzFeed'deki adama cevap yazmamda yardım ediyor. Odamıza baharatlı deniztarağı ve tereyağlı ahtapotlu sandviç ile *cannoli* tatlısı istiyoruz. Yatakta yemek yiyoruz, yatakta düzüşüyoruz, yatakta gülüşüyoruz ve karnımız tok. Mutlulukla dolu bir halde uyanıyoruz.

Amy'yi duşta, küvette, balkonda –burası en sevdiği yer, *yabanmersinleri yatakta* dediği sırada söylüyor bunu– beceriyorum, son-

ra kanepenin üstünde beceriyorum ve ikili koltukta beceriyorum. Yüzünü, titreyen dudaklarını, *Ah Joe,* demesini, sıkı sıkı sarılan bacaklarını aklıma kazıyorum. Benim küçük fokum ağzını açıyor. Yüzündeki o delikten, penisimi daha önce hiçbir ağzın yapamadığı şekilde alan o yerden içeri bir tane yabanmersini atıyorum.

Göz kırpıyor. "İyi atış."

Bir John Mayer şarkısı hayat bulmuş gibi burada, bu odada, bu çarşafların içinde yaşıyoruz. Bizden sonra kimse burada bizim gibi kalamayacağı için odayı kordon altına alıp kapatacaklarını söyleyip gülüyoruz. Onu beş dakika öncekinden, beş saat öncekinden daha fazla seviyorum. Kuralları çiğneyip ona bunu söylüyorum çünkü Amy diğer kızlar gibi değil.

"Biliyorum," diyor. "Çoğu insan gittikçe *daha çok* sinir bozucu olurken, senin gittikçe *daha az* sinir bozucu olman tuhaf değil mi?"

Onu yastıkla hafifçe dürtüyorum. "Ben sinir bozucu değilim," diyorum.

Muzip bir ifadeyle omuz silkiyor, birbirimize yastıklarla vuruyoruz ve beni yere devirip ağzıma yabanmersinlerini dolduruyor, ben de ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum, tek bir ağız haline gelip birlikte yiyoruz. Ona *Charlotte ve Charles*'ı soruyorum, bana boş vermemi söylüyor, ben de onun bütün vücudunu yabanmersini moru yumuşak öpücüklerimle damgalıyorum. Otel çalışanları bütün nevresimleri atmak zorunda kalacaklar. Amy orgazm olduğunda çığlık atıyor ve bir yastığı odanın diğer tarafına savuruyor. Yastık pencereden geçip balkona fırlıyor.

Kıkırdayarak gülüyor. "Yastık da orgazm oldu," diyor.

Bir an için Beck'i yeşil bir yastıkla kendini tatmin ederken görüyorum. Amy'nin kıçına bir şaplak atıyorum. "Akşama burada bir tane bile yastık kalmayacak," diyorum. Tekrar başlamaya hazırım.

Fakat Amy elini göğsüme koyup, "Dur," diyor. "*Dışarı çıkmalıyız* Joe."

"Hiçbir şey yapmak *zorunda değiliz,*" diyorum. Restoranların ve düzüşme festivalimizin içine etmek için özellikle tasarlanmış boktan *Little Campton Kuponları Rehberi*'nin olmadığı karanlık çağlarda her şey muhakkak daha güzeldi.

Kupon rehberinin sayfalarını çevirip, "İşte burada," diyor. "Scuppers diye bir yer var. Canlı müzik de çalıyorlarmış."

"Paket servisi yapıyorlar mı?" diye sorup şansımı deniyorum ama hiçbir işe yaramıyor.

Yataktan kalkarken, iyi bir yemekten sonra ona teşekkür edeceğimi söylüyor. İşte, âşık olduğunuzu böyle anlarsınız. *Pantolonunuzu* giyer, deniztarakları ve *canlı rock müzik gecesi* üzerine tartışıyormuş gibi yaparsınız, sonra anahtarları alır ve çıkarsınız.

Scuppers züppelerle dolu. Mekân tıklım tıklım, valeler bile sarhoş. Aşırı kalabalık bir müzik grubu arka tarafta, Tina Turner'ın "What's Love Got To Do With" parçasını katletmekle meşgul. Mutfaktaki velveleye, yakındaki bir masada ciyak ciyak bağıran şımarık bir bebek ile şımarık ana babasının deniztarağı sotesi hakkındaki tartışmaları eşlik ediyor. Rezervasyonumuz yok, kuponumuz bu gece geçerli olmadığı için barda bir, belki de iki saat beklememiz gerektiğini söylüyorlar.

Çıkıp gitmeyi öneriyorum ama Amy bardaki bir çifti başıyla işaret ediyor. Fazlasıyla süslü giyinmişler, erkek ağzını şapırdatarak şarap içerken kadın da mavi renkli bir içki yudumluyor. Onlarla konuşmak istemiyorum ama Amy onu takip etmemi fısıldayınca sertleşiyorum. Dudaklarına ruj sürüyor. "Pekâlâ," diyor. "Onlardan biriymiş gibi davranacağız ve onlarla takılacağız."

"Ciddi misin?"

Gözleri parlıyor. "Sen Kev ol, ben de Lulu."

Gerçekten de birbirimizin aynısıyız. Ben de sahte isimleri seviyorum ama başımdaki Figawi şapkası yüzünden Polis Memuru Nico'nun benim Spencer Hewitt olduğuma inanmasında olduğu gibi, bunun bir kaçış ya da hayatta kalma aracı olmasına alışkınım.

"Bilmiyorum Amy," diyorum. "Lulu epey uyduruk bir isme benziyor."

Heyecanlanıyor, el çırpıyor ve Queens'ten Kev ile Mindy olmaya karar veriyoruz. "Ben şefim, sen de gelecek vadeden bir oyuncusun."

"Oyuncu mu?" Çok rahatsız edici. Neden yönetmen değilim? Ya da doktor?

Çenemi avcunun içine alıyor. "Tamam, hiçbir şey yapamayacak kadar ateşlisin tatlım."

Onu engelliler tuvaletine götürmek ve beyni kulaklarından çıkana kadar düzmek istiyorum ama Amy *sevimli* çift rolünü oynamaya başladı bile. Bir kadın sosyalleşmek istediğinde, iPhone'un otomatik düzeltmeleriyle –*şarika! Hahaha*– ve kiralık araba *karmaşasıyla* ilgili anlamsız bir sohbetin yerini hiçbir penis alamaz. Pearl ve Noah Epstein'la kaynaşıyoruz. Onlar da New York'tan, *çok çılgın bir tesadüf!!!* İkisi de avukatlık yapıyor ve gerçekten sevimli, eğlenceli insanlar. El sıkıştığımız sırada Noah şöyle diyor: "Merhaba. Bu Pearl, ben de Noah. Grammy Hall'un gerçek Yahudiler diye tarif ettiği insanlarız."

Woody Allen'dan bahsediyoruz, sonra Harry ve Liam Benedictus'la tanışıyoruz. Harry, Harriet'ın kısaltılmış hali –ne kadar da sıkıcı– ve finansal planlama işi yapıyor, Liam ise borsa simsarı. *Yürüme çağında iki çocukları* var, hırslı ama saygılı insanlar. Liam *sinemayı acayip seviyor* ve mesleki kariyerimi soruyor. Ufak bir sohbete dalıyoruz –*"Annen mesaj attığında ne kadar da komik oluyor?!"*– ve antika fikirli annemin bana yemek tarifleri gönderdiği hakkında bir şeyler uyduruyorum. Amy, annesinin LOL'un Laleler Ortancalar Leylaklar anlamına geldiğini zannettiğini söylüyor ve yeni dostlarımız bunu *acayip komik* buluyorlar.

Sohbet, zaman zaman korkunç yerlere, NASDAQ borsa endeksindeki iniş çıkışlara falan savruluyor ama bir şekilde idare ediyoruz. Bu barda, bu yabancılara yalan söylemek, aramızda daha önce hiç olmayan bir dürüstlük yaratıyor. Her yalanLa daha da yakınlaşıyor, birlikte gizleniyor, kaynaşıyoruz. Amy, Rachael Ray'le ilgili makaleler yollayan hayali babasından bahsediyor. Savunmasız bir durumda ve bizim buna, mesaj atıp telefonla arayan, bizi seven ve sevgi bağı nedeniyle yardım isteyen ana babaları olan insanlarmışız gibi davranmaya ihtiyacımız vardı. Garson kadın, kabine sığışmaya gönüllü olursak bir masaya oturabileceğimizi söylüyor ve ben aletimi Amy'nin içine sokmak istiyorum. O neşeyle el çırpıyor. Kabinleri *çok seviyor.* Bütün kadınlar kabinleri sever.

İlerlerken Amy, "Haklı mıymışım?" diye fısıldıyor.

"Evet," diyorum. "Bu bok çok zevkli."

Amy'nin yanına oturuyorum, bacaklarımız birbirine değiyor. Masaya parmaklarını vuruyor ve bir oyuna başlıyor. "Pekâlâ, pekâlâ," diyor. Restorandaki her erkek Amy için yanındaki kadını terk edebilir. "En sevdiğimiz sevişme sahnesi. Önce ben söylüyorum. *Hırsızlar Şehri.*"

Bütün bunları, Amy'nin Ben Affleck ile Blake Lively'yi ne kadar çok sevdiğini daha önce de dinledim. Elimi eteğinin altına sokuyorum, karşı çıkmıyor ve elimi külotunun altına, poposuna kaydırıyorum.

Noah, HBO'daki dedikodu haberlerine âdeta tapıyor –aman ne kadar şaşırtıcı– ve yeterince pişmemiş deniztaraklarını mutfağa geri gönderiyor. Pearl, *Chablis* dolu kadehini bir dikişte yuvarlıyor ve *schpilkas*[*] yüzünden bunu yaptığını söylüyor. Harry *mücevher işleyip* bunları internette satıyormuş. Garson deniztaraklarıyla geri geliyor, ilk lokmayı ısırıp başımı sallayarak onaylıyorum. "Bunlar *şarika* olmuş."

Partimizdeki herkes benim aptal, basit esprime kahkahalarla gülüyor. Onlarla gerçek hayatta da dost olabiliriz. Park Slope'ta geçen, köpekler ve grup yemekleri içeren uzun bir temizlik ürünü reklamı gibi olurdu. Keşke beni umut vadeden aktör *Kevin* adıyla tanımasalardı diye düşünmeye başlıyorum. Fakat ikimizin de lise mezunu olduğumuzu, hiç üniversiteye gitmediğimizi, *kitabevinde* çalıştığımızı bilselerdi, bu insanlar bizimle arkadaşlık etmezlerdi. Amy'nin uyluğunu sıkıyorum; gerçek olan bu, istediğimde eve götürebileceğim bir şey.

"Ondan bir aktör yaratacağıma eminim," diyor Amy. Pearl, bende *o bilinen yüzlerden* olduğunu söylüyor. Eşi kahkaha atıyor ve Amy'nin gözleri parlıyor. Keşke bir DURDUR düğmesi olsa da ışıklar kararırken bu anda kalabilsem. Bütün aşk şarkıları bunu, biriyle yolunuzun kesiştiği ve geri dönüşün olmadığı bu ânı anlatır.

Amy bana göz kırpıyor, bir şarkı istemek için kabinden çıkıyor. Guns N' Roses'ın "Paradise City" şarkısı. Grup parçayı bilmiyor,

---

[*] İbr. Heyecan, gerginlik (ç.n.)

yeni dostlarımız restoranın menüsünü tartışırlarken Amy biraz surat asıyor. Onu yanağından öpüyorum. "Çok tatlısın," diyorum.

"Neden böyle söyledin?"

Uyluğunu okşuyorum ve eskiden bir orman olan o yere elimi uzatıyorum. "Anlıyorum."

Şaşırıyor. "Ha?"

"Bu şarkı," diyorum. "Guns N' Roses, beni ormana kabul ettiğin o ilk seferki gibi."

Yüzünde anlamsız bir ifade oluşuyor. Pearl kalamar mı yoksa midye dolması mı istediğimizi soruyor. *İkisi de* diyor Amy, Guns N' Roses bağlantımızı hatırlamıyor. Benim kadar zeki değil, belki aramızda biraz fark olması daha iyidir.

Hesabı ödeme vakti geldiğinde Amy cebimden vale biletini çıkarıyor. Lavaboya gitmek için izin istiyor, ben de sanki telefonuma çağrı gelmiş gibi davranıp dışarı çıkıyorum. Birbirimize sarılıyoruz, vale Corvette'imizi getiriyor ve oradan sanki kapısının önünden bile geçmemişiz gibi uzaklaşıyoruz.

"Kendimi biraz kötü hissediyorum," diyorum. Pearl ve Noah, Harry ve Liam'dan hoşlanmıştım.

"Yapma lütfen," diyerek iç çekiyor Amy. "Öyle bir hesabı paylaşırken insanların yarısının ortadan kaybolması daha iyidir, anlarsın ya?"

Odamıza döndüğümüzde, Amy yabanmersinlerini de alıp yatağa geliyor, sonra süper meyveli ağzıyla beni boşaltıyor, ben de yabanmersinlerini onun memelerinin üstünde eziyorum. Söylediğimiz yalanlardan, anne babalarımızdan, *Charlotte ve Charles*'tan bahsetmek istiyorum ama yarın geri döneceğimiz için uyumamız gerektiğini söylüyor. Haklı olduğunun farkındayım ama uykuya dalma ve birlikte geçirdiğimiz hayatın bir dakikasını bile kaçırma düşüncesine dayanamıyorum.

Amy horul horul uyurken, balkona çıkıyorum ve Salinger'ların evinin ışıklarını seyrediyorum. Sokmuşum kahve kupasına. Artık beni eskisi kadar korkutmuyor. Bir sevgilim var ve bu sefer o kupayı bilerek arkada bırakacağım.

-5-

EVE dönüş yolculuğu evden ayrılmaktan her zaman farklıdır. İkimiz de biraz yorgun, biraz akşamdan kalmayız. Buzlaş almak için Del'de durmak istemiyoruz ve limonlu dondurmanın eve dönüş yolunda değil, kesinlikle tatil başlangıcında kulağa harika gelen bir fikir olduğuna karar veriyoruz. Trafiğe yakalanıyoruz. Sahte dostlarımızdan ve oteldeki nevresimlerin markasını unuttuğumuzdan bahsedip kahkahalarla gülüyoruz. Arada sırada, *senin gerçek olduğuna inanamıyorum* dercesine elimi tutuyor. İşte bu aşk, günlerden pazar ve şehre girdiğimiz sırada Amy ensemi okşuyor.

"Kendi yatağımda yatmak istesem benden nefret eder misin?"

"Senden asla nefret etmem," diyorum.

Onun evinin olduğu sokağa gidiyoruz, dönerken sinyal verdiğimde gülüyor, bu hareketim, bu kırmızı Corvette'i kiralamamız ve o sikik *sinyal kolunu* kullanmadığım için polisin bizi durdurması aramızda bir şaka haline gelecek. Onunla birlikte ihtiyarlamaya can atıyorum. Arabayı park ediyorum. Amy beni öpüyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Umarım sen de ne kadar harika biri olduğunu anlarsın."

Ona sarılıyorum, âdeta içime çekiyorum. Arkamızdaki araba kornaya basıyor. Elimi sallayarak o yavşağı başımızdan savıyorum. Amy arabadan iniyor. Araç kiralama ofisindeki adam arabayla so-

run yaşayıp yaşamadığımızı soruyor. Kesinlikle hiçbir sorun *yaşamadığımızı* büyük bir zevkle söylüyorum. Bana deliymişim gibi bakıyor ama bence bir sakıncası yok çünkü öyleyim. Aşktan deliye dönmüş haldeyim.

Ertesi sabah kitabevine koşarak gidiyorum. Amy'yi görmeye can atıyorum. Pearl ve Noah'ı, Harry ve Liam'ı çevrimiçi gördüğümü ona söylemek için sabırsızlanıyorum. Dün akşam, *F@#k Narcissism*'i izleyip izlemediğini, izlediyse Kevin Hart hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için can atıyorum. Bugün hangi iç çamaşırını giydiğini ve tüylerini almaya devam edip etmediğini merak ediyorum.

Adımlarımı sıklaştırıyorum, kitabevine ulaşıyorum ama kafamdaki müzik aniden kesiliyor. Kapı yarı açık halde. Eğer Amy erken gelmiş olsaydı, kapıyı kapatırdı ve Bay Mooney de zaten yıllardır uğramıyor. Kapıyı hızla açıp içeri giriyorum. Havada asılı toz zerreciklerini görüyorum, içeride aynı yere birkaç gün sonra döndüğünüzde aldığınızdan farklı bir koku var. Duyularım alarma geçiyor, soyulmuşuz ve güzel bir hafta sonunun ardından böyle bir saçmalıkla karşılaşmak istemiyorum.

Amy'ye aldığım menekşeler yerde duruyor, ortalığa saçılmış ve kurumuşlar, vazo paramparça olmuş. Her yerde kâğıtlar var, kitaplar yerlere saçılmış. Dizüstü bilgisayarım yerinde değil. Sessizce tezgâhın arka tarafına geçiyorum, ana girişin hemen altındaki gizli yerimde duran palayı sessizce alıyorum. Uzun zamandır elime almadığım için hatırladığımdan daha ağır geliyor.

Polis çağırmayacağım, hepsi Jenks gibi değil ve dersimi de aldım. Kitabevinin arka tarafına sessizce süzülüyorum, sağımdaki solumdaki kitap yığınlarını kontrol ediyorum. KURGU ve BİYOGRAFİ bölümünden geçip arka tarafa ulaşıyorum. Arka kapı da açık duruyor. İçerideki sessizlik zihnime olanca gücüyle çöküyor. Sanırım çoktan gitmişler. Fakat eğer hâlâ buradalarsa gırtlaklarını keseceğim. Palayı sıkıca kavrayıp merdivenlerden aşağı sessizce iniyorum. Son basamağa geldiğimde, nefesimi tutup palayı elimden bırakıyorum. Artık ona ihtiyacım yok.

Burada kimse yok ama öncesinde kesinlikle birisi *buradaydı*, hem de *süper meyveleri* seven birisi. Yerde, eskiden *Portnoy'un Feryadı* baskılarından oluşan sarı duvarın bulunduğu yerin yanında bir kâse var.

Amy.

Tüm kopyaları almış, bir tane bile bırakmamış. Yates'in ilk baskısını da almış, bana uğruna oral seks yapmıştı ve her şeyin başlangıcıydı. Üzerinde yabanmersini lekeleri olan bir *Charlotte ve Charles* kitabı yerde, onun için yaptırdığım pembe anahtarların hemen yanında duruyor. Hemen telefonumu çıkarıp onu arıyorum ama elbette tıpkı diğerleri gibi bu numara da kullanılmıyor ve hizmet dışı.

Dizlerimin üstüne çöküp haykırıyorum. Amy beni terk etti. Benden çaldı. Kendi yatağına ihtiyaç duymasıyla ilgili saçmalığa inanmıştım. Ben onu evine bıraktıktan hemen sonra buraya gelmiş olmalı. Süper meyvelerini duvara fırlatıyorum. *Süper sürtük.*

Charlotte ve Charles'ı yerden alıyorum. Bu koduğumun kitabının anlamını şimdi anlıyorum. Kadınlara güvenme. Asla. Kitabın kapağını açıyorum, içinde çalakalem yazılmış bir mesaj var:

> Kusura bakma Joe. Ama gerçekten biz aynıyız. İkimiz de kendimizi tutuyoruz. İkimiz de kontrolümüzü kaybediyoruz. İkimizin de sırları var. Kendine iyi bak. Sevgilerimle, Amy.

Çaldığı şeylerin detaylı listesini yapmadım ama nadir kitapların değerinin 23.000 dolar olduğunu tahmin ediyorum. Buraya geldiği gün ne yapacağına karar vermişti ve ben de bu tuzağa düştüm. Bu kadar salak, uçkuruna düşkün, aklı sikinde biri olduğum için beni ensemden tutup boş bir araziye götürmeleri ve kafama sıkmaları lazım. *Biz aynıyız,* demiş. Aklıma sıçayım.

Lateks eldivenleri ve oral seks kokan bakışlarıyla gözlerime perde çekti. Bu hiçbir zaman aşk değildi. Ne Little Compton'daki sahilde, ne bu kafeste ne de benim yatağımda. O sürtük beni kandırmaya, beni soymaya gelmişti ve kahrolası anahtarları ona ben yaptırdım.

Dizüstü bilgisayarı alıyorum, içine sıçtığımın kafesinden çıkıp kapısını kilitliyorum ama bunun için biraz geç kaldım. Merdivenlerden ağır ağır çıkıyorum, bodrumun kapısını kilitliyorum. Ne kadar beyinsiz bir mal olduğumu düşünüyorum. Aslında bodruma *kendimi* kilitlemem lazım diye düşünürken bir başka sorunu daha fark ediyorum. Amy kitabevinin en az sevdiğim bölümünü de yağmalamış: DRAMA. Oyunculuk el kitaplarını çalmış:

Bir Aktörün Hazırlığı
Hollywood'da Ün Kazanmanın 10 Yolu
Size Geri Dönüş Yapmalarını Nasıl Sağlarsınız?
Kadınlar İçin Monologlar Cilt IV
Benimle dalga mı geçiyorsun, seni küllü bacaklı yalancı canavar?

Başım dönüyor. Amy, insan davranışı üzerinde deney yapmak için kolej tişörtleri giyen eğitimsiz bir sosyolog değildi. Noah, Pearl, Harry ve Liam'a yalan söylememişti. *Rol yapıyordu.* Yoksa o el kitaplarını neden çalsın ki?

Tezgâha oturup dizüstü bilgisayarı açıyorum. *Kapsama alanı dışında* olduğunu, bilgisayarlardan uzak durduğunu iddia ediyordu ama arama geçmişini silmeyi başarmış. Onun yere oturup beni durdurmaya çalışmasını, benim bilgisayarımda yaptığı aramaları silmeye çalışmasını hayal ettikçe yanaklarım yanıyor. Bu makinelerin nasıl çalıştığına, benim ne işime yaradıklarına dair az da olsa bir şeyler öğrenmiş olması gerekirdi. Chrome tarayıcı o kadar da basit değil. Amy sadece bilgisayarımda yaptığı arama geçmişinin tamamını değil, sadece son bir saatini silmiş. Son aramalarımın nadir kitaplar ve Little Compton'daki moteller olduğunu biliyorum. Bu yüzden onun boktan sözcüklerini ortaya çıkarmak hiç de zor değil:

*UCB**, *en ucuz portre fotoğraf, bedava portre fotoğraf, ucuz UCB dersleri, en pahalı ikinci el Ben Affleck kitapları, nadir kitap satışı, Philip Roth fiyat, tiyatro seçmeleri, sarışın komşu kızı oyuncu seçmesi, Hollywood kiralık oda.*

İndirmelerini de temizlememiş, Upright Citizens Brigade tiyatro okulundaki Doğaçlama 101: Doğaçlamanın Temelleri der-

* Upright Citizens Brigade'in kısaltmasıdır. 1990 yılında kurulmuş, bir doğaçlama oyun topluluğudur ve okul olarak da hizmet vermektedir. (e.n.)

sine yaptığı başvuruyu ve Craiglist ilan sitesini referans gösteren boktan bir kısa film senaryosu buluyorum. Sürtük, ünlü olmak için Hollywood'a kaçmış. İngilizcede "Hollywood'da ün kazanmak" kadar iğrenç bir tanım yok. "Üretken seri katil" ve "nadir görülen öldürücü hastalık"tan bile daha iğrenç. Onu yakalamak ve hayal âleminde yaşayan bir salak olduğunu suratına söylemek için sabırsızlanıyorum.

Arama geçmişinin çıktısını alıyorum ve sizi en iyi tanıyan kişinin aynı zamanda sizi en az seven, hatta size acıyan kişi olduğunu öğrenmek kadar ürkütücü bir şey yok. Boğazıma kadar boka battığımı ve yapayalnız olduğumu biliyordu. Oral seks ve bir kız arkadaş istediğimi, üstelik bunu bir hafta boyunca yatağımda uzanıp *Kokteyl* filmini elli defa izlemesine ses çıkarmayacak ve ona anahtar verecek kadar arzuladığımı biliyordu. Bunu yaptım ve geri alamam. Fakat onu bulabilirim. Onu ortadan kaldırabilirim.

Ve kaldıracağım da. Bunun yanına kâr kaldığını düşünerek ortalıkta dolaşamaz. Beni kazıklayabileceği, *Charlotte ve Charles*'la bırakıp terk edebileceği bir salak olduğumu düşünemez. Onun meme uçlarını, tüylü bacak arasını yalayıp yuttum ve o beni kullandı. Tam bir şeytan. Tehlikeli. Sevmekten aciz. Bir sosyopat. Sınırda kişilik bozukluğu olan birinden bile kötü. Bu yüzden kahrolası kullan at telefonlar kullanıyor. O bir suçlu.

Çok zeki olduğunu sanıyor ama geçmiş aramalarının son bir saatini silmek, eğer o saatin de dahil olduğu bütün haftanın geçmişini silmediyseniz hiçbir işe yaramaz. Kapsama alanı dışında olunca hayatının daha iyi olacağını sanıyor. Evet. Bunu düşünerek ölecek. Kaltak. Havayollarını arayıp bilet alıyorum. Üzgünüm Amy ama kaybeden sensin.

-6-

ABAZA şarlatan Dr. Nicky Angevine ve hem hastası hem de metresi olan Beck'ten öğrendiğim bir şey varsa, o da başkalarının yaptıklarını kontrol edemediğimizdir. Sadece kendi düşüncelerimizi kontrol edebiliriz. Evinizde bir fare varsa, bu yaratığı ortadan kaldırmayı, kapan kurmayı, kapanları kontrol etmeyi iş edinmek zorundasınız. Amy benim farem ama burası *benim* evim ve imha işlemine çoktan başladım. UCB'yi aradım, Adam ismiyle yaptırdığım kaydımı teyit etmek istediğimi söyledim. Böylece orada *Amy Adam* adında bir kız olduğunu ve doğaçlama dersine kayıt yaptırdığını öğrenmeyi başardım.

Ev sahibime kontratımı sonlandırdığımı söyledim. Sokarlar o sıçan deliğine. Şehirli soğuk kızları –kalpleri taştan ve duygusuz– ve yanlış kadınları yatağıma aldığım bu apartmandan çekip gitmemin zamanı geldi de geçiyor bile. Ben, şehrin kazanmasına izin veren o New York'lulardan biri olmayacağım. Sıradaki kız içeri girdiğinde ve göz kırptığında o boktan dükkânın tezgâhının arkasında oturuyor olmayacağım. Benden bu kadar.

Haziran ayındayız ve şehir bok kokan, anlamsız bir sıcakla dolu. Los Angeles'ta daha farklı bir sıcak olacak, daha çok Beach Boys grubunu esmerleştiren, sersemleten ve insanı gölge yerlerde taciz etmeyen türde.

Trene binip Bay Mooney'nin kitabevine giden rutubetli ve nemli son yolculuğuma çıktım. Ona mektup yazmayı ya da telefon etmeyi düşünmüştüm ama yıllardır orada çalışıyorum. Ona veda borcum var. Nihayet yolculuğum sona eriyor, bir sokak çalgıcısı grubunun bulunduğu ve kevaşelerin selfie çektikleri bir yerde trenden iniyorum. Elveda metro halkı.

Caddenin karşısındaki şarküteriden takım elbiseli bir adam elinde güllerle çıkıyor, koşuyor, çabalıyor, inanıyor. Beyinsiz. Kasaba girip Bay Mooney'nin en sevdiği sosislerden alıyorum. Umarım gözyaşı dökmez. Umarım beni bodruma kilitlemeye kalkmaz. Caddenin köşesini dönüp kapıyı çalıyorum.

Gülümsemiyor. "Yine soyulduk deme bana?"

"Bizde o şans yok Bay Mooney," diyorum gülerek. Onu arayıp soygun haberini verdiğimde neredeyse mutluluktan uçacaktı. Sigorta parasının *yeryüzündeki en güzel para* olduğunu söyledi.

"Ne var, ne oldu?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum. Sosisleri gösteriyorum. "Aç mısınız?"

Cam kapıyı iterek açıyor ve içeri girmemi işaret ediyor. Bay Mooney'nin ne kedisi ne de eşi var ama evin içi kedi çişi ve ihtiyar kadın gibi kokuyor. Ocakta iki yumurta var, radyosu da açık.

Getirdiğim sosisleri buzdolabına koyuyor. "Sütlü kahve ister misin?" diye soruyor.

Hayır. "Elbette!"

Toz halindeki karışımı sallıyor ve küçük, çentikli bir bardağı masanın üstüne, önüme koyuyor. Bir bilgilendirme reklamından satın aldığı yastığı ve telefondaki kadının ona, otuz gün önce satın aldığı için iade edemeyeceğini söylediğini anlatıyor. Mahalle marketindeki yumurta fiyatlarından bahsediyor. Eskiden daha ucuzmuş ama bugünlerde yakınlardaki bir çiftlikten geldikleri için fiyatları anormal derecede yüksekmiş. "Bu durumda yumurtanın daha ucuza satılması gerekir," diye yakınıyor. Etleri sarkmış kolunu sallıyor. Günü geldiğinde böyle olmak, tek başına kalmak, sahanda yumurta yapmak, mahalle marketinden alınmış yiyecekleri öfkeden çılgına

dönmüş bir halde yemek istemiyorum. Ne var ki birilerini tekrar sevebileceğimi de düşünemiyorum.

Bay Mooney sahanda yumurtaları pişirmeyi bitiriyor ve yanıma oturuyor. Yumurtalar çok pişmiş, pırıl pırıl parlıyorlar. Sanırım yarım kilo tereyağıyla pişirdi. Tavayı 1978 senesinden beri temizlemediğine eminim. "Pekâlâ, bu onuru neye borçluyum?" diye soruyor.

Sütlü kahvemi içiyorum. Bir mucize eseri kusmuyorum. "Şey," diyorum. "Bir değişiklik yapmaya karar verdim. Los Angeles'a taşınıyorum."

Geğiriyor. Tükürüklü şekilde. Ağzından etrafa yumurta parçacıkları saçılıyor. "Kızın adı ne?"

"Kimin adı?"

"Kızın," diyor. "Kız meselesi olmadığı sürece kimse bir yere taşınmaz."

Önce tereddüt ediyorum, sonra ona Amy'yi anlatıyorum. Oyuncu olma arzusundan, bunu benden sakladığından bahsediyorum. Onun bir hırsız olduğunu söylemiyorum.

"Bir kız olduğunu biliyordum," diyor. Parmağını tabağındaki ketçapa batırıp yalıyor. "Gitmesine ses çıkarmaman daha akıllıca olur."

Başımı sağa sola sallıyorum. "Bunu yapmak zorundayım."

Bay Mooney iç çekiyor. "Dünyayı ters çevirirsen serbest kalan her şey Los Angeles'a dökülür."

"Bunu Frank Lloyd Wright söylemiş."

"Doğru söylemiş." Bay Mooney koltuğundan kalkıyor, kirden leş gibi olmuş süngeri mutfak lavabosuna atıyor. "Los Angeles şeytanın tahtıdır Joseph. Aptallığın doğum yatağıdır. Bütün kötülüklerin geldiği yer, bu ulusun geri zekâlılık dağının zirvesi orası. Orada zeki bir adama yer yok. Bu yüzden televizyonda seyredilecek bir bok yok. Burada kalman daha iyi olur." Bunu hiç söylemedi ama beni özleyeceği kesin.

"Sana e-posta adresimi vereyim, böylece irtibatta kalırız."

Tabağımı alıp kendi tabağının üstüne koyuyor. Bulaşıkları yıkamayı önerirsem iyice sinirleneceğini biliyorum. "E-posta boş iş,"

diyerek beni tersliyor. "Bilgisayar başında vakit öldürmeyeceğine söz ver."

Yakında onu tekrar ziyarete geleceğimi söylüyorum, yerde koşturan bir hamamböceğinin üzerine çizmeli ayağıyla basıyor. "Bunu bilemeyiz," diyor. "Bunu bilmemiz mümkün değil." Dışarı çıkarken kapıyı kilitlememi tembihliyor. "Lanet olası kız izciler hiç olmadıkları kadar ısrarcılar."

Dairem bomboş. Yanıma almam gereken her şey babamın devasa spor çantasının içinde. Uzak yerlere hiç gitmediğim için çantayı da daha önce hiç kullanmadım; kitaplarımı, giysilerimi, yastığımı, bilgisayarımı istediğim her şeyi bir çantaya koyacak fırsatım hiç olmadı. Kapı çalınıyor ve gözetleme deliğinden bakmaya gerek duymadan, gelenin dairedeki zarar yüzünden veryansın edecek ev sahibim olduğunu düşünüyorum. Ama hayır. Gözünde güneş gözlüğüyle Bay Mooney karşımda duruyor. Gözlerini göremiyorum.

"Bir tavsiye," diyor. "Ağızlarına vermeyi unutma."

"Tamam."

"Ağızlarına vermeyi unutma," diye tekrarlıyor. "Oyuncularla yatma. In-N-Out hamburgercilerinde vakit harcama. Çok film izleme. Çok sebze yeme. Sebzelere yeşillik deme. Havuza girme. Hem soğuk hem de pistir. Denize de girme. Hem soğuk hem de pistir. Çocuk yapma. Oralıların çoğu fahişe olur."

"Anladım."

Fişi çekilmiş buzdolabıma bakıyor. "Kitabevi kilitli mi?"

"Evet," diyorum. "Kepenklerini de indirdim. Sıkı sıkıya kapalı."

"Güzel," diyor gülümseyerek. "Belki ben de kaçarım."

"İçeri gelmek, biraz oturmak ister misin?"

Oysa oturacak yer yok. Elini ceketinin iç cebine sokuyor. Kalın bir zarf çıkarıp bana uzatıyor.

Karşı çıkıyorum. "Bunu kabul edemem."

"Edersin," diyor. "İhtiyacın olacak."

Sallana sallana merdivenlerden iniyor, onunla belki de bir daha hiç görüşemeyeceğimiz aklıma geliyor. Eşyalarımı topluyorum ve

anahtarı kapının altından içeri atıyorum. Birinci kattaki tombul çocuk nereye gittiğimi soruyor.

"California," diyorum.

"Neden?"

"Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için," diye cevap veriyorum. Çocuğa birkaç kitap veriyorum, hiçbiri nadir değil ama hepsi de önemli kitaplar. Çocuk teşekkür ediyor, ben gerçekten de asil biriyim. Dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğim. Çocuk şimdiden *Sineklerin Tanrısı*'nın sayfalarını çevirmeye başlıyor. Sıradaki ise, domuz bağıyla bağlı halde yüzme havuzunun dibine çöken Amy. *California.*

-7-

LOS Angeles Havalimanı'na giden uçakta kitap okumuyorum. Film izlemiyorum. Facebook'ta vakit öldürüyorum; sonunda gerçek kimliğimle, Joe Goldberg adımla katıldım ama düşündüğünüz gibi bir şey değil. Facebook'ta vakit öldürmek *zorundayım*. Safariye çıkan bir avcıyım ve Hollywood eteklerindeki Franklin Village adıyla bilinen küçük yerde bana rehberlik edecek birilerine ihtiyacım var. Bana bir kamuflaj lazım. *Arkadaşlara* ihtiyacım var ve insanlara ihtiyacınızın olması dünyadaki en kötü şey değil. Her şeyi Toretto ve O'Conner'ın bir ekip oluşturmadan kötü adamları yakalayamadığı *Hızlı ve Öfkeli* filmlerinden ilham alıyorum. Bir uyuşturucu baronunu bulmak için yardıma ihtiyaç duymaları gibi, benim de Amy'yi bulmak için yardıma ihtiyacım var. Bunu Upright Citizens Brigade'teki hevesli oyuncu adayları için de söyleyebilirim: Açık bir grup. *Yazar Joe Goldberg*'ü arkadaş olarak aralarına alıyorlar ve durmadan konuşuyorlar. Kuru temizlemeciden, Tinder'dan, ayakkabılarından ve katıldıkları seçmelerden bahsediyorlar. Evet, *Çevrimdışı Amy* dedikleri birinden de bahsediyorlar.

Şimdiye kadarki en iyi kaynağım, UCB'nin hemen bitişiğindeki kitapçıda çalışan Calvin adında bir adam. Vardiyaları toparlayacak birini aradığına dair bir iş ilanı göndermişti, ben de ona cevap yazdım. İşi aldığımı sanıyorum çünkü tanıdığı diğer *kankaların* bir

bordro tecrübesi yok. Ona nadir kitaplarla ilgili sorular soruyorum ve *Portnoy'un Feryadı* romanının orijinal baskılarından birini görüp görmediğini öğrenmeye çalışıyorum. Belki Amy elindekilerden kurtulmaya başlamıştır. Calvin bana cevap yazıyor:

> LOL kanka, aşağı yukarı yılda bir kez değerli bir kitap alıyoruz. Beachwood'da yaşayanların çoğu taşınırken veya aile büyükleri vefat ettiğinde eski eşyaları elden çıkarır. Ya da civar mahallelerde parasız kalanlar olur ve bir şeyler satmaya çalışır ama çoğu zaman kısa yoldan birkaç dolar kazanmak çok daha kolaydır.

Facebook ve Twitter'a ilave olarak, Calvin'in kendisiyle ilgili öğrenmek isteyebileceğiniz her şeyi paylaştığı bir de web sitesi var. Umut vadeden bir yazar-yönetmen-aktör-yapımcı-ses mühendisi-komedyen ve doğaçlama oyuncusu. Benliğinizin bütün bu kısa çizgilere ihtiyaç duyacak kadar ilgiye aç olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Henderson ve Marc Maron'a, pantolon askılarına, sakallara, sakal fotoğraflarına, Tinder'a, domuz pastırmasına, *Breaking Bad* dizisine, 80'li yıllara âdeta tapıyor. Brooklyn'de olsa bir reklam ajansında çalışırdı. Yoksulu oynar ama geceleri de emeklilik hesabını kontrol ederdi. Fakat Calvin'in kirasını ödemesi için "hayranlarının" ona yardım ettiği bir PayPal hesabı da var. Calvin'e saygı duymam mümkün değil ama sakin bir adam ve seçmelere gitmek zorunda kaldığı zamanlarda onun yerini doldurmama memnun oluyor.

Sprite Zero-votka söylüyorum. İkinci en kullanışlı Facebook arkadaşım gelecek vadeden eski bir stand up'çı *Harvey Swallows.* UCB yakınlarında, Hollywood Lawns adında bir apartmanda daire kiralamak için başvuru yaptım. Apartman yöneticisi olan Harvey'e daireyle ilgili e-posta gönderdiğimde, bana Facebook arkadaşlık talebiyle birlikte cevap verdi ve beni hayranı olmaya davet etti. Tipik bir Angeleno*. Harvey, eski iş arkadaşım Ünlem İşareti Ethan'ın West Coast'taki benzeri. Adını Harvey Swallows diye değiştirmiş ve "yetmiş beş yaşında canlı ve diri" bir komedyen olmak için Los Angeles'a taşınmış. "Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?" diye bir sloganı

* Los Angeles sakinlerine verilen bir ad. (e.n.)

var. *#TBT* etkinliğinde çok popüler, Nebraska'daki eski yaşantısıyla, evli olduğu, sigorta pazarlamacılığı yaptığı ve hayalleri yüzünden yataklara düştüğü günlere ait bir sürü fotoğraf paylaşıyor. Kendime not: Hayallerin peşinden koşup yataklara düşme. İnşanın aklını başından alır, kalbini kemirir, sonunda bodrum katındaki bir sahneye savrulur ve birilerinin gülmesini beklersiniz.

Hiç kimse Harvey'ye gülmüyor, komik şeyler söylemesi için ona para da vermiyor, bu yüzden Hollywood Lawns apartmanındaki kırk beş dairenin yöneticiliğini yapıyor. Bu yer benim için güzel bir değişiklik. Facebook'tan çıkış yapıyorum ve yeni evimin resimlerini inceliyorum. Havuzu var, Amy'yi suyun altında boğabilirim. Banyo küveti var, o sürtüğü sıcak suda haşlayabilirim. *Oyun salonu* var, bilardo sopasını boğazına sokabilirim. Üstelik yürüme mesafesinde aradığım her şey var. Tabii Amy de buna dahil.

O Facebook'ta olmayabilir ama Los Angeles'ta internetiniz olmadan oyunculuk kariyeri peşinde koşamazsınız. Amy gibi çiçeği burnunda menajersiz bir sosyopat, bağlantıları olmayan bir kız Craiglist'ten iş aramakla başlangıç yapacaktır. Herhangi biri siteye oyuncu seçmesi ilanı verebilir ve Calvin'in dediğine göre oyuncular resimlerini, özgeçmişlerini *durmadan* gönderiyorlarmış. Bu yüzden ben de Amy'nin kibirli egosunu özellikle cezbedecek şekilde düzenlediğim bir oyuncu seçmesi ilanı yazıyorum.

> KONU: Ortalama bir komşu kızından daha uzun boylu ve güzel misiniz?
>
> İÇERİK: Bağımsız film yapımcısı başrol oyuncusu arıyor. Etkileyici ve sarışın.
>
> 1.70 – 1.80 boylarında. Fotoğraf ve özgeçmişle birlikte cevap yazın.

İşlerin ilerleme hızıyla şaşkına dönüyorum. Birkaç dakika içinde onlarca kızdan fotoğraf alıyorum. Kızlardan gelen e-postaları her açışımda elim titriyor. Bazıları *çıplak*, bazıları çirkin, bazıları gerçekten harika ama hiçbiri süper sürtük değil.

Bir Sprite Zero-votka daha söylüyorum. Koridorun sonundaki iki kız *Bar Metodu* egzersizinden –çok seviyorlar–, *karbonhidrattan* –nefret ediyorlar– ve *yönetmenlerden* –tanımak istiyorlar– bahsediyorlar. Amy'yi öldürmezsem o da LA'de böyle bir insan haline gelir mi diye merak ediyorum. Aklımdan ona uçaktaki puştlardan bahsetmek geçiyor ama daha çok ona bağırmak, onun yaptığı ama benim yapamadığım her şeyden onu sorumlu tutmak istiyorum. Bir Word dosyası açıp kendime şunları yazıyorum.

> SEVGİLİ süper sürtük, alçak ve kötü bir insansın, keşke eldivenli ellerin ve masallarınla hayatıma hiç girmeseydin. *Kokteyl* bence çok kötü bir film çünkü esas adam sonunda sığ ve para avcısı birine dönüşüyor. İyi bir noktaya geleceğini sanıyorsun. Yanılıyorsun. Çok toysun. Tüylerini alsan bile bacakların fırça gibiydi. Little Compton'da o insanlara hesabı takman da yanlıştı. Onlar senden daha iyiler. Yabanmersini de iğrenç bir meyve ve ne olursa olsun öleceksin. Saç modelini değiştirmen lazım. Bacakların fazla uzun. Dışın bir boka yaramaz çünkü içinde kalp yok. Facebook hesabı açamayacak kadar korkak ve sahtekâr birisin. Ağzına güzel alıyorsun ama bu seni özel biri yapmaz. Sonun geldi.

Yanımdaki kadın parmaklarıyla açılır sehpama vuruyor. Ekranı işaret ediyor. "Yazar mısın?"

Belgeyi kaydediyorum. Kapatıyorum. "Evet. Bir monolog yazıyorum."

Gönderilen fotoğrafları işaret ediyor. "Yönetmenlik de yapıyor musun? Oyuncu seçimi yapıyorsun, değil mi? Resimleri görüyorum."

"Evet!" Mahremiyet kavramına ne oldu? "Öyle umuyorum."

Başını sallayarak onaylıyor. "Oyuncu seçiyorsan diye söylüyorum, yeğenim Kuzey Hollywood'da oturuyor. *Çok* yetenekli bir kız. Gretchen Woods nokta com adresinde onu görebilirsin."

İşte böyle. Ona açık saçık filmler yaptığımı söylediğimde nutku tutuluyor, bakışlarını hızla pencereye çeviriyor. Herhalde bundan

sonra her önüne gelen adama yeğeninden bahsetmez. Fakat kadın bana bir fikir veriyor. Yazar olmak, keşif gezim için güzel bir kılıf. Amy ile Little Compton'daki hafta sonu tatilimizi anlatan, *Kev ve Mindy Sonsuza Dek* adında bir proje üzerinde çalıştığımı söyleyeceğim. Amy'nin bana kendi yatağında uyuyamadığını söylemesiyle başlayacak ve nasıl biteceğini biliyorum: Ben Amy'yi öldürüyorum.

Bir Sprite Zero-votka daha söylüyorum, tekrar Facebook hesabıma giriş yapıyorum. Calvin'in arkadaşlarından biri, Winston Barrel bana arkadaşlık isteği göndermiş. Adam beni tanımıyor bile. Winston'ın arkadaşlık talebini kabul ediyorum. Hemen arkasından bir komedi gösterisine 845 kişiyle birlikte bir davet alıyorum. Bu iyi. Amy'nin ekstra uzun bedenini sonsuzluk havuzuna sürüklediğimde ve buna bir kaza süsü verdiğimde –hayali bile güzel!– kafam rahat olacak çünkü o sırada çoktan bir Facebook üyesi, sıradan biri haline gelmiş olacağım. Sanki ortalama bir vatandaş cinayet işlemeye uygun olamazmış gibi, 4355 arkadaşı olmayanın kötü insan kabul edildiği bir çağda yaşıyoruz. Arkadaşlıklara ihtiyacım var çünkü Amy ortadan kalktığında, *arkadaşlarım* toplum içinde yaşamayı seven, yakışıklı Joe'nun birini *öldürdüğü* fikrine inanamayacaklar. "İçine kapanık" diye tarif edilen o kişiler gibi olamam. Her zaman mutlu görünen sayısız koca eşlerini öldürmesine rağmen, önyargılı TV "haber" programlarında gözümüze sokulan demode ama yaygın "katil" tiplemesi hâlâ çok popüler. Yalnız insanlardan hepimiz korkuyoruz. Bu çok yaygın ve Amerika'ya özgü bir hastalık.

Facebook'taki yeni Angeleno dostlarımın üzerine tıklıyorum. Onları seviyorum çünkü çocuk gibiler ve hepsinin *umutları* var. Onlardan nefret ediyorum çünkü çocuk gibiler ve hepsinin *umutları* var. Onları kıskanıyorum. Bedenlerini kitabevlerine kurban etmiyorlar, hayatlarını yeraltlarında, metrolarda, kimyasallara ve eski püskü şeylere maruz kalarak tüketmiyorlar. İnsanlar Los Angeles'a *başarılı olmak* için geliyorlar. New York'takilerden daha büyük düşler kuruyorlar, delicesine sosyalleşmenin çok önemli olduğuna ve hayatın tamamen "tanıdığın kişiler" üzerine kurulu olduğuna dair bir inançları var.

Açıkçası, Facebook'tan düşündüğüm kadar da nefret etmiyorum. (Cehenneme kadar yolun var Amy. Üzgünüm Beck.) Bir kez üye olduktan sonra, merkezinde sizin olduğunuz bir ağ karşınıza çıkıyor ve bu insanın kendini çok güçlü hissetmesine sebep oluyor. İnsanlar eğlenceli, izlemesi zevkli varlıklar. Kediler de öyle. İnsanlar o kadar yalnızlar ki doğum günlerini internette geçiriyorlar, Facebook onlara haber verdiği için bundan haberdar olup nice yaşlara diyenlere teşekkür ediyorlar. Kendimi eğlenceli biri gibi kabul ettirmek için *Hızlı ve Öfkeli*'yi beğendikten sonra Amy'ye yazıyorum: *Sevgili sürtük, Facebook sadece yalnızlıktan kurtulmaya çalışan insanların birbirlerine yardım etmeye çalıştıkları bir yer. Siktir git. Sevgiler, Joe.*

Pilot gelmek üzere olduğumuzu söylüyor, öne doğru eğilip küçük pencereden Los Angeles'a bakıyorum. Şehir bir ağa benziyor ve tıpkı Amy'nin kıllarını ilk defa gördüğüm zamanki gibi, her yere uzanıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Amy *kapsama alanı dışında* olduğunu sanıyor ama elinde izi kolaylıkla sürülebilen nadir kitaplar ve internette sosyalleşmeyi gerekli kılan hayalleri var. Onu bulacağım. Keşke pencereyi kırıp dışarı atlasam ve Franklin Village'a –Amy'nin orada olduğunu biliyorum– paraşütle inebilsem ama o zaman benim geldiğimi görürdü ve bu da geyiği vurmadan önce ona *şşş, ben buradayım* demekten farksız olurdu.

-8-

HAVALİMANINDA duyduğum ilk şarkı hapishaneden kaçışı anlatan aptal ve sıkıcı bir Tom Tom Club şarkısı oluyor ve hızla aklımı başıma getiriyor. Bir üniversite bebesi kocaman valiziyle tepeme çıkarcasına yanımdan geçip gidiyor. İnsanlar aceleci, turistler bana çarparak yürüyorlar, herkes bagaj teslim alanındaki Sean Penn'le resim çektirmek için koşturuyor. New York'ta insanlar eve giderken bir trene binmek ya da bir zincir marketin daracık koridorlarında yürümek için mücadele eder. Los Angeles'ta ise ihtiyar bir adamın, bir oyuncunun kokusunu içlerine çekmek için mücadele ediyorlar.

Uçaktan indiğimden beri iki elektronik mesaj aldım.

Biri Havey'den: *Vay be! Kredi puanın mükemmel! Buraya gelen insanların çoğunun kredisi yerlerde sürünür!*

Noktalama işaretlerini kötüye kullanan insanlarla karşılaşmak kaderimde var.

Öbür mesaj Calvin'den: *Blu-ray sistemimiz var, mesai sırasında izlemek istediğin film olursa yanında getirebilirsin.*

Bir kitabevinde film izlememek gerektiğini düşünüyorum. Taksiye biniyorum ve şoför Hollywood Lawns'ın adresini GPS'ine yazıyor. Acaba Amy taksiye mi yoksa otobüse mi biniyor, merak ediyorum. Merak etmeyi ne zaman bırakacağım, bilmiyorum. Ayrılıkların bu kısmına, kızın kafanızın içinde *yaşadığı* bu döneme

katlanamıyorum. Birilerini yatağa atmam lazım, Le Cienega Bulvarı'na giriyoruz ve kuzeye ilerlediğimizde şehir daha da ışıltılı bir hale bürünüyor. Sanki normal bir şeymiş gibi gündüz vakti gece kıyafetleriyle dolaşan kadınları ve *Beverly Hills Sefilleri* filminden fırlamış evsizleri, Capitol Records binasını görüyorum, Franklin Bulvarı'na geldiğimizde kalbim çarpmaya başlıyor –Amy, Amy, Amy– ve taksiden dışarı adımımı attığımda bir köpek bokuna basıyorum.

"Siktir." Güneş ve çok fazla votka yüzünden kafam zonkluyor.

Taksi şoförü bir kahkaha patlatıyor. "Buranın milleti köpeklerini sever dostum."

Hollywood Lawns, *Karate Kid* filmindeki binaya benziyor. Ben merdivenden çıkarken küçük ve sıcak apartman dairelerinde kapana kısılmış köpekler havlıyor. *AYLIK KİRALIK* yazısı dikkat çekiyor. Amy'nin bu binada oturup oturmadığını merak ediyorum. Asla bilemezsiniz. O, bu yerin cazibesine kapılan bir ölümlü sadece; New York'taki dairesinin kirası *haftalıktı*. Bunu o zaman anlamalıydım ama penisi insanı kör ediyor işte.

Harvey soluk yüzlü, yay gibi kaşları olan, yaşından daha büyük görünen bir adam. Yüzüne bakması zor biri. Bana oyunculuğunu anlatmasını sessizce dinliyorum ve onunla bir şeyler içmeyi kabul ediyorum. Dairemin birinci katta olduğunu, onun ofisinin hemen yanında olduğunu söylüyor. Onunla vakit geçirmemek için ileride uyduracağım mazeretler üstüne hemen bir beyin fırtınası yapıyorum. Saçma bir konuda beni uyarıyor. "Burası New York değil. Burada ışıklara aldırmadan caddenin karşısına geçemezsin. Hemen ceza keserler ve BU cezalar da katlanarak artar."

"LA'in yaya karşıtı bir şehir olduğunu biliyordum ama bu bok çok saçma," diyorum.

Harvey gülüyor. "Joe Rogan'ı televizyonda gördüğüm zamanki gibi konuştun. Gerçekten çok saçma. Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

Joe Rogan sohbeti ilgimi çekmiyor, tıpkı küfreden bir çocuğa gülünmemesi gerektiği gibi onu da konuşmaya teşvik etmiyorum. "Şey, dışarıdaki tabelayı gördüm. Buraya sürekli taşınanlar oluyor mu?" diye soruyorum.

"Dünya hayalperestlerle dolu," diyor. "Kiralık ev arayan arkadaşların var mı?"

"Evet," diyorum. İşte ayağımı denk aldığım nokta. Amy Adam'ı *aradığımı* söylemek istemiyorum çünkü ortadan kaybolduğunda şüpheli konumuna düşerim. Dikkatliyim. "Bir kızın ev aradığını biliyorum," diyorum. "Ama kirayı paylaşmak istiyor."

Gerçek: Amy'nin hiçbir zaman kendine ait yeri olmadı. O bir asalak.

Harvey başını sallayarak onaylıyor. "Buraya gelip kanepede uyumak ve kirayı paylaşmak isteyen her seksi kız için kenara bir sent koysaydım..." Başını sağa sola sallıyor. "Evimin duvarları bozuk paralardan görünmez olurdu. Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

Harvey beni apartmanda oturan birisiyle tanıştırıyor. Dez; ukala, umursamaz tavırlı biri. O da birinci kattaki bir dairede oturuyor ve Eminem'in 2000'li yıllardaki video kliplerinden fırlamış gibi. Küçük D adında bir köpeği ve bana vereceği birtakım tavsiyeleri var.

Bana dik dik bakıyor. "Sakın. Delilah'yı. Düzeyim. Deme."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Söz."

Ekibimde onun gibi bir adama, her türlü narkotik maddeye ve Xanax'a rahatça ulaşabilen 90'lı yılların moron ve sefil lisanını akıcı konuşan birine ihtiyacım var.

Harvey yeni evimin anahtarlarını çıkarıp bana veriyor ve Delilah'nın *tatlı* ve *cana yakın* olduğunu söylüyor. Bunun *umutsuz* ve *sürtük* anlamına geldiğini biliyorum. Sonra binadaki erkeklerin çoğu dangalak diyor. "Ben burada bir sohbet programı sunucusu gibiyim, herkes derdini dökmeye ofisime gelir," diyor. Neden herkes Henderson gibi olmayı istemek zorunda? "Sen de istediğin zaman gelebilirsin. Seth McFarlane enerjisi var burada. Kardo, anlarsın ya?"

"Kulağa hoş geliyor," diye yalan söylüyorum.

"Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?" diye soruyor. Sanki sloganını her saat başı en az iki kez tekrar etmek için sözleşme imzalamış gibi.

Dairem çürümüş portakal ve tavuk kokuyor. İçerisi pembe renkte kız mobilyalarıyla dolu. Eski kiracı *Brit Brit* istemeden ve apansızın buradan taşınmış.

Harvey, baloncuk şeklinde pembe renkli bir lambayı açıyor ve ışık bir Kandinsky posterini aydınlatıyor. "Anne babası çok sinirli bir halde çıkageldiler," diyor. "Ona verdikleri paranın yarısını burun estetiğine, kalanını da *burun tozuna* harcamış, ondan sonra da şakır şakır *kanayan burnuyla* hastaneyi boyladı tabii." Başını iki yana sallıyor, pembe renkli yer yatağına hafifçe vuruyor. "Bunun komik bir yanı olduğunu biliyorum. Komik şeyler üç defa gerçekleşir. Yemin ederim bulacağım. Her neyse, işin iyi tarafı turnayı gözünden vuran sen oldun Kardo. Yer yatağı, derin dondurucudaki tavuk, televizyon, hepsi sana kaldı. Ailesi bunları çöpe atmak istemişti."

En azından IKEA'ya gitmek zorunda kalmayacağım. "Harika."

Harvey çöp kovasını çıkarıyor. "Görmek istemediğin tek şeyin *kartlaşmış* piliç olduğunu biliyorum. Hemen dönerim Kardo!"

Söylediği belki de ilk komik söz bu. Mutfak tezgâhının üstündeki yeni bıçaklıktan bir Rachael Ray bıçağı çekiyorum. Bunlar kullanışlı, keskin aletler ama keşke sapları turuncu renkte olmasaydı. Yer yatağına kendimi bırakıyorum, nevresimin üzerinde Sriracha sosu ve meni lekeleri var. Duvara yapıştırılmış Kandinsky posteri New York'u özlememe sebep oluyor. Kapı çalınıyor, bir kız paldır küldür içeri dalıyor. Caddede gördüğüm kızlara benziyor. Yüzü tamamen makyajlı, üzerindeki likralı elbise ona bir beden küçük. Seksi ama düşündüğü kadar çekici değil. Onun da ekibimde, muhtemelen aletimin üstünde olmasını istiyorum.

"Rahat ol," diyor. "Adım Delilah. Mutfak robotu için geldim."

Az kalsın ona lakabının Sakın Düzüşme Delilah olduğunu söyleyecektim ama o kadar çok konuşuyor ki ağzımı açmaya fırsat bulamıyorum. İşe geç kalmış –dedikodu muhabiri– hemen üst katta oturuyormuş *–gürültü duyarsan şimdiden özür dilerim, duvarlar kâğıt kadar ince–* ve *o kahrolası kokainman orospu* mutfak robotunu vereceğine dair ona söz vermiş. Dolap kapaklarını hızla açıyor, çarparak kapatıyor.

Delilah öfke dolu. Vajinası hakkında bir apartman kuralı olduğunu biliyor galiba. Kandinsky'yi gösterip, "Teknik olarak bu da

benim," diyor. "Ama bunu senin de beğeneceğini düşünüyorum. Resmi yapanın kim olduğunu bilen birine benziyorsun."

"Andrew Wyeth," diye cevap veriyorum.

Başıyla onaylıyor. "Güzel," diyor. "Brit Brit'in hiçbir fikri yoktu. Kapa Çeneni Harvey sana o kızdan bahsetti mi?"

Herkesin bir lakabı var. "Biraz," diyorum. "Üzücü bir hikâyeye benziyor."

Delilah bana, Brit Brit'in *oyunculuk yapmak* için buraya geldiğini ama sonunda fahişe olduğunu anlatıyor. "Adamlarla Vegas'a gider, darmadağın halde geri dönerdi. Sürekli beni de yanında götürmeye çalışır, ne kadar *harika* adamlar olduklarından bahsederdi. Hiçbir şeye para ödemek zorunda olmadığını, Cosmo'da kaldığını ve hayatını yaşadığını anlatırdı."

"Hımm."

"Aynen öyle," diyor. "Böylece bir gün ben de onunla gitmek için çantamı hazırladım. Yani, *aslında* gitmeyecektim ama içlerinde ünlü birilerinin, hakkında yazacağım birinin bulunması ihtimalini göz önünde bulundurarak hepsini birlikte havaalanında görmek istedim. Havaalanında, birdenbire bana 'Aklıma gelmişken, en az ikisiyle düzüşmek zorundasın ama hangi ikisi olacağını sen seçebilirsin, yemin ederim hiç de kötü değil!' deyiverdi."

"Peki sen hangi ikisini seçtin?" diye sordum.

"Hah," diyor ifadesizce. "Hayır. Ona eğer uçağa binerse polisi ve ailesini arayacağımı söyledim."

"Peki telefon ettin mi?"

"Tabii ki hayır," diyor. "Ertesi gün uçakla geri döndü, onu havaalanından aldım ve omzumda ağlamasına izin verdim."

Mutfağa geçiyorum, buzdolabının üstündeki dolapta mutfak robotunu buluyorum. Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Peki senin adın ne?"

"Joe Goldberg," diyorum. "Ya seninki?"

"Söyledim ya," diyor.

"Biliyorum. Gerçek adın ne?"

"Ahh. Melanie Crane," diyor. "Ama artık kullanmıyorum. Melanie Crane, *New York Times*'ta çalışan evli bir herife âşık olup gaze-

tecilik yüksek lisansının içine sıçan kızın adı." Ürperiyor. "Çok uzun zaman önceydi. Bu yüzden LA'yi seviyorum. Her şey çok farklı. Gizli muhabirlik ve dedikodu yazarlığı yapıyorum. Burada insanın geçmişini *kelimenin tam anlamıyla* arkasında bırakması mümkün."

Bu kızların hepsi *geçmişi arkalarında bırakabileceklerini* sanıyorlar. Buna Amy de dahil. Her şeyin bu kadar basit olmadığını görmüyorlar mı? Eğer bir iş henüz bitmediyse geçmişte kalmamıştır.

Delilah mutfak robotunu temizlerken, "Bana telefonunu versen iyi olur," diyor. "Bir sürü parti daveti alıyorum. Bana eşlik edersin, hem de apartmanın dışına da çıkmış olursun." Parmağını bana doğrultuyor. "Uyarıyorum: Apartmandan dışarı çıkmalısın. İnsanlar burada yaşar ve Birds ile La Pou'ya defalarca giderler ama bu şehirde bundan çok daha fazlası var." İç çekiyor. "Demek istediğim, evden çıkman çok önemli."

Birds'ün canlı, sıcak bir batakhane olduğunu, La Poubelle'in de karanlık, modern bir Fransız barı olduğunu, Village'daki herkesin ya birine ya da diğerine takıldığını anlatıyor. *Office* dizisinde B.J. Novak'ın işyerinde bir kimlik istemediğini söylediği bölümü bana hatırlatıyor. Bir pizza dilimini yakıyor ve bir lakabı oluyordu: Ateş Adam. Birds ya da La Pou gibi yerlere uygun biri değilim ama yine de Delilah'ya telefon numaramı yolluyorum. Bu kız ileride bana lazım olabilir.

Delilah bir kahkaha atıyor. "Biraz ikiyüzlü olabiliyorum," diyor. LA'de insanlar kendileriyle ilgili fikirlerini New York'lular gibi sessizce ve zihinlerinde seslendirmek yerine yüksek sesle mi dile getiriyorlar, merak ediyorum. "Yani, ben de hemen her gece Birds'e gidiyorum, hatta orada çalan bir şarkıdan ilham alıp yaptırdığım bir dövmem bile var. Ama *gece geç vakitlerde*, yani başka yerlere de uğradıktan sonra gidiyorum, anlıyorsun değil mi?"

Öne doğru eğiliyor, elbisesinin eteğini topluyor ve yanına yaklaşmamı, losyonla bronzlaştırılmış bacağına daha yakından bakmamı istiyor. Uyluğunun iç kısmına işlenmiş sözcükler var. Journey şarkı sözleri. Amerika'daki her barda, *The Sopranos* ve *Glee* dizilerinde çalması yetmemiş gibi.

"Uyduruk olduğunu biliyorum," diyor ve başıma hafifçe vurup ayağa kalkmamı istiyor. "Ama bir şeylere inancın yoksa burada hayatta kalamazsın."

Delilah neredeyse özel ve bu, bir kız için olmak için zor bir şey; güzel sayılabilecek kadar güzel değil, akıllı sayılabilecek kadar akıllı da değil. Amy daha şanslı; daha uzun boylu, daha seksi ve daha akıllı. Delilah'nın insana hiç de güven vermeyen bir tarafı var ve o bağdaş kurarak oturup yabanmersini yiyen, yağlı saçlı Amy gibi biriyle asla arkadaşlık etmez. Delilah mücadeleci bir kız. Amy ise fırsat kollayan bir kız. Günün sonunda mücadele daha iyi sonuç verir. Bunu artık daha iyi anlıyorum.

Delilah ve benim birlikte kaçabildiğimiz ve enerjimizin bütünleştiği sessiz bir an olsaydı keşke. Ona, harekete geçmekten alıkoyan ve *vücudunu damgalayan* hayallerinden kurtulması için ilham verirdim. Amy'yi bana unutturabilirdi. Fakat ben intikam peşindeyim, Delilah ise mutfak robotunun peşinde. El sallıyor. Çıkıp gidiyor. Son.

Journey'nin şarkısını indiriyorum. Delilah'nın uyluklarını yüzüme bastırdığını hayal ederek pembe yer yatağına boşalıyorum. Ardından duş alıp üzerime bir kont pantolonla tişört geçiriyorum. Şort giymeyi sevmem. Brit Brit'in yiyeceklerini çöpe atıyorum (hastalıklı, kokain artığı) ve Harvey'nin ofisine uğruyorum. Selfie çekiyor, geri getirmediği çöp kovası da içeride duruyor. New York'tan hiç de farklı değil. Oturduğum eski apartmanda tek bir komşuya bile aylarca rastlamazdım. Fakat Harvey'nin bürosu cam bir kutuya benziyor. Buradaki herkes izlenmenin, fark edilmenin derdine düşmüş. Kapıdan içeri girdiğimde Harvey beni fark etmiyor bile ve hemen Amy'yi aramaya başlıyorum.

-9-

SADECE kendini düşünen sosyopat, açgözlü, küçük orospunun süper meyveler yemeden tek bir *gün* bile geçirmeyeceğini bildiğimden, önce mahalledeki markete gidiyorum. Gerçi burası Pantry, yani tam anlamıyla bir market değil. Bir kısmı neon lambalı, bir kısmı yamulmuş demir parmaklıklı ve daha önce başka amaçlarla kullanılan ahşap tabelaları olan bir modern sanat müzesi. Zemini sünger gibi yumuşak, fiyat etiketleri tırnaklı harflerle yazılmış, aydınlatması floresan ışık kullanılmamış bir yer. Müzik sıradan bir manav dükkânına göre çok daha yüksek ve ses her yere yayılıyor. Donny Hathaway, Samantha Fox, Everly Brothers ve DMX şarkılarıyla gerçek bir karışık kaset. Hemen Shazam'ı açıyorum çünkü bunun bir kaydını istiyorum.

Cameron Crowe market işletseydi burası ona yakışan bir yer olurdu. Kulüp havası veren, loş ve güzel bir ışıklandırması var. Her reyona komik bir isim verilmiş: Kitaplar koridoru (FİLMLERE UYARLANMADAN ÖNCE), atıştırmalıklar (KÖTÜ ŞEYLER ☺), baharatlar (BİBERİYE VE KEKİK), kekler ve bisküviler (LEZZETLİ AMA BOŞ KALORİLER). Evcil hayvan maması reyonu karmakarışık halde ve buraya KARŞILIKSIZ SEVGİ adını vermişler. Bebek maması reyonunun adı ise YARI KARŞILIKSIZ SEVGİ.

Buradaki kızların çoğu tıpkı Amy gibi; ellerinde içleri süper meyvelerle dolu sepetleriyle, uzun boylu, pejmürde kılıklı ve dar-

madağınık saçlı kızlar. Onu burada bulacağım. Bunu biliyorum. Fakat onu organik ürün reyonunda (ÇÜNKÜ BEN) ya da daha ucuz ürünler reyonunda (ÇÜNKÜ KİRA) bulamıyorum. Fatboy Slim'in "Talking 'Bout My Baby" parçası çalmaya başlıyor. Bunu insan hangi *markette* duyar ki? İnsanın burada kafasının bozulabileceğini hiç sanmıyorum, belki LA ya da en azından şehrin bu kısmı hoşuma bile gidebilir.

Çiçek reyonunda (ÖZÜR DİLERİM/SENİ SEVİYORUM) kimseler yok, belki de LA'de kimse kimseyi sevmiyordur. Reyonda orkideler, güller var; menekşeleri daha sonra fark ediyorum, Amy'ye aldıklarımdan daha çarpıcı ve mor renkliler.

Soluk mavi renkli iş elbiseli, kısa boylu, tombul bir Meksikalı kadın bana gülümseyerek bakıyor. "Onlar boyalı beyefendi," diyor. "Tanrı bunu yaratmaz."

Elbette yaratmaz, bu çiçekler meme implantlarının botanik muadili. Kadına teşekkür edip yoluma devam ediyorum. Burada herkes o kadar *mutlu* ki.

Telefonum titriyor. Altı mesaj var, hepsi resimli ve hepsi Delilah'dan geliyor. Mesajları tek tek açıyorum; ev adresleri, otopark talimatları, kurumsal sponsorların logoları, tarihler ve saatlerle birlikte Hollywood partileri davetiyelerinin resimleri doluyor. Partilerden biri *Henderson*'ın evinde. *Henderson!* Beynimin, keşke Amy'ye bunu söyleyebilseydin diyen arızalı kısmını öldüreceğim. Delilah'ya cevap yazıyorum: *Teşekkürler. Sana haber veririm.*

Cevap gönderiyor: *Calvin'le sana iyi eğlenceler* ☺

Duruyorum. Bir terslik var. Ona çalıştığım yeri söylememiştim. Cevap yazıyorum: *Ne?*

Yanıt gönderiyor: *Biz arkadaşız. İşe giderken ona rastladım. Hoş biri. İyi gerçekler!*

On saniye sonra bir daha mesaj atabilmek için yazım hatasını kasten düzeltmedi: *İyi gerçekler. Hah. EĞLENCELER. Otomatik düzeltme güzel şey.*

Off. Sakın Düzüşme Delilah'ya cevap vermiyorum. Yalnız yaşayanların ve züppelerin tercihi, donmuş sebzelerin tutulduğu DERİN DONDURUCU ATEŞİ reyonuna doğru yürüyorum ve

hazır yemeklerin önünde Adam Scott'ı görüyorum. Bu benim bir ünlüyle ilk karşılaşma ânım. *Stepbrothers, Burning Love, Friends with Kids*'teki oyunculuğuna bayılıyorum. Ellerim terliyor, bunun benim için çok önemli olduğunu hissettiğime göre, galiba ben de gerçekten bir Angeleno oluyorum.

Üstelik yalnız da değilim. Elinde bir paket dondurulmuş kuşkonmaz olan şapşal bir herifle telefonunda bir şeyler yazan oyuncu adayı bir kız ona bakıyor. Birkaç liseli kız gülüşerek onun fotoğrafını çekiyor ve işte o zaman kafama dank ediyor. Sosyal medyanın ve ünlülere rastlamanın iyi tarafı internetin günün yirmi dört saatinde, dünyanın her yerinde ve son derece geniş kapsamlı olması. Facebook yetersiz kalıyor; bütün hepsini kullanmalıyım.

Telefonumu çıkarıyorum, Twitter ve Instagram kuruyorum. Bu hayatta yaptığım en zor iş. *CandaceBenjiPeachBeck* bunu anlayamaz çünkü kendimi şaşırtan, yapacağını aklının ucundan bile geçirmeyen benim. Adam Scott'ı Twitter'da takip ediyor ve ismini arıyorum. Tahmin ettiğim gibi, insanlar onun hakkında tweet atmışlar ve görünüşe göre Joshua Jackson ile onun felaket derecede güzel kız arkadaşı da buralarda.

> Off, az önce Pacey'yi gördüm. #dawsonscreek #pantry #LAbenimaşkım
>
> Adam Scott ne kadar mı ateşli? O kadar ateşli ki, dondurulmuş gıda reyonundaki bütün yiyecekler eriyor. #Açgözlü
>
> Diane Kruger fazla güzel. #hiçadildeğil #ünlübirinigördüm #marketegidemezmiyim
>
> LA'de market alışverişi yaparken #ezik hissetmeden duramazsınız #pantry #adamscott #joshjackson #dianekruger #4aydanberirezervasyonyaptırmadım

Tezgâhın olduğu tarafa bakınca Joshua Jackson'ı görüyorum. Kahkaha atıyor. Çok yakınımda. İnsanlar buraya sadece çok pahalı meyveleri almak için gelmiyorlar, benim Amy'yi aradığım gibi on-

lar da ünlüleri arıyorlar. Şeftalileri market rafına boşaltan adamın yanına gidiyorum. "Birader," diyorum çünkü buranın *yerlisi olacağım*. "Kusura bakma dostum ama bu fiyatlar gerçek mi?"

"Ben de farkındayım," diyor. "Dostum, kimseye söyleme ama ben Ralph marketlerini daha çok tercih ediyorum. Batı tarafındakini. Beş dolara elli tane *burrito* alıyorsun."

"Evet," diyorum. Tuzağımı kuruyorum. "Benim kız arkadaşımın da Ralph'e gitmesi gerekirdi. Ama o buraya gelip bütün parasını *yabanmersini* ve Wolfganf Puck markalı yiyeceklere saçıyor. Böyle yapmadığına yemin ediyor ama mesai saatlerimiz ters olduğu için onu bir türlü yakalayamıyorum."

Bir kahkaha atıyor. Adı Stevie, o da bir oyuncu ve bana Amy'nin nasıl biri olduğunu soruyor. "Tilki gibi ve çok soğukkanlı," diyorum. "Uzun sarı saçları, mavi gözleri var. Her zaman kolej tişörtleri, şort ve büyük parlak spor ayakkabılar giyer. Dikkatini çekmemesi imkânsız." Zebralar çayırların arasından çıkıyor ve Amy uzun elbiseli ya da "bir işim yok ama ter içinde kaldım" kıyafetiyle LA kancıklarına benzemiyor.

Özellikle spor ayakkabıları yüzünden tanıdık geldiğini söylüyor. "Sence onu en son ne zaman gördün?" diye soruyorum.

Stevie'nin kimyasallarla dolu beynindeki çarklar dönüyor. "Dostum," diyor. "Aşağı yukarı üç gün önce diğer kızla birlikte buradaydı, sarhoşlardı ve yabanmersini tıkınıyorlardı. Parasını ödemeniz gerekiyor dedim ama kaçtılar."

Evet. "Diğer kız kimdi?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece seninkini gördüm," diyor. "*Güzel* kızdı."

Stevie'yle bir beşlik çakışıyoruz ve Amy tekrar gelirse bana mesaj atacağını söylüyor. Gerek olmadığını, meşgul etmek istemediğimi söylüyorum. Israr ediyor. Sıkıntıdan geberiyor ve kesin *gizlice* Amy'nin *fotoğrafını çekebilir.*

Onu test ediyorum. "Ciddi misin birader?"

Başını sallayarak onaylıyor. "Sözüm söz."

"Eminim," diyerek onaylıyorum ve işin içinde ironi olmaması beni şaşırtıyor. Telefon numaralarımızı birbirimize veriyoruz, alış-

veriş arabama mısır gevreği, süt, Wolfgang Puck salata ve hindi söğüş dolduruyorum.

Kasada ödeme yaptığım sırada, kadın kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ray ve Dottie sana sevgilerini yolluyorlar."

"Kim?"

Arkamda duran botoks anne *mmm* diye inleyip, "Çok sevimli," diyor. "Burada yenisin. Onlar buranın sahipleri. Roy ve Dottie sana sevgilerini yolluyorlar, bir Pantry âdetidir."

Kasiyere bakıyorum. Başıyla onaylıyor.

Roy ve Dottie lanet birer dâhi. Şehrin reddettiklerini ve umutsuzları kazanmak için, paranızı cebinizden alıp sizi sepetlemeden önce *sevgilerini* yolladıkları bir dükkân açmaktan daha iyi bir yol olamazdı.

Turuma devam ediyorum ve çalışacağım virane haldeki kitabevinin önünden geçiyorum. Camdaki tabelada *BEŞ ON DAKİKAYA DÖNERİM* yazıyor ve UCB tiyatrosuna doğru yoluma devam ediyorum. Beklediğimden daha küçük bir yer, daha çok mağaza vitrinine benziyor. Dikkatimi çekmek için âdeta yalvaran posterler camı kaplamış. Elinde not defteri olan şişman bir kız bilet isteyip istemediğimi soruyor.

"Evet," diyorum *doğaçlama yaparak*. "Acemi sınıfların gösterisi var mı?"

"Hangi sınıf?" diye soruyor. İçeriden birisi cama vurunca, kız elindeki defteri sallıyor. "Saat beşteki *Uzman Patlatıcı* gösterisine mi bilet istediniz?"

Hayır, onun için istemiyorum. Kız binanın içine geri çekiliyor ve ben de yürümeye devam ediyorum. Eve varmak üzereyim, Franklin ile Tamarind'in köşesine yakınım ve burada yürümek beni rahatsız ediyor, New York sokaklarında dolaşmaya hiç benzemiyor. Telefonumu çıkarıp Facebook hesabımı kontrol ediyorum ve *şansıma sokayım* diyorum çünkü birisi Kapsama Alanı Dışındaki Amy'nin UCB kursunu bıraktığını yazmış. Aldığım haberden ve sıcaktan kafam zonkluyor. Siktir.

Sonra birini aklınızdan geçirdiğinizde ansızın karşınıza çıktığı o fenomen gerçekleşiyor. Çünkü o tam karşımda, Birds Kızarmış

Tavuk Cafe & Bar'ın camında Amy'nin fotoğrafını görüyorum. Bu fotoğraf güvenlik kamerasından alınma, siyah beyaz ve bulanık ama uzun sarı saçları ve STANFORD YÜZME TAKIMI tişörtüyle bu o. Fotoğrafın altında bir yazı var: *Utanç Penceresi.*

Birds'ün kapısından içeri giriyorum. Bara sokuluyorum. Barın arkasındaki seksi kız bana ne istediğimi sorunca, beni şaşırtmasını söylüyorum. Bu kadın beni istemek zorunda. Onun ağzından Amy'yle ilgili ancak böyle laf alabilirim.

Göz kırpıyor. "Umarım ananas seversin," diyor.

Ananastan nefret ederim. "Çok severim," diyorum. "Yolla gelsin."

Siyah askılı atletinin sardığı memeleri dik, yapay ve onun gibi sert. Adı Deana ve Guns N' Roses videolarındaki ateşli kızların büyüyünce dönüştükleri şeyin ta kendisi. Artık bu gerçek ve bana Amy'nin *Utanç Penceresi*'ne nasıl çıktığını anlatıyor. "Buraya birkaç hafta önce geldi," diyor. "Kapıdan girer girmez sorun çıkardı, *yabanmersinli votka* istiyor ve içkileri zayıf ya da istediği gibi olmadığı için geri gönderiyordu. Üçkâğıtçıydı. İçine su kattığını gördüm sürtük gibi laflar etti. Sonra da hesabı ödemeden çıkıp gitti."

"Çok kötü," dedim. "Polisi aradın mı?"

Deana içkimi karıştırmayı bırakıyor ve kızıl saçlı bir ihtiyar adama bakıyor. Kendi aralarında bir espri varmış gibi gülüyorlar. "Polisi aradık mı?" diye tekrarlıyor.

"Şehre tam olarak kaç dakika önce geldin?" diye soruyor adam.

"Bu sabah diye cevap veriyorum." Deana bundan hoşlanıyor, bir çanı çalıp eline bir megafon alıyor ve bir duble bedava içki kazanıyorum.

Adam kendini tanıtıyor. Adı Akim. Deana bana polisi aramadıklarını çünkü buranın Hollywood olduğunu söylüyor. Omuz silkiyor. "Hesabı ödemeden kaçan kızların peşine düşmekten başka işleri var," diyor.

Deana, La Poubelle'de Amy'ye izin verildiğini çünkü oranın farklı olduğunu anlatıyor. "Erkekler modellere benzeyen onun gibi kızlara orada içki ısmarlar," diyor. Tiksintisini gizlemiyor. "Ben kendi içkimin parasını ödemediğim hiçbir yere gitmem. Özsaygı meselesi."

Ananaslı iğrenç şeyden içerek Birds'te saatlerce oturuyor, Deana'le aramı yapıyor, onun esprilerine kahkahalarla gülüyor ve müşterilerle çıkmadığını söyleyenin *o* olmasına zemin hazırlıyorum. Yüklü bir bahşiş bırakıyor, market alışverişimi eve götürüyorum, üstümü değiştiriyorum ve koşa koşa La Poubelle'e, Amy'nin olması gereken yere gidiyorum. Pers korsan gemilerinin gövdeleri gibi uzun, karanlık bir bar. Köşeye geçip oturuyorum. Saat ikiye kadar Amy'nin gelmesini bekliyorum. Dez'den biraz Xanax alıyorum. Yirmi dört, en geç kırk sekiz saat içinde Amy'yi bulacağım. Buraya gelecektir. Geleceğini biliyorum.

-10-

AMA Amy gelmedi. O gece veya sonrasındaki gecelerde de La Pou'ya gitmedi. Bir ay oldu. Yürümek, Craiglist ilanları, Harvey'nin apartman sakinleri veri tabanına gizlice girmek, hatta pilates dahil her şeyi denedim ama geberesice Amy'yi bulamadım. Elimdeki tek şey amele yanığı cildim ve New York'ta olsam asla satın almayacağım pastel renkli, düğmeli birkaç gömlek. Yazdığım onca aptal oyuncu seçmesi ilanı yüzünden beynim benden nefret ediyor. Hiçbiri işe yaramadı. İyimserliğimi koruyorum. Guns N' Roses'ın "Patience" şarkısını dinliyorum. Nerede olduklarını bilmeden, aradıkları şeyi bulduklarına emin olamamış bir halde vahşi doğada sayısız geceler geçiren avcıları ve kâşifleri düşünüyorum. Fakat LA son derece monoton ve Amy'yi bulamamak beni usandırıyor. İnsanlarla konuşmaya çalıştığımda herkes aynı şeyi söylüyor: Tinder!

Siktirsinler. Amy, Tinder'da yok. O çok akıllı. O çok kurnaz. O çok eski kafalı. *Biz aynıyız.* O kadar sinirliyim ki uyuyamıyorum. Dez buna kahkahalarla gülüyor –*sakinleştiricileri seviyorsun*– ve Amy'yi uyutmak zorunda kalma ihtimalime karşı yanıma biraz Percocet* alıyorum.

Buradan nefret ediyorum. Herkes kusurlu. Delilah flört etmeyi beceremiyor. Harvey içki konusunda çok agresif. Üstelik her gün

* Oldukça güçlü bir ağrı kesici. (e.n.)

üç gün gibi geçiyor; buz gibi soğuk bir sabah, cayır cayır sıcak bir öğlen ve serin bir gece. Her gün aynı, duvarda asılı bir takvim bulundurmak bu yüzden önemli. İnsanların neden buraya taşındıklarını ve bir sabah şaşkın şaşkın başlarını kaşıyarak uyanıp kırk yaşına girip girmediklerini veya hangi yılda olduklarını anlamaya çalışmalarının sebebini anlıyorum.

Burası klostrofobik. Arabam yok, Amy'nin Facebook'ta olmaması ve şifresini kırabileceğim bir e-posta hesabının bulunmayışı beni çok kızdırıyor. Batı tarafında Tamarind Bulvarı ve doğu yönünde Canyon Yolu arasındaki bu devasa arazi parçasının üzerinde yaşıyorum. New York'ta saatlerce ve dikkat çekmeden yürüyebilir, fark ettirmeden caddeler boyunca birini takip edebilirsiniz. Fakat burada klişe gerçeğin ta kendisi ve insanlar kıymetli vücutlarını geliştirmek veya başka bir ulaşım aracına, bir arabaya, otobüse ya da çağırdıkları araca yetişmek dışında yürümüyorlar. Spor ayakkabılarını giyip gümüş rengi sandviç paketlerini oradan oraya taşıyorlar ve benim tek yaptığım şey gecenin bir yarısı Yedinci Cadde'de bir saat geçirmek. Fark edilmemeyi özlüyorum. Sanırım kilo da alacağım.

Her sabah berbat bir sesle uyanıyorum, Pantry marketten Stevie kız arkadaşı yerine yanlışlıkla bana mesaj gönderiyor. Harvey ukulelesini çalıyor ya da insanlar boktan kısa filmler çekmek için apartmana geliyorlar. Züppe değilim ama burada en vasat insan bile şey... burası New York gibi değil. Alçıpan tavana gözlerimi dikip güzel, eski dairemi düşünüyorum. Pearl ve Noah ile Harry ve Liam'ın paylaşımlarını kontrol ediyorum, gizli gizli onların hayatlarını yaşıyorum. Bazen onlarla arkadaşlık kurup her şeyi anlatmayı düşünüyorum. Belki Amy ağzından bir şeyler kaçırmış ve kızlardan birine onu bulmamı sağlayacak bir şeyler söylemiştir. Fakat o bir profesyonel. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Temmuz ayının başlarında kira çekini imzalayıp Harvey'ye veriyorum.

"Surat asma," diyor. "Buraya alışmanın on yıl aldığını söylerler. Olumlu olmalısın. Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

Başparmağımı kaldırıp çok istediği *her şey yolunda* işaretini veriyorum ve o alkışlarken oradan hızla uzaklaşıyorum. Bütün bu saçmalıklar, Harvey ve o boktan gülümsemesi, apayrı bir can sıkıcılığı olan patronum Calvin, hepsi beni sinir ediyor.

Kitabevi, Mooney Kitaplar'a hiç benzemiyor ve Calvin de Facebook'ta gerçek hayattakinden daha iyi. Buharlaşıp ortadan kaybolsa ve tel tel olmuş siyah saçlarıyla sadece internet âleminde hayatını sürdürse çok daha akıllıca bir iş yapmış olur. Alnının ortasına bir tane vurup suratından o sikik sırıtışı silmek ve ona büyük gelen gözlüğünü çıkarıp atmak istiyorum. İnsanların elbiselerini cinsellik içermeyen bir duyguyla yırtıp çıkarmayı, saçlarını tıraş etmeyi ve hepsini tek sıra halinde çamaşır suyu duşlarının önüne dizmeyi çok istiyorum. Calvin bütün parolaları cüzdanında taşıdığı bir kâğıda yazıyor, aklına sıçtığımın salağı. Sanki burası 90'lı yıllardan kalma bir video kiralama dükkânıymış gibi, kitabevinde her zaman bir sinema filmi gösterimi oluyor. Bugün *Çılgın Romantik* oynuyor ve Calvin filmin bir bölümünün Beachwood'da çekildiğini bana ellinci defa söyleyecek.

"N'aber JoeKardo?"

"N'olsun Calvin."

Calvin'in *her zaman* anlatacak bir şeyi olur, bu sefer müdürüyle ilgili biraz uyduruk bir hikâye anlatıyor. Geçen ay, hangi kafa hapını attığına bağlı olarak değişen birden fazla Calvin olduğunu öğrendim. *Better Call Saul* seçmelerine katılacağı için heyecanlanan Kokain Calvin var. Tarantino filmleri izleyen, bir Tarantino filminde rol alma hayalleri kuran ve sadece gülümsemeniz gereken bir espriye bile kahkahalarla gülen, üşütük, Marihuana Calvin var. Mor renkli dar tişörtünden dışarı göbeği fırlayan, saç bakım ürünleri kokan, *görsel canlandırma* yaptığı için bana sessiz olmamı söyleyen Reddedilen Oyuncu Calvin var.

Bazı günler Calvin yazar da oluyor. Saçlarını atkuyruğu bağlıyor. *Hayalet Yiyecek Kamyonu* diye bir şeyin üzerinde çalışıyor. Kimi günler bu roman lanetli bir restoran kamyonuyla ilgili bir gençlik korku filmi oluyor. Kimi günler hayaletlerin kullandığı bir restoran kamyonunu anlatan bir tiyatro senaryosu haline geliyor.

Alışılmışın dışında bir şey olduğunu söylerken, sanki bir TV dizisinin bile bir *hikâyesi* olması şart değilmiş gibi konuşuyor. Fakat bazı günler, *HYK* ülkeyi baştanbaşa dolaşan ve kurbanlarından *burrito* yapan bir seri katili anlatan –HBO ya da FX kanalı olabilir ama *kesinlikle* ulusal kanal değil– bir pilot senaryo oluyor. İşin aslı, *Hayalet Yiyecek Kamyonu* da Calvin ve buradaki herkes gibi çok kaypak ve *uyduruk*. Yazdığı şey de bir önceki akşam izlediği programa göre değişiyor. Ya da arkadaşlarının izlediği programa göre.

En azından bugün Kokain Calvin'in iyi tarafıyla muhatap oluyorum. Esiyor, göğsünü dövüyor ve bana gene *Çılgın Romantik* filminden bahsediyor. Oyuncu seçmesinden dolayı çok heyecanlı ve yürüme çağındaki bebekler gibi oradan oraya koşturuyor. Çaba harcamaktan ve *Hollywood'da ün kazanmaktan* vazgeçiyor ve ben de Craiglist'e bir başka oyuncu seçmesi –*uzun boylu, sarışın, güzel*– ilanı yolluyorum.

Zaman geçtikte ilanlarımın ilgi çekiciliği azalıyor ve hayali oyuncu seçmelerimden birine Amy'nin fotoğraf yollamadığı her gün, kendimi kayıp bir çocuğu bulmanın yirmi dört saat geçtikten sonra neredeyse imkânsız olduğunu kafamıza vura vura anlattıkları dizilerdeki dedektifler gibi hissediyorum. LA'de birini aramak insanı deli edebilir, bu şehirdeki insanlar işte bu yüzden çok perişan haldeler. Burada bir şeyleri bulmak çok zor. Şöhret. Aşk. Park yeri. Ucuz benzin. İyi ve makul fiyatlı portre fotoğraf. Menajer. Cipslerin iğrenç olmadığı ucuz içki saatleri. Amy adında uzun, sarışın bir dolandırıcı.

Yağmursuz, bulutsuz ve tek bir ünlüyü görmeden bir ay geçti. Geçmişe bakmak beni hasta ediyor çünkü ben üstüme düşeni yaptım. Tuzaklarımı hazırladım. Ekibimi kurdum. Calvin, kapıdan içeri elinde *Portnoy'un Feryadı* romanının bir kopyasıyla giren birini görür görmez bana mesaj atacağını biliyor. Amy'nin şimdiye kadar oraya uğramış olması gerekirdi. İçine sıçtığımın süper meyvelerin parasını nasıl ödüyor acaba?

Uzun boylu, sarışın ve kolej tişörtlü yeni kızlar geldiğinde bana haber vermesi gerektiğini Harvey de biliyor. Dez de. Birds'teki Deana vazgeçti ama oraya, La Pou'ya ve ikisinin arasındaki bütün

mekânlara daha sağlam bir tuzak kurdum. Şişe şişe vitamin satın aldım ve barmenlere bana *yabancılaşan* kız arkadaşımın hamile olduğunu söyledim. Hatta biraz gözyaşı bile döktüm. Birds'teki bar çalışanları Village'da herkesin *aile* olduğunu, yanımda vitamin taşıyacak kadar sevimli birini görmezden gelemeyeceklerini söylediler. La Poubelle'deki barın arkasında duran adam da anlayışlıydı. Gözlerimin içine baktı, torbayı havaya kaldırdı ve göz kulak olacağına söz verdi. Epeyce umutluydum. Öyleyse neden onu bulamıyorum?

Calvin kokainden kafayı bulmuş halde geliyor, bağırıyor, böğürüyor ve saçma sapan bir dans yaptıktan sonra Tinder'a giriyor.

"Yüce Tanrı," diyorum. "Daha dün gece yatağa birini atmadın mı?"

Başını sallayarak onaylıyor. "Şu anda yaptığım şey o değil. Çalışıyorum JoeKardo. Tinder dünyadaki en önemli oyuncu seçme kaynağı," diye bağırıyor. "Kadın ya da erkek *her* oyuncunun takıldığı yer, eski kulüplerin yerini alan şey ya da ellili yıllardaki gazoz barları gibi düşün." Geğiriyor. "Kahrolası Tinder. Kankam Leo geçen hafta Tinder üzerinden bir rol kaptı."

"Sadece buluşma için falan kullanılmıyor mu?" diye karşı çıkıyorum. Bunun doğruluğuna inanmak istemiyorum. O mecraya girmek ve Amy'yi orada "Tinderlaşırken" bulmak istemiyorum.

Calvin geğiriyor. "Kaydır. Düzüş. Kaydet."

Başka seçeneğim yok. Giriyorum. Kaydırıyorum. Yirmi dört saat sonra ise gözlerimin âdeta kör olduğunu hissediyorum, kafamın için o kadar çok yüzle dolu ki beynimin görselleri işleyen kısmının yanmasından endişeleniyorum. Bir sürü kız var. Hepsi de burada. Bu, sonsuz büyüklükte bir veri tabanı ve sekiz kilometrelik yarıçapta hangi kız Tinder'a girse onları telefonumda görebiliyorum. Tinder beynimi ele geçiriyor, her kaydırışımda üzerinde bir üniversite tişörtüyle Amy'yi gözümde canlandırıyorum; esniyor, ağır ağır yürüyerek alanımdan çıkıyor. Kaydırma yapmaktan kendimi alamıyorum çünkü onu bulmak zorundayım. İki gün boyunca gözüme uyku girmiyor.

Çok acınası bir hareket ve galiba California benim canıma okuyor. Bay Mooney'yi arıyorum. Sabrı yok. "Sana söylemiştim," diye azarlıyor. "Kahrolası aletini ağızlarına ver."

Böylece deniyorum. Tinder'da Gwen adında bir kızla tanışıyorum ve bu, Çin yemeği sipariş etmeye benziyor. Gwen fotoğraflarda domuz etli pilav gibi parlak, cilalı, canlı bir kız gibi görünüyor. Gwen geldiğinde hiç de öyle canlı bir kız olmadığını anlıyorum, zaten domuz etli pilav da hep beklediğinizden daha yağlı olur. Derisi şiş. Cildi soluk. *California kızlarının* hepsinin güzel olamayacağının bir kanıtı. Bana oyunculuk derslerinden ve kötü geçen son Tinder buluşmasından bahsediyor. Kırmızı şarap içiyor ve aynada kendisine bakıyor. Dişleri lekeli. Hapşırıyor. Çok yaşa diyorum. Votka içiyorum ve Amy'yi bulmak için bara göz gezdiriyorum. Calvin yerine bir kadınla burada olmak farklı bir duygu. Gwen insanlara baktığımı fark ediyor. "İlk ay ben de senin gibiydim," diyor. "Burada herkes çok *tatlı*. Erkekler bile."

Doğal olarak, Gwen'le birlikte bardayken hayatımda karşılaştığım en çekici kızı görüyorum. Fakat emin olamıyorum. Klasik anlamda bir güzelliği yok ve genç de sayılmaz. Omzu açık kazağı memelerinin tam da gerektiği kadarını, iki top yumuşak ve kremamsı dondurma gibi teşhir ediyor. Saçları rengârenk. Bacakları karamel renginde bronz. Barmen bir saat önce istediğim bir bardak suyu getirdiğinde ben ve rengârenk saçlı kız aynı anda elimizi uzatıyoruz.

"Affedersin," diyor.

"Alabilirsin," diyorum.

Gülümsüyor. Gwen'in önünde kıza asılmak şerefsizlik olur ve ben şerefsiz değilim. Bu yüzden Gwen'in yeni dairesini görmeyi kabul ediyorum. Los Feliz'de havuz kenarı bir pansiyonda kalıyor. İç karartıcı ve küçük bir yer, her tarafta Madonna posterleri asılı. Gwen beni yatağa atıyor, gözlerimi kapatıp rengârenk saçlı kızı hayal ediyorum. Birbirimizi kullanıyoruz. Benimkini ağzına alıyor.

Geceyi Gwen'in pansiyonunda geçiriyorum ve burası, hayallerine kapılmış gelecek vadeden oyuncuların işin özünün zamanlama olduğunu söylediklerinde bunun gerçek haline geldiği yer. *Sadece kahrolası bir gece* Village'dan ayrılıyorum, Los Feliz'de uyuyakalıyorum ve Calvin'den gelen üç mesajla uyanıyorum:

Dostum, burada elinde *Portnoy'un Feryadı* olan bir kız var.
Para konusunda inatçı. Hesaba havale değil nakit istiyor. Sen satın almak ister misin?
Her şey yolunda, acelesi vardı ve kitabı senin için satın aldım.

Ellerim titriyor ve bu pansiyon çorba gibi kokuyor. Gıcırdayan yataktan kalkıyorum ve ayakkabılarımı arıyorum. Siktir, bu benim hatam. Dikkatimi dağıttım. Buradan çıkıp gitmem gerekiyor ama sıçtığımın ayakkabılarını bulamıyorum, yatağın altına bakıyorum ama orada dildolardan, topuklu ayakkabılardan ve kullanma kılavuzlarından başka bir şey yok. Ayakkabılarıma sokayım. Onları hak etmiyorum.

Çağırdığım araç bir dakika uzakta. İnsanı ezen, yüzüne çarpan, aptallaştıran güneşe çıkıyorum, başımı eğiyorum ve işte ayakkabılarım orada, sanki Gwen büyük evdeki herkesin bundan, bizden haberdar olmasını istermiş gibi onun ayakkabılarının hemen yanında duruyorlar.

Araca biniyorum, sürücü Franklin mi yoksa Fountain yolunu mu seçmesi gerektiğini soruyor, gözünde güneş gözlüğü yok, arabanın kliması bozuk ve adam GPS'ine sokağımın adını yanlış telaffuzla söylüyor. *Tek gecelik ilişki* tanımı kesinlikle hatalı. Bazen bir gecede yaptıklarınız geleceğinizi mahveder.

-11-

BU bir kitap değil. Bu bir *senaryo.* Pirinç raptiyelerle tutturulmuş, beyaz, ince, tek yüzlü sayfalar. Calvin gözlerini ovuşturuyor. Zil zurna gibi sarhoş. Karalahanalı smoothie içiyor. "Dostum, *Portnoy'un Feryadı* diye sen söyledin."

Öfkeden yüzüm kararıyor. "*Kitap* dedim."

"Evet," diyor. "İşte bu."

"Bu bir *senaryo,*" diye tıslıyorum. "Kim *senaryo* koleksiyonu yapar ki?"

"JoeKardo, beni yanlış anlama ama biraz sakinleşmen lazım. Hiç meyve suyu diyeti yaptın mı?" Masanın üstüne bir paket sigara atıyor. "Çok gerginsin. Bu da kortizol seviyeni yükseltir. Kortizol da iyi bir şey değildir."

Bu tıpkı sinyal vermediğim için polisin beni kenara çekmesine benziyor ve Calvin'i öldürebilirim. Amy'yi de öldürebilirim. Herkesi öldürebilir, bir miksere doldurup smoothie yapabilirim. TV'de *Hızlı ve Öfkeli 5* oynuyor, Dominic Toretto ve merhum Brian O'Conner'ın bir ekip oluşturmalarını izliyorum. Benim ekibim bunun yanında bok gibi kalıyor.

"JoeKardo," diyor Calvin. "Tinder'dan bir kadını yatağa attın ama şimdi sefil ve berbat görünüyorsun."

"Kitap yüzünden koşa koşa buraya geldim."

"Şey, aslında senaryo da kitapla *ilgili*, yani kitabın bir türü, sadece şekli farklı. Buzlu kahve de soğuk olmasına rağmen neticede kahvedir."

Kendimi tutamıyorum. "Siktir git, Calvin," diye bağırıyorum.

"Dostum," diyor. "Sakin ol biraz."

Toretto asla *sakin olmaz* çünkü bu dünyada *sakin kalarak* hiçbir yere varılamayacağını bilir ve Calvin, *Flaming Lips* albümünden, restoran kamyonlardan, burger restoranlarından ve domuz pastırmasından, geçen geceyi nasıl *boşa harcadığından* bahsetmeye devam ediyor. Keşke karşımda Kokain Calvin olsaydı. Ukala, aptal, beceriksiz Kafası Dumanlı Calvin'le uğraşmak imkânsız. *Kankaları* mesaj atıyor. Şehir merkezindeki boktan bir markettelermiş, bize öğle yemeği getirebilirlermiş ama Calvin sebze suyu içmediğimi, *Kore Mahallesi'ndeki uyuşturucu dolu kamyon restoranlarla* ilgilenmediğimi hâlâ anlamıyor. Ben kitapların peşindeyim.

Aç olmadığımı söylüyorum ve o gülmem gerektiğini söylüyor, iPad'ini bana uzatıyor ve *bomba bir Henderson* videosunu izlememi emrediyor. Ona videoyu izlemeyeceğimi söylüyorum ama buna mecbur olduğumu söylüyor. "Henderson canlı yayında," diyor. "Yeni kız arkadaşına ayar veriyor. Dâhice."

Burada herkes her şeye *dâhice* diyor. "Calvin."

"JoeKardo sakinleşmen lazım," diyor. "İzle. Sakinleş. Kendine gel."

Delilah mesaj gönderirken, asılırken ve Calvin de *Hayalet Yiyecek Kamyonu*'nun bir kanala göndermekle ilgili gevezelik edip kafamı ütülerken nasıl sakin olabilirim ki? Bu konuda *tuhaflaşabilir* ve senaryosunu çizgi filme dönüştürebilir, tezgâhtaki hiç çalışmayan nemlendiriciye vurup kırabilir, egosu şişip patlayabilir, *Hayalet Yiyecek Kamyonu* da *gerçekten* HBO'da gösterilebilir, belki John Cusack'ı bile o kamyona oturtabilir. Pes ediyorum, Calvin'e bunun *dâhice* bir fikir olduğunu söylüyorum. *Yazar ortağı Slade*'ye mesaj atıyor, Calvin ve Slade'nin, *Hayalet Yiyecek Kamyonu* çizgi filmini, filmini ya da HBO dizisini asla yazmayacaklarından adım gibi eminim. LA'de insanlar bir şeyler yazmaktan hep bahseder ama bunu hiçbir zaman hayata geçirmezler. New York'ta müzeye gitme-

nin LA'deki karşılığı bu. Yapacağınızı söylersiniz ama nihayetinde günlerden cumartesidir ya da hava çok sıcak veya çok soğuktur ya da oturup TV izlemeyi tercih edersiniz.

Peki beni bu kadar üstün kılan bok ne? Amy'yi bile bulamadım.

"Yan tarafa gidip bir smoothie daha alacağım," diyor. "Sen de ister misin?"

"Hayır, sağ ol," diyorum.

"JoeKardo, biraz kafanı dağıt. Henderson'ı izle."

"Calvin, ben çok iyiyim."

"Video iki dakikalık."

"Aslında Henderson'dan nefret ederim."

"Henderson'dan kimse nefret etmez," diyor. "Beni güldürme JK."

Bir kez daha pes ediyorum ve *F@#K Narcissism*'de Henderson'ı izliyorum. Kanepede oturuyor, üzerinde alâmetifarikası tişörtlerden (#MEMELER) biri var, ***kukusu kıllı*** bir kızdan bahsediyor. Bu sözcükten hoşlanmıyorum; ya am ya da vajina denir ama ***kuku*** denmez. Kızın ***süper meyveleri*** nevresimlerine bulaştıran bir ***organik domuz*** olduğunu, ***çalı gibi tüyleri*** yüzünden ***kukusunu*** bulmakta zorlandığını söylüyor. Ellerim titriyor, sesi açıyorum.

"Yabanmersinleri," diyor Henderson bağıra çağıra. "Yabanmersinlerini kukusunda tutmasını söylüyorum ve bence bu makul bir istek. Acıkıyorum. Oradan bir ısırık alıyorum. Ama nevresimler, benim nevresimlerim! Ve burada sık ilmekli nevresimlerden bahsediyoruz. Tamam, puştluk yaptım özür dilerim ama Comedy Central'la sözleşme yapmadım ki. Bu salaklarla *yaptım*. Yani bu çarşaflar ucuz değil. Bunu birazcık sevgiyle telafi edeceği sırada, anlarsınız ya, benim programım başlıyor ve bu kız *onu izlemek istiyor*. Bunu aklınız alıyor mu? Yabanmersinlerim var, mavi toplarım var ve ben bizzat kendi seks hayatıma taş koyuyorum. Boktan dairende, boktan yer yatağına oturuyorsun, kızı becermeyi, çarşafları ve parayı hayal ediyorsun ama sonra beynin yanıyor. Kendi yatağımda düzüşebiliyor muyum? Hayır tabii ki! Ben, kendim seks hayatıma mani oluyorum!"

Kalabalık kahkahaya boğuluyor. Henderson izleyicilerin arasında oturan birine bakıp sesleniyor: "Amy, seni seviyorum bebeğim. Buradan sana süper öpücükler yolluyorum, tamam mı?"

Kalbim gümbürdüyor, nefesim kesiliyor. Kamera Amy'yi göstermiyor, klibi başa alıyorum ve yine *Amy, seni seviyorum bebeğim,* diyor. Amy düşmanla, *düşmanımla, düşmanımızla* yatıyor. Aşağılık, sahtekâr sürtük. *Suçlar ve Kabahatler*'de Mia Farrow da aynı adiliği Woody Allen'a yapıyordu. Beraber film izliyorlardı, Alan Alda'nın oynadığı televizyon yapımcısıyla ilgili hoşnutsuzluklarından bahsediyorlardı. Woody âşık, sevimli, asil biriydi ama sonunda Mia Farrow *yapımcıyla* evlenmeye karar veriyordu. Woody'ye o kadar da kötü biri olmadığını söylüyordu. Amy'nin sperm lekeli boğazını ellerimle kavradığımda, aynı şeyi o da Henderson için söyleyip anlamamı isteyecek. O anda, kitabevindeki tezgâhta, Amy'yi bulunca ben de berbat bir şey yapmak zorunda kalıyorum. Calvin'e mesaj atıyorum: *Bu dâhice.*

Calvin alelacele geri dönüyor, belki biraz Adderall almış olabilir, o kadar *heyecanlı* ki ışığı görüyorum ve Henderson sunağının önünde onunla birlikte ayine katılıyorum: Bu adam Richard Pryor'dan daha komik, Jerry Seinfeld'den daha zeki *–Harvard'a gittiğini biliyor muydunuz?* Lampoon *dergisini asla Conan gibi yönetmedi!*– ama Henderson bir dâhi *–Gerçekten, IQ eviyesi 10.000 falan–* halter kaldırıyor, güreşiyor ve her şeyi yapabiliyor. Şimdi Malibu'da, *dalgaların üzerinde* sörf yapıp Instagram'da fotoğraf paylaşıyor. Malibu'ya gidip onu suda boğabilir, kafasını kayalara vurup parçalayabilirim ama trafik ve otobüs saatleri yüzünden bunu günbatımından önce yapmam mümkün değil.

"Deniz kıyısında mı yaşıyor?" diye soruyorum.

"Hayır, tepelerde yaşıyor," diyor Calvin. "Cuma geceleri antrenmanı var, insanları evine dolduruyor ve yeni malzeme topluyor. Komedyenlerin nadiren insan içine çıktığını biliyorsun, o da böyle şeyleri evinde yapmayı seviyor."

Bugün cuma. Rachael Ray bıçakları kalbimi oyuyor. "İyiymiş," diyorum. "Gitmek ister misin?"

Calvin omuz silkiyor. "Bilmiyorum JoeKardo. Biraz yazarlık havasında gibiyim ama eskiden onun ekibiyle takılırdım. Yani onunla tanıştım ama şey, bütün dikkatimi yazma işine vermeye çalışıyorum, bilirsin işte, kitabım patlama yaptığında boş boş takılmak yerine tekrar sahneye dönmek istiyorum."

Ama Calvin sen asla patlama yapamayacaksın çünkü hiçbir işi tamamlamıyorsun. Nefes alıyorum. Mantıklı düşünmeye çalışıyorum. "Pekâlâ, o da iyi ama zaman zaman geri dönüp insanlarla temas kurman gerekir, biliyorsun. Ona *Hayalet Yiyecek Kamyonu*'ndan bahsettiğinde çıldıracağına bahse girerim."

Calvin iç çekiyor. "Evet ama o beni eğlendiriyor, onu seviyorum ama *HYK* için uygun bir yapımcı *olmaz,* öyle değil mi?"

Evet, çünkü *HYK* diye bir şey yok, ben de bir gün New York'a geri döneceğim –söz veriyorum beynim, döneceğim– ama başka bir şey söylüyorum:

"Açıkçası Calvin, eğlenceli adamsın. *HYK* bir saat sürebilir ama Henderson ve yanındakilerin bu projeni çok beğendiğini hayal et ve sonra da bir saatlik bölümlerine kavuşmak için bunu kullanırsın."

Calvin'i bu partiye götürmek için bütün gün boyunca yalanlar sıralayacağım. Amy orada olacak. Benim de orada bulunmam lazım. Fakat tek başıma gidemem. *O adam* olamam, yanımda Harvey'yi de götüremem çünkü bir partiye tek başına giden adamdan daha tüyler ürpertici bir şey varsa, o da partiye *ihtiyar bir herifle* giden adamdır.

Calvin tereddüt ediyor. "Parolayı bilmiyorum."

Çok yakınım. Övgülerimle onun kalbini kazandım ve başka seçenek yok. O parolaya ihtiyacım var. Bana şimdi lazım. Delilah'ya mesaj atıyorum: *Aklıma gelmişken. Henderson'ın parolasını biliyor musun?*

Cevap yazıyor: *Jim Walsh'un Başlıklı Bornozu.*

Cevap yazıyorum: *Teşekkürler.*

Cevap yazıyor: *En iyisi değil mi? Bu adamın parolalarını seviyorum.* 90210 *dizisi ne harikaydı.*

Cevap göndermiyorum. Devam ediyor: *Belki ben de gelirim. Sen gidiyor musun?*

Delilah'nın benimle gelmesine izin veremem. Calvin'le oraya gittikten sonra, bir kızla tanışma bahanesiyle fark ettirmeden gözden kaybolur, Amy'yi bulur, yalnız yakalarım ama yanıma gelip bu kızın kim olduğunu soracak Delilah'nın peşime takılmasına izin veremem. Çirkin, zalim bir davranış sergiliyorum ama onu Henderson'ın partisine gitmekten alıkoymanın tek yolu var. Cevap yazıyorum: *Siktir et partiyi. Akşam 10-11 gibi yemeğe ne dersin? Dana Tana'ya gitmek istiyorum. Olur mu?*

Cevap gönderiyor: *EVET.*

Calvin müzik açıyor, parti havasına giriyor, Henderson'ın *avokado salatasını* öve öve göklere çıkarıyor. Ve emimim Delilah'nın dairesinde olduğundan, sevinçten yerinde duramadığından, benim için bu gece hangi fahişe kıyafetini giyeceğini düşündüğünden, kapalı giyinse daha hoş görüneceğini fark etmediğinden eminim.

Amy'yi dizlerinin üstüne çökmüş *erkek arkadaşına* sakso çekerken hayal ediyorum ve bu geceki büyük partilerine hazırlanmak için hiçbir şey yapmak zorunda olmadığına bahse girerim. Bahse girerim hizmetçileri vardır.

-12-

PARTİYE eli boş gidilmez, çok kullanımlık Pantry çantamda ip, Rachael Ray bıçağım, lateks eldiven, plastik poşetler, koli bandı ve Dez'den aldığım kafa yapan haplar var.

Bütün bir öğleden sonrayı internette Henderson'ın evini aramakla geçirdim. Mekânla ilgili az çok bilgi sahibi olursanız, bir cinayeti planlamak bazen daha kolay olur. Ancak Henderson'ın evinin fotoğraflarını bulamadım ve ne yapacağımı düşünürken kafayı biraz sıyırdım.

Amy beni sevseydi her şey farklı olurdu. Göz teması kurup benimle dışarıda buluşmasını işaret edebilirdim; birbirimize pişmanlıklarımızı ve tereddütlü duygularımızı fısıldardık. Ondan bir mazeret dile getirmesini isterdim, birlikte gizlice kaçar, dağlara ya da sahile giderdik. Los Angeles'ta ceset saklamaya uygun pek çok yer var ama o cesedin bir zamanlar olduğu kişi sizi sevmiyorsa, nefes alan birini bir ölüye çevirmek o kadar da kolay değil.

Buranın Hollywood olduğunu göz önünde bulundurup Dez'den bir sürü Percocet hap aldım. İnsanlar sürekli aşırı dozdan ölüyorlar. Fakat sonra Henderson'ın Amy'ye âşık olduğu aklıma geldi. Eğer kız kendinden geçerse, adam ortalığı ayağa kaldırıp ambulans falan çağırır. Bu yüzden bir araç çağırıp Home Depot'a gittim, buradan ip, koli bandı, kablo kelepçesi, plastik eldiven gibi malum şeyleri aldım. Kasadaki kız bana göz kırptı ve *Grinin Elli*

Tonu'nun büyük hayranı olduğunu söyledi. İşte toplumumuzun geldiği nokta bu. Düzüşmek de cinayet işlemek de aynı bok.

Elimde çantamla dışarı çıktığımda Delilah'dan bir mesaj geliyor: *Seni takip etmiyorum ama eğlenceli alışverişler dilerim.* ☺

Aldırış etmiyorum. Onun iyiliği için. Onun daha az ulaşılabilir olmayı öğrenmesini istiyorum.

La Poubelle'deki Calvin çoktan kafayı bulmuş ve bir gündem etiketi belirlemeye çalışıyor. "Hangisini tercih edersin? Henderson'ın Evi mi, yoksa Henderson Malikânesi mi?" diye soruyor

Mazeret tohumlarımı ekmeye başlıyorum ve ona Tinder'da tanıştığım o kızı da davet ettiğimi söylüyorum. Sorun olmaz diyor, bunu soruşturma esnasında hatırlaması iyi olur. Calvin bir Uber aracı çağırıyor, üç *kankası* ortaya çıkıyor –siktir, siktir, siktir– hesabı ödüyoruz ve onlarla buluşmak için dışarı çıkıyoruz. Bira getirmişler, altılı paketleri arabanın bagajına atıyorlar ve çok kullanımlık Pantry çantamı kucağımda taşımakta ısrar ettiğim için ileri geri konuşuyorlar. İçerisi tıklım tıklım, Calvin'in arkadaşları bağıra çağıra muhabbet ediyorlar ve belli ki çantamla ilgili abuk sabuk laflar etmeyi de bırakmayacaklar.

Birinci dümbük: "İçinde makyaj malzemelerin mi var?"

İkinci dümbük: "Hayır, malafatını taşıyormuş."

Üçüncü dümbük: "Katlanır malafat diye bir şey duymuştum. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor."

Calvin: "Beyler, JoeKardo'nun katlanır malafatıyla biraz daha dalga geçerseniz, nereden aldığını söylemeyecek."

Kırış kırış olmuş gömleklerinin içine gösterişli tişörtler giymiş, soluk benizli ve şişmiş bu adamlar Woody Allen'dan nefret ediyor, Wes Anderson'ı ise çok seviyorlar. *Suçlar ve Kabahatler* filmini diyalogları uzun olduğu için beğenmiyorlar ama ben filmin tamamını izlediklerini hiç sanmıyorum. Keşke bıçak saplamak toplumda kabul gören bir davranış olsaydı. Fakat araç sürücüsü masum biri ve onu bir işkencenin öznesi yapamam. Eve çok yaklaştık ve ben Amy'yi nasıl öldüreceğimi hâlâ bilmiyorum.

Birinci dümbük: "Amerikalılar *Parks and Rec* dizisine gülecek kadar eğlenceli değiller."

İkinci dümbük: "Bence *Parks and Rec* Amerikalıları güldürecek kadar komik değil."

Üçüncü dümbük: "Amy Poehler'ı düzerdim."

Birinci dümbük: "Ben de Amy Poehler'i düzeltirdim."

Calvin gülerken beni dirseğiyle beni dürtüyor; çok fazla kokain çekmiş. "JoeKardo, hadi ama," diyor. "Gitmeyi en çok sen istiyordun. Havaya gir artık. İnsanlar bu partiye gitmek için adam öldürüyor."

Tepelere doğru devam ediyoruz ve bu ülkenin zorunlu askerliğe ihtiyacı var. Bu puştların boylarının ölçüsünü almaları, sağlam bir dayak yemeleri lazım. Uber sürücüsü mütevazı, sakin bir adam; hepimizi öldürse hiç şaşırmam. İnsanlar Los Angeles'ta ortadan kayboluyor, burası lanetli ve kederli bir yer. Hâlâ gidiyoruz, yukarı, yukarı, daha yukarı çıkıyoruz ve ben Puma ayakkabılı bir dümbük değilim ve bu geri zekâlılar da susmak bilmiyor.

Chelsea Handler'a orospu, Jimmy Kimmel'a çıkarcı, Jimmy Fallon'a da şanslı pezevenk yaftası yapıştırıyorlar ve dünya hakkında çok yanlış fikirleri var. Eşek gibi çalışmaya ve bu tepelerde yaşamaya hevesli değilim. Bu tepeler kasvetli ve ketum, tırmandıkça kulaklarım tıkanıyor. Buraya yalnız gelmem gerekirdi. Bir planım yok ve bu tepeler gerçekten tepe bile değil; Chateau Marmont otelinin üzerinden yükselen gözalıcı ve parlak tümsekler. Bunlar çekici kıyafetleri içindeki tembel insanların *kaba bir zenginlik* sahibi olmak yerine sadece *rahat, bilirsin işte, biraz huzurlu* olmak istiyormuş numarası yaptıkları hipster tepeleri.

Saat on buçuk olunca telefonumun alarmı çalıyor. Delilah'ya mesaj atıyorum: *Bir aksilik oldu, biraz bekle, belki akşam yemeği yerine bir şeyler içeriz.*

Cevap gönderiyor: *Harika. Bana haber ver! İçkileri ben getiririm!*

Kendine olan güvensizliğiyle Delilah ve kocaman şişko egolu Amy için hayat hep aşırı uçlarda sürüyor. Bir seferde bir kızla uğraşacağım için telefonumu uçuş moduna alıyorum. Yavaşlıyoruz. Geldik. Sürücü daha sonra bizi eve götürmek için müsait vaktinin *olmadığını* söyleyip gidiyor, şanslı pezevenk –boğazım sıkışıyor ve iç çamaşırlarım çekmiş çünkü Hollywood Lawns'taki kurutucular

düzgün çalışmıyor– ve dişlerim birbirine vuruyor. Hiç ulaşamayacağımı düşünmeye başlamıştım ama şimdi buradayım.

Dümbüklerin peşinden gidiyorum, Bobcat Goldthwait'in 90'ların sonunda birkaç hafta oturduğu (çok da sikimdeydi) eve giriyorum. *Açık kapının* yanında bir güvenlik kamerası var ve üzerindeki tabelada *BANA DİL ÇIKAR, BEN SAHTEYİM* yazıyor. California'lıların bir özelliği de korkusuzluğun iyi bir şey olduğunu sanmaları; doğru düzgün tek bir güvenlik tedbiri yok ve bu da benim için iyi bir haber.

Hipster tiplerin aylak aylak dolaşıp selfie çektikleri ve *Mekke*'ye gitmekten bahsettikleri, bakımsız çimenlik alanı geçiyoruz. Parolayı söylüyoruz, devasa maun kapıdan –höst– içeri giriyoruz, burnuma okaliptüs, salatalık ve para kokusu geliyor. Amy'yi göremiyorum. Çantamı sıkıca kavrıyorum.

"Sakin ol," diyor Calvin. "Etrafına bak. Lord Henderson'da şeytan tüyü var."

Gidip avokado salatası bulmak istediğinde sesimi çıkarmıyorum, bir kanepeye âdeta yığılıyorum ve kanepenin *hoşuma gitmesine* kızıyorum. Uzun zamandır böyle güzel bir yerde bulunmadım. Eğer param olsaydı, tıpkı bunun gibi bir ev alırdım. Amy'nin Henderson'ın kız arkadaşı olmasına hâlâ inanamıyorum. Burada yaşıyor ve elinin altında bir sürü güzel şey var. Oysa ben, onun oyuncu olma hayalleri kuran bir düşkünler grubuyla birlikte pis bir delikte kaldığı yanılsamasına kapılmıştım. Başım dönüyor ve ayağa kalkıyorum. Bu kanepeye oturmayacağım, onun *Henderson'a burada oral seks yaptığına* eminim.

Mutfağa doğru yürüyorum, Calvin de bana katılıyor. Hâlâ avokado salatası bulamamış, birkaç dostunun yanına gitmiş. Bir şey kullanmış. Hissedebiliyorum. Tavrı farklı. Daha ısrarcı. Elini çantama uzatıyor. Suratımı buruşturuyorum. "Ben alırım."

"Sorun değil," diyor. "Herkes getirdiği içkiyi mutfağa bırakıyor. Henderson kocaman bir bar kurmuş."

"Ben hallederim," diye ısrar ediyorum.

Her şeyin, ben atıştırmalık ya da içecek bir şeyler almaya fırsat bulamadan başlayabileceğini fark ediyorum çünkü Henderson tam

karşımızda duruyor. Daha parlak ve ince yapılı biri. Yüzündeki gülümseme bir oyuncak bebeğe daha çok yakışırdı. Amy yanında değil ama muhtemelen adamın Louis C.K. fotoğrafı baskılı boktan tişörtünü onaylamıştır. Baskının altında *Van Halen İğrenç* yazıyor ve yalakalık dolu salak yorumların ardı arkası kesilmiyor –*gördüğüm en iyi tişört, dostum bu çok havalı, dostum işte bu, dostum Van Hallen* gerçekten *iğrenç*– ve Henderson sanki espriyi kendisi bulmuş, tişörtü kendisi yapmış, sanki Louis C.K.'in yeteneğinin onda biri kendisinde varmış gibi, *rica ederim*, diyor. Amy'nin parlak ciltli erkek arkadaşının hiçbir özgün tarafı yok. İnsan gösteri dünyasında ün kazandığı zaman şeytanla anlaşma imzalarmış, bu doğru. Ne kadar çok fotoğrafınızı çekerlerse, içinizde de o kadar az şey kalır (tabii Meryl Streep değilseniz) ve Henderson bir hayalet, tamamen kastan oluşan, yağsız, her şeyi dışarıda ve içi bomboş.

"Hadi adamım," diyor Calvin. "Bitmeden şu avokado salatasının tadına bak."

"Haplı avokado salatası," diyor yavşağın biri. Bir cips alıp salataya daldırıyorum. Bu *avokado salatasının* diğer *avokado salatalarından* hiçbir farkı yok. California'nın gerçekten aklını başına alması şart. Bu dümdüz avokado. Avokado salatası, avokado salatasıdır ve bazen sümük kıvamında, iğrençtir. Ayrıca hiç de *lezzetli* değildir.

Amy'yi arıyorum ama göremiyorum. Nerede acaba? Eve sıradan kızlar doluşurken, asalak kız arkadaşların sürekli erkek arkadaşlarının peşinde dolaşması gerekmiyor mu? Hayranlardan biri ona kız arkadaşını soruyor. Duruyorum.

"Bu akşam şehrin kuzeyinde, annemin yanında kalacak," diyor.

Kız arkadaş. Kuzey. Hayır. Hayır. Onun burada olmayacağı hiç aklıma gelmemişti. Sakin kalmaya çalışıyorum ama içerisi çok gürültülü. Tuhaf kızlar kasten 50'li yılların saç modellerini yaptırıyor ve cüretkâr eski moda kıyafetler giyiyorlar. *Sevgili New York'lu kadınlar: Sizler üstünsünüz. Kuzeyde* olduğunu bildiğim halde oda oda dolaşıp Amy'yi arıyorum. Bir bardağa şarap dolduruyorum. Calvin ise Henderson hakkında bağıra çağıra bir şeyler anlatıyor.

"Steve Martin onu retweet ediyor. Ne yazdığının önem yok. Harika bir şey, değil mi?" diyor gururla.

Henderson ağzını bir çırpıda şekerlerle dolduruyor. "Muhteşem bir şey abi."

"Bu uyuşturucu gibi," diyor. "Çılgın bir uyuşturucu. Hey, bu Joe, kitapçıda yanımda çalışıyor."

Henderson başıyla selam veriyor, mikrofonlu bir kız cıvıl cıvıl bir sesle konuşuyor ve Henderson da Calvin'e hâlâ *The Village*'da yaşayıp yaşamadığını soruyor.

Calvin, New Kids On The Block konserindeki kızlar gibi yılışık bir ifadeyle, "Beachwood'dayım," diye cevap veriyor. "Joe da Hollywood Lawns'ta oturuyor."

Henderson bana bakıyor. Cildinde en ufak bir gözenek bile yok ve kirpikleri upuzun. "Birds," diyor. "O mekânın *hastasıyım*. Olgun, sarhoş kızlarla dolu. Adamım, eskiden oraya senin MacDonald's'a gittiğin gibi giderdim. *Ziyafet çekerdim*."

Henderson öyle olması gerektiğini *hissediyor* ve bir sandalyeye çıkıyor, oradan mermer mutfak adasına geçiyor, bir ıslık çalıyor ve oda sessizleşiyor. "Şimdi mikrofonu alsam ve bir süredir kendi kendime üzerinde konuştuğum şu işi bir sonuca bağlasam sakıncası olur mu?"

Alkışlar. *Evet. Seni seviyoruz Henderson.* Ardından da tezahürat başlıyor: *Başla! Başla! Başla!*

Henderson bize biriyle görüştüğünü anlatıyor. (Sevinç çığlıkları.) Gayet iyi gittiğini söylüyor. (Sevinç çığlıkları.) Adı Amy diyor. (Sevinç çığlıkları.) Amy'nin şehirdışında olduğunu söylüyor. (En güçlü çığlıklar ve *onu becer, ağzına ver* tezahüratları.) Bu evdeki her kadın *seninle düzüşürüm* türünde bir şeyler haykırıyor. Eğer feminizmin tam karşıtını görmek istiyorsanız bir komedyenin evine gidin.

Henderson devam ediyor. "Kedi evde yokken, fare kanepede otuz bir çeker ve parti davetlerine hayır der." *Kahkaha böğürtüleri yükseliyor.* New York'lu bir kalabalığın buna bu kadar güleceğini hiç sanmıyorum. "Ama işin aslı şu ki ben mutluyum. Bunu hissediyorum. Kate Hudson AVM otoparkında ayaküstü çakışmak içine bana mesaj attığında, *hayır dostum* diyorum. *Git yeni memeler yaptır*."

Kadınlar buna da kahkahalarla gülüyor ve bu çok yanlış.

"O kadar mutluyum ki ilkokuldayken kimseyi yatağa atamadığım için derin bir pişmanlık hissetmeden bir ilkokulun önünden geçebilirim."

Çocuk taciziyle dalga geçmek hiç komik değil. Henderson bunda ne kadar başarılı olduğunu anlamıyor.

"Bu sabah Japon fahişeler çağırdım fakat 'İlişkimden o kadar memnunum ki benimkini ağzınıza almanıza gerek yok ama birbirinizle düzüşebilirsiniz,' dedim."

Daha çok kahkaha yükseliyor.

"Bunu itiraf edersem kız arkadaşım benden *nefret eder*, bu yüzden bütün Amerika boyunca el ele tutuşma zinciri kurun ve beni ispiyonlamayacağınıza dair söz verin."

Calvin diğer takipçilerle birlikte bağlılık sözü veriyor.

"Sanırım taşaklarım aynı büyüklükte değil."

Kızlar çığlık çığlığa bağırıyor. "Taşakların çok *tatlı*."

"Bence aletim çok büyük. Bir Yahudi için." Sanki bir Yahudi'nin anatomisini insanların önünde analiz etmesi çok komik bir şeymiş gibi yine kahkahalar yükseliyor.

"Kız arkadaşımın, Tanrı aşkına, vay be, *kız arkadaşım* demenin ne kadar güzel olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Buna inanabiliyor muyum? Buna inanabiliyor musunuz?"

Başını sağa sola sallıyor. *F@#k Narcissism.*

"Pekâlâ, düzüştüğümüzde kız arkadaşım kendini gerçekten kaptırıyor, demek istediğim –bunun aramızda kalacağına *yemin edin* çocuklar– kamera nerede? Kimde kamera var?"

Herkesin kamerası var ve bunu gayet iyi biliyor, sahnede bütün küstahlığını sergileyebileceğini ve espriye bile gerek olmadığını biliyor. Kendi etrafında dönüyor. Amy'nin çığlıklarıyla alay ediyor. Orgazm olmuş gibi yapıp sırıtıyor. Yüzündeki sikik sırıtışla, sahne selamını veriyor.

"Aslında pek alınmadım çünkü bir süredir düzüşüyorum ve bu konuda hiç de iyi olmadığımı biliyorum. Bu yüzden ona numara yapıp yapmadığını sordum." Kalabalıktan *yapma be* tepkisi geliyor. Henderson bir kaşını kaldırıyor. "Bilin bakalım bana ne dedi?"

Gülümsüyor. Gırtlağına kadar ahlaksızlıkla dolu, onun gibi biri olmak ne korkunçtur kimbilir. "Anlamak zorundasın. Benim eski sevgilim, ki bu arada onu hiç sevmediğimi belirteyim, yatakta hiç iyi değildi."

İspanyol yer karosu kaplı zemin çöküyor ve *işte son.* Henderson dünyaya Amy'nin benimle ilgili söylediklerini anlatırken içim suspus oluyor.

Salona geri dönüyorum ve üst kata çıkıyorum, Henderson'ın yatak odasına, Amy'nin onunla düzüştüğü, kulağına benimle ilgili iğrenç sözler söylediği odaya dalıyorum. *Siktir git* Amy. Beni kullandın, yeni *erkek arkadaşını* eğlendirmek için *bizi* kullandın. Henderson beni tanıyor, bu yüzden ben de *onu* tanımayı hak ediyorum ve onun sır kutusunu arıyorum. Herkesin bir tane vardır ve hayal gücünden yoksun insanlar sırlarını yataklarının altında saklarlar. Tahmin ettiğim gibi, eski eşinin fotoğraflarını sakladığı bir kutu buluyorum. İçinde günlük yazıları, gazete kupürleri, resimler, bilet koçanları var.

Adı *Margie*'ymiş. Henderson'la birlikte Birds'e gitmiş, onun kucağına oturmuş, berbat şakalarına kahkahalarla gülmüş, pis yer yatağında çıplak selfie'ler çekmiş. Billy Joel'i izlemişler, çok çirkin koltukları varmış. Henderson'ın vücudu daha kofmuş ama bir zamanlar kalbi temizmiş. Henderson ün kazanmaya başladığında, *şöhret basamaklarını* çıkarken boşanmışlar. Margie şimdi Kissimmee Gölü kıyısında yaşıyor ve bir *pazarlamacıdan* üç çocuğu var. Kederli görünmüyor. *Onu hiç sevmedim, yatakta hiç iyi değildi.* Henderson onsuz mutlu olamaz ve ben onun acısına kesinlikle son vereceğim. Alt katta kahkahaların şiddeti artıyor. Birileri dünyayı zehirleyen bu adamı durdurmak zorunda.

Percocet haplarından dördünü eziyorum, Henderson'ın yatağının başucundaki, Xanax şişelerinin ve reçeteli uyku ilaçlarının yanında duran çok kullanımlık metal su şişesine boşaltıyorum. Kutusunu alıp *gir, takıl, düzüş* dolabına giriyorum, Calvin'e ise Tinder'da tanıştığım kızla buluşmaya gideceğimi yazıyorum. Delilah'ya mesaj gönderiyorum: *Son dakikada yazdığım için özür dilerim ama buluşmayı ertelemek zorundayım.*

Calvin'in doğaçlamaları neden sevdiğini şimdi anlıyorum. Bir şeyin üzerinde çok az kontrolünüzün olmasının heyecan verici bir tarafı var. Henderson'ı öldürmeyi planlamıyordum ama sonra televizyona çıkıp kız arkadaşının *tüylerinden* bahsettikten ve evinde komedi gösterisi düzenleyip Kate Hudson hakkında ileri geri konuştuktan, mastürbasyon alışkanlığıyla övündükten ve evini yabancılara açtıktan sonra –parola biz içeri girdikten on dakika sonra Twitter'a düştü– elbette Henderson da hiç tanımadığı insanlarla dalga geçmemesi gerektiğini zor yoldan öğrenecek.

-13-

PARTİNİN bitmesi uzun sürüyor çünkü konukların çoğu yerlerde sürünen kariyerleri yüzünden bu geceye ihtiyacı olan beş parasız hayranlardan oluşuyor. Sohbetlerini, birbirlerinin ifadelerini bile nasıl analiz ettiklerini *–dişin bile tahrik olmuş–* dinliyorum ve bunların hali ne olacak diye düşünüyorum. Etrafta yeterince malikâne ve iş yok.

Henderson'ın takımlarının ardında saklanmak rahatsız edici, boynum ağrıyor ve tüm bunları bir kenara bırakıp New York'a geri dönebileceğimi düşünüyorum. Fakat bu işi sonuçlandırmam gerekiyor. Henderson'ın sikik sahne performansı her şeyi değiştirdi, şimdi Amy'nin benimle ilgili o korkunç sözleri neden söylediğini öğrenmem gerekiyor. Bu evden öylece çıkıp gidemem ve hayatımın geri kalanını yatakta kötü olup olmadığımı düşünerek geçiremem. Amy'nin nerede olduğunu bilen tek kişiyle konuşmadan buradan ayrılamam.

Alt katta kuvvetli bir *patırtı* kopuyor ve bu, evin dört bir yanındaki uzaktan kumandalı panjurlardan geldi. Şimdi ev boş. Henderson'ın kâseye kahvaltılık gevrek boşaltmasını, bir süre *Seth Meyers* videosu izlemesini, sonra televizyonu kapatıp kapıları kilitlemesini –aferin oğlum– ve üst kata çıkmasını dinliyorum. Yalnız yaşayan bütün erkekler aynı, merdivenlerden ağır ağır yukarı çıkmaları Bay Mooney'den farklı değil. Kalbim çarpıyor. Tetikte bekliyorum, yatmaya hazırlanırken onu dinliyorum.

Neyse ki uyku öncesi hazırlığı dişlerini fırçalamaktan ve kıymetli suratını kremlerle ovalamaktan ibaret. Yatak odasına girdiğini, Percocet doldurduğum metal şişenin belirgin *çıt* sesini, avcuna düşen uyku haplarının *pıtırtısını*, Xanax'ın *tıkırtı* sesini ve Percocet'li sudan bir yudum daha aldığını duyuyorum. Işıkları söndürüyor. Mastürbasyon yapıyor ve uykuya dalıyor.

Horluyor. Kapıyı açıyorum. Hareket etmiyor – teşekkürler ilaçlar. Ayrıca, tüm lanet vücudunu ağdalayan bir dangalak olduğun için sana da teşekkürler Henderson. Kollarını kablo kelepçesiyle bağlıyorum, küçük düşürücü olmasına rağmen –böyle utanç verici bir duruma düşmek zorunda kalmadığım kafesimi özlüyorum– nevresimi çekiyorum, bacaklarını ve ayak bileklerini de kelepçeliyorum. Yağ bulaşmış yatak örtüsüne onu sarıyorum ve yüzünü tokatlıyorum. Tepki yok. Bir kez daha tokatlıyorum. Tepki vermiyor. Dünyadaki tüm acı gözlerinde ve çığlığında belirene kadar tokatlamaya devam ediyorum. Bir bebek gibi çaresizce debeleniyor. Hemen onun Beats marka kulaklığını takıyorum ve durumu kabullenmesini bekliyorum. Bu kulaklıklar çok güçlü, sesi *tamamen* kesiyor. Henderson'ın başucundaki iPod'u açıyorum –*Jersey Boys* film müzikleri çalıyor, onun hipster tarzına pek uygun değil– ve o can çekişen bir köpekbalığı gibi çırpınırken bekliyorum.

Debelenmeyi bıraktığında kulaklıkları çıkarıp iPad'ini alıyorum. Parolayı soruyorum. Yalvarıyor –*hayır, hayır, lütfen, hayır*–, Rachael Ray soyma bıçağımla yanına yaklaşıyorum ve pes ediyor: "Margie 19."

"Margie de kim?" diye soruyorum masumca.

"Eşim," diye cevap veriyor. Ona bakıyorum. Düzeltiyor. "Eski eşim." Artık iPad'indeyim ve şimdi hizmetçisiyle iletişime geçmem gerekiyor.

"Ne? Neden?" diyerek karşı çıkıyor. "Ne istiyorsan bana söyle, ne olursa. Ne olursa, sonra da bırak beni."

"Ne istediğimi söyledim," diyorum. "Hizmetçinin adını istiyorum."

"Sana para gönderirim." Alnı terden sırılsıklam. "Evi nakit paraya satarım, sen parayı alırsın ve ben de giderim." Hıçkırarak ağlıyor. "Dostum, lütfen."

Pazarlık yapmaktan ve onu bırakırsam bana bir sürü muhteşem hediye vereceğini söylemekten vazgeçmiyor. "*Paranı* istemiyorum," diyorum. "Hizmetçinin adını öğrenmek istiyorum."

Teslim oluyor. "Jennifer," diyor. "Kişiler listesinde kayıtlı."

Jennifer'ı buluyorum –GÜZEL MEMELİ JENNIFER, BÜYÜK MEMELİ JENNIFER ya da TAHTA GÖĞÜSLÜ JENNIFER'ın aksine HİZMETÇİ JENNIFER diye kayıtlı– ve mesaj gönderiyorum: *Jennifer. Yarın izinlisin. Kodamanlar toplantısı var. Geç vakitte haber verdiğim için özür dilerim.*

Jennifer mesajı alır almaz cevap yazıyor: *Çok naziksin!*

Şimdi gerçek eğlencenin başlama vakti. Dırdır etmeyi bırakmasını söylüyorum, onu bırakmamı istiyor, bunun mümkün olmadığını söylüyorum, tekrar bağırmaya başlıyor. Beyaz renkli modern bir taht olan ofis koltuğuna kuruluyorum. "O lafları ne zaman ettiğini bana söyle."

"Bırak lan beni."

"Ne zaman dedi, söyle."

"Dediklerini anlamıyorum ama kasada tam elli bin dolar para var."

"Amy'den bahsediyorum."

"Kim?"

"Amy," diyorum sertçe. "Sakın o da *kim* deme. Programında ondan bahsettin, bu akşam da ondan bahsettin, bu yüzden kıpırdanmayı bırak ve bana Amy'den bahset."

Yutkunuyor. Başıyla onaylıyor. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Onunla ne zaman tanıştığını."

Altdudağı titriyor. "Bu... sen kanaldan mısın?"

Yüzüne bakıyorum. Gerçekten de bu kadar aptal mı? "Hayır," diyorum. "Ben dünyadanım."

Yine ağlamaya başlıyor, kıvranıyor ve geleceğe odaklanıyorum. Henderson'ın zamansız ölümü haberlere çıktığında internette kopacak kıyameti hayal ediyorum. İlk eşinin fotoğraflarının olduğu kutunun detaylarını birisi sızdıracak ve psikologlar komedyenlerin her zaman ruhsal bunalımda olmak gibi kötü bir şöhretlerinin olduğundan bahsedecekler. Kariyerinin zirvesindeki Henderson'ın

kendini öldürmesi insanları şaşkına çevirecek. Şimdiden arkasından edilecek klişe sözleri duyabiliyorum. Bir intiharın ardından herkes filozof kesilir.

Demek ki para her şey değilmiş.

Evli olsaydı belki daha farklı olurdu.

En azından arkasında çocuk bırakmadı.

Hiç çocuğunun olmaması ne kadar acı.

Zavallı annesi.

Ve tüm o insanlara ne kadar mutlu olduğunu söylediğini düşünüyorum da.

Nihayet Henderson debelenmeyi bırakıyor. Nefes nefese ve ter içinde. "Ne istiyorsun?"

"Söyledim ya, Amy'yle ne zaman tanıştığını öğrenmek istiyorum."

Başını sallıyor. Nevresimlerde en ufak bir yabanmersini lekesi yok ama yüzlerce nevresim takımı alacak kadar zengin olduğuna eminim. Bu çarşaflar Little Compton'daki çarşaflardan, Amy'nin bana âşık olduğu zaman beğendiklerinden daha yumuşak. "Onunla Soho House'da tanıştım," diyor.

Şaşırmamam gerek ama zenginlerin diğer zenginlerle yan yana oturup zengin sohbeti yaptıkları özel bir kulüpte, Amy'nin bacak bacak üstüne atarak oturduğunu düşünmek içimi acıtıyor. Soho House, Delilah gibi kızların ve Henderson gibi adamların, zengin erkek peşinde koşanların, para babalarının sık sık gittikleri, daha çok genelevi andıran, ahlak yoksunu bir yer. "Pekâlâ," diyorum. "Sonra?"

"Barda oturuyor ve bana bakıyordu, ona hangi yıl mezun olduğunu sordum."

Rachael Ray bıçağımı beyaz koltuğun kolçağına batırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Peter Stark tişörtü giymişti ve o programı tamamlayan birkaç kişi tanıyorum."

"Peter Stark kim?" diye soruyorum. *Ah, Amy.*

Kaşlarını kaldırırken, şu anki haliyle bile yılışık bir herif. "Güney California Üniversitesi'ndeki Peter Stark Yapımcılık Programı,"

diyor. Sanki bunu bilmem şartmış, sanki dünyayı eğlence sektörü döndürüyormuş gibi konuşuyor.

Amy'nin bu şehre geldiği, Peter Stark programını duyduğu ve bir tişört bulup satın aldığı günü gözlerimin önüne getiriyorum.

"Dostum," diyor. "O kız buna değmez, tamam mı? Elli bin dolar etmez."

"Sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum," diyor. "Her zaman olan şey. Ona birkaç içki ısmarladım, telefon numarasını aldım, sonra... sonrasını bilmiyorum. Şoförüm var. Bayılmışım."

Henderson bir alkolik, hayatının büyük bölümünü hatırlamadığına bahse girerim ama denemekte fayda var. Her şeyi öğrenmek istiyorum. "Seninle eve geldi mi?"

"Dostum bu hiç hoş değil," diyor.

Angeleno'lar. Sanki *hoş değil,* kelepçelenmeyi ve sorgulanmayı tarif etmenin doğru şekliymiş gibi. "Seninle eve geldi mi?"

"Ne?"

"Haftanın beş günü bu işi yapmıyormuşsun gibi davranma Henderson. Ben soruları soruyorum, sen de cevap veriyorsun."

"Sonra beni bırakacak mısın?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. Ahmak. "Sonra seni bırakacağım. Seninle eve geldi mi?"

Duvara bakıyor. "Sana bilmiyorum dedim ya."

"Henderson." Ayağa kalkıyorum. Siktir, bu çok saçma. "Çok basit. Onunla Soho House'da tanıştın. Ne zaman mezun olduğunu sordun. Siktiğimin hikâyesini bitir artık."

Homurdanıyor. "Tamam ulan! Sikerler! Bitirilecek bir hikâye falan yok çünkü o benim kız arkadaşım değil. Uydurdum işte!"

Ona dik dik bakıyorum. "Dün gece onu işaret ettin. 'Hey Amy,' dedin."

Küstah bir kahkaha atıyor. "O bir TV programı," diyor. "Bir bitkiyi işaret ediyordum."

Bu sektördeki insanların tek yaptıklar boktan bir şeyler uydurmak. "Yani onunla değil misin?"

Dudak büküyor. "Bana cevap bile yazmadı evlat. Ona aletimin resmini gönderdim. O konuda muhafazakâr biri olmalı. Belki de lezbiyendir. Kaçığın teki de olabilir."

"O zaman ne bok yemeye millete onun kız arkadaşın olduğunu söyledin lan?"

Kıvranıyor. "Çünkü bu benim işim! Sahneye çıkıp her gece sürtüklerle yattığımı anlatamam ya! İnsanlar arada sırada ilişkilerden de bahsetmeni isterler! Çünkü televizyonda bir şeyler uydurman, *rol yapman* gerekir."

"Onunla hiç yatmadın mı?"

Kahkaha atıyor. "Söyledim ya. O kız ya lezbiyen ya da aşırı namuslu."

Koltuğu bıçaklıyorum. Gerçek kişiliğinin şovdaki rahatsız edici halinden hiçbir farkı yok; *her şey* uydurma değil.

Islık çalıyor. "Hey birader! Bu boktan konuyu geçebilir miyiz artık?"

California'nın yalanlarından, sarp arazisinden, tepelerinden ve monotonluğundan bıktım. Banyoya gidiyorum. Hayır, *bu boktan konuyu geçemeyiz.* Mantıklı gelmiyor. *Yabanmersinleri.* Hızla banyodan çıkıyorum.

"Onunla yatmadıysan neden eski erkek arkadaşının yatakta kötü olduğunu söyledin?" diye soruyorum.

İç çekiyor. "Bu bok çok *sıkıcı.*" Bir köpek gibi, şımarık bir köpek gibi tepinip homurdanıyor. "Tamam," diyor. "Buna bir son verelim. Amy adında bir kızla tanıştım. Bana şovumu hiç beğenmediğini söyledi, bu da beni azdırdı çünkü kızlar çoğu zaman üzerime atlarlar." En azından bunu öğrenmek iyi oldu. Anlatmaya devam ediyor. "Benimle eve gelmedi. O tür kızlardan olmadığını söyledi ama bilirsin işte, bunu söyleyenler bir gün sonra hemen her şeyi yapanlardır, haksız mıyım? Onun telefonunu aldım ve aletimin resmini gönderdim."

İğrenç. Anlattıklarının hepsi. Amy'nin telefonundaki penis fotoğrafları. "Sonra?"

"Hiç."

"Peki yabanmersinlerini nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Kahkaha atıyor. "Hayatındaki en iyi seksi adamın biriyle yaşadığını, yabanmersinlerini falan anlattı. Ne bileyim yahu, bar sohbeti işte. Söyledim ya. Uydurdum. Evirip çevirdim. Herkes benden kız arkadaşımın eski erkek arkadaşının yatakta ne kadar kötü olduğunu duymak istiyor. Buna komedi rutini denir evlat. *Komedyenler hikâye uydururlar.* Buna, hadi sana para ödeyelim denir."

Gerçekten bu işten kurtulabileceğini sanıyor, banyoya giriyorum. Suyu açıyorum. *Hayatındaki en iyi seks.* Bun rağmen, Amy benden, aşktan, paylaştığımız bütün güzel şeylerden kaçtı. Benimle olmaktansa bir barda oturmayı ve yabancılara yalanlar söylemeyi tercih ediyor. *Charlotte ve Charles.* Saçmalık. O Tinder Tokmakçısı Calvin'in bile John Kahrolası Pamuk Şekeri Cusack gibi görünmesini sağlıyor ve şimdi anlıyorum. Ben onun için fazla iyiyim. Çok fazla iyiyim. Ellerim onun kalçasını avuçlamaya tenezzül etmeyecek kadar iyi, penisim onun için fazla lezzetli, beni o kadar çok seviyordu ki buna tahammül edemedi.

Henderson'ı kontrol ediyorum. Tekrar canlanıyor, tepiniyor, homurdanıyor. "Anlaştık mı?"

"Bekle," diyorum. "Henüz bitirmedik."

"Dostum," diyor. "Git onu bul. Beni siktir et. Bu işi de siktir et."

Telefonuna bakıyorum ama çok fazla Amy ismi var. Torontolu Amy, Şişman Amy, Çirkin Burunlu Amy, Memeli Amy, Kıçı Güzel Amy.

"Hangisiyle önce tanıştın? Memeli Amy'yle mi yoksa Kıçı Güzel Amy'yle mi?" diye soruyorum.

"Dostum," diyor. "Bu kadar çok insanı tanımaya çalışıyorum. Benim pozisyonumda olmak nasıl bir şey, hiçbir fikrin yok."

"Hayır," diyorum. "Ama galiba Spor Salonu Amy, Amy Chateau, Amy Marmont ve Saksafoncu Amy pozisyonları iyi biliyordur."

"Kes şunu," diyor. "O listeye girmek istemeyen birileri varmış gibi davranma."

"Koca Götlü Amy bile mi?"

"Özellikle de Koca Götlü Amy," diyor. "Sus artık. Hadi ama."

"Söylesene, Saksafoncu Amy'yi rehbere seninkini ağzına almadan önce mi yoksa sonra mı kaydettin?"

"Ekibimde *dört* kadın yazar var," diye böbürleniyor. "Ve sadece ikisine çaktım."

Telefonuna bakıyorum. "Hangisine? Balık Dudaklı Amy'ye mi yoksa Destek Amy'ye mi?"

"Bu şahsi bilgi," diyerek beni tersliyor. "İkisine de değil. Siktir git. Yeter artık. Ciddiyim."

Fakat o kadar çok isim var ki. "Destek Amy Bir'in Destek Amy İki'den haberi var mı?"

"Evlat," diyor. "Bitir artık, paranı alacaksın. Yapma artık."

"Hangisi ağzına daha güzel alıyor, Destek Amy Bir mi yoksa Destek Amy İki mi?"

"Onlar Adsız Alkolikler grubundan," diyor. "Bir süre terapi gördüm, o kadar."

"Ama bence Amy Votka ve Amy Tekila'yla orada tanışmamışsındır."

Kahkaha atıyorum ama o direniyor. "Dostum," diyor. "O kızlara yalan söylemiyorum. Ben kötü bir adam değilim. Amma kafa siktin. Sus artık."

"Amy Bellagio ile Amy American Lines'da tur atmadan önce mi yoksa sonra mı tanıştın?"

"Siktir git lan," diye bağırıyor. "Ciddiyim. Sus. Konuşma. Yeter."

"Hadi ama," diyorum. "Bu senin gösterin değil Henderson. Hâlâ anlamadın mı?"

Arka planda Frankie Valli mırıldanmaya, ergen erkeklerin çocuksu duruşlarıyla ilgili nutuk atmaya devam ediyor. Bu esnada Henderson çığlıklar atıyor ve ben de Yabanmersini Amy'yi arıyorum. O da burada yaşıyor ve hayatımda hiç bu kadar ihanete uğramamıştım. Benim kız arkadaşım, onun telefonu. Yabani Amy ve Bradley Whitford Partisi'ndeki Amy'nin arasında çok rezil görünüyor. Onu öldürmek istiyorum. Henderson'ı öldürmek istiyorum. Yabanmersini Amy'nin telefonunu çeviriyorum ve tanıdık bir telesekreter sesi duyuyorum. Aradığınız numara kullanılmamaktadır; sürtük Amy.

Henderson, yüzü kıpkırmızı olmuş ve öfkeden deliye dönmüş bir halde uluyor. Kelepçelerinden kurtulmak istiyor. Beş dakika

önce *para ödemekten* bahsediyordu. İnsanlara hiç güven olmuyor. Amy'nin burada kendini evinde hissettiğine eminim.

Yabanmersini Amy'yle yaptığı görüşmeleri tarıyorum. Mesajlaşmalarına bakarken hastalık kapacağım diye korkuyorum, bu herifften ve ününü kötüye kullanmasından iğreniyorum. Bahse girerim Jack Nicholson böyle bir şey yapmamıştır ve bahse varım Paul Newman kadınlara, *yanına iki fıstık daha al, birbirinizle yiyişmenizi izlemek istiyorum,* dememiştir. Bütün talepleri yerine getiriliyor. Kızlar geliyorlar. Başka kızları da getiriyorlar. Bunların hepsi ürkütücü ve pornografik, Amerika'nın en sevilen isimlerinden biri bu adam ve o stajyerine âşık olan Bill Clinton değil, Hollywood Bulvarı'nda travestiyle takılan Hugh Grant değil. Bu mide bulandırıcı. Mesajların hiçbirini silmemiş, kızlar sürekli ona yazıp aletine olan hayranlıklarını ballandıra ballandıra anlatıyorlar –KOCAMAN ve SEKSİ– ve onları umursamasa bile hepsini beceriyor. Sevgi yoksunu bir narsist ve sadece *yeni* olanla ilgileniyor. Tıpkı programındaki gibi, *nostaljik düzüşme kültürümüzle* alay ediyor ve ardı ardına tek kullanımlık, ruhsuz, gürültülü bir müzik grubu çıkarıyor. Sonra evine dönüyor, bangır bangır *Jersey Boys* film müzikleri dinliyor, eski eşi olacak sürtüğün fotoğraflarını takıntı haline getiriyor. Su isteğini yerine getirmek yaptığım en kolay şey. Müziği kapatıyorum.

"Seni biraz sulayalım," diyorum.

Bağırmayı bırakıyor. Başını sallıyor. "Dostum," diyor. "İnan bana birader, bu şehrin seni delirttiğini biliyorum, doğru mu? Anlıyorum. Bu işi çözebiliriz. Belki burada kendine bir hayat bile kurabilirsin. Bilirsin işte, eğer mesele buysa, eğer bu bir tezgâhsa, bunu konuşabiliriz. Siktir et. Sonuna geldik, değil mi?"

Bunu sanki iyi bir şeymiş gibi söylüyor, suyun güçlü ve ölümcül olmasına seviniyorum. Bu adamın dünyaya bir faydası yok. Kadınların en kötü hallerini sergiliyor ve kısa süreli şöhreti bile yeterince uzun sürdü. Metal su şişesini alıyorum, Percocet'li suyu ağzına boşaltıyorum. Aksırıp tıksırıyor ama içiyor. Hem de çok. Gözbebekleri küçülüyor, nefesi zayıflıyor ve gözleri kayıyor. Başına bir poşet geçiriyorum. Banyoya gidiyorum, bütün cilt bakım ürünlerinin isimlerini not ediyorum. Herkes onu boktan söyleşi

programıyla hatırlarken, ben onu cildime daha iyi bakmam gerektiğini fark etmemi sağlayan adam olarak hatırlayacağım. Tabii kablo kelepçelerini kesmem gerektiğini de hatırlıyorum.

Ben ürünleri not defteri uygulamama kaydederken Henderson ölüyor. Üzülmüyorum. Henderson bu dünyanın ağzına yeterince sıçtı. Ölü olması, kendine güveni olmayan umut dolu bir kıza bilmeden zührevi hastalık bulaştırmasından veya şişman ve işe yaramaz hale gelmesinden ya da aptal programının iptaline kadar giden kaçınılmaz düşüşünün başlamasından, *o programı yapan adamdı* haline gelecek çöküşünden çok daha iyi. Temel fizik kuralı. Henderson çok yüksekteydi. Aşağı düştü.

Avokado salatası ve bira kokusu alt katta her yere sirayet etmiş. Birisi John Belushi posterine pizza fırlatmış. Kasten mi yoksa kazara mı, bilmiyorum ama kimse bu pisliği temizlemeye tenezzül etmemiş. *Puştlar.* Hepsi. Öte yandan, domuzdan farksız oldukları için bu insanlara minnettarım. Eldivenleri takıyorum, geride bıraktıkları ruj lekeli fincanları, kazakları, ofisteki bir *sutyeni*, kâseler dolusu M&M şekerlemelerini topluyorum; yatakta bir DNA seks partisi yapmak için hepsini üst kata taşıyorum. Bir şeker kâsesinde kaç tane parmak izi olacağını herkes bilir ve bu işin sonu kötü biten bir sapkın Hollywood grup seks partisine benzeyecek. Kulaklığa el koyuyorum (artık bana ait), *Jersey Boys* film müziklerini açık bırakıyorum. Bırakalım da dünya bu adamın yeni ve çekici işini evine götürmediğini öğrensin. Adamın nostaljik bir kalbi olduğunu bilsinler. Yeni tişörtlerinden ikisini yanıma alıyorum, etiketleri daha üstünde ve ardından da Henderson'ın Twitter hesabından bir boş konuşma balonu gönderiyorum. Son sözleri sessizlik.

Son Twitter mesajı patlama yapıyor, hiçbir anlamı olmamasına rağmen insanlar beğeniyor ve paylaşıyorlar. Şimdi anlıyorum. Sessizliği, diğerlerinin sesini onun üzerinden yansıtmak için bir davet anlamına geliyor. Aşırı düşünceli kültür eleştirmenleri Salon ve Slate sitelerinde bu tweet mesajını incelikle işleyecekler. Tweet atmayı asla ihmal etmeyen adam ölmeden önce boş mesaj yolladı. Sembolizme bak! Trajik seks ölümü kitleleri harekete geçirecek ve insanlar ondan ders alacaklar, bu açıdan bakılınca aslında şanslı bir

adam. Eğer cennet diye bir yer varsa, benimle ilgili söylediklerine rağmen muhtemelen oraya gidecektir.

Dışarı çıkarken, *Jersey Boys* film müziklerini iPhone'umdan satın alıyorum; yokuş aşağı uzun bir yol yürüyeceğim için buna ihtiyacım var. Yürümek için yaratılmışız. Bisiklet antrenmanları, hafif koşu ya da kır yürüyüşü bize göre değil. Yürümek zihinsel bir etkinliktir. İnsanın düşüncelerini keskinleştirir, duygularını şekillendirir.

Amy'yi öldürmedim ama onu buldum. *Soho House*. Onca yerin arasında burası. Batıya gideceğini tahmin etmeliydim. Daha zengin, daha iyi birilerini bulmak için batıya gitmekten asla vazgeçmeyecek. Bir hastalığı var, tıpkı ortalıkta dolanmaktan kendini alıkoymayan hayvanlara benziyor. Ama er ya da geç onu durduracağım. Bir duş alıp dinlendikten sonra tabii.

Bronson'a dönüyorum ve saat o kadar erken ki koşuya çıkan birkaç kişiden başka kimse uyanmamış. Pantry'ye gitmeyi düşünüyorum ama oraya çok sık gitmeye başladım. Bir şeylerin düzenini bozmanın vakti geldi. Caddenin karşısına geçtiğimde, Hollywood Lawns'ı görüyorum. Kırmızı mavi tepe lambaları yanıp sönen bir polis arabası köşeyi dönüyor, kaldırımın kenarında duruyor ve aniden içinden bir polis çıkıyor, tabancasını bana doğrultuyor. Çok kullanımlık Pantry çantamı yere bırakıp ellerimi havaya kaldırıyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama yakalandım.

-14-

POLİS Memuru Robin Fincher adında bir pislik kulaklığımı başımdan çekip alıyor. İğrenç Bakersfield sarısı saçları var, dağ bisikleti kaskı altına gizlese daha iyi olurdu. Gözleri birbirine çok yakın. Belli ki soy ağacındaki birileri düzmemeleri gereken birilerini düzmüş ve genler hasar görmüş. Derisi pürüzlü ve tıraş olmayı da beceremiş, dünya hiç de adil bir yer değil. Henderson'ın kullandığı bütün ürünleri üzerine boca etse bile, Fincher'ın alıklığı kaybolmaz.

"Çeneni kapa ve arkanı dön," diye homurdanıyor.

Kulaklığımdan ne istediğini bilmiyorum, beni nasıl buldu bilmiyorum, ne bildiğini bilmiyorum ama Henderson'ın tişörtlerinin çantamda olduğunu biliyorum. Sanki yanıp sönen lambalarmış gibi varlıklarının farkındayım.

"Arkanı dön," diye emrediyor.

İtaat ediyorum. Boku yemiş halde, ayakta bekliyorum. Güneşin, 50'li yılların korku filmlerindeki zombiler gibi ağır ağır yoğunlaştığı, sürünerek bana, açıkta kalan yanaklarıma ve burnuma doğru yaklaştığı vakitlerdeyiz. Midem kasılıyor, avuçlarım terliyor ama oradaki işimi tamamladım. Parmak izi bırakmadım. Çiş dolu kahve kupası da bırakmadım.

"Memur Bey," diyorum masumca, *istediğine ulaşana kadar rol yap.* "Neden beni durdurduğunuzu öğrenebilir miyim?"

Fincher arabasına yürüyor, kaldırımda ağır ağır ilerliyor. "Sebebi senin sik kafalı bir dangalak olman. Şimdi çeneni kapat ve dediğim gibi beklemeye devam et," diyor.

Bunun Los Feliz'de öldürülen milyonerle ilgili olduğunu söylemedi ama geri geliyor, beni kolumdan tutuyor. Buna yetkisinin olmadığına adım gibi eminim.

"Kimliğini ver."

Kimliğimi ona uzatıyorum. Of çekiyor. "New York," diyor. "Hiç şaşırmadım."

Yüzümde rahatlama ifadesinin oluşmasına izin vermeyeceğim. Bunun tepedeki ölen adamla bir ilgisi yok. Eğer bu öldürülen adamla ilgili olsaydı bu polis New York'a ağzına geleni söylemez, beni kelepçelerdi. Kanımdaki adrenalin düşerken ben de kendimi toparlıyorum.

"Buraların sahibiymişsin gibi yürümen, tam da senin gibi höddüklere özgü."

Keşke Rhode Island'daki kibar polisle tanışabilse ve bu işin nasıl yapıldığını öğrense. İnsanlar polisleri kötü sanıyor ve bu piç kovulmalı çünkü bütün *iyi* polisler dışarıda görevlerini yaparken kurallara uyup halkı koruyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor alayla.

"Evet efendim."

"Bu semtte mi otuyorsun?"

"Evet efendim. Hollywood Lawns'ta oturuyorum."

"O zaman ne bok yemeye *New York Eyaleti* kimliği taşıyorsun lan?"

Dalga mı geçiyor bu? "Şey," diyorum. "Bir süre oradaydım."

"Aylaklık mı ediyorsun?"

Aylaklık mı? "Hayır efendim," diyorum. "Ben yazarım."

Yutkunuyor. Biliyordum, bu adam bir oyuncu. Calvin, kendisini işe alma potansiyeli olan biri dükkândan içeri adımını attığında tıpkı böyle bakar. "Bir şov programında falan mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diyorum. "Kendimi geliştirmeye çalışıyorum."

Geri çekiliyor, ona doğru bir adım atıyorum. "Memur Bey, meseleyi öğrenebilir miyim?"

"Sana yerinden kıpırda dedim mi?"

"Hayır," diyorum.

"Sağır mısın?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Sikik bir gerzek misin?"

Ne diyor bu ya? "Hayır," diyorum. "Sikik bir gerzek değilim."

Üstüme yürüyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Polis memuruna sözlü saldırı sence kabul edilebilir bir şey mi?"

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Korkusuz delikanlı havalarında, boş gezenin boş kalfası, aylak bir New York'lu orospu çocuğusun diye eyaleti kafana göre geçebileceğini ve Californiya Eyalet Polisi'nin suratına çemkirebileceğini mi sanıyorsun lan?"

"Hayır," demeyi başarıyorum.

"Ha şöyle." Kahkaha atıyor. "New York'lu zenci özentisi bir ödlek olduğun için sana ceza yazdım."

Zenci özentisi. Bu yüzden polis arabalarında kamera bulundurulması gerekiyor ve tam da Harvey'nin uyardığı gibi bana ***ışıklara bakmadan karşıya geçme cezası*** kesiyor. Etrafta tek bir araba bile olmadığı halde, kırmızı ışık yanıp sönerken caddenin karşısına geçtiğim için üç yüz yetmiş beş dolar ceza ödemek zorundayım. Bu hiç doğru değil, üstelik bu orospu çocuğu kulaklığıma da el koyduğunu söylüyor.

"Sebebi de senin bir bok çuvalı olman," diyor. "Bu şehir sana ait değil. Bu şehir arabalara ait ve burada götünü sallayarak gezemezsin."

"Bu hiç adil değil," diyorum ama onunla mücadele edemem. Dallama Henderson'ı öldürdükten sonra buna gücüm yok.

"O zaman gidip kimlik kaydını yaptıracaksın," diyor. "Sen ve senin gibi sikikler elinizi kollunuzu sallayarak geliyor, eyalete kaydınızı yaptırmayı ihmal ediyorsunuz. İstedikleri zaman gelip işimizi elimizden alan Meksikalı tiplerden farkınız yok."

Polis Memuru Robin Fincher elinde benim kulaklığımla arabasına binmeden önce bana tükürüyor. Bütün zihinsel engelli Amerikalılar ve evraksız Meksikalılarla ittifak kurduğumu hayal

ediyorum. Onun yumurtanın beyazıyla ıspanak yediği –dişlerinin arasında yeşil bir şeyler vardı– ağırlık kaldırma idmanı yaptığı –omuzları gereksiz yere yüksekti– ve *COPS* dizisini izlediği Valley'deki fare deliğinden farksız apartman dairesine topluca saldırıyoruz.

Eve dönünce Pantry çantamı dolabın sağ üst köşesine saklıyorum. Duş alıyorum. Kıyafetlerimi değiştiriyorum. Delilah, üzerinde dün geceki daracık kıyafetiyle paldır küldür içeri dalıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, histerik ve berbat halde yatağımın üstünde gözyaşı döküyor çünkü onunla buluşmayı unuttum. Yanına gidip diz çöküyorum. Maskara bütün yüzüne bulaşmış. Gözyaşları akıyor. Titriyor. Çantasını yere bırakıyor. Tişörtümün yakasını çekiyor. Üzüntülü halinin sahte bir tarafı var çünkü *yapmacık* görünüyor, sanki benim onu bu halde görmemi istiyormuş gibi içeri girmeden önce derin bir nefes almışa benziyor.

"Delilah," diyorum. "Nefes al."

Fakat ağlamaya devam ediyor. Kapıyı kapatıyorum, dişleri birbirine vuruyor, bir şey söylemiyor. Sivri uçlu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını koltuk altıma sokuluyor.

"Delilah, bana ne olduğunu anlatmazsan sana yardım edemem."

Gözlerini ovuşturuyor. Çantasına uzanıyor iPhone'una şifresini yazıyor –1492– ve bana uzatıyor. Manşette *HENDERSON'IN EVİNDE DEHŞET* yazıyor. Telefonu kavrıyorum. Detaylar sınırlı ama fazlasıyla *kontrolden çıkan bir seks partisi* gibi görünüyor.

Bana yaslanıyor, tekrar ağlamaya başlıyor. "Onu severdim," diyor. "Anlayamıyorum, anlayamıyorum."

Ona sarılıyorum. Saçlarını okşuyorum. Ünlü birinin ölümü yüzünden yaşadığı depresyonu kullanıp onu düzmeyeceğim. Annesi öldüğü için gelmiş olsaydı belki yapardım ama bu çok saçma. "Beni eve götürür müsün?" diyor salya sümük halde.

Ev dediği yer üst katta. Delilah'yı kucaklayıp koridordan geçiriyor, asansöre götürüyorum ve kapısının önüne kadar taşıyorum. Tam da benim yatağımın üstüne gelecek şekilde hizalanmış ya-

tağını işaret ederek, "Şuraya," diyor. Onu bırakmaya çalışıyorum ama beni öpüyor. "Kendimi iyi hissetmeme sağla," diyor. "Lütfen."

Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan, Sakın Düzüşme Delilah'yı beceriyorum. Neden işleri olabildiğince kötü hale getirmeyeyim ki? Üst kattaki takipçi sapığı düzmemin ne sakıncası var?

"Joe," diyor. "Gözlerini aç."

Onun içinde ve üstündeyim, ona bakıyorum. "Hey."

Beni kendine biraz daha yaklaştırıyor. "Annem haftaya geliyor," diyor. "Seninle tanışmak istiyor."

İçinde gidip gelmeyi bırakıyorum. "Çok işim var."

Kıçımı kavrıyor. "Güzel," diyor boynumu salyalara boğarken. "Anlıyorum."

Tekrar işe dönüyoruz, Tinder Gwen'den daha iyi düzüşüyor, kâbus gibi geçen yirmi dört saatin ardından böyle bir rahatlamaya ihtiyacım vardı ama Delilah orgazm olmuyor, oysa ben hazırım.

"Boşal," diyorum ve annesiyle tanışmak istemiyorum. Sırtıma parmaklarını geçiriyor ve hiçbir şey olmuyor.

"Boşal," diyorum, saçını çekip boynunu ısırıyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum.

"Boşal," diyorum. Saçını çekiyorum ve mutfak tezgahındaki *Lise Müzikali* filminin promosyon tabaklarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Sonra kafama dank ediyor. Annesiyle tanışmayı kabul etmezsem boşalmayacak. Benimle, annesi ve ailesiyle birlikte pazar günü akşam yemeğine çıkmayı umuyor. *Hızlı ve Öfkeli.* "Yemek olabilir," diyorum.

Delilah kıvranıp debelenerek orgazm oluyor. Üzerinden iniyorum, gözlerimi en az benimki kadar eski moda ve pespaye tavana dikiyorum. Delilah yanıma kıvrılıyor ve kolum onun kalbinin ağırlığı altında acırken, seks sonrası yorgunluğuyla, çokbilmiş kız kardeşine ve sanki bu her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi evlenmesini çok isteyen komik-ayyaş annesine rağmen uykuya dalıyor.

"Sen iyi birisin," diyor. "*Çok ünlü adamlarla* birlikte oldum ama sen gerçekten iyi birisin."

Delilah'nın banyosuna giriyorum. Benim banyomun birebir aynısı; penceresiz bir dolap, cehennem içinde cehennem. Tuvaletimi

yapıyorum. Sifonu çekmiyorum. Evden çıkıyorum. Bir saat sonra bana mesaj atıyor: *Banyomda hâlâ kokunun olmasını seviyorum.*

Televizyonumda Henderson'ın uluslararası cenazesinin görüntüleri var. Henderson'ı ben öldürdüm, bunu kimse bilmiyor ama öldüğünü herkes biliyor. Amerika yas tutuyor; erkek kardeşi de *cenaze töreninde*, yani işe yaramaz bir *ünlünün* ölüm haberinden gücenen herkes orada. Tek bir asistanı bile onun aşağılık biri olduğunu söylemiyor. Saatler geçiyor. Delilah gece yanıma gelmek istiyor, ona hastayım diyorum. Davetsiz helikopterler Henderson'ın evinin üstünde geziniyor ve Amy'nin orada bulunmadığını bilmeme rağmen, televizyondaki görüntülerde onu aramadan duramıyorum.

Delilah cevap yazıyor: *Annem gelecek, iyileşmen lazım. Seninle tanışmaya can atıyor. Pazar günü, eğlence günü.* ^.^

Amy'ye annemden bahsedişimi, belki onu bulabileceğimizi ve birlikte yemeğe çıkabileceğimizi söylediğimi hatırlıyorum. Ortada hiçbir sebep yokken sabahın dördünde canınızın samosa böreği çektiği zamanlardaki gibi bunu istemiştim. Aşktan nefret ediyorum. LA'den nefret ediyorum. Delilah kapımın önüne bir iyileşme paketi bırakıyor, içinde lahana çorbası, *Los Angeles Times* gazetesi ve bir kutu C vitamini var.

Canım pizza, *New York Times* gazetesi ve kahve istiyor. Büyük boy sucuklu pizza söylüyorum, vakit geç olduğu için soğuk, kuru ve pahalı bir fiyatla geliyor. Bütün sucuklar kenara kaymış, teslimatçı çocuk bir tane daha getirebilirdi ama bu da saatler sürerdi, *zamanlama çok önemli kardeşim.*

Üzerinde *RIP** *Henderson* yazılı bir tişört var, hayat çok hızlı ilerliyor. Onu sadece *birkaç saat önce* öldürdüm. Teslimatçı çocuk gülümsüyor. "Bunu Vermont'taki mağazadan aldım," diyor. "Harika, değil mi? Yani tişörtü kastediyorum."

Yaptığım şeyin ağırlığının farkına varıyorum. "Evet," diyorum. Hiç kimse *CandaceBenjiPeachBeck* için böyle tişörtler yapmadı. O insanların hayranları yoktu. Öldürdüğüm diğerleri de eski fotoğraflarda kalan ataları gibi unutulup gittiler veya evcil hayvanlar gibi ortadan kayboldular. Henderson ise televizyonda ve tişörtlerde.

* "Huzur içinde yat" anlamına gelen kısaltma. (e.n.)

Dr. Nicky Angevine hapisten çıkmak için sürekli uğraşıyor; eltisinin kamuoyu oluşturma amaçlı, onun masumiyetini anlattığı bir web sitesi var. Amerikan halkı eşini hastasıyla aldatan bir deli doktoruna destek vermiyor.

Oysa onları özgür kılan, narsistliğin, daimi misafirliğin kötü olmadığını söyleyen komedyeni destekliyorlar. *Ben, ben, ben.* Şimdi, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yanımda oturacak, beni seven, çarpan kalbini hissedebildiğim, tutunacak canlı bir şeye sahip olmak güzel olurdu. "Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?" diyorum yüksek sesle.

Fakat yanımda bu sikik soruma cevap verecek kimse yok. İnsanlar bu yüzden evlerinde süs köpekleri besliyor, onları apartman dairelerinde kapalı tutuyorlar çünkü insan bazen yanında bir başka canlının varlığına, bir kanişe ait olsa bile kendisini takip eden bir çift göze ihtiyaç duyuyor.

-15-

HOLLYWOOD'DA üne kavuşan insanlar kazandıkları paraları şehrin kuzeyinde, herkese yukarıdan baktıkları tepelerdeki malikânelerde saçıp savuruyorlar. Fakat ne kadar ün kazanırsanız kazanın, ne kadar çok paranız olursa olsun sıçanlardan kaçamıyorsunuz. Her yerdeler. Tavşanlara hiç benzemiyorlar. Toprağı kazıp gizlenmek gibi bir biyolojik dürtüleri de yok.

Amy yağmacı bir sıçan, işyerindeki ilk gününde sağa sola kaş göz eden, *Alice Harikalar Diyarında*'nın bir milyon dolar ettiği yeri öğrenmek isteyen türde bir kız. Yani Amy, Henderson'la elbette Soho House'da tanıştı. Ben ise vaktimi Craiglists'te, Birds'te harcıyordum. Amy oraya gitmişti, buradan siktir olup çıkmış, 90210'a yakın bir yere, Soho House'a ve o çok istediği zengin Westside dallamasına koşmuştu. Aynı arayışını sürdürdüğüne, Peter Shark tişörtünü sıçanların şimdiye kadar delik deşik ettiğine ama onu hâlâ giydiğine eminim.

Trafik berbat, şoförüm ise buraya daha dün geldiği için Sunset yoluna sapıyor.

"Sola dönüp Fountain'dan gitsen daha iyi olmaz mıydı?" diyorum ona.

Yüzünü buruşturuyor. "Sola dönüşlerde iyi değilim, oraya ulaştığımızda zaten bunu mecburen yapacağım."

Buraya yeni gelen bu çocukta bile *ben ben ben* hastalığı var ve ona cevap vermiyorum. Kulüp özel bir kulüp ama benim gibi fakir halkın da girmesine izin verdikleri *etkinlikler* düzenliyorlar. Mesela, bugün bir bağımsız filmin oyuncu seçmeleri var. İlan tam bir ikinci şahıs saçmalığı:

Sen güzelsin ama çirkinsin. Hayat dolusun ama ölümün ta kendisisin.

Sen odaktasın ama kıyıda köşede kalmışsın. Bir çelişkisin. Annesin, çocuksun, kavuşmasın. Sen TARA'sın.

Oyuncu sendikası üyesi olan/olmayan sarışınlar.

Portre fotoğrafınızı getiriniz.

Şoför sinyal veriyor ve karnımda bir boşluk hissediyorum. Bunca zaman sonra Amy'yi görme fikri kafamı allak bullak ediyor, onun zengin erkek avına çıktığını veya muhtemelen bu film için seçmelere katılacağını, *anne ve çocuk* olmaya çalışacağını düşünüyorum. Kıçımın kenarı.

Uber'den iniyorum, güneş gözlüğümü çıkarmıyorum, güvenlik görevlisinin yanından geçiyorum ama beni durdurmuyor. Asansördeyim. Başardım. Süpürge sopası gibi incecik üç İskandinav kız benimle birlikte asansöre doluşup gülüşüyor. Onlar benim giriş biletim oldukları için ben de gülümsüyorum.

"Günaydın hanımlar."

En uzun boylu olanı gözünü bile kırpmıyor. "Oyuncu musun?"

"Hayır," diyorum. "Menajerim."

Daha da çok gülüyorlar. Kapılar kapanıyor ama şık giyimli, Muppet Show kuklaları gibi bağıra çağıra konuşan menajerler asansöre doluşuyor.

"Ona siktir git dedim."

"Ona siktir git dedin."

"Bu iş bitti lan."

"Daha başlamadan."

"Daha var olmadan."

"Daha rahme düşmeden önce."

"Daha *aletimden* çıkmadan önce," diyor benim gibi gözlüğünü çıkarmamış olan alfa. Kızları başıyla selamlıyor. "Hanımlar."

Kızlar kahkahalara boğuluyor. Benimle konuşan kız, adama bakıyor. "Sen de menajer misin?"

"Şu anda değilim tatlım," diyor. Kızı baştan ayağa süzüyor, sonra da beni baştan ayağa süzüyor. Bakışlarını kıza çeviriyor. "Bu adam seni meşhur edeceğini söylüyorsa, inan bana yalan söylüyor. Ayakkabıları kimseyi ün kazandıracak gibi durmuyor."

Asansörün kapıları ardına kadar açılıyor, karşıma bir engel daha çıkıyor. Resepsiyonun arkasında tatsız bakışlı bir adam duruyor. Asansörden inen iki dümbüğü tanıyor, onları saygılı bir ifadeyle selamlıyor. Alfa olan parmaklarını ağzına götürüp ıslık çalıyor.

"Hey Paco, gömleklerim geldi mi?"

Dalkavuk uşak telefonun ahizesini kapatıyor, gömlekleri bulamadığı için ve gömlekleri bulacak adamlara da ulaşamadığı için özür diliyor. Telefonda olduğu için, merdivenler kaygan olduğu için özür diliyor, adamı toplantısından alıkoyduğu ve gömlekleri bulamadığı için bir kez daha özür diliyor. Önümdeki sürtükler mermer merdivenleri çıkıp gözden kaybolan bu puştları seyrediyor.

Resepsiyondaki köle iç çekiyor, kızlara bakıyor. "Üyeliğiniz var mı?"

Liderleri olan kız başını iki yana sallayıp, "Hayır," diyor. "Ama seçmeler için parolamız var. Film seçmesi için."

"Parola ne?" diye homurdanıyor adam.

"Aniston," diyor kız.

Adam onlara geçmeleri için eliyle işaret ediyor ve merdivenler yerine asansörü kullanmalarını söylüyor. Bana bakıyor. "Misafir misiniz?"

"Ben bir kurbanım," diyorum. "Kız arkadaşım oyuncu olma hayaline kapıldı, yani bu sabah buradaki seçmelere katılmak için benden ayrıldı ve gelip ona destek vermemek de beni kötü biri yapıyor."

Kahkaha atıyor. "Üst kattaki ana salondalar."

"Önce bara gidip bir şeyler içmemin sakıncası var mı?"

Başını sallayarak onaylıyor. "Ricardo onay verdi demen yeterli. İtiraf etmem gerekirse ben de hayallerimin peşindeyim," diye fı-

sıldıyor ve numaradan öksürüyor. "Şarkıcı, dansçı ve bir Kazanova olma hayallerimin."

Kahkaha atıyorum ve kapılar tekrar açılıp içeriye daha fazla konuk girdiği sırada uşakla birlikte kahkahalarla gülen *o adam* olmak güzel bir duygu. Mavi duvarları ve sanatı arkamda bırakıyor, mermer merdivenlerdeki tırmanışıma başlıyorum.

İkinci katta, uzun bacaklı, karınları sırtına yapışmış güzel insanlar, kendilerinin gayat farkında bir şekilde dinleniyorlar. Terasa geçiyorum ve bütün Los Angeles'ın ayaklarımın altında uzandığını görüyorum, yukarıdan bakınca şehir göze hoş geliyor. İki kişilik, küçük ve temiz kanepelerde, temiz insanlar oturuyor. Küçük raflarda güzel *eski romanlar* var.

Beni Amy'ye götürecek yol işte burası, bunu biliyorum ama onun barda oturup *mojito* içerken göremiyorum, ne tatlıya kafa yoruyor ne de çiçeklere hayranlıkla bakıyor. Tekrar içeri giriyorum, uzun bir salon boyunca sıralanmış kapılar var. İlk kapıyı deniyorum. İçeride ışıklar açık ve tıklım tıkış dolu bir koltuğa oturmuş bir kadın önündeki ekrana bakıyor. Kaşmir battaniyenin ve Beats kulaklığının arkasında zar zor seçiliyor.

"Merhaba," diyorum ama beni duymuyor.

Beck'ten iri ama Amy'den ufak, zihnimin bütün kızları bu ikisinin arasına yerleştirmesine çok kızıyorum. Yüksek sesle. *Merhaba.* Cevap yok. Kıza doğru birkaç adım atıyorum, bütün dikkatini vererek izlediği monitörü görebilecek kadar yaklaşıyorum. Kız ekrandaki bir şeyler için seçmelere katılıyor. Ah, bu kız seçmelerden *sorumlu kişi.*

"Merhaba."

Hâlâ cevap yok. Daha da yaklaşıyorum ve bronzlaşmış tenini, açıkta kalan, çıplak, üst üste duran ayak bileklerini görebiliyorum. Rengârenk saçlarına bakıyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Onu tanıyorum. La Poubelle'de suyumu alan renkli saçlı kız bu.

Amy'yi ararken renkli saçlı kızla karşılaşıyorum. Bu, kader. Omzuna dokunuyorum, beni fark ediyor. İrkiliyor. İlişkilerdeki bütün dinamiklerin ilk etkileşimle belirlendiğini söyleyen bir araştırma var. Bizimki şöyle: Onu ürkütüyorum.

Fakat kız gülüyor. Bana oturmamı işaret ediyor ve oturuyorum.

Ayak ve el tırnaklarına iPhone beyazı oje sürmüş –Amy oje kullanmazdı– ve saçlarını da başının üstünde balerinler gibi toplamış. Hareket edince üzerindeki battaniye kayıyor. Bal rengi bacakları Beck'inkilerden daha parlak bir yumuşaklıkta ve daha sıkı. Ekrandaki kız metni okumayı bitiriyor, renkli saçlı kız sarı renkli bir not defteri sayfası açıyor.

Sadece şunu yazıyor: *?*

Kalemi uzatıyor, sandalyeyi altımdan çekiştirerek ona yaklaşıyorum. İşte bu biriyle düzüşmeden önceki o vakit, her hareketiniz delici. Vücudum dimdik oluyor. Kalemi alıyorum. Parmaklarımız birbirine dokunmuyor. Henüz.

Yazıyorum: *Birini arıyorum.*

Kalemi ona geri veriyorum. Parmaklarımız hâlâ birbirine dokunmadı.

Kim?

Kulak memelerinden iri elmas küpeler sarkıyor. Kalemi alıyorum ve bu sefer parmaklarımız belli belirsiz birbirine dokunuyor.

Bu adil olmaz. Şu anda seçmelere katılıyor.

Bir güvenlik görevlisi içeri dalıyor. Kız ona dışarı çıkmasını işaret ediyor. Kolay oldu. Beni kurtardı. Patron o. Kalmamı işaret ediyor.

Sana su borcum var.☺

Demek o da hatırlıyor. Yazıyorum: *La Poubelle.*

O yazıyor: *Evet.*

Ben yazıyorum: *Evet.*

Bir çift kulaklık daha çıkarıyor. Sandalyemi daha da yaklaştırıyorum, yaptığı her şeyde seks, daha fazla seks var. Amy ve ban laklak ederdik. Bu daha ateşli. Daha saf. Dirseğini kaşıyor, aletimi dirseğine sürtmeyi istiyorum. Hapşırıyor. Yazıyorum: *Çok yaşa.*

Teşekkür ederim.

Benim sıram: *Ben Joe. Ya sen?*

Dudaklarını yalıyor. *Merhaba Joe. Ben Love.*

Bacaklarımızdan, kollarımızdan çıkan, paralel ve yakın bir ateş var. Ben yazıyorum: *Love mı?*

Ağzını eliyle kapatıyor. *Annem ve babam çılgındır. Yine de güzel isim. Bir süre sonra herhangi bir isim gibi oluyor. Ben alıştım, sonuçta insanın ismi sadece bir isimdir. Ama evet. Adımın aşk anlamına gelmesi tuhaf. Merhaba, ben narsist dallama, gibi değil mi?*

Love eğlenceli bir kız. *Merhaba narsist dallama.*

Gülümsüyor ve aramızda sözsüz, spontane bir kör randevu başlıyor. Espriler patlatıyorum. Love, oyuncularla ilgili esprilerimi birilerine mesaj olarak gönderiyor. Bir garson geliyor. Siparişimi yazıyorum: *çizburger, orta pişmiş patates kızartması, Grey Goose ile soda.* Love dudağını ısırıyor, garsona bakıyor ve eliyle barış işareti yapıyor. *İki.* Rahat, neşeli, güzel bir CoverGirl kızı. Onun Beck'ten daha sağlıklı ve Amy'den daha eğlenceli olduğunu düşünmeyeceğime kendi kendime söz veriyorum. Eski, hayal kırıklığı, ölü, kötü, hırsız aşkla yeni, sevimli, bal rengi bacaklı Love'ın aynı odada bulunmasına izin vermeyeceğim. Şimdi buradayım.

Parmaklarını şıklatıp ekranı gösteriyor. Love'ı güldürmeye devam ettiğim sırada garson burgerlerimizi getiriyor. Elimi cüzdanıma götürüyorum ama Love uzanıp elimi tutuyor. Başını hayır dercesine sallıyor. Adisyonu imzalıyor. Seksin "aşkla" daha iyi olduğu aklıma gelince bir kahkaha patlatıyorum. Benim güldüğümü görünce tek bir sözcük yazıyor: *Sapık.* Fakat Love gözlerini benden ayırmıyor. Anlıyorum. O da bir sapık.

-16-

İLK görüşte aşka inanmam ama insana enerji veren elektriklenmeye inanırım. Şifa buluyorum. Delilah mesaj atıyor, ben de cevap yolluyorum: *Birkaç günlüğüne şehir dışındayım, dayımı ziyaret ediyorum.* Love sakız kutusuna uzanıyor. Kutuyu açıyor, bana uzatıyor. Sakızların elime dökülmesini ve yuvarlanmalarını bekleyerek avcumu açıyorum ama şöyle yazıyor: *Elini kutuma sokabilirsin.*

Başına *sen* yazsaydı her şey çok daha güzel olurdu.

Kutusunun içinden bir tane sakız alıyorum. Defteri birbirimize alıp verirken Love'ın bu filmin prodüktörü olduğunu öğreniyorum. Adamın biriyle çalışıyor, bu adam da esprilerimi gönderdiği kişi. Seçmelere katıldığı için gergin ve heyecanlı olan komşumu görmek için buraya geldiğimi söylüyorum.

Love, kızların sizden hoşlandıklarında ve yalnız olduğunuzu anladıklarında yaptıkları şeyleri yapıyor: Aynı anda hem gülümseyip hem de bakmayı beceremiyor ve bu yüzden yere bakıyor, yanakları kızarıyor.

Komşumun *gerçekten uzun boylu* olduğunu yazıyorum. *Sarışın. Öyle birini gördün mü?*

Love kendinden emin şekilde başını sağa sola sallıyor. *Daha ufak tefek birini arıyoruz. Uzun boylu bir sarışın kız gördüğümü hatırlamıyorum, en azından dikkat çekici biri yoktu. Bu kızın sende fotoğrafı var mı?*

Başımı hayır dercesine sallıyorum. *Ama sorun değil. Artık bir önemi yok.* Gülümsemesi dudaklarında genişliyor. İlk buluşmalar her zaman kaba, çirkin şekilde sona erer. Kulaklıklarımızda bir erkek sesi gürleyince bizimki de öyle oluyor. Yüksek sesle ve hızlı konuşuyor: "Forty'den Love'a. Forty'den Love'a. Ses kontrol, ses kontrol."

Yazıyorum: *Erkek arkadaşın mı?*

Kahkaha atıyor. Başını iki yana sallıyor.

Aradığım cevap, harekete geçmemi sağlayacak şey, ipucum, beklediğim buydu, *evet*. Onu öpüyorum. O da beni öpüyor. Bu, hayatımın en sıcak öpücüğüydü. Love'ın ağzı kadife ve mermer kaplı Soho House gibi, *sadece üyelere açık*. Daha fazlasını denemeye kalkmıyorum ve önce ben çekiliyorum. Bana merhaba diyor, sesi pornografik derecede davetkâr ve sanki mahkemedeymiş, sesi kayıt altına alınıyormuş, *kendi kelimelerinizi kullanın* talimatını öğrenmiş kuşağın bir üyesiymiş gibi sağduyulu bir biçimde duygusuz.

Başını sallayıp gülüyor. "Uzun süreden sonra insanın kendi sesini duyması çok tuhaf geliyor."

Haklı. Üstelik çok güzel bir kokusu var ve gülüyorum.

"Erkek kardeşimle tanış," diyor. "Bu saçma oyuncu seçmesi ilanını yazan o ama vizyon sahibidir."

Ailesinin tenise takıntılı olduğunu, oynamaktan çok izlemeyi sevdiklerini anlatıyor. Love pek fazla oynamıyormuş (evet!), Forty de öyle atletik biri değilmiş (bana ne?). Kızların sizin öğrenmek istediğinizi düşündüğü şeyler çok komik. Ana salonda birlikte yürüyoruz, arada sırada insanlarla selamlaşıyor. Love âdeta bir serbest geçiş belgesi; *Sıkı Dostlar* filmindeki Ray Liotta ve *Ateşli Geceler* filmindeki Julianne Moore gibi bir hostes, bir lider. Onunla her yere gidebilirim. Bana baktıktan sonra, üzerinde *GÖSTERİM ODASI* yazan bir kapıyı açıyor.

"Bana sabır göster," diyor, "Forty bazen *fazla* gelebilir."

Şaka yapmıyor. Oda sigara ve ıstakoz kokuyor. Forty telefonda konuşuyor, *menajeriyle dalga geçerken* bize oturmamızı işaret ediyor. Yaygın kanının aksine, Philip Seymour Hoffman ölmedi, hayatta ve gayet sağlıklı, Forty Quinn'de yaşıyor. Forty çarpık bacaklı,

sarışın, bermuda şortlu ve Steve Miller Band tişörtlü ve kocaman bir bebek gülüşü var. Love bana ikiz olduklarını söylüyor ama Forty ondan yüz yaş daha büyük görünüyor. Derisi güneşten, kokainden ve mahkeme kararıyla toplum hizmetinde çalışmaktan kayış gibi olmuş. Saçlarının rengi cilt renginin tam zıttı, ipeksi bir parlaklığı var, muhtemelen oyuncak bir bebekten nakledilmiş, sarı renkli ve ortadan ikiye ayrılmış.

"Gergin," diye fısıldıyor Love.

"Yakın mısınız?" diye soruyorum.

"İkiziz," diyor. Soruya cevap vermedi, saçını kulağının arkasına atıyor ve dağınıklığı toplamaya başlıyor. Biz sadece iki çizburger söylemiştik ama Forty menüde ne varsa sipariş etmiş. Bu yiyecek israfına tepki göstermemeye çalışıyorum. Bu işi sıçıp batırmayacağım.

Forty'nin ağzının kenarından bir sigara sarkıyor, bir şampanyanın mantarını açıyor. "The Groundlings tiyatrosu kızlarının havasını *hissedemedim*," diyor. "Bir kadında daha fazla duygu arıyorum, anlıyor musun? Nancy'ye kendim söyleyeceğim çünkü klas bir şey olmadığı sürece bana komik şeyler *getirme* diye özellikle söylemiştim."

Homurdanarak telefonu kapatıyor. Love ona dönüyor. "Sakin ol Forty. Hallederiz," diyor anaokulu öğretmeni ses tonuyla.

"*Halledemeyiz*," diyor. "Kızı hâlâ bulamadık."

"Bulacağız," diyor Love. "Ama şimdi Forty, bu Joe. Komik Joe."

Forty şişeyi bırakıyor, sigarasını söndürüyor ve alkışlıyor. "Eski Dostum. Gülmekten altıma sıçtım."

Elimi uzatıyorum, bu adamdan hoşlandım çünkü bana iltifat ediyor ve haklı. Komik biriyim. Yetenekliyim. Ben *Eski Dostum*.

Üçümüz *kulüp* koltuklarına oturup oyunculardan bahsediyoruz. Bu bana tuhaf şekilde kolay geliyor. Hayatım boyunca uyum sağlamakta sorun yaşadım. Calvin'in özenti arkadaş grubunu midem kaldırmıyor, Harvey'yle oturup bir çift laf edemiyor, onu dinlemeye dayanamıyorum, hayatımı Delilah'nın artı biri olarak geçirmeye de katlanamam. Oysa şu andaki durum bana çok rahatlatıcı geliyor.

Love tuvalete gidiyor, Forty buruşturduğu peçeteyi bana atıyor. "Ona iyi davran."

"Elbette," diyorum. "Eee, siz buralı mısınız?"

Sanki deliymişim gibi bana bakıyor. "Ciddi misin?"

Ben ona sanki deliymiş gibi bakıyorum. "Evet."

Gülüyor. El çırpıyor. "Dostum," diyor. "Şu an nerede olduğunu bilmemen hoşuma gitti. Bu harbiden komik." Bakışları kararıyor. "Tabii puştun teki değilsen."

"Tanrı'm, hayır," diyorum. "Buraya birine bakmaya geldim, kardeşine rastladım. Hepsi bu."

Love geri dönüyor, ne kaçırdığını soruyor. Forty ona da buruşuk bir peçete atıyor. "Kalbimin yine sevgiyle dolduğu kısmı kaçırdın," diyor. "Yeni arkadaşın Joe'nun nerede olduğumuzu *bilmediği* kısmı."

Love kollarını kavuşturuyor. "Forty," diyor. "Hadi ama."

"Sorun değil," diyorum. "Hükümetten değilim."

Forty gürültülü bir kahkaha savuruyor, Love peçeteyi alıyor ve hiç gereği yokken çöpe atıyor. "Kardeşimi affet," diyor. "Bazen kendini kandırıyor ve ünlü olduğumuzu sanıyor. Ama değiliz."

"Ama ünlüyüz," diyor Forty. "Joe, hiç Pantry adını duymuş muydun?"

"Marketlerin en iyisi," diyorum. "Evimin yanında bir tane var."

"Brentwood'da mı?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum.

"Santa Monica mı?" diye soruyor.

"Hayır."

"Dostum, nereden geldin sen yahu?"

"Hollywood'da oturuyorum," diyorum. "Bir apartman dairesinde."

Forty geri çekiliyor, okulda kahvaltı ve öğle yemeğinin bedava olduğunu öğrendiğimizde baktığımız gibi bakıyor. "Harika," diyor. "Elinden geliyorsa Hollywood'da oturacaksın, değil mi?"

"Ailemiz Pantry'nin sahibidir," diyor Love ve o kadar şaşırıyorum ki gizlemeye bile çalışmıyorum. "Tabii bu bizi ünlü *yapmaz*," diye ekliyor.

Love ve Forty ünlü olup olmadıklarını tartışırlarken her şey bulanık bir hal alıyor. Love'ın benim özel mekânım ve sığınağım Pantry'nin sahibi olduğuna inanamıyorum. Ray ve Dottie oraya gittiğim günden beri bana *sevgilerini** yollamaya çalışıyorlardı.

"Büyük C'de anne ve babamla yiyeceğimiz yemeğe katılmak ister misin?"

Love'a bakıyorum. "Yani Chateau'ya gidiyoruz," diyor. "Gelir misin?"

"Elbette," diyorum. Gideceğim yerler listemde zaten vardı ama turist gibi görünmek de istemiyordum.

Forty çenesine hafifçe vuruyor, bana bakıyor ve Love sorunun ne olduğunu öğrenmek isteyince iç çekiyor. "Yeni dostumuzun ceketinin olmadığını, bunu düzeltmek için yolda bir yere uğrayacağımızı tahmin ediyorum, doğru mu?" diyor.

Love'a bakıyorum. "Doğru," diyorum.

* "Love" kelimesi sevgi anlamına gelmektedir. (e.n.)

-17-

LOVE'IN Tesla'sında sanki evdeymiş gibi rahatım, ben bunun için doğmuşum. Soho House'da duruyoruz, ona telefonumdaki Pantry şarkı listesini ve Shazam arama geçmişimi gösteriyorum. *Benim* sık dinlenenler listemi görmek istiyor ve çok şaşırıyor. "*Mükemmel Saha*'dan bir sürü şarkı var," diyor. "Kız arkadaşın var mı?"

Onun komik olduğunu söylüyorum, gecenin bir yarısı Netflix'te izledim ve şarkıların karıştırılıp remiks yapılmasından hoşlandım diyerek yalan söylüyorum. Konuyu bize, Pantry çalma listelerine getiriyorum. "Kafamdan atamıyorum," diyorum. "Şarkı listelerini *seviyorum*. Oraya sadece müzik dinlemek için bile gidiyorum."

Çok heyecanlanıyor, dizlerine vuruyor ve direksiyondaki dirsekleriyle ritim tutuyor. "Sana şaşkınlıktan öyle bir kafayı yedireceğim ki," diyor. "O çalma listelerini ben *düzenliyorum*."

Ve dalga geçmiyor. Şaşkınlıktan kafayı yiyorum. Love, *müzik tasarımı* yapıyor ve Zutons'un "Valerie" parçasını Gregory Abbot'ın sesiyle karıştırıp düzenleyen kişi.

"Kimse farkına varmıyor," diyor. "Ama ben *müziği* düşünüyorum, müziğe *takıntılıyım*. Sanırım ismim yüzünden ama aşk şarkılarını aklımdan çıkaramıyorum, tıpkı 'Stop! In the Name of Love' şarkısı gibi, bilirsin, sanki bir dur işaretinin önünde duruyorum."

Ona dokunmamın uygun olacağını düşünüp dizine hafifçe vuruyorum. "Meraklanma. Küçük şapşal sırrın bende güvende, hem zaten şimdi arabadan dışarı atlayacağım."

Love'ın çeşit çeşit gülümsemesi var. Bu seferki afacan bir gülümseme. Pantry'deki komik reyon isimlerini sevdiğimi de söylüyorum.

"O isimleri marka değişikliğinden sonra ben *belirledim*," diyor. "Üniversitede tezimin üzerinde deli gibi çalışırken geldi aklıma."

"Buna inanmıyorum," diyorum.

Üniversitede drama dersi alıp almadığını soruyorum, bana oyuncu olmadığını söylüyor. "Aslında buralarda büyürken bunu düşünmeden edemezsin ama risk altındaki çocuklara ders verdiğimiz Sevgi İçin Yüzelim adında bir derneğe üyeyim. Şu anda buna odaklanmış durumdayım. Forty ile beraber yapmaya çalıştığımız filmler hiçbir sonuca ulaşmıyor ama bu da iyi. Yine de *seçmeler* dışında bir şeyler yapmak isterdim. Çok üzücü değil mi?"

Ona şöhretin tek panzehir olduğu zombi hayal teorimi anlatıyorum, talep ve arz meselesinden bahsediyorum. Bir yazar gibi konuştuğumu söylüyor, ona kitap satıcısı olduğumu söylüyorum. Ama benden bu kadar bahsetmem yeter. "Bana Pantry'den bahset. Her şeyi anlat," diyorum.

Büyük büyük dedelerinin California'nın inşasında payı olduğunu –bir imparatorluğa giden ilk Pantry'yi kurduklarını– ve şimdi California'da düzinelerce marketleri *olduğunu* söylüyor. Dönümlerce arazileri, bir sürü alışveriş merkezleri var. Bu kızın çuvalı ağzına kadar dolu.

"Sana laf olsun diye anlatmıyorum ama böbürlendiğimi de düşünme," diyor.

"Biliyorum," diyorum. "Demek istediğim bir tane marketin bile olsaydı bu beni gerçekten heyecanlandırırdı. Orayı seviyorum."

Gülüyor. "Kafamda bir resim oluşturmaya başladım. Seçmelere katılan arkadaşına teşekkür etmemiz lazım." Omzuma dokunuyor. "Tanışmamıza vesile oldu." Love sarışın, Love seksi. "Ona çiçek göndermeliyiz. Şeker de olur. Adı neydi?"

"İyi denemeydi," diyorum. "Söylemeyeceğim."

Direksiyona vuruyor. Kahkaha atıyorum. "Anne ve babanın senden bahsettiklerine ama benim bunu anlamadığıma hâlâ inanamıyorum."

"Şey, *sana sevgilerimizi iletiyoruz,* sloganı babamın fikriydi," diyor. "Annem ve babam birbirlerine deli gibi âşıklar. Ben doğduktan, daha doğrusu *biz* doğduktan sonra babam 'Hadi bu sevgiyi yayalım. Bunu günlük hayatımızın bir parçası haline getirelim,' demiş."

"Bence gayet hoş bir fikir. Benim annemle babam birbirlerinden nefret ederlerdi ve bizim marketimiz *sıçan* doluydu."

Yüksek sesli bir kahkaha atıyor. Ray ve Dottie'nin ortaokuldan beri sevgili olduklarını söylüyor. Dottie'nin babası kasapmış. Ray'in babası da Pantry'nin sahibiymiş. Çocukken birbirlerine âşık olmuşlar, gençliklerinde aşkları devam etmiş ve bugün hâlâ *iç bulandırıcı bir biçimde* birbirlerine âşıklarmış. Love, beraber Chateau'da oturacağımız bir saat boyunca kahkahayla gülmememi söylüyor. "Hiç normal değil," diyor. "Sanki birbirlerini hiç görmemiş gibiler. Hâlâ lise çağlarındaymış gibi davranıyorlar."

"Bu enteresan."

Love bunun çok can sıkıcı olduğunu, açık olmak gerektiğine inandığını söylüyor. İlişkilere meraklı olmasını ebeveynlerinin mutluluğuna ve kendisine verdikleri isme bağlıyor. İki kez evlenmiş.

"İki mi?" diye soruyorum. Telefonumu arabanın camına doğru kaldırıyorum, buralarda çekmiyor ve ben onun adını Google'da aramak istiyorum.

"iPad'imi kullanabilirsin," diyor. "Parola Love."

Parola Love. iPad'ini aldığım sırada bana eski eşlerinden bahsediyor. Michael Michael Motorcycle *–su katılmamış bir şerefsiz–* ile Las Vegas'ta tanışmış, o dönemlerde genç, aptal, alıngan ve *kafası güzel* bir haldeymiş. Evliliği on bir ay sürmüş.

"On bir ay mı?" diyorum. "Etkileyici."

"Sen de denemelisin," diyor. Bazen açıksözlü davranıp davranmadığını anlayamıyorum. İkinci eşi sekiz yıl önce evlendiği Dr. Trey Hanes adındaki siyah bir doktormuş. "O benim ruhumdu."

Safari'ye girip onun arama geçmişine bakıyorum: *Yavru köpek çizmeleri, kar çizmeleri, köpek yavrusu, labrador, kahverengi labrador, siyah renkli köpek ayakkabıları, dizüstü çizme sarı labrador.*

Bu nasıl olabilir, aklım almıyor. Belki de arama geçmişlerine baktığında *yavru köpek çizmesi* sonucunu görmemi sağlayan, zen-

ginlere özgü bir gizlilik ayarı olmalı çünkü hep çizme ve yavru köpek arayan bu kız, Tesla'da yanımda oturan ve Trey'le evliliğini bana anlatan aynı sağduyulu kadın olamaz. "İkimiz de yirmi yedi yaşındaydık," diyor. "İkimiz de deli bir âşıktık."

Çizmeler, köpek yavruları. "Ya."

"Sonra hasta oldu. Kanser," diyor. "İnsanlar hep mücadele etmekten bahseder ama Trey savaşmaya fırsat bulamadı. Biz savaşmaya fırsat bulamadık, bilirsin işte, kemoterapiden sonra onun toparlanmasına yardım etmeye ve onunla uyum sağlamak için saçlarımı kazıtmaya fırsat bulamadım."

"Ölümü hızlı olmuş," diyorum. Belki de *çizmeler* ve *köpek yavruları* bir savunma mekanizmasıdır. "Bu çok korkunç."

"Sebebi kanser değildi. Teşhis konulmasından hemen sonra, sörf yapmaya gittiğimizde boğuldu." Direksiyonu daha sıkı kavrıyor. "Annem şu anki halimi görseydi, beni *öldürürdü.* Bu konudan çok erken bahsetmeye başladığımı söylüyor. Ama beynimizde insanın kendisiyle konuştuğu bir düşünce temeli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İdrarDoluKupaCandaceBenjiPeachBeckHendersonİdrarDoluKupa. "Evet."

"Benimki hep Trey'le ilgili," diyor. "Kendini öldürdüğünü düşünüyorum. Benim onun ölümünü izleyeceğim düşüncesine çok üzüldüğü için intihar ettiğini düşünüyorum. Yani şüpheli zehirlenme gibi bir şey değil. Demek istediğim, *Flesh and Blood* romanını okudun mu?"

"Evet," diyorum.

"Tamam, eşcinsel adamı ve bununla baş edemediği için denize açılarak kendini öldürdüğünü hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet," diyorum yeniden ve *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'nın Michael Cunningham'ın kitabı hakkında olduğuna inanamıyorum.

"Bence Trey de bunu yaptı," diyor. "Bu sorunla benim ve ailemin uğraşması fikri ona ağır geldi. Annem ve babam hep *iyi* şeylerle ilgilenirler. Ama kötü şeyler..." Başını iki yana sallıyor. "Bu çok mu fazla oldu? Müziği açmamı ister misin?"

Arabanın ön paneline doğru uzanan elini tutuyorum. "Hayır," diyorum. "Peki erkek kardeşin evli mi?"

"Hah," diyor. "Bu da bizim aile içi esprimiz. Otuz yaşıma gelmeden *iki kez* evlendim ama erkek kardeşim bir kızla beş dakikadan daha uzun süre çıkmayı başaramaz bile. En iyi rol modeller en kötüleri olabiliyor."

Love bana Ray ve Dottie'nin ilişki seviyesine ulaşmanın imkânsız olduğunu söylüyor. Birbirlerini o kadar seviyorlar ki Love onların neden *çocuk sahibi* olduklarını anlamıyor. "Anneler genelde, başlarım kocasına, ben artık sadece çocuklarımı seviyorum havasına girer," diyor. "Tamam, annem de bizi seviyor ama babamı daha çok seviyor. Senin annen ve baban beraberler mi? Kavga ettiklerini söylemiştin ama bazı insanlar da böyle iletişim kuruyorlar."

Ah, bu zengin kızları. "Hayır. Annem ondan ayrıldı. Herhangi bir şey için rol modeli değillerdi."

"Keşke rol modelimizi seçebilseydik," diyor. "Ama elimizdekiyle yetinmek zorundayız."

Love otuz beş yaşında ve bu da onu yattığım en yaşlı kadın yapacak, bunu düşününce onunla yatmayı ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Sinyal kolunu kullanıyor. Kibar bir kadın. *Bir bakıma* New York'lu olduğunu söylüyor. "Orada da birkaç yerimiz var," diyor. "Ama bir iki aydan fazla kalmadım. Kulağa sudan bir mazeret gibi geliyor fakat sanırım ben fazla hassas biriyim."

"Nasıl yani?" diyorum.

Love çocukluğunda *çoğunlukla Malibu'daymış* ama Galapagos Adaları'na biyoloji gezileri yaptığı, tatillerini okullarda yoğun programlarla geçirdiği bir evde eğitim programı almış ve Los Angeles'a âşıkmış. Eskiden hukukçu olmak istiyormuş.

"Bu bizim aile sorunumuz," diyor. "Babam 'iki çocuğum var ama biri film yapımcısı olmak, diğeri kötü insanları müdafaa etmek istiyor, dükkanı işletmeye kimsenin niyeti yok' diye düşünüyor."

"Gerçekten bunu söylüyor mu?"

Dizime vuruyor. "Göreceksin."

Love kötü insanlara ya da iyi insanlara inanmıyor; o insanlara inanıyor. 11 Eylül tecrübesi de şöyle: Love'ın Hukuk Fakültesi'nde-

ki ilk yılıymış. "Tüm samimiyetimle *nefret* etmiştim," diyor. "Kimseyle anlaşamıyordum, anlıyorsun değil mi? Odamda oturmuş, *Bu Nasıl Sarışın!* filmini izliyordum ve daha çok öyle olmak istiyordum, yani Elle Woods'un hiç arkadaşının olmadığı kötü kısmını kastediyorum. Berbat haldeydim."

"Biraz genç değil miydin?" diye soruyorum. Love benden beş yaş, Beck ve Amy'den de birçok yaş daha büyük ama *o kadar da* yaşlı değil. "Hatırlarsan," diyor, "evde eğitim almıştım ve babam, yani..." Sesi canlılığını yitiriyor ve anlattıklarında, boşluklarını paranın doldurduğu kısımlar olduğunu düşünüyorum. "Bütün gece o ucuz bardan dışarı çıkmadım ve arkadaşlarıma bir işaret beklediğimi anlatıp durdum."

"Alamet mi?"

"Evet," diyor. "Hukuk fakültesini bırakmanın iyi bir karar olduğunu gösterecek bir işaret." Önümüze geçmeye çalışan birine korna çalıyor. "Hâlâ durumumuz bok gibiydi, her şeyi zamana bırakmıştık ki hadise gerçekleşti. Kuleler, kaos, dünya çılgına döndü, arkadaşlarım şoke olmuştu. İşaret buydu."

"Vay be," diyorum. Onu yargılamayacağım. Aksine, onun meme uçlarını düşünüyorum.

"Lütfen kork," diyor zihnimi okumuş gibi. "Bunun benim işaretim olduğunu söylemenin kulağa çok *rezilce* geldiğini biliyorum. 11 Eylül hadisesinin benim hukuk fakültesinden çıkmamı sağlayan bir bilet olduğunu söylemem aptalca, egoist ve tekbenci bir düşünce."

"Kendine yüklenme," diyorum. Beck sözlükten *tekbenci* kelimesinin anlamına bakmak zorunda kalmıştı. Amy'nin sözlüğü bile yoktu.

"Ama o zamanlar yaşı da gençti, gerekçelere ihtiyacım vardı, yıldız falıma bakıyordum ve 'bardaki adam bana bir değil iki kiraz verirse, buradan çıkıp başka bir yere gitmem gerektiğinin işaretidir' gibi şeyler düşünüyordum."

"Anlıyorum."

Love, 11 Eylül'de benim nerede olduğumu soruyor ve Sunset Bulvarı'nda marketlerin sıralandığı pis bir yerde trafiğe takılıyoruz.

Ona gerçeği söylüyorum: İşyerinde bir sorunla karşı karşıyaydım. Bay Mooney beni bodrumdaki kafese kilitlemişti. Hadiseyi kaçırmıştım. Dışarı çıktığımdaysa toz duman dağılmıştı.

"Vay be." Direksiyona vurarak tempo tutuyor. Eksantrik insanları sevdiğini söylüyor. İhtiyarları seviyor. Güzel hikâyeleri seviyor. İkimizin de gerçekten güzel birer 11 Eylül hikâyesi olduğunu, bunlardan iyi bir film çıkarılabileceğini söylüyor. *New York'u kaçıran New York'lu* fikrini beğeniyor. Kaç yaşında olduğumu soruyor.

"On altı," diyorum. Fazla hızlı.

Kahkaha atıyor. Vajinasını yalamak istiyorum. "Joe," diyor. "Sana benimle ilgili bir şey söyleyeyim, insanların yaşıyla *ilgilenmem.* Ben o kızlardan değilim. Benden genç olmanın bir sakıncası yok."

Annesi arıyor, Love ona tenis topları ve *NetJets*'le ilgili bir şeyler söylüyor. Love'ın benden hoşlandığını sesindeki melodiden, annesine *yanında bir misafir getirdiğini* söyleyişinden anlayabiliyorum.

Love annesiyle yaptığı telefon konuşmasını bitirdikten sonra Hollywood & Highland alışveriş merkezinin otoparkına giriyor. "Bu trafiğe tahammül edemediğimi, bir içki için can attığımı ve sana da bir ceket alabileceğimizi söylersem benim şımarık bir prenses olduğumu düşünür müsün?"

Love'ın şımarık bir prenses olduğunu sanmıyorum ve bana Lucky ya da Gap'ten alacağı kıyafetlerin parasını ona ödetmeye de hiç niyetli değilim.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

Deneme kabininden çıktığımda, Love'ın da üzerine iki yandan yırtmaçlı, beyaz, küçük bir elbise giydiğini görüyorum. "Vay," diyor. "Bunun *Gap* ceketi olduğuna inanamıyorum."

Akşam yemeği için abiye giydiğine ise ben inanamıyorum ama söylediği gibi etiketleri çıkarıyorum. Annem her zaman şöyle derdi: *Zenginler farklıdır.*

-18-

BURADA, özellikle bu masada, Chateau'daki bu özel insanlarla, insanlarımla, Quinn ailesiyle bu geceyi yaşıyorum. Bir Quinn olarak, Roy ve Dottie'nin, Pantry'de bana sevgilerini yollayan Roy ve Dottie'nin, gayriresmi damadı olarak tekrar doğdum. Kucaklaşmayı, sohbet etmeyi bilen, tombul, mutlu insanlar. Güncel konulardan konuşuyoruz, Henderson vakasındaki *curcunayı* anlamıyorlar. Love'ın babası, "Ben biraz eski kafalıyım," diyor. "Bana Johnny Carson veya Jay Leno'dan bahset. Jimmy Fallon'ı da beğenirim, çocuk güzel giyiniyor ama bu zibidinin o *koltuğa* oturmasına sinir oluyorum."

"Baba, lütfen kabalık etme," diyerek onu uyarıyor Love.

"Hayır," diyorum. "Anlıyorum. Bence Henderson hepimizi zehirliyordu. İnsanlara soru sormanın onurlu bir tarafı vardır. Bunda bir dürüstlük vardır. Merak. Zekâ. Önceki kuşaklar dinleyici olarak daha rahatlardı, Henderson hepimizin sürekli ilgi odağı olabileceğimiz fikrini savunuyordu. Peki herkes sahneye çıkarsa, dinleyici kim olacak?"

Herkes bana bakıyor, aynı şey bu gece birkaç kez, organik sebzelerin değerini sorguladığımda ve karalahana hakkındaki fikrimi ifade etiğimde de oldu. Fakat bunlar benim düşüncelerim ve Ray ellerini çırpınca gene kazanıyorum. "Bize yeni bir soluk getirdin Joe," diyor.

Love bacağımı okşuyor. Haklı; Roy ile Dottie birbirlerine âşıklar ve beni de seviyorlar. Ray tekneleri ve Cabo körfezini sevip sevmediğimi soruyor, yeni bir *Donzi* motorlu tekne aldığını ve Cabo'da *bir yerde* denize indirmek için can attığını söylüyor. "*La Groceria*," diyor, berbat aksanı onu büyüleyerek. "Komşularımız bizim kaçık olduğumuzu sandılar ama güzel bir isim olmasını istedim. Neden *La Groceria* olmasın ki? İspanyolca her kelime kulağa daha hoş geliyor."

Google'da Donzi teknelerini arıyorum. Fiyatı 500.000 dolar civarında.

Ray ve Dottie ne istersem yiyip içmemde ısrar ediyorlar. "Chateau'ya ilk gelişin özeldir," diyor Ray. "Hayatlar burada yaratılır Joe. Burası *amiral gemisi*. Bu bizim aile geleneğimiz ve sen de bizimle birlikte olduğuna göre, ailedensin demektir. Anlıyor musun?"

Love buna gülüp geçiyor ama bence Ray haklı. Chateau Marmont suçluların iadesine yanaşmayan bir yer, güvenli bir bölge, bir sığınak ve buradaki herkes *beni düşünüyor*. Sandalyem rahat mı? İçkimi beğendim mi? İçerisi çok mu sıcak? Yoksa çok mu soğuk? Isıtıcı getirmelerini ister miyim? Midye yer miyim? Hayatımda hiç bu kadar ilgi görmedim. Love fısıldıyor *–ailem o kadar da kötü değil, haksız mıyım?–* ve ben hayallere karşı yeni bir saygı duygusu geliştiriyorum çünkü bu harika bir yaşam tarzı.

Forty birden yanıma geliyor ve sanki yakın dostmuşuz gibi beni kucaklıyor. Ray öfkeli bir soluk veriyor. "Bugünkü oyuncu seçmesinde bütün kızları gören sensin ama nasıl olduysa yeni biriyle çıkagelen kız kardeşin oldu," diyor.

Forty eliyle onu başından savıyor. "Onun içinde aşk var baba."

"Baban ve ben senin mutlu olduğunu görmek istiyoruz," diye ekliyor Dottie.

"Biliyorum anne," diyor Forty. "Seni temin ederim, oyuncu seçmesini bitirdiğimde ve yeniden yazılacak kısımları tamamladığımda, Sedona'daki pilot bölüm için menajerimin ihtiyacı olan biyografiyi aldıktan ve Culver'deki diğer pilot bölüm için ihtiyaç duyduğu yeniden yazılan kısımları teslim ettikten sonra, söz veri-

yorum sevgili anne ve babacığım, çok güzel bir kız bulup evleneceğim ve iki tane güzel çocuk yapacağım. Belki ikiz olurlar."

Love bir kahkaha atıyor. "Çok kötüsün."

Fakat Forty daha bitirmemiş. "Çünkü aynı anda beş projenin birden başında olunca uygun ve güzel kızlarla tanışmak çok daha kolay oluyor," diyor. Bir duble tekilayı kafaya dikiyor. "Ama bu gece, anneciğim ve babacığım için, bu gece babamın yarım doğum günü."

Düz beyaz tişörtümün üzerindeki lacivert bleyzır ceketimle Chateau'da bu insanlardan biri gibi görünüyorum. Ray geçmişteki güzel günlerden bahsediyor, ilk Pantry marketinde nasıl çaba harcadığını, üç kuruş için fazla mesai yaptığını, ailesinin ona hiçbir şey vermediğini, o dönemlerin farklı zamanlar olduğunu anlatıyor. Dottie de geçmişin geçmişte kaldığını söylüyor. Elinizde çok şey varken, hiçbir şeyiniz yokmuş gibi davranamayacağınızı söylüyor. Kolumu sıkıyor. "Görüyorsun ya, babası *dükkân sahibiydi*, benim babam da *kasap*, yani fakirliğin ne anlama geldiğini sadece benim yüzümden biliyor," diyor.

"Anlıyorum," diyorum.

"Elbette anlarsın," diyor. "Sen *New York'lusun*."

Love elini bacağımdan kaldırmıyor. *Aileyiz* ve Ray ile Dottie beni seviyorlar çünkü *hayatta kalmak için çalışıyorum*. Bu şekilde yaşayabilirim. Bu yarım doğum günü partisine dostlar geliyor ve Love *nazik* görünmek zorunda. Forty sırtıma bir şaplak atıyor.

"Bu sektörde çalışmıyorsun, değil mi?" diyor.

"Hayır," diyerek onaylıyorum. "Ama tadını çıkarıyorum."

"Yazdıkların iyiydi," diyor üç paket yapay tatlandırıcıyı açarken. "Bu sektörün de buna *ihtiyacı var*."

Bir beşlik çakmamı istiyor ve kaçırmıyorum, *Şöhrete Bir Adım* filminden bahsediyor ve burnundan soluk veriyor. "Burada insanlar *düşünmeyi* sevmezler. Sanki düşünürlerse geri dönüşü olmazmış gibi bundan korkarlar. Ama sen bir *düşünürsün*. Heykel gibisin. Bunu görebiliyorum. Anlıyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Ray öne doğru eğiliyor. "O bir *profesör*," diyor.

Forty başını sallayarak onu onaylıyor. *Profesör* kaldırabileceğim bir lakap, Love bana dönüyor, kolunu bana dayıyor, kulağıma eğilip fısıldıyor: "Profesör."

"Evet," diyorum.

Ray el çırpıyor ve işte gayriresmi onur konuğumuz, yapımcı Barry Stein geliyor. Herkes *Barry Stein* için ayağa kalkıyor, sonra Bradley Kahrolası Cooper –Chateau!– onu kucaklıyor ve masaya davet ediyor. Barry bize doğru geliyor. Üzerinde öyle bir West Coast havası var ki, *Ocean's Eleven* filminde rol alsa sırıtmaz. *Oturmamızı* istiyor. Gülümsemiyor. Gülümseyemeyecek kadar havalı. Dottie onun yalnız gelmiş olmasından dolayı *perişan oluyor.*

"Eşim ve dadı Henny'ye çok üzüldüler," diyor. Bu *Henny* yeni bir şey. Delilah gibi, o da hemen konuyu değiştiriyor ve kolunu Love'a doluyor. "Ama Dottie, beni yapayalnız görmek seni üzüyorsa, bu yanımdaki kızı memnuniyetle alıp gidebilirim," diyor.

Pis domuz. Fakat Love'ın babası kahkahalarla gülüyor, Love lavaboya gitmek için izin istiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Stein iç çekiyor. "Bütün iyi kızlar kapılmış," diyor.

Dottie gülümsüyor. "Bu, Lovey'nin yeni arkadaşı *Joe*. Çok akıllı."

Ray bana destek çıkıyor. "Bu çocuk çok yetenekli Barry," diyor.

Barry benimle tanıştığına memnun olduğunu söylüyor ama ben ondan hoşlanmıyorum ve masamıza yaklaşan şu zengin, sarışın orospu çocuğu da hiç hoşuma gitmiyor. Şapkasında *VINEYARD VINES* baskısı var ve tişörtünde *FOUR SEAS ICE CREAM* yazıyor; ben üzerimde tişört ve kot pantolonla buraya gelmek istediğimde, alışverişe gitmek zorunda kaldık. Love lavabodan dönüyor ve adamı kucaklıyor. "Milo, seni gördüğüme sevindim."

Kadın garsonlar adama yer açıyorlar, Dottie onu *öpüyor* ve akşam yemeğine davet ediyor. Forty dirseğiyle beni dürtüyor. "Vaktini kıskanmayla geçirme," diyor. "Milo diğer annemizden olan erkek kardeşimiz."

Forty'ye canımın sıkılmadığını söylüyorum, ayağa kalkıp elimi uzatıyorum. Milo bana sarılmak için kollarını açıyor, "Siktir et," diyor. "Samimiyetten zarar gelmez."

Bu puştun Love'a âşık olup olmadığını soruyorum, Love bana onun fazlasıyla alçakgönüllü olduğunu söylüyor. Herkesin bir zaafı vardır. Milo da Love'ın zaafı. Adamın kendini kasten ucuza sattığını, Love'ın bu sayede üzerine atlayacağını düşündüğünü anlamıyor. "Milo harika biridir," diye saçmalıyor. "Benim aksime, hukuk fakültesini *bitirdi*." Milo mahcup bir ifadeyle başını eğiyor, 11 Eylül'de bu ikisinin düzüştüklerini hemen anlıyorum. Love konuşmayı sürdürüyor. "Milo sıradan bir yapımcı değil, *gerçek* bir yapımcı. *New Blood, Connecticut*'ın onca ödülü kazanmasının sebebi o. *Bildiği* çok şey var."

Milo gülümsüyor. "Abartıyor. Lütfen, dost olalım ve bana *kendinden* bahset," diyor.

Fakat Love sözümü kesiyor. "Joe, Milo ayrıca harika bir yazardır," diyor. "Martha's Vineyard adasından henüz döndü, filmi oradaki festivalde gösterime girmişti, değil mi?"

"Aslında Nantucket'taydı festival," diyor Milo. "Sanırım Barry Amca'nın bunda payı var. Kısa bir filmdi."

Sanki bu çok komikmiş gibi hepimiz kahkahalarla gülüyoruz ama gerçekte hiç de öyle değil, Milo boktan kısa filmini herkese anlatıyor ve onu ben değil, Love dikkatle dinliyor. Bu sohbete dahil olmuyorum, bu puştla ilgili birkaç şey daha öğrenmek için biraz uzaklaşıyorum. İnternete giriyorum ve Milo'nun aslında Barry Stein'ın yeğeni değil, vaftiz oğlu olduğunu öğreniyorum. Onun ve Ben Stiller'ın yirmi dört saatten daha kısa süre evvel yan yana fotoğraf çektirdiklerini öğreniyorum. Kısa filminin, *Milo Benson'ın çocukluğunun en önemli hadisesinin, ağabeyinin Milo'nun babası ile serbest fon yatırımcısı Charles Benson'ı gözünü kırpmadan öldürdüğü ve Dairen, Connecticut'ı şoke ettiği cinayetin gerçeklere dayalı yeniden anlatımı olduğunu* öğreniyorum.

Şerefsiz Cumhuriyetçiler. Para yüzünden birbirlerini gırtlaklıyorlar, sonra liberal bir delikanlı bütün parayı topluyor, çocukluğundaki *bu hadiseyi* önce bir *eskiz* kitabında, sonra *Vanity Fair* dergisindeki bir makalede, ardından da kendi TV programında eğip bükerek bir kariyer yapıyor.

Masaya geri dönüyorum, Milo ile Forty dikkat çekmeye ve bir yandan Milo'nun fikirlerinin *muazzam bir potansiyeli* olduğunu söyleyen, diğer yandan Forty'nin omzuna vurup fikirlerinin *üzerinde çalışılması* gerektiğini belirten Barry Stein'ın takdirini kazanma çabasına girişiyorlar. Bunların ikisi birbirinden çok farklı ifadeler ve aynı zamanda da çok saçma, çünkü neticede insan ya bunlardan birini ya da diğerini söyler. Milo *açai üzümlü puding* siparişi veriyor ve Forty duble Patrón istiyor. Forty'yi dirseğimle dürtüyorum ve ona son fikrinin kulağa hoş geldiğini söylüyorum.

Forty başıyla onaylıyor, Ray kadehini kaldırıyor. "Ailemize, yiyeceklere eğlenceye, hızlı ve öfkeliye."

Ray ve Dottie paranın mutluluğu *satın alabileceğinin* canlı ispatı. "Baba filmlerden konuştuğun yeter artık," diye homurdanıyor Forty. Love bir kahkaha atıp, "Joe," diyor. "Babamla ilgili bilmen gereken bir şey daha var, *Hızlı ve Öfkeli* filmlerine takıntılıdır."

Gülümsüyorum. "Güzel," diyorum. "Pazar günleri yenen akşam yemeği ve sadakat gibi geleneksel Amerikan değerlerine arka çıkarken bile, aynı anda yozlaşmış adalet sistemimize parmak sallayan ve ailevi değerleri onaylayan *Hızlı ve Öfkeli 5*'in serinin en iyisi olduğunu baban da kabul ettiği sürece benim için sakıncası yok."

Bu geceki performansım göz kamaştırıyor. Ray alkışlıyor. "Profesör yine doğru dedin," diyor.

Love somurtuyor, o daha çok *küçük filmleri* tercih ediyor. Forty sarhoş, sanki olumlu eleştiri alan filmlerle ilgili bilgisi Barry Stein'ı kendine ait fikirleri olduğuna ikna edecekmiş gibi *Yıllar Sonra*'dan alıntılar yapıyor. Oğlunu böyle sarhoş ve çırpınan bir halde görmek Ray'i pek mutsuz ediyor. Barry Stein, Milo'ya biraz daha yakına gelmesini işaret edip onu Forty'den uzaklaştırınca daha da mutsuz oluyor, Ray'in Dottie ile düzüşüp bunca çocuk yapmaktan pişmanlık duyduğuna kesinlikle emin oluyorum.

Bir ailenin içindeki ilişkiler, hayal kırıklıkları ve tiksinti çirkin bir şey. Dottie omzuma dokununca rahatlıyorum. "*Profesör*," diyor. "Jonathan Franzen'in bütün kitaplarını okumuş olmanı düşünmekten hâlâ kendimi alamıyorum. *Düzeltmeler* kitabını beğendim ama

sonuna kadar okuyamadım. *Düzeltmeler*'in filme çekilmesi sinema kulübündeki herkesi heyecanlandırmıştı."

"Sinema kulübü mü?" diyorum.

"Daha önce kitap kulübüydük," diye itiraf ediyor. "Ama hepimizin kafasını allak bullak eden, Haiti'yi anlatan kitabı tamamlayamadık, bilmiyorum, çok uzun ve kederli bir kitaptı. Ayrıca Haiti mi? Açıkçası bize biraz uzak bir konu. Keşke dünyayla daha ilgili biri olsaydım ama biraz dar kafalıyım. Her neyse, artık film izliyoruz. Ama hangi kitapları seçmemiz gerektiğini biz söyleyecek bir *rehberimiz* olsaydı..."

"Kendinle ilgili daha çok şey bulabileceğin bir şeyle yavaş ve dikkatli bir geri dönüşü tavsiye ederim," diyorum. "*Portnoy'un Feryadı* romanına ne dersin?"

İçkiyi genzime kaçırıyorum çünkü Amy'nin hâlâ aklımda olduğunu fark etmemiştim ve açıkçası, bunu bilseydim, o sikik kitabı kesinlikle tavsiye etmezdim.

"Hey, Profesör." Forty öne eğiliyor, elini omzuma koyan garson dikkatimi dağıtıyor. Garson kız rahatsızlık verdiği için özür diliyor ve acil bir mesajı olduğunu söylüyor. Love'ı arıyorum ama etrafta göremiyorum, garson kız bana bir peçete uzatıyor.

Sipariş: Joe Goldberg
Gönderilecek oda no: 79
Zaman: Şimdi

-19-

HAYAT biraz da her şeyin yolunda gittiği Barry Stein filmlerine benziyor. Talimatı alıyorum, Love'ın odasını buluyorum, kapıyı çalıyorum. Cevap vermekte acele etmiyor, buradaki bütün lüksü, her detayı, duvardaki panelleri içime sindiriyorum. Üzerindeki şampanya kadehleri, peynir bıçakları, trüf mantarlı patates kızartmalarıyla kenarda duran oda servisi tepsisi bile yüksek bir sanat eserine benziyor. Kapı açılıyor, Love kaşlarını kaldırıyor ve boş gözlerle bana bakıyor.

"Kusura bakmayın," diyor. "Oda servisi istememiştim."

"Love," diyorum. "*Yemek* siparişi vermediğini biliyorum. Notunu aldım, masada otururken..."

Sözümü kesiyor. "Oda servisi istememiştim," diye tekrarlıyor. Sonra da göz kırpıyor, *o kadar.* Kapıyı kapatmaya çalışıyor, ayağımı koyup onu engelliyorum. Sevgi naziktir, sevgi sabır gerektirir ama her şeyden evvel, *evet,* sevgi sapkındır.

"Hanımefendi," diyorum sanki bunu milyonlarca kez yapmışım gibi. "Bu otelimizin bir ikramı, bir tür gönül borcu."

Bir parmağını köprücükkemiğinin üzerinde gezdirirken yapmacık bir sırıtışla, "Bu biraz uygunsuz oldu," diyor. "Uşağım az önce banyoyu hazırladı."

Islanmaya niyetim olmadığımı, ona hizmet ederken *kesin kurallarım* olduğunu söylüyorum. Kapıyı açıyor, sanki bir bankanın

kasa dairesinden içeri adım atıyorum; parke zemin, sağlam ahşaplar –*sağlam, ahşap*– Love'ın kısa ipek şortu, onunla uyumlu oyuncak ayı, krem rengi duvarlardan biraz daha esmer, pürüzsüz ve parlak teni. Yatak çift kanatlı kapı boyunca uzanıyor, istese kapıyı kapatabilirdi ama yapmamış; beyaz ve kırışıksız nevresimlere bakıyorum. Love'a ve onun beyaz, bakımlı tenine bakıyorum, başını sağa sola sallıyor.

"Söyledim ya uşağım banyoyu hazırladı," diyor.

Onu banyoya kadar takip etmemi işaret ediyor, banyonun sadeliği rahatsız edici. Reseda'daki herhangi bir binada görülebilecek türden bir lavabo, duvarlarda hiçbir özelliği olmayan kırık fayanslar, açıktan geçen su boruları ve dolu küveti göstermek için yana çekilmiş, porno filmlerinden çıkmışa benzeyen zevksiz bir duş perdesi var. Küvet suyla dolu değil. İçinde *sarı* renkli bir sıvı var ve o kıkırdayarak gülüyor.

Birden ciddileşip, "Sakın babama söyleme," diyor. "Bunu her zaman yapmıyorum."

"*Şampanya* mı o?" diye soruyorum.

"Veuve Clicquot."

Dudağımı ısırıyorum. Neden bir şeyler hep ters gitmek zorunda? Buraya hiç gelmemem gerekirdi ve şampanya dolu bir küvete girmek istemiyorum. Şampanyanın markası André de olabilirdi ve yine sinir olurdum çünkü içi para dolu bir küvete *ihtiyacım yok.* Önce onun kölesiymişim gibi davranmamı istedi, şimdi de *gerçek anlamıyla* parasını kıçına sürmemi, onun zenginliğiyle sırılsıklam olmamı istiyor. Genciz, birbirimizi yeni tanıyoruz ve bu *güzel* bir zaman, yeni bir zaman ve bir küvet dolusu paraya ihtiyacımız yok. İçi *Veuve Clicquot* dolu bir küvete paramın yetmeyeceğini biliyor ve aletim yeterince iyi olduğu için bunu yapmamama da gerek yok.

Şortunu çıkarıyor ve uygun bir hanımefendi olsaydı önce tişörtünü çıkarırdı. Beklediğim gibi bir çıplaklığı var; orasında tüy yok. Omzundaki askılardan birini indiriyor, görmeyi çok istediğim o Love göğüslerinden birini ortaya çıkarıyor ve yuvarlak Love memesini eline alıyor, dilini sertleşmiş Love meme ucuna sürüyor, tişörtü yere düşüyor. Paranın suyuyla dolu küvete giriyor ama ben

yerimden kıpırdamıyorum, kafam Love'ın anlamından dolayı kelime oyunlarıyla patlayacak gibi oluyor:

Bu gerçekten ihtiyaç duyduğun sevgi mi?

"Bana katılsana," diyor. "Burası çok güzel."

Hayır, ona *katılmayacağım*. O kadar fantezinin arasında beni *uşağı* yapmak zorundaydı. O kapıyı açtığında benim bir CIA ajanı, otel doktoru ya da firar etmiş bir mahkûm olduğum senaryosunu yazabilirdi. Oysa onun fantezisinde ben bir köle, bir sefilim ve o da bir prenses. Benim fantezim bu değil, o da patron değil. Küvetten çıkmasını söylüyorum.

"Joe," diyor. "Ne oldu?"

"Küvetten çık."

"Bu bizim için."

"Küveti boşalt, Love."

"İçinde yirmi beş bin dolarlık şampanya var," diyerek itiraz ediyor. "Hadi girelim."

Ona yaklaşıyorum. "Küveti boşalt."

Küvet boşaltmak istemiyor, dişlerini sıkıyor. "Neden?"

Ona bakıyorum. "Çünkü yirmi beş bin dolara ihtiyacım yok."

Somurtarak, "Eğlenceli olur zannetmiştim," diyor. Ayağa kalkıyor, vücudunun bir kısmı baloncuklarla kaplı. Küvetin kapağını açıyor. Para kanalizasyon sisteminin içinde kaybolmaya başlıyor. Ona küveti iyice boşaltmasını söylüyorum. Kapıyı çarparak kapatıyorum. Beni satın alabileceğini sanıyorsa, siktirsin gitsin.

Ayakkabılarımı ayağımdan savuruyor, kıyafetlerimi yırtarcasına üzerimden çıkarıyorum. Love'ın pelüş havlulardan birini çekip aldığını duyuyorum. Kurulanıyor, huysuzlanıyor, dolap kapaklarını çarpıyor, küveti boşaltıyor, mahcup bir şekilde bana israftan dem vuruyor. Evet, küveti *şampanyayla* dolduran bu kız bana tutumluluk dersi verecek. İşte bu güzel, çünkü utanması ve o parayla bir sürü fakir çocuğun karnının doyacağını anlaması *gerekiyor*. Artık burası benim odam ve yetki bende. Love kapıyı hızla açıyor, üzerinde bir havlu var.

"Senin derdin ne lan?" diyor. "Gerçekten bilmek istiyorum."

"Havluyu üzerinden çıkar."

Sanki ben bunu mahrem anları kaydedecek kadar şerefsiz biriymişim gibi etrafına bakıyor. Ona kuralları anlatıyorum. "Konuşmak yok." Başını sallayarak kabul ediyor. "Soho House'daki odada yaptığımız şeyi yeniden canlandıracağım. *Joe Diyor Ki* oyununu oynayacağız." Bir şey söylemek için ağzını açıyor. "Joe konuşmak yok diyor." Suça ortak olmanın zevkiyle gülümsüyor. Havluyu üzerinden çıkarıp yere bırakıyor.

"Joe elin vajinaya diyor." Sağ eliyle kadınlığına vuruyor.

"Joe *sol el* vajinaya diyor." Elini değiştiriyor.

"Klitorisini okşa." Bana bakıyor. Bakışlarımız birbirine kilitleniyor. Ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Beni odada öptüğün gibi öp." Dudakları titriyor. "Nasıl ıslandığını hisset. Şimdi de benim nasıl sertleştiğimi hisset." Başını eğip bakıyor. "Beni yatağa itekle, üstüme çık, dayanamayacak hale gelene kadar beni içinde tut. Bana ne istediğini, tam olarak ne istediğini söyle ve benim onu sana istediğin şekilde vermemi sağla."

Sıkı, olgun meme uçlarından birine elimi uzatıyorum. "Seni okşarken meme uçlarını yalamakla işe başlayacağım." Bacaklarını ayırıyor, kirpiklerimiz değecek kadar birbirimize yakınız. "Olabildiğince sert orgazm ol, çünkü benimle düzüşürken şampanyaya falan ihtiyacın yok. Bunu istediğini bana göster. Beni al." Bana doğru inliyor. "Bana sahip ol." İç çekiyor. "Joe beni becer."

Yataktayız. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Sadece tenin tenle buluştuğunu hatırlıyorum –*sevgi, ihtiyacın olan tek şey sevgi*– ve bu seks bir döngü, sonu hiç gelmiyor. Biz birer hayvanız ve Love çok gürültücü. *Joe durma, beni becer* diyor, bacaklarının arasındaki, nevresimlerin arasındaki saf *esriklikten* kurtulduğumda kahkaha atıyorum. *Joe aşkı buldu.* Daha önce hiç böyle bir ıslaklığı, pornografiyi, *sırılsıklam* olmayı tecrübe etmemiştim. Onu yiyip yutmak istiyorum ama kendimi tutuyorum –ben *köle* değilim– göbeğini ısırıyorum, biraz daha fazlası için beni üstüne çekiyor; sessiz ve istekli. Beni içine çekiyor. Benim yerim burası, Love'ın içi.

Tadıma bakmasını istiyorum –*ağızlarına ver*– ve bunu istediğimi söylediğimde başka bir insan haline geliyor. "Ah. Öyle bir şey yapamam."

Eğer müzik çalıyor olsaydı dururdu. "Ah," diyorum ve *öyle bir şey* İngilizcedeki en işe yaramaz tabir. "Tamam, ben sana yaparım."

Kıvranıyor. "Böylesi bana daha güzel geliyor." Beni öpüyor, kadınlığı bataklık kumu gibi beni sarıyor, üstüme çıkıp suyun üstünde seke seke giden Donzi sürat teknesi gibi zıpladığında oral seks hakkında tartışmak imkânsız hale geliyor. Kafamın içindeki beni ikaz eden, ihtar eden o kısık ses de olmasaydı hem kusursuz hem de benim en iyi performansım olurdu.

Ağızlarına ver.

Love sanki Bay Mooney'yi duyuyor ve daha fazlasını istediğimi anlıyor. Bana bakıyor. "Dolapta kola var," diyor gülümseyerek. "Getirir misin?"

Kola şişesini Love'a getiriyorum, şişeyi sallıyor, göğsüme ve evet, aletime püskürtüyor. *Öyle bir şey* demesi sadece ön sevişmeymiş, karnımdaki kolayı yalıyor, sadece bir dil, bir çift göz ve *ellerden* ibaret hale geliyor. Göbek deliğimden aşağı iniyor, bacaklarımın arasını okşuyor, beni ellerinin arasına alıyor ama nedense bacaklarımda yine kola ıslaklığı hissediyorum. Ayağa kalkıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Beni becer," diyor.

"Joe 'benimkini ağzına al' diyor," diyorum.

"Love, 'beni becer' diyor." Üstünlüğü ele geçiriyor, ona teslim oluyorum ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını biliyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını bana söylemişti. Birlikte zirveye çıkıyoruz, mutluluk. Seksin doğal, senfonik *mahareti.* Yorgun ve susamışım. Kolanın son damlalarını yutuyorum, yapış yapış yatakta kahkahalarla gülüyoruz.

"Ben de susadım," diyor.

"Galiba biraz kola kalmış," diyerek aletimi gösterip sırıtıyorum.

"Hayır," diyor. Esprimi anlamıyor. "Ben iyiyim."

Meme ucumu ısırıyor. Kısa süre sonra uykuya dalıyor ama ben uyanık kalıyorum. Seks, *seks.* Amy'nin de *süper meyvelerini* yemiştim ama tüylerinin dişlerime takılmasına değecek kadar iyi değildi. Love'ın temiz, klasik Coca-Cola vajinası çok daha güzel. Kolayı şampanyanın lekelediğini söyleyen beynimin eleştirel tarafını susturacağım. *Siktir git beynim.*

Love'ın külotunu arıyorum. Ben bir avcıyım. Love'ı koklamak, onu tatmak istiyorum. Sonunda buluyorum; bir muz kabuğu, Neiman Marcus etiketleri ve yarısı dolu yüz kremiyle birlikte *çöp kovasında*. Uyandığında görebilsin diye çöp kovasını odaya götürüyorum ve ben de uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah onun gülüşüyle uyanıyorum.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyorum

"Bakıyorum da küçük keyfimi anlamışsın," diyor. "Bir külotu iki kez giymem."

"Her gün atıyor musun yani?"

Beni öpüyor. "Ama artık yanımda sen varsın, hepsini saklayabilirsin ve hatta birbirine dikip yastık bile yapabilirsin."

"Senin donlarını dikmeyeceğim Love."

"Evet, dikeceksin."

"Hayır, dikmeyeceğim."

Öpüşüyoruz. Kulak mememi yalıyor. "Duş almak mı istersin yoksa düzüşmek mi?"

ORAL SEKS İSTİYORUM KAHROLASI. *#Losangelestabirgün #chateaudertleri #ağzınaveremedim.*

"Joe tadıma bak diyor."

Beni itiyor. "Joe," diyor. "Bu aramızda sorun olacak mı?"

"Bu odada sorunla uzaktan ilgisi olan en ufak bir şey bile yok," diyorum. "Eğleniyorum."

Bir hikâye anlatacağını hissediyorum ve haklı çıkıyorum. Love'ın annesi babasına hiç oral seks yapmadığını *iddia ediyormuş*. Love'a eğer biri seni gerçekten seviyorsa buna ihtiyaç duymaz, demiş.

"Vay be," diyorum. "Annenle bu tür şeyleri konuştuğun hiç aklıma gelmezdi."

"Kendimize sınır koymayız."

"Hımm."

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Joe."

"Beni yanlış anlama ama ortaokulda tanışmışlar. Babanın bütün ömrünü onun hiç ağzına vermeden geçirdiğine *gerçekten* inanıyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Benim anlatacağım da hikâyenin bu kısmıydı," diyor, ardından da o ve Forty on altıncı yaş günlerini kutladıkları yılı, Beverly Hills'te yüzlerce insanın bulunduğu büyük evi anlatıyor. Yaş günü hediyesi olarak ona bir at, Forty'ye ise bir mesaj gelmiş. "Forty eve geldiğinde *kafası karmakarışık* haldeydi. Ne oldu, diye sordum. Söyleyemem, dedi. Söylemek zorundasın diye ısrar ettim."

"Ve?"

"Babamın masözü *ona oral seks yapmış*. Üstelik babama bunu haftada bir yaptığını da söylemiş."

"Özür dilerim ama bu çok boktan bir durum."

Love omuz silkiyor ve bütün gün *Joe Diyor ki* oynayabileceğimizi ama benimle kesinlikle oral seks yapmayacağını söylüyor. Ya da bir başkasıyla. "Michael'a veya Trey'e yapıp yapmadığımı merak ediyorsun, biliyorum," diyor. "Cevabım hayır."

Strateji geliştiriyorum. "Bilirsin işte, herkes için farklı olduğunu düşünüyorum. Annenin hoşlanmadığı bir şey belki senin hoşuna gider," diyorum.

Love, otuz beş yaşında olduğunu, kendini *gayet iyi tanıdığını* söylüyor. Beni öpüyor, oda servisi menüsünü alıyor. *Yumurtalı tost,* kahve ve krep siparişi veriyoruz, ikimizin gözü de menüdeki *mimosa* yazısına takılıyor ama şampanya hassas bir konu. Love'a ondan hoşlandığımı söylüyorum. O da benden hoşlandığını söylüyor.

Birlikte küvete giriyoruz, işte bu gerçek bir sevişme oluyor. Kapı çalınıyor, yemeğimizi yiyoruz, dinleniyoruz, film izliyoruz, sonra tekrar sevişiyoruz; odadan çıkmıyoruz, tekrar sevişiyoruz, arada sırada küvete giriyoruz, tekrar film izliyoruz. Yemek yiyoruz, arada bir şarkı söylüyoruz, sonra gene sevişiyoruz, *Joe/Love Diyor Ki* oynuyoruz. Love'ın Henry adında bir asistanı var, ona mesaj gönderiyor, adam In-N-Out hamburgerleriyle çıkageliyor. TBS'te (Love'ın en sevdiği kanal) biraz film izliyoruz, *Gelinlerin Savaşı*

başlayınca Love bana eski eşlerine asla sadakatsizlik etmediğini söylüyor. Ben de kimseye sadakatsizlik etmediğimi söylüyorum.

"İyi de sen hiç evlendin mi?" diyor.

"Hayır." Ona Beck ya da Amy'den bahsetmek istemiyorum. Bu odada, Love ile birlikteyken çok eşsiz şeyler hissediyorum. Uzun zamandır Amy'yi arıyorum ve şimdi de bu ava ara vermeye, dinlenmeye çalışıyorum. Bu odada, bu yataktayken, Rhode Island'daki içi çiş dolu kahve kupası pek aklıma gelmiyor. Sanki dışarıda, hiç kimsenin, DNA'larımızın ve geçmişimizin içeri girmesine izin vermeyen görünmez muhafızlar varmış gibi bir duygu hissediyorum. Açıkçası bilmiyorum. Love uyuşturucu gibi. Hayatını bana ne kadar çok açarsa, onunla kendi geçmişimi o kadar az paylaşıyorum. Hayatım gözüme çok küçük, çok sade görünüyor.

"Pekâlâ," diyor. "Hazır olduğunda bana söylersin."

Love sabırlı. Israr etmiyor. Onunla birlikte *Kokteyl*'i izlemek daha eğlenceli çünkü Amy'nin aksine, filmi olduğu gibi kabul ediyor. Love, *Suçlar ve Kabahatler* filmini sevdiği kadar olmasa da *Hanna ve Kız Kardeşleri*'ni de beğeniyor. Tam onun mükemmel biri olduğunu düşüneceğim sırada *İlk Aşk, İlk Dans*'ın jeneriğini alkışlıyor. SESSİZ tuşuna basıyor. "Ses duymayalım," diyor. "Bu filmi o kadar çok seyrettim ki, izlerken sesini duymama gerek yok."

Görmeden ya da duymadan izleyebilecek mi diye gözlerini kapatıyorum, sonra da bütün vücudunu, dizlerinin altını, dirseklerini ve bacaklarını öpüyorum. Ona oral seks yapmıyorum. Bu defa vajinasına dokunmadan onu boşaltıyorum. Bunun ilk kez olduğunu söylüyor.

"Buranın havuzu var mı?" diye soruyorum.

Var. Bay Mooney yanılmış; havuz hiç de *soğuk ve pis* değil. Love'ın vajinasını kendine davet eder gibi duran yuvarlak, kocaman, mavi bir havuz var. Telefonumu içine düşürüyorum, Love almak için dibe dalıyor ve elinde telefonla çıkıyor. Asistanı telefonu pirince yatırıyor. Ona kaldırıp atmasını söylemeye kalkıyorum ama Love, bozuk telefonun rahatlamam gerektiğini söyleyen bir işaret olduğunu söylüyor. Belki öyledir ama Love'dan önceki hayatımı düşünmeden edemiyorum.

İnsanlar bu yüzden batıya geliyor, arasında parlayan bir şeyler bulma umuduyla kayaları parçalıyorlar. Taş toprak dolu suya bir tava daldırıyor, sudan çıkarıyor ve sağa sola yatırıyor ve saf altını avuçlarının içinde hissediyorlar. Yaptığım her şey beni Love'ın kollarına götürdüğü için buna değdiğini düşünüyorum.

-20-

UYANDIĞIMDA yatağı mı, nevresimleri mi, manzarayı mı, balkonu mu, yoksa kızarmış ekmek ve reçeli mi daha çok beğendiğime karar veremiyorum. Chateau âdeta yetişkinlere özel Disney World gibi. İnsanların sizden bir adım ileride oldukları bir yer. Telefonumun nerede olduğunu sormama gerek kalmadı. Uyandığımda, ekmeğin, Keurig'den çok daha zarif gümüş kahve makinesinin yanında duruyordu. Love hâlâ uyuyor, sabahlığımı giyip kendime bir kahve dolduruyorum, kızarmış ve yumuşak ekmeğime reçel sürüp balkona çıkıyorum.

İlk başta bir tuhaflık hissediyorum çünkü elimde kızarmış ekmek ve üzerimde bornozla balkona çıkmaya alışkın değilim. Kahvaltımı bitirdikten sonra aynaya bakmak zorunda kalıyorum çünkü farklı görünüp görünmediğimi, tüm bu şatafatın gözeneklerimi kapatıp kapatmadığını merak ediyorum. O kadar mutluyum ki, bizden odayı boşaltmamızı isteseler, yataktaki o küçük sürtüğü yanımda götürdüğüm sürece bu umurumda bile olmaz. Hatta oral seks yapmasa bile; ben bir erkeğim. İnsanın bir hedefinin olması çok güzel.

Balkon demirlerine yaslanıp telefonumu açıyorum. Açılır açılmaz, Delilah'dan gelen mesajlara ayak uydurmak için sanki kalp krizi geçiriyor gibi titreme başlıyor.

Hey! Yarına ne dersin?

Annemin sana selamı var.

Annem Dan Tana restoranını seviyor. Bence de iyi, ne dersin?

Hey!

Joe?

Asdjkasdkasdsda.

İyi misin? Harvey eve gelmediğini söyledi. Hastaneleri arıyor.

Annem pazartesi gününe kadar burada... Siktir.

Birds'e gidecek misin?

Asdjkasdkasdsda, evet mi?

Tak tak.

La Poubelle?

La Pou'da!

SİKTİR GİT!

Joe, iyi misin? Annemle tanışman için seni zorlamamalıydım ama düşündüğün gibi değil. İyi biridir. Bildiğimiz anlamda bir aileyle tanışma gibi olmayacak. Benden kaçmana gerek yok.

Delilah'nın pörsük memelerinin gerçek bir fotoğrafı geliyor. Bir başka mesaj daha var: *Eğer hâlâ hayattaysan, seninle bir daha hiç konuşmayacağım. Sana ihtiyacım yok. Hayatımda bir sürü güzel şey, mutlu olmamı sağlayan bir sürü sebebim var ve beni bu şekilde kenara atman beni ilgilendirmiyor. Bana bir iyilik yap ve beni yalnız bırak. Tamam mı? Tamam.*

Şimdi sıra Calvin'e geliyor. Bana tam on sekiz dakika önce mesaj atmış: *Dostum. Dükkâna çok seksi bir kız geldi. Elinde* Portnoy'un Feryadı *var. Bu seferki senaryo değil.*

Geçtiğini, bittiğini düşünürken küt küt atan kalbim ve titreyen ellerim öyle olmadığını söylüyor. Amy. *Nihayet.* Cevap yazıyorum: *Onu beklet. Hemen geliyorum.*

Calvin cevap yazıyor: *Nasıl?*

Adam yazar olmak istiyor ama bir kızı yirmi dakika bile bekletecek kadar plan yapamıyor mu? Talimat yolluyorum: *Müdürünün yoga dersine gittiğini, onay almak için onu beklemen gerektiğini söyle.*

Calvin cevap yazıyor: *İyiymiş.*

Dâhice demesi gerekirdi, horul horul uyuyan Love'a titreyen ellerimle bir mesaj karalıyorum: *Çıkmam lazım, hemen dönerim.* İçine sıçtığımın bornozunu üstümden çıkarıp kıyafetlerimi giymeye çalışırken az kalsın yere yuvarlanıyordum. Kapıyı kapatıp dışarıya, gerçekliğe adım atıyorum –odanın anahtarı bende yok, burası *benim süitim değil*– ve kenara bırakılmış bir oda servisi tepsisine vuruyorum. Tembel, karnı tok puştlar soğuk, sosyetik krepleri bir kenara atmışlar. Ben buraya ait değilim, benim bir *amacım* var, bir meseleyi sonlandırmam ve SİKİP ATMAM gerekiyor.

Sunset Bulvarı'ndan bir taksi çeviriyorum. Dünya önceki halinden daha çirkin görünüyor ve içki içmemiş olmama rağmen başım ağrıyor. Calvin'den mesaj geliyor: *Ne türde bir yoga olduğunu sordu. Hatha yoga dedim. UNUTMA.*

Cevap yazıyorum: *Yaklaştım.*

Yakınlardayım. İşte bu kadar. Taksi çok hızlı gidiyor ve midem bulanıyor, sonunda ineceğim yere geliyoruz. Yolun karşısında, Amy'nin dükkânda Calvin'le flört ettiğini görüyorum. *Sürtük.* Yaya lambası yanıp sönüyor ama başlarım ışığına diyorum. Bu iş *Hızlı ve Öfkeli 5*'teki gibi ve hedefim tam odakta. Bir ışık ihlali cezasını daha göze alacağım. Taksiden iniyorum, koşuyorum. Şoför kornaya asıldığında çoktan yolun ortasına varmış oluyorum.

"Paramı ver!" diye bağırıyor.

Uber'e o kadar alışmışım ki para vermeyi unutuyorum, teknoloji dürtülerimizi öldürüyor. Dükkânın içine bakıyorum. Amy ve Calvin de korna sesini duymuş olmalılar ki dışarı bakıyorlar, Amy'nin gözleri kocaman açılıyor. Taksi şoförü tekrar kornaya basıyor, ışık yeşile dönüyor, kornaya basanların sayısı artıyor. Range Rover'lar yoldan kenara çekilmemi istiyor, bir Prius'un içindeki kadın kornaya basmanın *tadını çıkarıp* bütün hıncını alıyor. Taksiden koşsaydım bile, ki bunu yapamam, –çiş dolu kahve kupası– Amy'yi kaçırırdım. Kapıdan çıkıyor, bekleyen bir arabaya, sürücü olarak değil, yolcu olarak biniyor ve gözden kayboluyor.

Bana herhangi bir araba çarpmıyor ama çarpsaydı sanırım bunun bir önemi olmazdı. Sinirlerim bozuluyor. Love'ın sarhoşluğundan Amy'nin adrenalinine savruluyorum, bana *yeni yetmeler ve*

Uber'ler ile ilgili ağzına geleni söyleyen taksi şoförüne cüzdanımdan çıkardığım onlukları atıyorum ve hedefimi kıl payı kaçırdığımı biliyorum. Village'da bekleyerek geçirdiğim onca gece aklıma geliyor. Sürtük bunu biliyordu. Öğrenmiş olmalı. Taksi şoförü sanki yaşadığı boktan gün benimkiyle boy ölçüşebilirmiş gibi söylene söylene gidiyor.

Doğuya, Franklin ve Bronson'ın köşesine yürüyorum, yaya geçidi ışığının dönmesini bekliyorum. İsteksiz adımlarla caddenin karşısına geçip dükkâna giriyorum. Calvin gözüme bambaşka biriymiş gibi görünüyor. Tıraş olmuş. Saçlarını kısaltmış. Üzerine de #Oradaydım yazan bir tişört giymiş.

"Dostum elimden geleni yaptım ama acelesi varmış. Geri geleceğini söyledi."

Ne kadar yanıldığını söylemekle zaman harcamıyorum. Hemen tezgâhın arkasındaki koltuğa geçiyorum.

"Eee, sen nerelerdeydin?" diye soruyor.

"Batı Hollywood'daydım," diyorum. Amy'yi kaçırdığıma hâlâ inanamıyorum.

Sanki bu önemliymiş, sanki buraya Amy'yi öldürmek için taşınmamışım gibi, "Toplantın mı vardı?" diye soruyor. Calvin'in çikolatalarından birini açıyorum.

"Evet," diyorum cılız bir sesle.

"İki günlük bir görüşme miydi?" diye soruyor büyük bir umutla, sanki bu kendisinin de katılabileceği anlamına geliyormuş gibi. "Delilah ortalıkta görünmediğini söyledi."

Delilah. İç çekiyorum. "Evet, bir arkadaşım gelmişti ve bir de toplantı vardı ama çok önemli değil."

Calvin, iPad'ini alıyor. "Kız taş gibiydi," diyor. "Fıstık Amy."

"Evet," diyorum ama Love ondan daha güzel ve yumuşak, üstelik Amy beni bir kez daha atlattı. Homurdanıyorum. Love telefon numaramı bilmiyor, onu bir daha görememe ihtimalim de var. Onu terk ettim, bunu Amy yüzünden yaptım ve Love vücudundan, yatağından ve trüf mantarlı patates kızartmalarından faydalandığımı sanabilir. Hayat basitken daha kolaydır. Amy'yi öldürebilseydim,

ona kafa yormama gerek kalmayacaktı. Önümde engel kalmazdı. Amy ölmüş olsaydı, Love'ın telefon numarasını da bilirdim.

Calvin, Tinder'da güzel bir kız gördüğü zaman yaptığı gibi işaretparmağını iPad'in ekranında gezdiriyor. Gülümsüyor. "Meme uçları belli oluyor. Görmek ister misin?" diyor.

Meme uçlarına bakmak istemiyorum ama o iPad'ini burnuma uzatıyor. Lanet meme uçlarını görmek *istemiyorum* çünkü bunlar Amy'nin meme uçları. "Bunu nereden buldun?" diye soruyorum.

"Selfie çekiyormuş gibi davrandım ve onun resmini çektim." Calvin yanlış meslek seçmiş. Ona sarılabilirim.

"Başka bir şey yakaladın mı?"

Ellerini kaldırıp, "Sinirlenme," diyor.

"Tamam..." diyorum sakince.

"Şey, ona dükkân sahibinin geleceğini söyledim." Kahkaha atıyor. "Hatha yoga saçmalığından bahsettim ama ona Kundalini yogadan falan da bahsedince yalanımı yakaladı ve 'Senin *asıl amacın* ne?' gibi laflar etti. Ben de 'Seni yakından tanımaya çalışıyorum,' dedim. Bana çok seksi geldi Joe. Özür dilerim ama bilirsin işte, adam kızı oyalarken ondan hoşlanmaya başlar... Tıpkı komedi dizilerindeki gibi," diyor.

Kalbim yine çarpmaya başlıyor. Elimdeki çikolatayı çöp kovasına atıyorum. "Telefon numarasını aldın mı?"

"Hayır," diyor. "Ama adresini öğrendim. Bu akşam çıkacağım gösteri için ona broşür göndereceğimi söyledim."

"Adresini mi aldın?"

"Evet," diyor.

Calvin'in iPad'ine uzanıyorum ama geri çekiyor. "Gösterinin adı *Eski Günler* ve tamamen eski tip tanıtım yapıyoruz, anlıyor musun? Yani, Facebook'ta yok, Twitter ya da..."

"Calvin," diyorum. "Adresi ne?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Harika. "Tabii ki."

"Adresini sana verememem."

"O niye lan?" diye bağırıyorum.

"Adres benim doğaçlama grubuma ait ve teknik olarak o da adresi gruba verdi.

Derin bir nefes alıyorum. Akımı kaybetmeyeceğim. "Güzel," diyorum. "Ama ona adresini nasıl bulduğumu söylemem."

"Evet," diyor. Bugünkü esrarlı sigarasından bir nefes alıyor. Dallama. "Fakat adresi sana verdiğimi *ben* bileceğim ve bu da kendimi kötü hissetmeme sebep olacak."

Tinder'daki kızları arka arkaya yatağa atan Calvin, Birds'te Delilah ile karşılaşınca kızın yüzüne bakmayacak olan Calvin, *çok fazla kadın sesi olduğu TV dizilerine kendini veremediği* için *Enlightened* dizisini izlemeyen Calvin, şimdi kalkmış bana prensipleri olduğundan mı bahsediyor. Beni Orospu Amy Adam'dan uzak mı tutacak? Tanrı'm, bu kız kendi çıkarı için herkesi kullanan bir şeytan ama ben ondan daha iyiyim. Sandalyemden aşağı iniyorum.

"Smoothie ister misin?" diyorum.

"Her zaman," diyor. "Karalahana."

Bitişikten karalahanalı smoothie siparişi veriyorum ve banyoya giriyorum, Dez'in verdiği Percocet'lerden üçünü daha eziyorum. Yirmi dakika sonra, Calvin kendinden geçiyor. Nihayet. Elimi cebine atıyorum, cüzdanında sakladığı parola kâğıdını çıkarıyorum, iPad'ine giriş yapıp doğaçlama grubunun veri tabanına giriyorum. Bingo.

Bina Bronson Caddesi'nin köşesine yakın bir yerlerde ve Amy bu mahalleye tam anlamıyla *yerleşmiş*. Belki de zenginlik sarhoşluğuna yakalanmıştır, belki de hâlâ kullandığı erkeklere kendi yatağını özlediğini söyleyen kızdır, belki az önce eve gelmiştir, beni gördüğü için korkudan ödü patlamış halde dondurulmuş tavuk yiyor, trüf mantarının gözeneklerinden fışkırmasını ve vücudundan sızmasını bekliyor da olabilir.

Pantry'ye gidip menekşe alıyorum – boyalılarından. Sonra Bronson'a gidiyorum, 326 numaralı dairenin ziline basıyorum. Cevap yok. 323 numaranın ziline basıyorum. Cevap yok. 101 numaraya basıyorum. 101 numara bir kadın ve 101 numara uyanık.

Boğuk bir sesle, "Kim o?" diyor.

"Çiçekler!" diye sesleniyorum.

101 numaralı dairedeki kız çiçeklerin kime geldiğini sormuyor, çünkü çiçek almak herkesin hoşuna gider. Woody Allen bunu biliyordu; *Suçlar ve Kabahatler*'de Anjelica Huston'ın öldürülmesinin sebebi çiçek istemesi ve yabancı birini binaya almasıydı. Lobiye girdiğimde soluk alıp verişim sıklaşıyor, 101 numaralı daire apartman giriş kapısından sadece birkaç adım ileride olduğu için hızla merdivenlere koşmak zorunda kalıyorum. Merdivenlerde, birden duruyorum. Titriyorum. Çiçekler birbirine sürtüyor; *hışır hışır.* Bunu yapmak zorunda değilim. Amy bana sıkıntı veriyor. Ne olmuş yani? Binadan çıkıp gider, Love'a geri dönebilirim. Love'ı tercih ederim. O daha tatlı. Hem müzikten anlıyor hem de beni bekliyor. Öyleyse bu merdivenlerde ne işim var, neden Love ile geleceğimi tehlikeye atıyorum?

"Sokarım meseleyi sonlandırmaya," diye mırıldanıyorum. Eğer *Sil Baştan* filmi gerçek olsaydı, bayağı ve yaramaz bir zevzek Angeleno düşüncesi olurdu. Amy'yle ilgili anılarımızı zihnimden silemem ama geleceğimin ağzına sıçmasına engel olabilirim.

Onun dairesine giden merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Beyaz renkli beton merdivende attığım her adım yankı yapıyor. Binadaki her şey uyuyor, Angeleno'ların güzellik uykusuna ihtiyaçları var. İnternet dizilerinin senaryolarını hazırlamak, *yürüyüşe çıkmak,* hiçbir zaman çekmeyecekleri filmlerden bahsetmek, onlardan nefret eden köpeklerini gezdirmek için enerjiye ihtiyaç duyuyorlar. Kalbim gümbürdüyor, üçüncü kata ulaşıyorum, kapının topuzunu çeviriyorum, gıcırdıyor ve yüzümü buruşturuyorum. Burada hiç kimsenin öldürülmediğine bahse girerim.

326 numaranın "kilidini" maymuncukla açıyorum –artık hiçbir şeyi eskisi gibi sağlam yapmıyorlar– daire kapısı doğrudan oturma odasına açılıyor, salon sutyenler, tahıl gevreği kâseleri, boş bira şişeleri ve *US Weekly* dergileriyle dolu. Küçük bir televizyonla, üzerine yıpranmış battaniyelerin serili olduğu bir kanepe duruyor. Sol taraftaki mutfakta, sosyalleşmeyi kolaylaştıran acınacak halde bir mutfak tezgâhı var.

Televizyon kapalı, daire sessiz ama tezgâhın üstünde ağzı açık bir Cocoa Krispies kutusu var, sanki birisi az önce bir kâse tahıl

gevreği hazırlamış ve ortadan kaybolmuş gibi duruyor. Mutfak tezgâhının ve bar taburelerinin yanından geçerek koridora yürüyorum. Duvarları beyaz koridorun sonunda bir banyo var ve kapısı açık. Sol tarafımdaki dolabın kapağı yarı açık halde, bu da sağ tarafımdaki kapının yatak odasına açıldığı anlamına geliyor. Amy'nin yatak odasına.

İşte bu. Elimi kapıya koyup itiyorum. Oda küçük ve karanlık. Yatağın üstünde Marilyn Monroe asılı; beyazlar içindeki boğuk sesli bir yol gösterici duvarda ölümsüzleşmiş *(Ah, merhaba Joe)*. Onun altındaki dağınık yorgan bir vücudun belli belirsiz hatlarını örtüyor. Örtünün altından sarı, yağlı saçlar dışarı çıkmış. Nefesim kesiliyor. Geriye doğru sayıyorum. Gevşiyorum. Çenemi sıkıyorum. Sert bir hareketle yorganı çekip alıyorum.

Bir çığlık ve tekmeyle birlikte, Amy'den birkaç santim daha kısa boylu, siyah atletli ve siyah iç çamaşırlı küçük bir ninja sırtıma atlıyor. Sert zemine düşüyorum. Yer sağlam. Ahşap. Ayağını silah olarak kullanıyor ve bu işi iyi biliyor. Bacak aramı tekmeliyor. İnliyorum, yan tarafa yuvarlanıyorum ama bir başka tekme böbreğime geliyor. İki büklüm oluyorum, bu sefer de kuyruksokumumu tekmeliyor, geri çekiliyorum ama siktiğimin tekmesi bu sefer de karnıma geliyor.

"Yeter!" diye yalvarıyorum.

Beni yine tekmeliyor. Bu sefer daha sert. Bunu hak ediyorum çünkü Amy'yi bulamadım, Love'ın telefon numarasını bilmiyorum ve taşaklarım tekmeler yüzünden bağırsaklarıma kadar çıkıyor.

Kız yatağa sıçrıyor, karate duruşuyla dikiliyor. Sanki sırtüstü dönebilecekmişim gibi, "Kıpırdama," diye bağırıyor. Bedenim sanki çırpınan, kemikleri kırılmış bir yığın değilmiş gibi konuşuyor. Nefes alıyorum. Bunların Amy'nin başına gelmesi gerekiyordu. Yatakta duran, kontrolü elinde tutan ben olmalıydım. Gözlerimi açıyorum. Gözlerimi tehdit olarak algılıyor, yataktan zıplayıp bir tekme de kafama atıyor. Acı, korku, öfke, ılık kan ve her şey benden uzaklaşıyor.

Dünyam kararıyor.

-21-

"SAKIN kımıldama," diyor kız yeniden.

Hareket edemiyorum. O işi ağırdan alıyor. Bayıldığımda üzerime çalışmaya devam etmiş. Ellerim ve ayaklarım bantla bağlı. Beyaz renkli tüylü halının üzerinde dümdüz uzanan bir denizkızıyım. Konuşamıyorum. Kafamın çevresinden de bir bant dolanıyor, ağzımdan geçip dilimi sıkıştırıyor. Kız yanıma geliyor. Telefonunu alıyor, polisi ne zaman aradığını, bunun neden bu kadar uzun sürdüğünü ve durumumun ileride ne derece kötü bir hal alacağını merak ediyorum. Siktiğimin bantları yüzünden yapabileceğim tek bir şey var.

Ağlıyorum.

Avaz avaz. Kötü giden her şey, açlık çeken çocuklar, Harvey'nin YouTube videolarını yenileme şekli için ağlıyorum. Esrar ve kola, oyunculuk ve yazarlık, hepsi Calvin'in bedeni için bu kadar kafa karıştırıcı olduğu için ağlıyorum. Bay Mooney ve yumurtaları, Marilyn Monroe ve duvardaki çerçeveli hali için ağlıyorum; zavallı kadın öldü ama hâlâ her yerde. Avcım eline bir makas alıp yanıma çömeliyor. Ağlayan bir bebeği uyutmak hiç de kolay bir iş değildir. Yanağıma dolanan bandı çekip kesiyor.

"Yeter!" diye bağırıyor.

Hüngür hüngür ağlıyorum. Altdudağımı oynatıyorum. Salyalarım akıyor. "Tanrı'm, teşekkür ederim."

Bir el havlusu alıp yüzümü siliyor. "Sus artık."

"Ö-Özür dilerim," diye kekeliyorum. "Hareket edemiyorum, lütfen. Polislerin geldiğini de biliyorum."

Gözlerini birden sola çeviriyor, polisi aramamış. Homurdanıyor, el havlusunu yere atıyor, makas ve telefonu hâlâ elinde. "Sana sus dedim."

Başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

Odanın içinde geziniyor, polisi aramamasının bir sebebi var. Başkası olsaydı, polisi arardı. Bu gizemli sebep elimdeki tek şey. Keşke bunu öğrenebilseydim çünkü bu sebep ortadan kalkarsa boka battım demektir. "Bazen ağır hareket ediyorlar," diyerek onu sakinleştiriyorum. "Ama gelirler."

Duruyor. "Sana sus dedim."

"Özür dilerim."

"Sus.

"Susacağım ama polisler gelmeden önce sana söylemek istediğim bir şey var."

Homurdanıyor. Bana bakıyor.

"Kız arkadaşımı arıyordum," diyorum bir çırpıda.

"Evime gizlice girdin."

"Hayır," diyorum. "Kapı açıktı."

"Hayır, değildi.

"Git kendin bak," diyorum yalvararak. "Yemin ederim. Kapı açıktı, tıpkı Lydia'nın söylediği gibi."

Koşarak odaları geçiyor, kalçaları sıkı ve pırıl pırıl parlıyor. Kapıyı açıyor. Kapı tokmağını kontrol ediyor. Kapıyı çarparak kapatıyor. Kilit açmayı *gerçekten* iyi beceriyorum. Yanıma dönüyor. "Tamam, peki kim bu Lydia?"

"Polislerde giriş kodun var mı?" diye soruyorum. Ben *#EkipKızı*'yım. "911'i arayıp giriş kodunu söylemen gerekir."

"Onlarda var," diye yalan söylüyor. Yüzünü buruşturuyor. Telefonuna bir mesaj geliyor, okuduktan sonra cevap yazıyor, muhtemelen en iyi dostundan, ona *polisi ara* diyen kişiden gelmiştir, o da *anladım* diye yazmıştır, arkadaşı da endişelenip *polisi araman gere-*

kir canım bu iş ciddi diyordur. Ortamdaki dinamiklerin kokusunu alıyorum ve özgür kalmak için bir fırsatım olduğunu anlıyorum.

Bu kız beni erkek otorite figürlerine teslim etmek istemiyor; elinin altındaki bantların sayısından da belli oluyor zaten. Bunun gibi bir şeyin eğitimini alıyordu. Bu kız *Gece Uçuşu* filmindeki otel yöneticisi kadın gibi bir cezalandırıcı. Marilyn Monroe resimlerine ve West Elm mobilyalarına bir anlam veremiyorum; taş gibi sert kalçalarına ve bantlarına hiç uymuyor. Fakat beni şehrin hiç hoşlanmadığı bir mahallesindeki hücrede tutmaktansa elim kolum bağlı bir halde elinin altında tutmayı tercih edeceğine eminim. Baygın haldeki bedenimi kapının önüne, oradan da caddeye sürükleyip atabilirdi. Başka şeyler de yapabilirdi, beni bir yerlerimi kırmadan dövebileceğini biliyordu. Telefonunu kanepeye atıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarak eşit olduğumuzu, samimiyetle ikimizin de yararına hareket ettiğimi sinsice ima ediyorum.

Bundan hoşlanmıyor. Yanıma geliyor, makası suratıma yaklaştırıp birkaç santim ötede tutuyor. "Soruları ben sorarım puşt."

"Tamam, evet," diyorum. "Yetkili sensin."

Yanıma çömeliyor. Keşke üzerine bir şey giyseydi. "Kimsin sen?"

Şimdi ona söyleyeceklerim gerçekten önemli. Serbest bırakmayı isteyebileceği biri olmak zorundayım. Cevap vereceğim en önemli soru bu. Yutkunuyorum. "Adım Paul," diyorum ama başım dönmeye başlıyor.

"Pekâlâ Paul. Başka ne söyleyeceksin?"

"Yemin ederim sapık değilim. Sana zarar vermeye gelmedim."

Makası birazcık geri çekiyor. "Silahın yok," diyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Başım dertte, biliyorum," diyorum. Kızlar erkeklerin başının derde girmesinden hoşlanır.

Makası yüzümden uzaklaştırıyor. İç çekiyorum. "Hukuk fakültesine bir dönem ara verdim. Savcı olmak istiyorum."

"Hı hı," diyor. "Kız arkadaşın da mı hukuk fakültesinde okuyor?"

"Kız arkadaşım yok," diye cevap veriyorum.

Makası havaya kaldırıyor. Aceleci davrandım. Kendi kendimi yaktım. "Kız arkadaşını aradığını söylemiştin... Bunu özellikle söyledin. *Lydia*."

"Kusura bakma ama burada korkudan ödüm bokuma karışıyor," diyorum.

Dudaklarını aralıyor. Makası yere bırakıyor, telefonunu alıyor. "Polisi arayacağım."

Halkın karşısına geçtiğinde vergileri düşürme sözü veren bir Cumhuriyetçi gibi başımı sallayarak onaylıyorum "Araman gerekir," diyorum. Ağırdan alıyorum. "Ararsan seni suçlamam. Yerinde olsaydım, beni bayılttığında polisi arardım. *Yatak odana* girdim. Tam bir kâbus. Yanlış yere geldiğime inanamıyorum. Yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Polisi arardım. Bu çok berbat bir durum, farkındayım."

911'i tuşlamıyor. Bana bakıyor. "Ben bir şeyi çözebileceklerini sanmıyorum. Seni nezarete atıp ertesi sabah salıverirler."

"Doğru," diyorum. "Ama böyle boktan bir işe bulaşırsan, geceyi nezarette geçirmeyi de hak edersin."

Hâlâ 911'i aramıyor. Gözünde bir insan haline geliyorum, Paul oluyorum. Bağlılık duygusunda değişiklik oluyor. "Aramam gerektiğini biliyorum," diyor. "Vatandaşlık görevi."

Yan dairede Bad Company'nin "Shooting Star" şarkısı bangır bangır çalmaya başlıyor. Bir dakika sonra başladığı gibi aniden kesiliyor. Gülüşüyoruz.

"Her sabah olur," diyor. "Çalar saat."

"Güne başlamanın harika bir yolu," diyorum. "Adam yalnız mı yaşıyor?"

"Kadın," diyor. Onu şimdi yakaladım, bana açılmaya başladı. Bunun olacağını biliyordum. "Her neyse, haklısın," diyor. Bu da önemli bir cümle.

"911'i arayacağım," diyor ama yapmıyor. "Bu seninle ya da benimle ilgili değil," diyor. "Böyle durumlarda yapılması gereken bir şey."

"Evet, doğrusu bu," diyorum cesurca.

Telefonun tuş kilidini kaydırıyor. Parmaklarına, ojesiz, kısa tırnaklarına bakıyorum. Şifreyi giriyor. Yan dairedeki komşunun bezgin ayak seslerini dinliyorum. Dokuza basıyor. Tereddüt ediyor. Son kez hücuma kalkıyorum. "Üzülme," diyorum. "İnan bana, kendimi bu yanlış işe sürüklediğimin bilincindeyim."

Rakamları tuşlamayı bırakıyor. "Senin olayın ne?"

Kazanıyorum. Özenle hazırlanmış hikâyeme başlıyorum. Birkaç ay önce kız arkadaşımın beni aldattığını anlatıyorum. Hukuk fakültesindeki ilk yılım olduğu için çok stresli olduğumu söylüyorum.

"Hangi hukuk fakültesine gidiyorsun?" diye soruyor. Tanrı kadınları korusun; meraklı, gizemli, bir ruh halinden diğerine savrulan yaratıklar.

"California Üniversitesi," diye cevap veriyorum. Hikâyenin güzel kısmına geçiyorum. Âdeta yıkıldığımı, bunalıma girdiğimi, Craiglist'te Rasgele Buluşmalar bölümünde vakit geçirdiğimi söylüyorum. "Lydia ile böyle tanıştım," diyorum. "Birlikte kahve içtik, bana ansızın çıkagelip onu yatakta hazırlıksız yakalamamı istediği fantezisini anlattı."

"Iyy," diyor. Kanepeye oturuyor. "Bu apartmanda mı oturuyor?"

"Oturuyordu," diyorum. "Ya da ben adresi yanlış yazdım. Ama telefonuma bakmam lazım. Sadece yanında birisi olduğu zaman daire kapısını kilitlediğini, yani ne zaman istesem gelebileceğimi söylemişti. Tamam, bunun çok iğrenç göründüğünü biliyorum. Ama kapın kilitli değildi ve ben de burayı doğru yer zannettim."

Yerinden fırlıyor. Kapıyı kilitlemeyi unuttuğuna inanamıyor ve kendisini suçluyor. Telefonuyla kafasına vuruyor. "Burada yaşarken daha dikkatli olmalıyım," diyor. Ortamın havası değişiyor. Dikkatini kendine veriyor, kapıyı kilitlememek kendi hatasıydı. Artık korkmuyor. Gerçekten tehlikeli birisi içeri girmiş olsaydı ne olurdu diye korkuyor. Tekrar telefonunu kanepeye fırlatıyor, makası eline alıyor.

"Kıpırdama." Kollarımı birbirine bağlayan bantları kesiyor. Şimdi birbirimizi tanımaya başlayabiliriz. Rachel çocuk bakıcılığı yapıyormuş. Üniversitede tecavüz kriz masasının yöneticiliğini yapmış ve şimdi de kadınlara kendilerini savunmayı öğretiyormuş. Bileklerimi ovuşturuyorum. "Hareketlerinin sebebi şimdi anlaşıldı," diyorum.

Rachel zengin bir ailenin yanında çalışıyor ve bu daire de onlara ait, polisleri aramamasının *gerçek* sebebi bu. "Paranoyaklar," diyor. "Polisi arasaydım, polis de onları arardı. Olay çıkarırlardı." Makası bırakıyor. "LA'li kaçık zenginler işte," diyor. "Bu Marilyn

Monroe posteri ve tüylü halılardan onların ne kadar cinsiyetçi, geri kafalı olduğunu anlayabilirsin. İhtiyarlar kadınların bunu istediklerini sanıyor, anlarsın ya?"

"Doğru söyledin," diyorum. Hâlâ onun esiri ve evet efendimcisiyim. "Bunlar tanınmış kişiler mi?"

Öyle olduklarını söyleyip yüzünü buruşturuyor. "Gizlilik sözleşmesi imzaladım," diyor. "Arkadaşlarıma, magazin gazetelerine veya herhangi bir kişiye anlatamam. Kime çalıştığımı *annem* bile bilmiyor."

"Vay canına," diyorum. "Delilik."

"Evet," diyor. "Şükürler olsun yakında işi bırakacağım. Neyse, sen şu Lydia denen kızı arayacak mısın?"

Los Angeles'lı kadınları anlamıyorum. Korkusuzlar. Ben herkes olabilirim. Yalan söylüyor olabilirim ki *yalan söylüyorum.* Savaşmak için eğitimini aldığı sapıklardan, tecavüzcülerden biri olabilirim. Neden bana gülümsüyor ve cilveli bir sesle hayali Craiglist fahişemi soruyor ki?

"Hayır," diyorum bileklerimi ovuştururken. "Sanırım bu bir işaret, ortaya çıkmasam daha iyi olacak."

"Haklısın," diyor. "Doğru zaman geldiğinde ortaya çıkarsın. Geçen ay yalnız başına kalmakla ilgili harika bir seminere katıldım. Hayata bakışını değiştiren bir şey." Tam bir *yeni mezun;* on dakika önce okulu bitirmiş ve birlik olmanın, iletişimin, sembollerin ve umudun her şeyi çözeceğini sanıyor. Neşeli bir sesle, "Kahve içer misin?" diye soruyor.

Polisi aramasını istemiyorum, bu yüzden kahve istediğimi söylüyorum. Eski moda kahve makinesine kahve çekirdeklerini boşaltırken, bana da kanepeye oturmamı söylüyor. Kendinden bahsetmeye başlıyor. Dadı ve kişisel savunma eğitmeni olmanın yanı sıra, üniversiteye gideceklere eğitmenlik de yapıyormuş ve tecavüz fantezilerinin neye hizmet ettiğini anlamadığını söylüyor.

"California Üniversitesi'nde Kadın Çalışmaları okudum," diyor. "Bu alanda çalışan kadınların çoğu tecavüz fantezileriyle *kafayı bozmuş.* Ben ayılırken, sen de bana bunun sebebini açıklasana."

Yanımdan geçip yatak odasına giriyor, kapıyı tamamen kapatmıyor. Odanın içinde gezindiğini görebiliyorum: Victoria's Secret PEMBE taytını deniyor, ayağıyla bir kenara itiyor, kot pantolon giyiyor ama onu da çıkarıyor. Ben de oturduğum yerden tecavüz fantezileri, kontrol meselesi ve Craiglist'le ilgili sahte entelektüel fikirler üretiyorum. Dadı Rachel üzerinde siyah renkli, pamuklu bir mini etek, kocaman UGG çizmeler ve gri renkli, daracık bir yarım tişörtle karşıma geçiyor. Dudaklarına parlatıcı sürmüş. Hem de bol bol. Saçlarını taramış, parfüm sıkmış. Benim için giyinmiş. Kızın evine girdim, onu yatağında yakaladım ama *benim için giyiniyor.*

"Kontrolü elden bırakmanın ürpertici heyecanıyla ilgili söylemeye çalıştıklarını anlıyorum ama ben evimden dışarı her adımımı attığımda kontrolü yeterince elden bıraktığımı hissediyorum. Yatak odamda kontrolün bende olmasını isterim. Ama sanırım bunu anlamışsındır."

Üzerinde büyük harflerle *LOVE* yazan, kenarı kırık IKEA fincanına kahve dolduruyor. Hayat acımasız, *bu* sözcüğün bu kahrolası mekânın her tarafına sıvanmış olması gerekmezdi. Rachel'ın üstü sigara kokuyor. "Bana sade kahve seven biri gibi geldin," diyor.

İçine krema istesem de başımı sallayıp onaylıyorum. "Teşekkürler."

Pencereden dışarıya, palmiye ağaçlarının gövdelerine bakıyor. "Yine de burayı seviyorum. Baktığım bebek de sakin. Bir zengin piçi olduğunun henüz farkında değil." İç çekiyor. "Ama işe gitmek tam bir işkence. Aile Brentwood ve Malibu'da oturuyor, ben Eagle Rock'tan gidip geliyordum. Baba bana, neden burada kalmıyorsun, dedi. Bu şehrin nasıl bir yer olduğunu biliyorsun, insanlar ya işsizlik yüzünden parasızdır ya da bedavaya apartman dairesi dağıtırlar."

"Vay be," diyorum. Amy burada mı yaşıyor yoksa adresi kafasından mı uydurdu, merak ediyorum. "Ev arkadaşın var mı?" diye soruyorum.

"Üniversiteden beri yok."

Demek ki Amy bu adresi rasgele söylemiş. O kahpe yüzünden buraya geldim, dayak yedim, elim kolum bağlandı, üzerinde *LOVE*

yazan kenarı kırık fincandan sade kahve içmek zorunda kaldım. Dadı Rachel'a gitmem gerektiğini söylüyorum. Telefon numaralarımızı verme fikrine karşı çıkıyorum. Kırılıyor.

"Derslerinde başarılar dilerim," diyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Sana da zenginlerle bol şans."

Gülüyor. "Teşekkürler Paul."

Franklin Caddesi'nden karşıya geçiyorum. Love'la yepyeni bir hayat fırsatını elimden kaçırdım ve Calvin'den uzak durmak için uzun yoldan apartmanıma gidiyorum. Harvey ofisinde yok. Demek ki Tanrı var. Fakat Delilah kollarını kavuşturmuş halde kapımda bekliyor ve çatık kaşlı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Senin sorununu anladım Joe."

Belki de Tanrı yoktur.

-22-

BUGÜN benim şanslı günüm değil. Delilah dairemin içinde bir oraya bir buraya yürüyor. Onu ektiğimde çok sinirlendirdim. Ne yazık ki yarım kiloluk Ben & Jerry dondurma kabına da dalmamış. Bunun yerine bir arama operasyonu başlatmış. O gece *onu ektiğime* dair takıntılı bir düşüncesi var. Bildiği şeyin ne olduğunu söylemiyor ama bana karşı kanıt topladığı çok açık.

"Açıklama istiyorum," diyor sertçe. "*Planlar* yapmıştık."

"Biliyorum," diyorum gönlünü almak için. "Calvin yüzünden oldu."

"Yetişkin bir bireysin," diyerek beni tersliyor. "Çocuk değilsin ki. Bana Calvin angutundan bahsetme."

"Bana ne olduğunu sordun, ben de cevap verdim." Alnımda ter damlalarının oluşmasına izin vermeyeceğim.

"Calvin'i bu işe bulaştırma," diyor. "Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmelisin Joe. Yaptıklarının sonuçları var, beni ektin ve bu yanlıştı."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor ve yine başa dönüyoruz.

İleride benden mesaj almamak için bir yazılım indirmiş. Yazılımı kafaya takmıyorum çünkü ona bunu yaptıran *benim* ve o aramızda *bir şey* olduğunu zannediyor.

"Bir şey yok," diyerek karşı çıkıyorum. "Uyumuş kalmışım."

"Bu mazerete sığınacak kadar uzun zamandır burada yaşamıyorsun," diyor. "Sen bir New York'lusun."

"Delilah," diye yalvarıyorum. "Artık bunu bir kenara bırakabilir miyiz?"

Bırakamıyor. Bana daha söyleyecekleri var. Birds'teki barmene bir kızdan ayrıldığımı söylediğimi biliyor (söyledim ama böyle bir şey yapmadım).

"Karışık bir mesele."

"Saçmalama," diye bağırıyor.

"Delilah, bunu başka zaman konuşsak?"

"Neden?" diye soruyor. "Bir yere mi yetişeceksin? Pantry'de zombi gibi gezmenin zamanı mı geldi?"

"Zombi gibi gezmiyorum."

"Calvin'e sor," diyor. "Sana tam tersini söyleyecektir."

"Az önce Calvin'i bu işe bulaştırma diyordun," diyerek ona hatırlatıyorum.

"Konuyu değiştirme." Kollarını kavuşturup yanıma geliyor. Henderson'ın evinde olduğumu, partiye gitme fikrinin benden çıktığını Calvin'den öğrendiğini söylüyor. "Orada olduğunu biliyorum. Kanıtım var." YouTube'dan bana bir video gösteriyor; Henderson'ın mutfağındayım. İnterneti yok etmek istiyorum. "Calvin bir anda gözden kaybolduğunu söyledi. Nereye gittin Joe?"

Bu apartmanın ne kadar küçük, duvarlarının ne kadar ince olduğunu unutmuşum. Delilah beni bir kafese tıkmak istiyor ama ona izin vermeyeceğim. "Delilah, bu hiç hoş değil," diyorum.

"Evet, aletini ağzıma vermen, sonra da sırtını dönüp gitmen de hiç hoş değil," diyor. "Erkek gibi davranmanı, *günlerdir* neden işe gitmediğini, Henderson'dan nefret ettiğini *söylemene* rağmen, onun partisinde ne işin olduğunu bana anlatmanı istiyorum. Eğer bunu yapmazsan, bana anlatmazsan..." Susuyor ve derin bir nefes alıyor. Oturuyor. Yeri işaret ediyor.

Oturuyorum. "Ne?" diyorum.

Ellerini ovuşturuyor. Duruşunu değiştirip bağdaş kuruyor. Bundan keyif alıyor. Bu bok her neyse, bunu istiyor. "Bak," diyor. "Biliyorum."

Cevap vermiyorum.

"Biliyorum," diyor yeniden. Bundan hoşlanmıyorum. *Biliyorum.*

Hoşuma gitmediğini anlıyor, beni iyi okuyor. Gerçek bir araştırmacı gazeteci, eli çenesine gidiyor ve çenesi aşağı iniyor. Keşke bir anda ortadan kaybolsa. Pof. Söyleyeceklerine göre belki bunu ben gerçekleştirebilirim.

Derin bir nefes alıyor. "Uyuşturucu sorunun olduğunu biliyorum."

Benimle dalga mı geçiyor bu? Soluk veriyorum, yumruklarımı gevşetiyorum. Delilah az önce kendi hayatını kurtardığının farkında bile değil. Yanıma oturuyor, kolunu koluma doluyor, beni bağımlılığımdan kurtarabileceği bir tür rehabilitasyon fantezisini canlandırıyor. Sırtımı sıvazlıyor, bana bağımlılık tedavi merkezinden, sığınma evlerinden ve LA şehrinin çılgınlığından bahsediyor. "Dez bana kaç tane Percocet aldığını söyledi," diyor. "Ortadan kaybolmanı, aylaklık etmeni falan düşününce, ikiyle ikiyi topladım." Apartmanı suçluyor. Brit Brit'in hayatı da burada kararmıştı. Kandinsky posterine bakıyor. "Seni iyileştirebiliriz," diyor. "Bunu başarabiliriz. Sadece istemen gerekiyor."

Haklı olduğunu düşündürmeliyim ve ona bunu kendi başıma yapmak istediğimi söylüyorum. "Sanırım zamana ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum. *Hah.*

Ciddi bir ifadeyle dizimi okşuyor. "Sigortan var mı?"

Olduğunu söylüyorum, aklına bir fikir geldiğini söyleyip evden çıkıyor ve beş dakika sonra bir oyun tahtasıyla geri dönüyor. "Kızma Birader," diyor. "İnsan bazen çocukluğuna dönmeyi istiyor, değil mi?"

Bilmiyorum ama zarı atıyorum, ünlülerle ilgili sıkıcı anekdotlarıyla ve George Clooney ile arasında "flört gibi bir şeyler" olduğu hikâyesiyle ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Birkaç kutu daha ilerliyor ve oyun hiç bitmiyor. Sakın Düzüşme Delilah'la düzüşünce insan bunu hak ediyor. İşin sonunun böyle olacağını anlamalıydım ama aptallık ettim.

Annesiyle tanışmamı istemişti, akşam yemeğine gitmem ve onun gönlünü almam gerekirdi ama aptallık ettim ve Delilah'yı becerdim. Onu apartmandaki diğer geri zekâlıların anlayamaya-

cağı şekilde anlamış ve benim gibi birini sevemeyeceği için ortada korkulacak bir durumun olmadığını sanmıştım. Ünlülerle yatan bir servet avcısı ama iş için ve dedikodu çıkması umuduyla daracık kıyafetler giydiğini iddia ediyor. Aslında Nicolas Cage de Matt Damon da bir garson kızla evlendiği için, George Kahrolası Clooney de seksi bir avukata penisinin iplerini verdiği için giyiyor.

Yemeğe gidip annesiyle tanışsaydım, onu sevdiğimi söyleseydim, ona sebepsiz yere çiçekler alsaydım, benim daireme taşınmasını isteseydim, hatta nikâh yüzüklerinden, bebeklerden konu açsaydım bile bunun sonu gelmezdi. "Çalışmaya", daracık kıyafetlerin içine girmeye, Altın Küre Ödülü partilerine gitmeye, James Franco gibi isimlerin üzerine kazara içki dökmeye –Calista Flockhart, Harrison Ford'u böyle tavlamıştı– devam eder ve fırsatını bulursa James Franco ile buluşmak için beni sepetlerdi.

Ne var ki ben resmin tamamını göremedim. Aletimin emilmesi için yanıp tutuşuyordum. Henderson ve yalnızlığım yüzünden paranoyak haldeydim ve önümdeki çukuru göremedim. Delilah'nın ünlülerin penislerinden daha çok sevdiği başka bir şey var: Araştırmak. Gerçek hikâyeyi bilmiyor ama bildiği çok şey var.

"Annem sana selam söylüyor," diyor burnunu çekerek.

Zarı atıyorum. "Benden de ona selam söyle," diyorum. Love uyanmış mıdır, Amy hâlâ hayatta mı, merak ediyorum.

Mesajlarını kontrol ediyor, bu akşam bir Ed Norton prömiyerine gidebileceğini söylüyor. Onunla birlikte gitmem için yalvarıyor. İstemiyorum.

Oyun tahtasının üzerinde parmağını gezdiriyor. "Soho House'a nasıl girdin?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. "Hı?"

"Arkadaşım Ethel seni orada görmüş. "

"Arkadaşın Ethel de kim?"

"Bir arkadaş işte," diyor. "Seni tanıyor. Seni Birds'te görmüş."

"Bu rahatsız edici." Takip ediliyorum. *Hızlı ve Öfkeli*'deki gibi Delilah'nın kendi ekibi var. Beni tuzağa düşürüp yedek kocası, Franco öncesi düzüşme oyuncağı yapabileceğini mi düşünüyor?

"Joe," diyor. "Birkaç gündür nerelerdeydin? Skid Row'da mıydın?"

"Hayır."

"Malı nereden aldığını bana söylemelisin," diyor. "Tek torbacının Dez olmadığını biliyorum çünkü birkaç günden beri o da senden haber almamış."

"Delilah, düşündüğün gibi değil," diyorum.

"O zaman kiminle olduğunu söyle."

Kandinsky'ye bakıyorum.

"Joe," diyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ama uyuşturucuyu nereden bulduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

Çok zeki. Teknik olarak onu ortadan kaldırmam gerekir. Fakat Delilah'nın kafasını parçalar, asit alıp cesedini parçalara ayırdıktan sonra ortadan kaldırırsam yanlış türden bir dikkati üzerime çekerim. Ailesi onu özler. Etrafta pek çok kişiye beni sorduğu için cinayetinin şüphelisi olurum. Delilah hayatta kalmalı, başka yolu yok. Ondan kurtulmamın tek yolu kalbini kırmak.

Oyun tahtasının üzerine elimi koyuyorum. "Delilah, sana dürüst davranmadım. Hayatımda başka biri var," diyorum.

Yutkunuyor. Yanakları kırmızımsı bir renk alıyor. Ondan özür diliyorum. Henderson'ın partisine başka bir kızı görmek için gittiğimi söylüyorum.

"Ama uyuşturucu almana sebep oluyor," diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Haplar benim için değil."

Geri çekiliyor. "Kimin için peki?"

"Kızın annesi," diyorum. "Kanser hastası. Yemek borusu."

Delilah oyun tahtasını kapatıyor.

"Üzgünüm," diyorum.

"Her neyse," diyor bana dönerek.

Korkunç biri olduğumu söylüyorum. Onun güzel bir kız olduğunu söylüyorum. Bunun benim hatam olduğunu söylüyorum. Ona sarılıyorum. Çok kötü biri olduğumu, onu hak etmediğimi söylüyorum. Güzel bir kız olduğunu bir daha söylüyorum. Akıllı olduğunu, bağlantıları ve teknoloji bilgisi sayesinde dünyayı parmağında oynatabileceğini söylüyorum. Benden *çok daha iyi* biriyle

hayatını birleştireceğini söylediğimde bana daha da sıkı sarılıyor. Ona, şehrin tepelerinde, yerleri mermerle kaplı, kapısında güvenlik bulunan bir evde yaşayacağını ve hiç şüphesiz, bir gün kapısını çalacağımı söylediğimde beni affediyor. Keşke onunla birlikte olsaydım diyeceğimi ama bunu hak etmeyeceğimi söylüyorum.

"Tamam," diyor. Başını sağa sola sallıyor. "Yalnız senden bir şey isteyeceğim; sakın Dez ya da Harvey veya öbür dangalaklara benden bahsetme. Hepsi berbat insanlar."

"Merak etme," diyorum. Delilah eşyalarını topluyor, birini takip etmek için Polo Lounge'a gitmek *zorundaymış*. O gittikten sonra, benim ve Henderson'ın göründüğü YouTube videosunu buluyorum. Yorumları inceliyorum.

Kullanıcı AA212310: *Evdeki katil tam burada.*

Kullanıcı AA212310, kendisine *katil* kelimesiyle tam olarak ne kastettiğini soranlara cevap vermiyor.

Ben intihar sanıyordum.

Bildiğin bir şey mi var???

Öldürüldü mü?

Grup seks partisi sanıyordum.

Kullanıcı adında AA harflerini içermesine anormal bir anlam yüklemeyeceğim. AA, Adsız Alkolikler anlamına geliyor ve buradaki AA herhangi biri olabilir, Henderson'ın milyonlarca hayranı varken, muhtemelen AA programına katılan, YouTube'a girip yorum yapacak kadar vakti olan akıl hastaları da varken, bunun Amy olduğunu düşünmek çok saçma. Delilah'nın bu yorumları okuduğunu, meraka kapıldığını, araştırma yaptığını düşünmek bile istemiyorum. Bunun peşine düşmeyeceğim. Yakalanmadım. İyiyim. Özgürüm. Şimdiye kadar sadece kırmızı ışıkta geçtiğim için yakalandım.

Telefonum titriyor ve hayatımda daha önce hiç görmediğim bir şey alıyorum. Love'dan Facebook mesajı: *Tamam, ben sapık bir takipçiyim ve seni burada buldum. Malibu'ya gideceğim. Hava çok sıcak, bu sıcakta seni burada bırakmam doğru olmaz. Benim bugünkü iyiliğim de bu olsun. Geliyor musun?*

Sanki günümün nasıl geçtiğini, Village'da yaşadığım kâbusu biliyormuş gibi. Sanki şu anda tek istediğim şeyin bir çıkış yolu, bir tatil olduğunu anlamış gibi. Büyük harflerle *EVET* yazıyorum. Cevap gönderiyor: *Evinin tam önündeyim. #psychokillercesquase*

Bir mesaj daha gönderiyor: *Fransızca telaffuzum kötü ama Fransız öpücüğüm iyidir, Hahaha.*

Cevap yazıyorum: *Senin hiçbir yanın kötü değil.*

Elbette doğru söylüyorum.

Bir çanta hazırlıyorum, Delilah'nın vakumlu ağzını, Amy'nin doymak bilmezliğini ve her zaman hazır oluşunu düşünüyorum. Malibu'da aletimi emdiremeyeceğim ama Delilah'la uğraşmak zorunda da kalmayacağım. Giysilerimi, iç çamaşırlarımı ve bilgisayarımı alıyorum. Harvey'yi yeni bir Angeleno'ya bu dairenin lanetli olduğunu söylerken hayal ediyorum. İlk taşınan kız mobilyalarını arkasında bırakıp öbür tarafa göçtü. Ondan sonra gelen adam bir gün buradaydı, başka bir gün haplanıyordu (söylentilere göre) ve sonra pof, kayboldu. Yine de fazlasıyla ihtiyaç sahibi görüntüsü çizmemeliyim; birkaç kot pantolon çıkarıyorum.

Dışarıda, Love'ın Tesla'sına bakınıyorum ama burada yok. Korna sesini duyuyorum, caddenin aşağısında, bir Ferrari'nin içinden el sallıyor. Ona doğru yürüyorum, arabaya bindiğimde bana gülümsüyor. Bu sabah *işle ilgili bir şey* yüzünden onu ektiğimden dolayı bana kızmıyor. Çok farklı bir açıdan bakıyor. "Bir hayatın olduğunu biliyorum," diyor. "İşimize odaklandık. İnan bana, bu sabah bir milyona akın e-posta gönderdim. Seni anlıyorum. İşini bitirebildin mi?"

"Evet," diyorum.

"Güzel, o zaman dikkatini senin için hazırladığım Pantry şarkıları listesine verebilirsin."

Charles Mingus'la başlıyor ve Hollywood Lawns'tan Malibu'ya doğru ilerlediğimiz sırada kendimi onun gettodan kurtardığı çocuk gibi hissediyorum. Calvin'e mesaj atıyorum: *Birkaç gün izne ihtiyacım var. Moralim çok bozuk. Sabah sana adilik yaptığım için özür dilerim. Delilah, öff. Biliyorsun. Neyse, birkaç gün kafa dinleyeceğim.*

HYK *hakkındaki gelişmelerden beni haberdar et. Şansın açık olsun, C. Mooney. Birkaç güne görüşürüz.*

New York'ta kitabevini işletirken biri benimle böyle konuşacak olsaydı onu kovardım. LA'de patronumdan telefon mesajıyla izin istiyorum ve karşılığında şu mesaj geliyor: *Dostum, galiba çok fazla ot içtim, sevgilerimle ve yakında görüşürüz.*

Love'ın annesi arıyor ve Facebook'ta Love'ın fotoğraflarına bakıyorum. Plajda çekilmiş bir sürü resmi var ama tam boy fotoğrafı yok. İçiyor ama asla berbat görünmüyor. Sanırım bu sabah yanlış davrandım. Galiba bugün benim *şanslı günüm*.

-23-

BÜYÜLEYİCİ Bakteri Gemilerine (diğer adıyla seyahat gemilerine) binmek için binlerce dolar para ödeyen insanlar bir hayat felsefesi benimsemeye çalışırlar; buna göre, varılacak yer değil de seyahatin kendisi önemli olduğundan *yolculuğun tadını çıkarmak* gerekir. Bu felsefeyi anlamakta hep zorlanırım. Ben hedef odaklı bir insanım. Toplumun üretken bir üyesi olabilmek için kendime çok yükleniyorum. Şimdi bile, elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bir elimle Love'ın vajinasını, diğer elimle telefonumu tutuyorum. Birden çok görevin adamıyım. Tadını çıkarmıyorum.

Love arabayı kullanırken, ben de başarılarımı gözden geçiriyorum. Benim sayemde Benji'nin Ev Sodası markası mahvoldu. Benim sayemde hiçbir yayınevi Guinevere Beck'in öykülerine ret cevabı göndermek için elektronik mürekkep harcamıyor ve benim sayemde Peach Salinger'ın işini ondan daha çok hak eden biri aldı. Benim sayemde, Dr. Nicky Angevine mesleğini yapamıyor, hastalarını kendisiyle yatması için manipüle etme yetkisi yok. Benim sayemde, Henderson'ın söyleşi programı *devam etmiyor* ve bir gün, bu an Amerika'daki narsisizm çağının sonunun başlangıcı olarak hatırlanacak. Benim sayemde, Bay Mooney de uzaklara taşınma ilhamı aldı. Şimdi Pompano Plajı'ndaki hayatından gayet memnun ve *Eileen* adında bir kadına çakıyor.

Bir tatili hak ettim. Buraya kadar geldim, rüzgâr yanaklarımı yakıp saçlarımı geriye atarken okyanusa yaklaştığımızda, bu yolun beni kötü olan her şeyden, Amy'den, beni kendi yok oluşuma sürükleyen takibimden, paranoyaklığımdan, yalanlarımdan uzaklaştıran yol olması gerektiğine karar veriyorum. Güzel olan her şey Love'la birlikte gelirken, kötü olan her şey de geçmişte kalıyor. Pencereden dışarı bakıyor ve Amy'yi bırakıyorum. İsterse, merdivenlerden çıkarken düşsün, isterse kendini assın. Benim yapacak daha iyi şeylerim var. Telefonumu elimden bırakıyorum.

"Nihayet!" diyor Love. "O şeye o kadar çok bakıyordun ki gözlerinin yerinden çıkıp düşeceğini sandım."

"Biliyorum," diyorum. "İşle ilgili halletmem gereken birkaç şey vardı. Ama siktir et. Artık *buradayım*."

Gülüyor. "Bunu sevdim."

"Manzarayı beğendim," diyorum.

"Çok güzel, değil mi? Pasifik'i severim. Daha önce hiç okyanusa açıldın mı?"

"Hayır," diyorum.

"Ne?" diye bağırıyor şaşkınlıkla. "Dur, dur, dur. Bu senin ilk Pasifik Okyanusu tecrüben mi?"

Doğru diyorum ve Love'ı sevginin ta kendisi gibi sınırsız bir coşkuyla seviyorum. Benim buraya ilk gelişim, onun da ilk gelişi ve sevinçten çıldırıyor, sol şeride geçiyor, gaza basıyor, kenardaki bankete girerken trafiği sıkıştırıyor.

"Ailenin evine gidiyoruz sanmıştım?"

"Sonra gideriz," diyor.

"Neyin sonrasında?"

"Sen ayaklarını Pasifik'e soktuktan sonra tabii ki!"

Arabanın kapısını açıyor, üzerindeki küçücük tişörtü çıkarıyor. "Yarışalım," diyor. Bunca zamandır, yani hayatım boyunca, azgın beyaz zenginlerin sadece filmlerde ve Don Henley kliplerinde üzerlerinde mayolarla yarış yaptıklarını zannederdim. Onun beni geçmesine izin veriyorum, kıyıya ulaştığımda elimi tutuyor ve öpmek için beni kendine çekiyor.

"Gözlerini kapat," diyor.

Elini tutup gözlerimi kapatıyorum ve ben Nebraska'lı fakir bir çiftçi çocuğu değilim. Hayatımda daha önce de okyanus gördüm ama böylesini değil. Sahil çok uzun. Dalgalar çok kuvvetli. Yosunlar da okyanusun kendisi kadar büyük. Tam o sırada bir dalga bize çarpıyor. Love'ı tutuyorum ve kalın, beyaz köpüklü duvara dalıyorum.

Suyun üstüne çıktığımızda, "Hiç Maldivler'e gittin mi?" diye soruyor.

"Bunu yapma," diyorum.

Bana bakıyor. Ağzını siliyor. "Ne yapmayayım?"

"Maldivler'i hiç görmediğimi biliyorsun. Bu yüzden bana Maldivler'e gidip gitmediğimi sorma."

"Peki Maldivler'i görüp görmediğini nasıl bilebilirim?" diye soruyor. Alay etmediği açık. Love Quinn dünyadaki en önyargısız kadın olmalı. Yüzerek yanıma geliyor, bana sarıldıktan sonra onu kucaklayıp kıyıya çıkarıyorum. Arabanın bagajında havlular var. Zenginler suya dalmaya hep böyle hazırlıklı mı diye düşünüyorum. Love yeni bir Pantry şarkı listesi açıyor. İlk başta Eric Carmen'in "Make Me Lose Control" parçası çalıyor. Ona bu parçayı sevdiğimi söylüyorum, o da bunu bildiğini söylüyor. Biraz benim parçalarımdan biraz da kendi parçalarından alıp *sonsuz bir müzikal matruşka* hazırladığını söylüyor. Söylemek istediği şeyi anlamıyorum ama Love her bir şarkının diğer şarkıdan bahsettiğini söyleyerek açıklıyor.

"Yani bundan sonra, 'Be My Baby' ve 'Back in My Arms Again' parçaları gelecek," diyorum.

Başını sallayarak onaylıyor. "Gerçekten bir *profesörsün*."

Keşke yaz boyunca hiç durmadan kuzeye, Amy'den, Henderson'dan, Delilah'dan, LA'den uzağa gitsek diye düşünüyorum. Fakat tam o sırada Love sinyal veriyor, otobandan sapıyor ve toprak bir yola, sonra bir başka toprak yola sapıyoruz, en sonunda bir bahçe kapısının önüne geliyoruz. Yarım ay şeklindeki pirinç rengi tabelada *The Aisles* yazıyor.

"Evine isim mi verdin?"

Gülüyor. "Her şeye bir isim vermeyi sevdiğimi biliyorsun."

Love kameraya gülümsüyor, kapı açılırken Elvis'in "Never Been To Spain" şarkısını duyuyorum. Siktir, vay be. Yol, öbek öbek çimenlerle, deniz kabuklarıyla ve Bermuda'dan getirildiğine adım gibi emin olduğum beyaz kumların arasından ilerliyor ve Hollywood'da bulunmayan ağaçlarla gölgeleniyor. Maybach'ların, Ferrari'lerin arasından geçerken zeminden gevrek çıtırtı sesleri geliyor.

"Ailen parti mi veriyor?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz," diyor Love dudaklarına parlatıcı sürerken. "Forty, *True Detective* dizisinin bu akşamki bölümünde olduğu için ailem cep sinemasında hep birlikte izleyelim diye bizi bir araya topladı."

"O oyuncu mu?"

"Yani tam oyuncu gibi değil," diyor. "O kadar çok çalışmaz. Arada sırada. Galiba Milo'yla ortak bir arkadaşı dizinin müziklerini yapıyormuş ve onu da işe almış. Bilmiyorum." İç çekiyor, parlatıcıyı kenara bırakıyor. "Ayak uyduramıyorum ve ayak uydurmaya da uğraşmıyorum." Bacağımı okşuyor. "Çok endişeli görünüyorsun."

"Endişeli değilim," diyorum. Oysa endişeliyim. Amy Adam tarafından aldatılmaktan veya polis tarafından yakalanmaktan nasıl korkulur biliyorum. Bir malikânedeki kitap satıcısı olmaktan nasıl endişelenilir, işte onu bilmiyorum.

"Endişelenecek bir şey yok. Herkes seni çok seviyor," diyerek bana güvence veriyor Love.

Yüksek yakalı elbise giymiş, çıplak ayaklı küçük bir kız, hayatında hiçbir zaman bir dükkânda tezgâhtarlık yapmayacak veya işsizlik başvurusu formu doldurmayacak çıplak ayaklı bir erkek çocuğunu kovalıyor. Zengin Beyaz Halk'ın şatafatlı Rob Reiner dünyasına adım atıyoruz ve New York'tan bu yana etrafımda hiç çocuk görmediğimi fark ediyorum. Beni en çok etkileyen şey ise güvenlik. İnsan New York'ta tehlikeye her zaman açıktır. Metroda, yangın çıkışında, apartman boşluğundaki karanlık köşede bir sapık karşınıza çıkabilir. Akli dengesi bozuk, saldırgan müşterilerden nasibimi kitabevinde yeterince aldım. Hollywood'daki dairem birinci katta, pencereleri parmaklıklı ve işe yürüyerek gidip geliyorum. Kullandığım Uber araçlarının şoförlerini tanımıyorum, oysa onlar da birer

manyak olabilir. Fakat burası o kadar güvenli ki, suçlulardan mutlak biçimde uzak olmaya alışmam sadece birkaç dakikamı alacak.

Toprak bir alana arabayı park ediyoruz, Love anahtarları arabanın ön paneline bırakıyor. Ona çantaları taşımasına yardım etmeyi öneriyorum ama *yardımcıların bu işi yapacağını* söyleyerek elimden tutuyor, sanki Tanrı'nın ve rüzgârın ellerinden çıkmış gibi görünen ama aslında Meksikalı işçilerin yarattığı mükemmel bir peyzaj düzenlemesinin süslediği yola doğru gidiyoruz.

Parlak, yemyeşil tenis kortunun hemen arkasındaki, parlak, mavi renkli denize akıl almaz derecede yakınız. Love bana Aisles'ı anlatıyor. Malikâne arazisinde dört tane ev, çim kaplı bir tenis kortu, giriş kapısının yanında da bir tane toprak kort ve iki yüzme havuzu var. Bir de kayıkhane var; Love'ın babasının bahsettiği Donzi sürat teknesi orada ve ben o şeyi kullanmak istiyorum. Ona *bineceğim!* Özel plajları ve kurabiyelerden yapılmışa benzeyen bir kulübe var. Sazlardan yapılmış çatının üzerinde *MİNİ PANTRY* yazıyor.

"Mini Pantry mi?"

"Bu taraflara mini sıfatlı hiçbir şey uygun olmaz." Penisimi avuçluyor ve hemen oracıkta, çocukların bir limonata tezgâhı kurduğu yerin elli metre gerisinde bana kendi elleriyle mastürbasyon yapmaya başlıyor. Dizlerinin üstüne çöküyor, beni sıvazlıyor ve galiba ağzına da alacak. Her an birilerine yakalanabiliriz. Bunu ona söylediğimde Cheshire kedisi gibi sırıtıyor.

Love beni okşuyor, hayalarımı avuçluyor, onun eliyle şekil verdiği bir kil hamuru gibi oluyorum. Parmakları aletimin üstünde çalışıyor ve yüzü bana fazla yakın. Elimi başına koyuyorum ama onu zorlamıyorum. Zorlamayacağım. Mastürbasyonu kabul ederim ama elleri onun ağzını istememe sebep oluyor ve azıcık zorluyorum onu, bir elini çekip ağzını açıyor. Evet. Evet. Tenis kortunda biri bağırıyor. *Dışarıda!* Love, aletimi değil parmaklarını ve avcunu yalıyor, ıslak elini tekrar aletime götürüyor. Boşalıyorum. Ellerini bir palmiye yaprağına siliyor ve şortumu yukarı çekiyor.

"İyi misin? Biraz gergin görünüyorsun," diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Tabii ki gerginim. Şu çocuklardan dolayı endişelendim."

Popoma bir şaplak atıyor. "Görseler bile sakıncası olmazdı, sonuçta onlar da büyümeyecekler mi?" diyor.

Yürüyoruz. Forty'nin beni *Eski Dostum* diye çağırmasına şaşırmıyorum. Burası *Muhteşem Gatsby* romanından fırlamışa benziyor. Paul Simon'ın bir şarkısı çalıyor ve şarkıyı gerçekten bizzat o söylüyor. Bir katlanır sandalyeye oturmuş, Barry Stein ve Forty'ye gitar tıngırdatıyor. Pek çok açıdan tuhaf bir manzara, üç erkek ve bir gitar var ama Garfunkel yok.

"Barry Stein onu tanıyor," diyor Love. "Barry Stein herkesi tanır. Sanırım ailem de bu yüzden ona katlanıyor."

"Nasıl yani?"

Bana, Barry Stein'ın kendini beğenmiş öküzün teki olduğunu ama ailesinin onun filmlerini sevdiğini söylüyor. Babası da o sektörde çalışmayı çok istiyormuş ama fazla riskli olduğu için filmlere yatırım yapmıyorlarmış.

Sayısız hizmetçiden biri, içinde votka limonata olan turşu kavanozları doldurulmuş bir tepsiyle çıkageliyor. Forty çabucak iki tanesini alıyor. Bir tanesini Barry Stein'e uzatıyor ama o elini sallayıp reddediyor, Paul Simon da geri çeviriyor. Kimse Forty'yle bir şeyler içmek istemiyor. Love iç çekiyor. "Keşke Forty bunu anlasa artık. Barry'nin bizim hikâyelerimizden birinden film yapacağını zannediyor. Bu hiç gerçekleşmeyecek."

"Neden?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Çünkü berbat hikâyeler."

Love'ın fazla mütevazı veya kibirli olmamasını seviyorum. Sevmediğim şey ise başımı tutup kendi başına doğru çekmesi ve iPhone'unu havaya kaldırması.

"Öğle fotoğrafı," diyor. "Etiket, Yaz Aşkı."

Gülümsüyorum. "Peynir!"

-24-

BİZ *büyük evin* üst katındaki odamızda otururken, Paul Simon ayrılıyor ve buradaki her şey bana alışılmadık geliyor.

"Tuvalet nerede?" diye soruyorum Love'a.

"Kabinde ve büyük evde birkaç tane var ama ben mavi evdekileri daha çok *seviyorum*."

Etkilendiğimi göstermemeye çalışıyorum ama bazen fark çok büyük oluyor. Mavi evin çift kanatlı kapıları açık, banyo tam karşıda ve bir stüdyo daire büyüklüğünde. Şişman bir tekir miyavlayarak dışarı çıkıyor.

Deniyorum ama rahat olamıyorum. Dışarıya bakıyor, Dottie'nin Pierce Kahrolası Brosnan'a sarılışını izliyorum. Şişman bir çocuk burunu karıştırıyor. Kapıyı kapatıp klozete oturuyorum. Çocukken annem beni Key Foods'ta bırakırdı. Kelimenin tam anlamıyla beni oraya sepetlerdi. Saklambaç oynayacağız derdi, öyle olmadığını bilirdim ama yine de oyuna katılırdım. Tuvalete saklanır ya da insanların üst katta mağazada hırsızlık yapanları izlemek için para ödediği yere gizlice çıkardım. Market müdürlerinin hepsi beni tanırdı. Annemi de tanırlardı. Polisi aramazlardı. İyi kalpli müdürü benim en sevdiğim yemeği, köfte hazırlardı.

Nihayet annem geri gelir, yüzüme sert bir tokat atar ve bana bağırıp bir daha ortadan kaybolmamamı söylerdi. İyi bir çocuk olacağıma söz verirdim, markette çalışanlar da bu maskaralığa uyum sağlardı.

Sifonu çekiyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Tuvaletten çıktığımda, bermuda şortlu "yardımcılar" (Love'ın tanımı, benim değil), *yardımcı olabilir miyim, bir şeye ihtiyacınız var mı?* diyerek etrafımı sarıyor. Love üzerini değiştirip beyaz tenis kıyafetleri giymiş, avludan tenis kortuna giden yolda bekliyor. Forty bana el sallıyor ve bana bir *caipirinha* uzatıyor. Milo da burada. Love'la konuşuyor, onu güldürüyor. Barry Stein, Love'ın eteğine bakıyor. Puşt.

Forty başını sallıyor. "Sana bunun hakkında endişe etme dedim."

"Wianno nedir?" diye soruyorum Milo ve üzerindeki yırtık pırtık tişörtü başımla işaret ederek.

"Wianno Club," diyor. "Ve Eski Dostum, inan bana endişelenecek *hiçbir şey* yok."

"Nerede bu Wianno?"

"Hiçbir yerde," diyor Forty iç çekerek. El çırpıyor. "Aklında film projesi var mı Profesör?"

"Pek yok," diyorum. Milo'ya bakıyorum, sarı saçları omuzlarına dökülüyor, üzerinde beyaz tişört var. İçimdeki saldırganlık Carl's Jr. pazarlama kampanyasına benziyor; tanıtımını yapacakları acı biberli yeni bir burger çıktığında logonun değişmesi gibi değişiyor. Amy yerine Milo'yu öldürmek istiyorum.

Forty ağzına bir buz küpü atıp katır kutur çiğniyor. "Hadi canım," diyor. "Muhakkak bir fikrin vardır. Herkesin var. En son izlediğin harika şey neydi?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum. "Yanında çalıştığım adam Funny or Die sitesindeki saçmalıkları bana zorla izletiyor."

"Hiç film prodüksiyonu yapmadın mı?" diye soruyor Forty.

"Hayır," diyorum. Milo'yu tişörtünden suyun içine çekip boğmak toplumsal açıdan çok yakışıksız kaçardı. Bunun yerine uyumlu davranmayı tercih ediyorum. Forty'ye aklımda bir fikir olduğunu söylüyorum: *Aşk Her Yerde* filminde Liam Neeson'ın üvey oğluna, Kate ve Leo'ya ihtiyaçları olduğunu söylediği bölümü göstereceği bir sahne anlatıyorum.

"Sonra," diyorum Love'ın beni duymasını ve ne kaçırdığını anlamak için Milo'nun yanından uzaklaşmasını umarak. "Kanepeye

oturuyorlar, burada *Titanik*'ten bir sahne yerine Kate ve Leo'nun mutfakta düzüştükleri *Hayallerin Peşinde* filminden bir sahne gösteriyorsun."

Forty kahkahayı basıyor. Love fark etmiyor.

"Dâhice. Bunu yapmalısın Eski Dostum." Forty, Barry Stein'ın kulak misafiri olup olmadığını anlamak için ona bakıyor ama adam dinlemiyor.

Omuz silkiyorum. "Komik bir sahne olurdu diye düşünüyorum."

"Komik bir sahne *olur* diye düşünmelisin Eski Dostum."

Forty *birkaç telefon görüşmesi yapmak* için gitmek zorunda olduğunu söyleyip ayrılıyor. Love yanıma geliyor, kucağıma oturuyor. "Eğleniyor musun?"

"Evet," diyorum. Gerçekten de eğleniyorum. Love kucağımda olunca sakinleşiyorum. Milo'yla konuşmadığı için şimdi onu seviyorum. Malibu'nun, Instagram'dan alamayacağınız güçlü bir ışığı var. Herkes, Chateau'daki hallerinden daha hayat dolu, daha açık ama daha puslu görünüyor. The Aisles sadece bir ev değil, bir köy. Pantry'de çalışanların buradan haberi var mıdır, bir araya gelip şu kapının önüne yığılmak isterler mi, bilmiyorum. Hep bir ağızdan, "SEVGİ DEĞİL, PARA İSTİYORUZ!" diye bağırdıklarını hayal ediyorum.

Dottie yemek için hazırlık yapmamız gerektiğini söylüyor, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Love, Malibu sahilinde bunun hep olduğunu söylüyor. "Sahil kafası."

Forty elinde iPad'iyle geri geliyor. "Eski Dostum şuna bir baksana," diyor.

Calvin'in aramıza dönüşü gibi. Funny or Die logosunu görünce homurdanıyorum ama Forty bunun *altın değerinde* olduğunu söylüyor. Açılış yazıları kayıyor, ardından *Aşk Her Yerde* filminde Liam Neeson ile oğlu ekranda beliriyor, kalp atışlarım hızlanıyor –bu benim fikrimdi– kanepede oturuyor, *Hayallerin Peşinde*'deki Kate ve Leo'yu izliyorlar –bu da benim fikrimdi– ardından sahne kararıyor ve evli çiftler gibi birbirlerinin ayrılmaz parçası olan o sözcükleri görüyorum:

Yazan ve Yöneten: Joe Goldberg

Love alkışlıyor, kahkahalarla gülüyor, ben Forty'ye sarılıyorum, elini sıkıyor, ona teşekkür ediyorum ama o teşekküre gerek olmadığını söylüyor. "Hepsi senin eserin Eski Dostum!" diyor.

"İyi de ben bir şey yapmadım ki," diyerek karşı çıkıyorum. "Sadece bir fikirdi."

"Hadi canım," diyor. "Sen bir son yazdın. Herkes başlangıç yazar ama sen nasıl bittiğini bilen adamsın."

Filmimi Barry Stein'e gösteriyor. Benim için yeni bir hayat ihtimali var ve tutkularla zehirlenmeden bunun mümkün hale geldiğini görüyorum. *Ateşli Geceler* filmindeki Mark Wahlberg gibi her şeyi berbat etmeden önce ***keşfedilebilirim.*** Fakat Barry Stein videoma *şirin* deyip geçiyor. Öfkeden patlamak üzereyim. Bir zamanlar New York'ta ben,

Farklı ve çekiciydim.

Oysa Malibu'da, duyguların, modası geçmiş seri üretim komedilerin dolandırıcısı bu kart zamparaya göre, ben

Şirinim.

Keyfim kaçıyor. Sohbet, *filmimden* başka yöne kayıyor. Barry Stein purosunu çıkarıyor, Ray'e, Forty'ye ve Milo'ya uzatıyor. Bana vermiyor. Forty dişlerindeki nane yapraklarını çıkarıyor, sonra da elini saçlarına götürüyor. İncindi, o da *şirin* sözcüğünden hoşlanmadı.

"Benim fikrim de bu," diyor Forty ve Barry tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor, Milo'nun güneş kremini bulması, Love'ın da annesine yardım etmesi gerekiyor.

Forty'ye bakıyorum. "Şirinmiş. Kıçımın kenarı."

Forty gülümsüyor. "Aynen öyle Eski Dostum, aynen öyle."

Bana üzerinde çalıştığı senaryoyu anlatmaya başlıyor, birlikte hareket ettiğimize ve bunun bir şeylerin başlangıcı olduğuna inanmak istiyorum ama Forty'nin fikri çok kötü. Sanırım psikiyatriste ihtiyacı var diye düşünmenize sebep olacak kadar çaresiz hali, onun bir senaryo yazarı olarak başarı kazanmasının imkânsız olduğunu gösteriyor. Love, onun berbat fikirleri olduğunu söylediğinde haklıymış. Sözde "fikrine" *Üçüncü İkiz* adını vermiş.

"Ben ve Love değil," diyor. "Birbirine tıpatıp benzeye iki adam, ikisinin de ellerinin üzerinde annelerinin onları ayırt edebilmek için yaptırdığı dövmeler var."

Hikâye anlatmayı beceremeyen birini bunu yapmaya çalışırken izlemek özel bir şey. Öncelikle, bu ikizler yirmili yaşlarının ortalarındalar ve Los Angeles'ta yaşıyorlar ama sonra Forty, New York'ta karanlık bir sokakta geçen bir sahneyi betimliyor.

"Sonra bir yazı beliriyor ve bom: *Üçüncü İkiz,*" diye bağırıyor.

Tanrı'm, daha yeni başlıyoruz. Love ve Milo tenis kortlarına doğru gidiyor ama ben doğru yerde ve yanlış noktada kalıyorum. "Galiba üçüzlerden bahsediyorsun," diyorum. "Üçüncü ikiz diye bir şey olmaz ama üçüz diye bir şey var."

"İyi de bu bütün hikâyeyi açığa çıkarır," diyor soluğunu tutarak.

Ellerini saçlarında gezdiriyor ve her nasılsa senaryo ilerliyor, şimdi *Vegas'tayız* ve *Felekten Bir Gece* ile Scorsese'nin *Casino*'su birbirine giriyor. "Beni anlıyor musun Eski Dostum?"

Forty'nin tek bir senaryo bile satamamış olmasına şaşmamak gerek. Çizimlerini ve notlarını kaydettiği iPad'ine bakıyorum. Her dağınık insan dâhi değildir. Kimileri sadece dağınıktır. Kalbim kırılıyor. "Vegas," diyorum. "Kimin düğünü var?"

Ayağa kalkıyor. Ulumaya başlıyor. "Anladın! Medyum! İçgüdüler! Profesör!"

Barry Stein'ın izleyip izlemediğini anlamak için etrafına bakınıyor ama Barry Stein hâlâ izlemiyor. Tenis kortunda, Love kendi şişesinden Milo'nun su içmesine izin veriyor. Forty anlatmayı sürdürüyor ve *üçüncü ikiz* çölün ortasında birdenbire ortaya çıkıyor, Vegas'a giden, kardeşinin hayatını kurtarmaya çalışan kardeşi öldürmek için peşine düşüyor ama sonra tekrar geriye dönüyoruz. Çünkü Forty *kritik sahneyi* unutmuş.

"Joe şunu gözünde canlandır," diyor. "Üçüncü ikiz." ŞUNA ÜÇÜZ DE ARTIK LAN. "Yüzme havuzuna dalıyor, biz de onunla birlikte üstündeki parlaklığı, havuz partisini görüyor ve kaset çalardan yükselen şarkıyı duyuyoruz."

"Filmin günümüzde geçtiğini sanmıştım."

Hiç duraksamıyor. "Bazen," diyor. "Ama diğer zamanlarda gelecekteyiz. Ya da yetmişli yıllarda. Bu doğrusal bir anlatı değil." Love, Milo'nun kulağına bir şeyler fısıldıyor. "Böylece üçüncü ikiz havuzdan yeniden doğmuş bir halde çıkıyor. Filmin korkunçlaştığı yer de burası. Hazır mısın?"

Dottie bir çan çalıyor, Love elini sallayarak gelmemi işaret ediyor ama Milo onu içeriye götürünce beni beklemiyor. Forty'ye onları takip etmemiz gerektiğini söylediğimde bana bakıyor.

"Dostum beni diziden çıkardılar," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bölümde yok musun?"

"Annem kutlama hazırlıyor," diyor. "Herkes çok heyecanlı. İzleyecekler ve beni özledikleri akıllarına gelecek. Herkes kazanıyor. Demek istediğim, bölümü okudum ve istesem *yapardım* ama olmadı işte. İlk menajerim beni uyarmıştı. Bir yazar olarak, eğer aktörlük yaparsan batırırsın."

Dottie çanı bir kez daha çalınca, Forty *iki dakika içinde* geleceğimizi söylüyor. Benim için bir koşu gidip reçete yazdıracağımızı söylüyor ve Dottie de *bunu başka birine de yaptırırız* diyor. Forty de *yeni bir ilaç* diye cevap veriyor ve Dottie iç çekiyor. "Çabuk olun çocuklar."

Forty ve ben arabaların parti sarhoşları gibi sağa sola dağıldığı toprak alana yürüyoruz. Forty *ya şundadır ya bunda* diyor ve bir Spyder'da karar kılıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Anahtarları alıp kontağı çeviriyor. "Meksika'ya Eski Dostum. *Meh-si-ko.*"

Yola çıkıyoruz.

-25-

ELBETTE, Forty biraz abarttı ve *aslında* Meksika'ya gitmiyoruz. Kanepeler, balıklı tako sandviçler ve *caipirinha* cennetini arkamızda bırakıp Taco Kahrolası Bell'e gidiyoruz.

Aisles'da herkesin cep sinemasında olduğu gözümde canlanıyor. Umarım Love, Milo'nun kucağına oturmamıştır. Neden karşıma sürekli bir Benji, bir Henderson veya bir Milo çıkıyor? Milo sorun olacak. Adını Google'da aratıyorum. Senaryo yazarlığı ödülleri, *Vanity Fair* dergisinde yazıları, *Nylon*'da *psikoza dönüşmüş derecede münasip bekârlık* hali ve daha bir dizi sinir bozucu şey çıkıyor. Milo'nun *Hollywood'da başarıya ulaştığını* bilmek hiç hoşuma gitmiyor ve her kim kıskanmadım derse yalancıdır. Taco Bell'e girdiğimiz sırada Love mesaj atıyor: *Dönüyor musunuz?*

Mesajı Forty'ye okuyorum.

"Sahilde trafiğe takıldığımızı söyle."

Tenha yola bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Haklısın," diyor. "Ona piçlik yaptığımı söyle. Ne anlama geldiğini bilir."

"Forty, sen ona mesaj atsan daha iyi olur," diyorum.

"Araba kullanıyorum," diyor ve bir park yerine yanaşıp motoru kapatıyor. "Ciddiyim, ona piçlik yaptığımı söyle. Anlamını bilir. Sorun yok Eski Dostum."

Love'a Forty'nin piçlik yaptığını yazıyorum ve bana *ughghhghhhghg* diye bir mesaj atıyor, bir kılıf bulacağını söylüyor. Spyder'dan iniyoruz, park yerinden Taco Kahrolası Bell'e doğru sallana sallana yürüyoruz. İçeride bir masaya oturuyoruz ve Forty bana *Karmaşa* adındaki bir başka senaryosunu anlatıyor. "Blacker List'e girdi," diyor. "Black List'ten daha özel bir listedir."

"Black List nedir?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Şehirdeki filme çekilmemiş en iyi senaryoların listesi," diyor. "*Blacker List*'te bundan da iyi senaryolar var. En fazla *on* yapımcı Blacker List'e girer ve *Karmaşa* bunu başardı."

"Çok iyi," diyorum. LA'deki öğretmenler öğrencilerine alçakgönüllülük nedir öğretiyor mu, merak ediyorum.

Forty bana *Karmaşa*'nın bir adam kaçırma hikâyesi olduğunu söylüyor.

"Vay be, ben de bir adam kaçırma hikâyesi üzerinde çalışıyorum," diyorum.

"Yok artık?" diyor. Gerçekten çok çırpınıyor, sürekli.

Birbirimizin yazdıklarını okumayı telif ediyorum, bunun *muazzam* bir fikir olduğunu söylüyor ve bana *Karmaşa* ile *Üçüncü İkiz* senaryolarını yolluyor. Uyuyamadığım, Amy'yi ve neler olduğunu düşündüğüm, Alvy Singer'ı taklit ettiğim ve bütün hayal gücümü kullanarak onu düzeltmeye çalıştığım zamanlarda yazdığım hikâyelerimi telefonumda arıyorum. Forty'ye en sevdiğim Amy hikâyelerimden birini, şehir dışına gidip kendimize sahte isimler bulduğumuz hikâyeyi anlatıyorum. Ancak bu seferki versiyonunda onu kitapları çalarken kafeste yakalıyorum, oraya kilitliyorum ve bana kölelik yapmaya zorluyorum.

Sonunda bana âşık olup teslim oluyor, sahte isimlerimizi kullanmaya devam ediyoruz. Little Compton'da Noah ve Perry, Harry ve Liam'la dostluk kurup onları soyuyoruz. Forty bunun Stockholm Sendromu olduğunu söylüyor ama yanılıyor: Amy yakalanmak *istiyordu*.

"Ah," diyor. "Kötü kız. Bu da iyi."

İşte bu yüzden insanlar yazmayı seviyor. Facebook'a girmeni-

ze, neler yaptıklarına bakmanıza ve geri zekâlıların FOMO* diye adlandırdığı şeyle uğraşmanıza gerek kalmadan eski dostlarınızı ziyaret edersiniz. Onları olmalarını istediğiniz kişilere, biraz daha cesur ve akıllı olabilselerdi olacakları kişilere dönüştürürsünüz.

"Senaryonun adı ne?" diye soruyor.

"*Üçkâğıtçılar*," diyorum. "Ama bu noktada bir hikâyenin tanımından çok hikâyenin kendisi gibi. Tam anlamıyla bitirmiş sayılmam."

Sanki bir anlamı varmış gibi, "Her hikâye bir hikaye olarak başlar," diyor. *Hollywood*. Benden *Karmaşa*'yı incelememi istiyor. "Aklın yolu bir," diyor. "*Karmaşa* senin *Üçkâğıtçılar* hikâyene çok benziyor."

"Şimdi mi okuyayım?"

"Bana *Üçkâğıtçılar*'ı yolla," diyor. Ağzına bir hap atıyor. "Aisles'a alelacele dönmemize gerek yok. İnan bana, pek bir şey kaçırmıyoruz."

"*Bueno*," diyorum çünkü Milo gibi LA'li başarılı mankafa yazarlar böyle konuşur.

Okuyoruz. İkimiz de bakış açılarımızın *dâhice* olduğu sonucuna varıyoruz. Forty benim *Üçkâğıtçılar*'daki hayal gücüme *çok şaşırıyor*, ben de ona hakkını teslim ediyorum. *Karmaşa*'daki kurgudan etkilendiğimi iddia ediyorum ama *Karmaşa* ipe sapa gelmez saçmalıklar bütününden başka bir şey değil.

İşte tam da o anda hayallerime kapıldığımı anlıyorum. Bunlardan insana bir fayda gelmez. Bunu bu şehre taşınmadan önce de biliyordum. Bay Mooney'nin tavsiyesini çoktan çiğnedim. Ağızlarına vermiyorum. Bir aktrisi becerdim. Havuzda yüzdüm. Fakat Forty'nin Ipad'inin ekranında şu sözcükleri görmenin nasıl bir duygu olduğunu da anlıyorum: *Yazan ve Yöneten Joe Goldberg.*

Forty'nin kapıdan içeri adımını atması ve *Milo*'ya bu işin nasıl yapıldığını göstermesi lazım. O ukala dallamaya haddini bildirmek için *şirin* bir Funny or Die videosundan çok daha fazlasına ihtiyacım olduğuna kalıbımı basarım. Bir torpilim yoksa hiçbir yere ulaşamayacağımı bilmeme yetecek kadar oyunculuk eğitimi kitabı okudum. Artık bir torpilim var. Forty Quinn'i tanıyorum.

* Gündemi kaçırma korkusu. (ç.n.)

Ona *Karmaşa* ve *Üçkağıtçılar*'ı birleştirebileceğimizi söylediğimde gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Süper senaryo," diyor. "Siktir. Taslak önümüzde duruyor."

"Yapalım o zaman," diyorum.

"Menajerlerimizi aramamız gerekmez mi?"

Menajerimin olmadığını itiraf etmek yerine beklememiz gerektiğini söylüyorum. "Önce elimizde harika bir şeyin olduğuna emin olalım," diyorum. "Çünkü tek bir şansımız var."

Sırtıma vuruyor. "Çok akıllıca, Profesör."

Senaryolarımız *hazır hale* gelene kadar, Love'a, menajerlere ve akla gelen herkese söylemeden önce beklemeye karar veriyoruz. Hiç kimsenin Milo'ya benim bir şeyler yapmaya *çalıştığımı* söylemesini istemiyorum. O züppeye bir iş *başardığımı* ben söylemek istiyorum. Ayrıca, Hollywood salak bir yer, yani senaryolarımız satmazsa bu bizim başarısız olduğumuz anlamına gelmeyecektir.

Forty sırtıma vuruyor ve kasaya yürüyoruz. "Gerçek bir yemek olsun," diyor. Menüye bakıyorum: Doritos Locos tako, *gordita* ve *quesarito* adında bir şeyler var.

Forty kasada duran kaz kafalıya *chalupas*'tan bahsetmeye başlıyor. Ardından bizi *amigo supremo* Şef Eduardo tanıştırabilsin diye mutfağa geçiyoruz. Forty bir sürü yemek siparişi veriyor: patates kızartmalı dürümler, *tres gorditas*, beş katlı biftekli *burrito* ve *verebildikleri kadar çok ateş sosu*. Faturayı beklerken elini cebine götürüyor, ağzına bir avuç hap atıyor ve *Sıfırın Altı* filminin dünyasına resmen adım atıyorum.

Kasadaki adam gülümseyerek, "Otuz yedi dolar, seksen iki sent," diyor.

"Sağ ol, birader," diyor Forty. "Ateş soslarımızı unutma." Islık çalıp, "Eduardo!" diye sesleniyor. "Patrona söyle bahşiş seçeneği de eklesinler. Size nasıl bahşiş bırakacağım?"

Eduardo kahkahayı basıyor. "Komik adamsınız Bay Forty."

Eduardo muhtemelen Forty'nin çevresinde gerçek arkadaş denilebilecek tek kişi. Forty yüz dolarlık bir banknot çıkarıyor, buruşturuyor, hapşırıyormuş gibi yapıyor ve yüzlüğü tezgâhın üstüne atıyor. Kasadaki adam bunu daha önce de görmüş olmalı ki gülerek

karşılıyor ve Forty'nin hoşuna giden bir şey söylüyor. "Teşekkür ederim Bay Forty."

Forty başıyla selam verdikten sonra masamıza geri dönüyoruz ve onun fikirlerini lime lime etmeme, senaryoyu bir karalamadan yeniden yaratmama rağmen, *Üçüncü İkiz* senaryosuna sanki kurtarılabilirmiş gibi yaklaşıyoruz.

"Çöle götürsün," diyorum. "Üçüncü ikiz birdenbire çıkagelen ve ikizlerin hayatının içine sıçan bir tip."

Forty oltaya geliyor ve başını sallayarak onaylıyor. Düşüncelerinin üçüncü ikiz olarak kendisi ile Milo arasında gidip geldiği yüzünden anlaşılıyor ve tek çocuk olduğum için içimi aniden bir sevinç kaplıyor.

"Şimdi, bu ikizler hayatlarını bir düzene sokmuşlar ama bu puşt her şeyi altüst ediyor," diye devam ediyorum. "Kadınlarını beceriyor, işlerini batırıyor ama esas rezillik ikizlere ihanet etmesi ve onların düşündükleri kadar birbirlerine yakın olmadıklarını ortaya çıkarması."

"Ah," diyor. "İkinci Perde."

"Sonunda, ikizler birbirlerine güvenmenin bir yolunu buluyorlar. Orijinal ikizlerin kendileri olduğundan eminler, bu yüzden bir plan yapıyorlar ve üçüncü ikizi Vegas'a götürüyorlar."

Forty masaya vuruyor. "Mekân çekimi. Bunu severim," diyor.

"Ama oraya gitmiyorlar," diyorum. Salak herif. "Yolun kenarında duruyorlar, üçüncü ikizi döve döve bayıltıp yol kenarında ölüme terk ediyorlar."

"Siktir," diyor. "Bu çok karanlık."

"Ama sonra," diyorum gülümseyerek. "Filmin son sahnesinde, yukarıdan çekimde, arabanın tekrar yolun kenarına yanaştığını ve bir ceset bıraktığını görüyoruz."

Forty'nin gözleri parlıyor. "Üçüncü ikiz ikisini de gebertiyor.

Başımı sallıyorum. "İşte senin filmin."

Forty bunun iş yapabileceğini söylüyor, bir *ateş sosu* poşetini açıp ağzına fışkırtıyor. "Sırada *Karmaşa* var," diyor

Bunun, *Tarantino'nun Nora Ephron'la buluştuğu klasik bir adam kaçırma hikâyesi* olduğunu sanıyor ama hikâyeyi okudum

ve Forty bir yazar değil. Sadece isimleri bir araya getirmeyi seviyor. Elbette bu bir Vegas hikâyesi –Forty oraya gitmek için her şeyi yapar– ama karakterler her yerde ve adam kaçıran zanlı kimi zaman erkek, kimi zaman kadın ve değişip duruyor. (Uyuşturucu). Fakat bunu halledebilirim, *Üçkağıtçılar*'ımla bunu değiştirebilirim.

Çenesini kütürdetiyor, arkasına yaslanıyor. "Ah be dostum," diyor. "Düşünmediğim bir şey var."

"Neymiş o?" diye soruyorum.

"Masada olan masada kalır diyebilir miyiz?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Tabii ki lan."

"Love, *Karmaşa* yüzünden çok sinirlenmişti. Hikâyenin kendisiyle ilgili olduğunu düşündü."

Dikkatimi ona veriyorum. Ağzımı siliyorum. "Neden kendisiyle ilgili oluğunu düşündü ki?"

Forty iç çekiyor, anlatmaya başlıyor. Love'ın *ilişki* kızı olduğunu ve *tek başına yaşamayı başaramadığını*, bu yüzden genç yaşta ve çabucak evlendiğini, sonra ikinci bir evlilik daha yaptığını söylüyor. "Doktor öldükten sonra Love tam bir enkaza döndü," diyor başını iki yana sallayarak. "Uğursuz bir insan olduğunu düşünmeye başladı. Ya boşanıyor ya da dul kalıyor ve tüm istediği biriyle hayat sürdürmek."

Öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Belki önceden öyleydi ama artık değil. "Ya."

"Her neyse," diyor. "Sonsuza kadar sürmeyecekse hiç kimseyle çıkmayacağına yemin etti. Bir sonraki sefer biriyle tanıştığında onun elini kolunu bağlayıp kaçamasın diye Aisles'a getiririz, doktora gidemez ve böylece kanser olduğunu da anlamaz diyerek ona takılırdım." Gülüyor. "İşte *Karmaşa*'nın ilham kaynağı da bir bakıma buydu."

"Vay be," diyorum.

Gülümsüyor. "Korkuyorsun."

"İyi anlamda," diyorum. Bu doğru. Kendimi özel hissediyorum. Love gerçek bir ilişki peşindeydi, onu buldu ve o benim; birbirimizi tanıyalı sadece birkaç gün oldu, erken ve absürt ama siktir et, istenmek güzel bir duygu. "Benim açımdan her şey yolunda,"

diyorum. "Love dışında başka biriyle çıkmayı istemem ama lütfen bunu ona söyleme."

"Tabii ki, söylemem. Asla. Bunu ki yönlü söylüyorum. Otuzlu yaşlarıma asla alışmayacağım ve Love'a, onun bir hayat kurmak *istediğini* sana söylediğimi de söylemeyeceğim."

"Yani, Milo ile..." Bir türlü geçmeyen o kaşıntıya geri dönüyorum. "Onların aralarında bir şey olmadı mı? Yakın zamanda falan?"

Forty iç çekiyor. "Çok sıkıcı," diyor. "Kız kardeşimi anlaman lazım. Derin ve ciddi biçimde, erotik açıdan, son derece, tam anlamıyla sekse düşkündür."

Başımı onaylarcasına sallıyorum. "Tamam."

"Yatıp yatmadıklarını soruyorsan, gayet tabii, cevabım evet," diyor. "Çok uzun zaman önce, biz doğudayken, çocukluğumuzda. Ama şundan emin ol Eski Dostum, kız o çocuğu sevmiyor." Öne doğru eğilip geğiriyor. "Yanlış anlama ama Love sadece biraz kaba saba tipleri, yani varoştan çıkmaları sever."

İnsanların hâlâ bu deyimi kullandıklarını bilmiyordum, cevap vermeme fırsat kalmadan Forty el çırpıyor. "Güzel şeyler konuşmaya devam edelim," diyor. İşi kastediyor ve *Karmaşa*'nın yeni bir taslağıyla ilgili B Planı üzerinde uzun uzun düşündüğünü söylüyor. Burası LA, burada herkes her şeyi uyduruyor ama Brad Pitt'le aramda bir derece fark olduğu fikri de hoşuma gidiyor.

Yemeklerimiz geliyor ve *burrito*'ların kokusu *gorditas*'a benziyor ve ızgaraların tadı da *chalupas*'a. Forty'nin hepsini ateş sosuna, tortillaların içine tıkıştırılmış donmuş etleri, peyniri ve sebzeleri bu yavan acıya bulamaya niyetliyken neden bu kadar çok sipariş verdiğimizi anlamıyorum. Durumu kurtaran tek güzellik Pasifik Okyanusu manzarasına bakıyor olmamız.

Forty aç kalmış sokak çocukları gibi yiyor, devasa ısırıklar yanaklarını kıpkırmızı yapıyor. Bellagio'daki bungalovunu, kart sayma hediyesini, *şu andaki* tutkusunu, 70'li yıllara hayranlığını en ince ayrıntısına kadar tarif ederken benimle hiç göz teması kurmuyor. İtiraf etmek istemeseler de çoğu insanın yanlış zamanda doğduğu doğru. Forty, AIDS hastalığının, Twitter'ın olmadığı, havalı kot pantolonlarınızın, sağlam bir kokain torbacınızın olmasının

ve *Hopper, Nicholson, muhteşem DeVito*'ya biraz benzemenin yeterince iyi sayıldığı yetmişli yıllarda yaşasaydı daha mutlu olurdu. Forty'ye çok üzülüyorum çünkü zaman makinesi icat edilmezse her zaman mutsuz bir insan olarak kalacak.

Tıkınmayı bitirdikten sonra dışarıdaki Spyder'a doğru yürüyoruz. Forty arabanın marşına basmıyor.

"Bir şey daha var Eski Dostum," diyor. Torpido gözünü açıyor ve içinden bir zarf çıkarıyor. "Geçen hafta *çok* iyi bir Yirmi Bir krupiyesiyle tanıştım." Sesini alçaltıyor. "Floş açtım ve Sony'deki adamlarıma *Üçüncü İkiz*'i göndermem gereken sürenin sonundayım. Düzenli işin yüzünden seni yavaşlatmaya hakkım da yok."

Zarfı bana uzatıyor. İçi para dolu. "Ben iyiyim," diyorum. Onun sadakasını istemiyorum.

"Önemli değil," diyor. "Gerçekten de bir kenarda unuttuğum on binlik bu."

On bin doları torpido gözüne bırakıyor. Zenginler. Aptal insanlar.

"Love paranın nereden geldiğini bilmek isteyecektir," diyorum.

Buna da bir cevabı var. "Kitap ticareti yapıyorsun," diyor. "Takdire şayan bir iş ahlakı olan saygın bir küçük esnaf ve güvenilir bir girişimcisin. Bu nedenle, yeryüzünde *para avcısı* kelimesinden en uzak kişi sensin."

Bu deyimi kullanmasını bekliyordum. Ama ben zaten çalışmaya devam edecektim çünkü ben para avcısı bir puşt *değilim*. "Anlıyorum," diyorum. "Haklısın."

"Sen bana yazdıklarını gönder, ben üzerinde çalışayım ve sonra karşılıklı imzalara geçeriz. Yaz sonunda ağızlarına birer parmak bal çalarız. Okul dönemi geldiğinde de işi tamamen bitirmiş oluruz. Ne dersin?"

"Hemen işe koyulabilirim," diyorum.

Göz kırpıyor. Bu ortaklığın biraz ahlaksızca olduğunun ikimiz de farkındayız ama doğası gereği sorunlu olmayan birliktelik var mı? Sorumluluğun yükünü eşit paylaşan mükemmel çiftlerle ya da gerçek ortaklarla hiç karşılaşmadım.

Yerde duran kodein* şişesini uzatmamı istiyor. Arabanın içi leş gibi, Taco Bell ambalajları, içleri bulanık sularla dolu Sprite ve Fanta şişeleri var. Forty bitik bir adam – kendisinin hiç de ait olmadığı bir geçmişte yaşayan, bir uyuşturucu bağımlısı. *Variety* dergisine çıktığımızda, ön planda ben olacağım ve o da diğer adam olarak kalacak.

İlaçlı Fanta'sından bir yudum alıyor ve marşa basıyor. The Aisles'a dönerken yolda ölebiliriz. Hayatta da kalabiliriz. Eagles şarkıları söyleyerek sert bir sol yapıp arazinin bulunduğu toprak yola giriyoruz.

Forty frene basıyor, müziğin sesini kısıyor. "Bir şey daha," diyor. "Ailem oyun oynamam konusunda çok tutucudur. Sanki ben Pennsylvania'dan gelen ve kart saymayı bilmeyen anti sosyal bir kızmışım gibi, buna *kumar* diyorlar. Bu yüzden onlara bu konudan bahsetme."

"Anlaştık," diyorum.

"Bir şey daha var," diyor. İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum. Kodein *şurubunu* çimenlere döküyor, sincapların kafayı bulmuş hallerini kafamda canlandırıyorum. "Kız kardeşimin kalbini kırarsan seni öldürürüm."

Ona ilk defa saygı duyuyorum. Giriş yolunda duruyoruz. Arabaların yarısı gitmiş. Partinin büyük bölümünü kaçırdık, Milo bir şezlongda uyuyakalmış ve tam bir uykucu olması benim için bir avantaj.

Forty kendi *bungalovuna* ben de Love'ınkine gidiyorum. Üst kattaki oda çimenlerle kaplı, ters yüz edilmiş terasıyla rüya gibi bir yer. Love bunu Maui'deki bir tatil köyünden kopyaladıklarını söylüyor. Daha önce gökyüzünde çimenlerin üzerinde yürümediğim için dışarı çıkıyorum. Love yatağa gelmemi söylüyor.

"Forty, *True Detective* dizisinden çıkarılmış," diyerek beni kokluyor. "Tako kokuyorsun."

"Suçluyum," diyorum.

"Kendini akışa bırakman gerçekten harika," diyor. "Diziden çı-

* Haşhaştan elde edilen bir ağrı kesici. (e.n.)

karılınca Forty'nin morali bozulmuştur, eğer sen burada olmasaydın çıkıp Vegas'a falan gidebilirdi. Teşekkür ederim."

"O iyi bir adam," diyorum.

Beni öpüyor. "Bence bu işe biraz ara vermesi lazım," diyor. "Bu aptal iş onu zehirliyor, yazın buranın keyfini çıkarması gerekir, asla gerçekleşmeyecek bir film için seçme yapması değil."

Elini tutuyorum. "O zaman yapalım. Burada kalalım.

"Peki ya işin?" diyor.

Kitabevindekinden farklı olarak, kendi başıma değerli kitaplar satarım diyorum. Bir posta kutusu hesabı edinebileceğimi, bir şirket kurup onun üzerinden işe devam edebileceğimi anlatıyorum. Love benim adıma çok heyecanlanıyor, kimsenin artık kullanmadığı eski Prius'u ödünç alabileceğimizi, ev satışı yapabileceğimi ve bir sürü satabileceğimi söylüyor. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmesi hoşuma gidiyor, *kapı önü satışı* deyimini kullanmaması hoşuma gidiyor. Beni öpüyor. Bacaklarını açıp üzerime oturuyor, artık burada, Malibu'da, Love'la birlikte yaşıyorum. Av sezonu sona erdi. Amy'yi düşünmeyeceğim. Amy için endişelenmeyeceğim. Kendimi paralamayacağım. Şimdi dinlenme zamanı. İnsan aşkı bulunca böyle yapar. Amy yapamaz. Ben yapabilirim. Şanslı olan benim, o değil.

-26-

YAZ Aşkı iki haftadır devam ediyor ve günün korktuğum tek bir zamanı var. *Tenis vakti!* Bunu anlamalısınız, rüya gibi bir dünyadayım. Sabahlarım, Love'ın aletimin üzerinde oynaşmasıyla başlıyor. Düzüştükten sonra, Venice'teki Abbot Kinney üzerindeki delicesine pahalı mağazalardan aldığım yeni tişörtlerden birini giyiyorum, arabayla Intelligentsia'ya gidiyorum ve aşırı pahalı bir kahve söylüyorum. Kolezyuma benzeyen bu kafenin duvarına sırtımı dayayıp oturuyorum; o kadar ciddi, o kadar temiz, o kadar California'ya özgü bir soğukluk var ki burada, kimsenin gülümsediğini göremiyorsunuz ve buzlu kahve siparişi verdiğinizde çirkin bakışlara maruz kalıyorsunuz.

Arada sırada aklıma *Karmaşa* ve *Üçüncü İkiz* üzerinde çalışmak geliyor ama sonra öğle yemeği vaktinde, eğer eksilen envanterim varsa kitapları postalıyorum. Ardından, her gün öğleden sonra saat dörtte, yağmur yağsın da *tenis vakti* iptal olsun diye âdeta dua ediyorum. Tenisi beceremiyorum. Düz vuruşlarım fazla geniş ve toplar fileyi aşıyor. Tek elle yaptığım geri vuruşlarımda topa hiç temas edemiyorum. Çift el vuruşlarım da Forty'nin gülmekten bermuda şortuna işemesine sebep oluyor. Bazen Milo da geliyor, *tutuşunu gevşet evlat* diye sesleniyor. Bazen de sanki küçük bir veletmişim gibi Love kortun diğer tarafından yanıma geliyor.

Bugün sadece ben ve Love varız çünkü Love'ın annesiyle babası Avrupa'ya gittiler, Forty ve Milo da Donzi'yle denize açıldılar. Love bana top atıyor, attığı topları ya ıskalıyorum ya da Çin'e yolluyorum. Sonunda sahilde yürüyüş yapmaya karar veriyoruz.

Deniz kıyısına ulaştığımızda, "Pekâlâ," diyor. "Tenisten nefret ettiğini bildiğimi söylemek istiyorum ama daha iyi olmak için gerçekten uğraşsaydın bu kadar nefret etmezdin. Seni seviyorum ama inatçısın, daha önce bir konuda iyi olmayı *reddeden* biriyle hiç tanışmamıştım. Çaba sarf etmelisin."

Ona bakıyorum. Söylediklerinin her kelimesini dinledim. Haklı. Samimiyet dolu üzüntüsünün ortasında, tam şurada, o iki küçük sözcük yatıyor. Bunu söylemek istemedi. Demek istediğim, bunu, yani aşkı hissediyorum ama ben de söylemeyeceğim, henüz çok erken. Sadece iki haftadır beraberiz ama bu iki hafta içinde aramızda bir şeyler, bir köprü, bir tür dil kurduk ve bunu daha önce hiç kimseyle başaramadım. Amy'yle aramızda seks ve ateş vardı. Beck bir eşekmişim gibi beni havuçla kandırmaya çalışmış, ben de bunu yutmuştum. Fakat Love ve ben havuçları büyütüyor, soyuyor ve birlikte yiyoruz.

"Bak!" diye bağırıyor. Denizden havaya zıplayan bir yunusu gösteriyor. "Gördün mü?"

"Evet," diyorum. "Görüyorum. Endişelenme. Silahım var."

Kahkahalar atarak sırtüstü kumlara uzanıyor, ben de gülüyorum. Yan dönüyor, gülüyor, poposuna bir şaplak atıyorum, karşılık veriyor. Love için bu kadarcık şey, bir şaka, bir şaplak bile yetiyor; kısa eteğini çıkarıyor, üstüme çıkıyor, şortumu çıkarıyor, başımı ellerinin arasına alıyor ve bana, gözlerimin içine bakıyor.

"Sağır mısın?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Kibarlık ediyordum."

"Yapma," diyor.

"Tamam. Ben de seni seviyorum," diyorum.

Aletim içinde ilerlerken Love beni öpüyor, birlikte harika bir çiftiz, onu tanıdığım için kendimi daha iyi hissediyorum ve cennette vajinaları yarattıkları özel bir birimin bulunduğundan hâlâ eminim. Eğer siz de benim gibi şanslıysanız, sizin için yaratılmış

olanıyla bir gün karşılaşırsınız. İşimizi bitirdikten sonra, kumsala uzandığımızda ona bundan bahsediyorum.

"Bunu yazmalısın," diyor. "Bazen acayip güzel laflar ediyorsun."

Ona yazarlık yaptığımı söylemek istiyorum ama bu biraz bekleyebilir. "Teşekkür ederim," diyorum. "Belki ileride yazarım."

Dirseğiyle beni dürtüyor. Ona dönüyorum. Gülümsüyor. "Korta geri dönmek zorunda olduğunu unutmadın değil mi?"

Evet, *Yaz Aşkı* benim için bir rüya. Henderson'ın kozmetik ürünleri ve Love sayesinde cildim pırıl pırıl parlıyor. Senaryolarım birleşiyor. Forty'yle "işimizi" konuşmak için birkaç günde bir Taco Bell'de buluşuyoruz. Okuyor, sapıtıyor, sonra bana geliştirdiği pazarlama taktiğinden bahsediyor.

Nihayet esaslı bir tatile çıktığım için kendimle gerçekten gurur duyuyorum. İnsan senaryo yazmaya iş bile diyemez; bunu çok seviyorum. Love'ın dersinden sonra teniste daha iyi hale geliyorum, bana oral seks yapmamasının iyi bir şey olduğunu bile düşünüyorum çünkü yapsaydı bir daha kendimi toparlayamayacak kadar mutlu olurdum.

Korintliler* haklı, *sevgi sabırdır*. Ata binmeye gidiyoruz, at binmeyi bilmiyorum ama Love bunu da öğretiyor.

"Robert Redford iyi bir acemi atıdır," diyor.

"Robert Redford mu?" diye soruyorum ve atlara isimlerini annesi vermiş.

Love atlarının hepsinin adının Robert Redford olmamasının bir mucize olduğunu söylüyor. "Annemin ona karşı bir takıntısı var," diye açıklıyor.

Atları tırısa kaldırıyoruz, Love bekâretimi nasıl kaybettiğimi soruyor, ben de önce onun anlatmasını istiyorum.

"Milo'yla yattım," diyor. "Onun ailesinin teknesindeydik, Wianno Club'a demirlemiştik. Ben, Forty ve Milo, üçümüzdük. Gizlice dışarı çıkıyor, golf sahasındaki bayrakları çalıyorduk." Demek ki Milo, Martha's Vineyard ve yat kulübünün pembe yeşil renkli ukala tişörtlerini bu yüzden giyiyormuş. Bir gece, Milo bana, hadi Forty'den saklanalım sonra da onu korkutalım, dedi. Biliyor mu-

* Hıristiyanlık inancının özeti olan ayetler. (e.n)

sun, çok korkunçtu, *canım yandı* ve canımın yandığını söylemiş miydim?" Bakışlarını yukarı kaldırıyor, hayatındaki acıları sindirmek için bu yolu bulmuş. "Sonra Forty bayrak çalmaktan enselendi." Kahkaha atıyor ve elbette üçü de o geceyi *enselendikleri gece* diye tarif ediyorlar. Yoksul bir çocukluk geçirdiğime, olgunluğa erişmemin *şirin* bir tarafının olmamasına seviniyorum. Love dirseğiyle beni dürtüyor, "Ben anlattım," diyor. "Sıra sende."

"Şey," diyorum. "Chateau Marmont'ta akşam yemeğindeydim, kadın garson bana bir not kâğıdı uzattı."

Bana bir şaplak atıyor. "Dalga geçme."

Omuz silkiyorum.

Dizimi okşuyor. "Hazır olduğunda anlatırsın, acele etme," diyor. "Birlikteyiz. Dediğim gibi, *sevgi sabırdır.*"

Sevgi naziktir. Planımızda değişiklik yapıp Love'ın ödül almayı beklediği Culver City'deki seremoniye gitmeyi düşünüyoruz çünkü Milo, Commerce Casino'dan arıyor. Forty odadaki her şey kırıp dökmüş ve onu zaptediyorlarmış.

"Milo halledemez mi?" diye soruyorum. İş ortağım için endişe duyuyorum ama aynı zamanda bu Hollywood ortamında beklediğim bir şey.

Love gitmemizin daha doğru olacağını söylüyor. "Neden?" diye soruyorum.

Gözleri doluyor. "Çünkü Forty'nin yanındayken onun yaptıklarına müdahale etmek zorunda kalırsın yoksa insanlar ondan uzaklaşır," diyor. Commerce buradan arabayla epey uzakta. Commerce iğrenç bir yer. Muhteşem bir yer değil. Yapay. Love'ın bütün gece ayakta durup kardeşini kontrol etmesini izliyorum. Forty saçma sapan laflar ediyor. Love ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Forty bunun Love'ın ödül gecesi olduğunu fark ettiğinde, Love yine ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

"İptal ettiler tatlım," diyor Love. Sesinde aloe vera esintisi var. "Bir şey kaçırmadım. Uyumaya çalış."

Ertesi sabah birlikte Malibu'ya dönerken, Love'ın benden daha iyi bir insan olduğunu düşünüp endişeleniyorum. Ben sessiz ve somurtkanım, Milo yüzünden kıyameti koparıyorum, oysa onun

Love'a mesaj atmasının sebebi Aisles'da olduğunu ve bizim eve gelişimizi beklediğini söylemek.

"Joe," diyor Love. "Hiç kimseye sırf Forty'den biraz uzak kalmak istedi diye kızamam, tamam mı? Milo burada çünkü ona ihtiyacımız var. Benim ona ihtiyacım var. Lütfen kıskançlık yapma. Üstelik Milo bu aralar Lorelai adında çok güzel bir kızla çıkıyor, endişelenmene gerek yok."

"Kıskanmıyorum."

"Dinle," diyor. "Forty kötü olan her şeyi kendine çekiyor. İnsanlar, yazarlık, uyuşturucu bağımlılığı ya da başka bir şey olsun, fark etmez. Onda olabilecek en kötü dürtüler var. İleride başına neler gelecek bilmiyorum."

Forty'nin ileride çok iyi olacağını çünkü yetenekli bir yazar keşfettiğini söylemeyi çok istiyorum. Benim *Üçüncü İkiz* olduğumu ve beni nazik biri yaptığını da söylemek istiyorum. Forty'ye göz kulak olmak zorunda kalacağımızı biliyorum. Onun kendi başına hayatını asla idame ettiremeyeceğini biliyorum. Güvensiz, mutsuz ve karamsar biri olduğunu biliyorum. Love'ın onu sevdiğini de biliyorum.

"Dinle," diyorum. "Phoenix'e gitmeyi, vakıf gönüllüleri koordinatörlerini ziyaret etmeyi sürekli ertelediğinin farkındayım. Neden bu akşam gitmiyorsun? Ben Forty'yle kalırım."

Love gülümsüyor ve Milo'ya eve gitmesini söyleyen bir mesaj atıyor. Birlikte Aisles'a döndüğümüzde kucağıma oturuyor. Park edene kadar beklemiyor. Frene basabilmem için bacağıma bastırıyor, arabada ve bahçe yolunda üzerime atlıyor. Forty'nin yanında kalacağım için bana teşekkür ediyor ve önemli bir şey olmadığını söylediğimde kaşlarını kaldırıyor. "Bu gün perşembe," diyerek beni uyarıyor. "Yaz mevsimindeyiz."

Love haklıymış. Forty, hem müşkülpesent hem de sarhoş olduğu için Matthew McConaughey's'te kimse onunla gerçek anlamda selamlaşmak istemiyor. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bardaki kıza bile kaba davranıyor. Kız mola verdiğinde ondan özür diliyorum, *hiç sorun değil* diyor.

"Dostum," diyor kız. "Bitik görünüyorsun."

Ona Forty'den bahsediyorum ve kız da bana sırasını beklediği o California şeyini yapıyor, adının Monica olduğunu, Aisles yakınlarındaki bir yerde tanıdığının evine göz kulak olduğunu, barda çalıştığını ve sörf yaptığını anlatıyor. Sörf yapıp yapmadığımı soruyor, bundan alınıyorum ama bu sıkıcı sohbeti uygun şekilde bitiremiyorum bile çünkü diğer bar çalışanı omzuma dokunuyor.

"Küfelik arkadaşla beraber gelen sen misin?"

O benim ve küfelik arkadaşım da bana bakıyor. Sörfçü kız neşelenmemi söylüyor. "Eğlenmene bak," diyor. "Tek yapabileceğin bu."

California'lılar bazen işlerin kötüye gittiğini kabul etmeyi reddediyorlar – tıpkı küfelik olmuş Forty'yle arabaya binmek ve Topanga'daki bir çiftlikte yaşayan bir S&M fahişesinin yanına gitmek gibi. Havlayan bir sürü köpeğin akınındaki bir kanepeye oturuyorum ve Forty'nin kadını becermesini ve ona *anne* dediğini duymama çalışıyorum. Hayatımın en uzun, en karanlık gecesi ve Love'ın bunun gibi sayısız geceye tanıklık etmiş olması onu daha çok sevmeme sebep oluyor. Pek çok kız şimdiye kadar çoktan çekip giderdi.

Onu sürükleye sürükleye çıkarıp evine götürürken, sızmış bedeni o kadar ağır ve tepkisiz ki, ölmüş olabilir mi diye endişeleniyorum. Oysa sağ salim hayatta ve bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Bu koca bebeğe bir bakıcı, onun mızmızlanmalarına tahammül edebilecek, olgun ve ihtiyaç sahibi birini bulmam lazım.

Ertesi sabah, Forty uyurken ve kız arkadaşım Phoenix'te Sevgi İçin Yüzme öğretirken, bana *eğlenmene bak* diyen bardaki kızı bulmak için sahili kolaçan ediyorum. Tam da bahsettiği yerde onu görüyorum, yere çömelmiş ve o salak *sörf tahtasını* ovalıyor. Mesai dışındaki hali daha farklı görünüyor, başını çevreleyen dekoratif bandanası ve belindeki parlak zinciriyle daha çok striptizcilere benziyor. Vücudun uzuvları gergin ve bronzlaşmış; LA kızları klişesinin gerçek bir kopyası gibi, Forty için fazla seksi ama bir sörf tahtasını okşamak için bu kadar süslenip püslenen biri hem aptal hem de açtır. Sürekli başını çevirip geriye bakıyor. Mükemmel biri. Ona doğru yürüyorum. El sallıyorum.

-27-

LOVE'IN dediği gibi, Monica dünyadaki en *sakin* kız olabilir ve onu işe aldığıma memnunum. Monica temkinli ve sakin. Love'ın dediği gibi, suratına yumruk atsanız yine de gülümsemeye devam eder. Forty'yle hemen dikkatli ve tedbirli bir ilişki kurdu, bu da benim ve Love'ın esaretten kurtulduğumuz anlamına geliyor. Monica hep soldan ayırdığı koyu kumral saçları, gözlerinin üzerine düşen ve sürekli parmaklarıyla kıvırdığı, kenara attığı kâkülleriyle son derece sıradan bir kız. Elime usturayı alıp o kâküllerini kökünden kazımak istiyorum ama böyle bir şeyi asla yapmam. Monica benim kurtarıcım, Forty'nin sakinleştiricisi. Onu el üstünde tutuyor. Forty de onun tutarlılığını seviyor. Yatakta onun ne kadar açık fikirli olduğunu anlatmak istiyor ama Monica'nın sinir uçları eksikliğiyle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum. Hâlâ Forty'nin bana geçen hafta söylediği şeyi unutmaya çalışıyorum: "Üzerine işeyebiliyorsun Eski Dostum! Hatta *yüzüne*!"

Monica sıkı bir California'lı, *Beach Boys* tarzı sürekli gülümseyen ve Forty'ye, hindistancevizi suyu içirmek için peşinde dolaşan biri. Gece yarısı onun tek başına oturup bacak içlerine kesikler attığını hayal ediyorum ama yanılıyor olmam, bazı insanların şeytanlarından kurtulmuş olması da muhtemel. Her zaman aynı, ukalalık etmiyor, huysuzluk etmiyor ya da suşi yerine *burrito* diye tutturmuyor. Her şey *sakin* ve bir gece hepimiz havuzda deniz ya-

taklarına kuruluyoruz, dışarıda film izliyoruz. Burada hayat böyle, *Esquire* dergisinin sayfalarında yaşarsınız ve bir yıldızsınız. Love birden iç çekiyor.

"Şimdi aklıma geldi," diyor. "*Friends* dizindeki gibiyiz. Siz Monica ve Chandler, biz de Rachel ve Ross olduk."

Monica *Friends* dizisinin bir bölümünü bile izlememiş ama bunun kulağa hoş geldiğini söylüyor. Forty ise birkaç yıl önce Love'ın *Friends* dizisi hakkındaki konuşmalarını dinlemeyi bıraktığını söylüyor, ben deniz yatağımdan suya dalıyorum, yüzerek Love'ın yanına gidiyorum ve kutlamasına katılıyorum.

Love'ın ailesi Avrupa'ya gitti ve Milo da Echo Park'ta yaşayan kız arkadaşı Lorelai'nin yanında, Forty ise Monica'nın yerine bakması için birini tuttu, yani o artık hep burada. Yaz mevsimin son dört haftasındayız, bir araya geliyoruz ve bir şeyler, büyük şeyler yapıyoruz. *Helikopterle* Catalina'ya gidiyoruz, bir *jete* atlayıp Vegas'a uçuyoruz, havuzda yemek yiyoruz ve yüzüyoruz. Monica çiftçi pazarından doğal *sebzeler* getiriyor ve Love bunlara *bitki* diyor. Keşke böyle, sonsuz olsaydı.

Fakat o zaman Robert Frost ortalıklarda gezinmezdi ve şimdi yeni bir serin hava var, üstelik de varlığını gittikçe hissettiriyor. Sahil dünkü kadara kalabalık değil ve Intelligentsia'daki puştlar eşarplar takarak tek tük geliyorlar. Bu bir işaret. Ufukta değişim var. Cennet tasvirine benzeyen yaz tatilimiz sona eriyor.

Günler kısalıyor, Love battaniyeler sarınıyor, internette *çizmelere* ve *köpek yavrularına* bakıyor ama her gün gelen gerçek çizmeler var ve bunlar balkonda, yatak odasında, çimenli avlumuzda üst üste yığılıyor. Love kutuları açıyor, çizmeleri deniyor ama giymiyor, aynı şekilde hiç gerçek köpek yavrusu da sahiplenmiyor.

Bunun yılın en sevdiği zamanı olduğunu söyleyerek bütün Pantry şarkı listelerine "Boys of Summer" şarkısını ekliyor. Ona bunun saçma olduğunu çünkü California'ya hiç kar yağmadığını söylüyorum. Bana bakıyor ve yüzümün kırmızılaşmaya başladığını söylüyor. Son zamanlarda kusur bulmayı seven biri haline geldi. Ona zaten güneş kremi sürdüğümü, güneşin de o kadar kuvvetli ol-

madığını söylüyorum. Aramızda bir gün önce olmayan bir gerginlik var ve onun için bir yaz kaçamağı mıyım, bunu bilmek istiyorum.

"Joe, biraz daha güneş kremi sürmelisin," diyor.

"Ben gayet iyiyim."

"Ama değilsin," diyor bıkkınlığını belirten bir bakışla. "Güneş hâlâ yakıyor."

"Ben iyiyim," diyorum ısrarla.

Bir saat sonra, aptallık ettiğimi anlıyorum. Titriyorum, üşüyorum, ateşim var, yanıyorum ve cildim kavruluyor. *Sana söylemiştim* demiyor ama hasır şapkasını takıp kollarını kavuşturuyor. Havuzun gölgelik kısmına geçiyoruz, eğer güneş kremi sürseydim yanmayacağımı söylüyor. Siktiğimin güneş kremini *sürdüm* ama belli ki birisi onu güneşin altında bırakmış ve koruyuculuğu kaybolmuş. Love'la kavga etmeyeceğim. Yaz Aşkı ve her ne kadar kulağa uğursuz da gelse Sonbahar Aşkı'na da inanmak zorundayım. Şezlongda uyuklayan Forty'ye bakıyorum ve Monica sanki havuz kenarında uzanmak için özel bir hazırlık yapmak gerekiyormuş gibi içeride uğraşıyor.

Love kıpkırmızı olmuş omuzlarıma aloe sürerken, "Çok sert sürüyorsun," diyorum.

"Özür dilerim," diyor, dokunuşunu hafifletiyor ama bu bile canımı acıtıyor, yüzümü buruşturuyorum. "Joe," diyor. "Belki kendin yapsan daha iyi olur."

Şişeyi alıyorum ama kendime süremiyorum. Elim sırtıma uzanmıyor. Bir güneş yanığının en önemli özelliği hızlı bir tedavi yönteminin olmamasıdır. Yüzüstü uzanıyorum, Love üzerime ince bir örtü koyuyor ve başımın arkasını öpüyor. Üzerini değiştirmeye gideceğini söylüyor.

"Üzerini mi değiştireceksin?"

"Evet," diyor. "Toplantım var."

"Dernekle mi ilgili?"

Saçlarımı okşuyor. "Bir filmle ilgili."

"Forty'yle üzerinde çalıştığınız film mi?" diye soruyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

Fakat üzerini veya tavrını değiştirmeye ya da soruma cevap vermeye fırsat bulamıyor çünkü Milo ıslık çala çala geliyor, sanki asabi ve çözümsüz Beck'in doğduğu, Amy'nin beni *Charlotte ve Charles* masalıyla kandırdığı, Love'ın bekâretini Milo'ya verdiği, telafisi imkânsız ve kalıcı iz bıraktığı New England'ın en nefret ettiğim yer olduğunu *biliyormuş* gibi, üzerine Black Dog Martha's Vineyard tişörtü giymiş.

Milo kız arkadaşımı kucaklarken, "Hasta mısın dostum?" diye soruyor.

"Güneş kremi sürmeyi unutmuş," diyor Love. "Sen de erkencisin Mi."

"Üzüldüm," diyor Milo ve bana bakıp yüzünü buruşturuyor. "Aloe sürsen iyi olur."

"Sürdüm," diyor Love. "Ama o kadar yanmış ki beklemekten başka çare yok."

İkisi de başımda dikiliyor, canım çok yansa da üzerimdeki o ince örtüyü parçalayıp bu sikik sandalyede dik oturmak zorundayım. Kendi derim beni yakıyor, en büyük organımda bir panik hissi var. "O kadar da kötü değil," diyorum. "N'aber Milo? Lorelai nerede?"

"Hamptons'da bir düğüne katılmak için New York'a gidiyor," diyor.

Love onun ayağını dürtüyor. "Senin de gitmen gerekir," diyor. "İyi bir kıza benziyor."

"İyi bir kız," diye cevap veriyor Milo. "Ben de ona eşlik etmeyi çok istedim. Hamptons düğünlerini kim sevmez ki?"

Ben sevmem onun bunun çocuğu. Milo cebinden üçgen şeklinde katlanmış küçük bir kâğıt çıkarıyor. Kâğıdı Love'a uzatıyor, o da kâğıdı alıp bir kahkaha atıyor. "Ne kadar eski bir gelenek," diyor. "Bir zamanlar birbirimize böyle notlar verirdik."

Milo sanki ben orada değilmişim gibi Love'ı gözleriyle beceriyor. Arsız ve herkesin işine burnunu sokan biri. Bir köpek sürüsünün onu parçalayıp canlı canlı yediğini hayal ediyorum.

Love katlı kâğıdı açıyor, titriyor, benim varlığımı unutuyor. "Tanrı'm! Tanrı'm! Tanrı'm!"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Love yalınayak koşuyor ve kucağına oturuyor, Milo da onu havada döndürüyor. Ben ise dayanılmaz acılar içinde çaresiz oturuyorum. Forty tüm bunlardan bihaber horul horul uyuyor. Beni de sohbete dahil etmelerini söylemek istemiyorum. Love, Milo'nun sırtını okşuyor ve o da onu yere indiriyor.

Yanıma geliyor, elimi tutuyor. "Joe," diyor. "Joe, Joe, Joe, Joe, Joe, Joe."

Ve beni mahvediyor. Haberler mide bulandırıcı. Milo yazdığı senaryonun yönetmenliğini yapmak için doğrudan finansal destek bulmuş ve Love'ın karşısında başrol oynayacakmış.

"Adı ne?"

"*Çizmeler ve Köpek Yavruları*," diye bağırıyor Love.

"Ah," diyorum, öyle büyük bir şaşkınlık içindeyim ki konuşamıyorum. Bunca zamandır Milo'nun filmiyle ilgili haberleri arıyormuş. Çizmeleri seviyor, köpek yavrularını da seviyor ama aynı zamanda Milo'nun filmini de seviyor. Milo aslında üçüncü ikiz ve kendini beğenmiş bokun teki. Love'ın ilk eşini hapse attıran Milo muydu, üzerinde dalgıç kıyafetiyle suyun altında bekleyip kanserden mustarip doktor kocasını da öldürmüş müdür, merak ediyorum. Forty uyanıyor, esniyor ve Veuve şampanyası almaya gidiyor. Milo kötü adam. Durun biraz. Love bir *oyuncu*.

"Kafam karıştı," diyorum. "Filmde mi *rol alacaksın*?"

Milo bir sigara yakıyor, Wayfarer gözlüğünü sarı Yahudi afrosu saçlarının üzerine koyuyor. "Love muhteşem bir oyuncu," diyor. "Ama satılık değil, biliyorsun değil mi? Fazlasıyla iyi olduğunun ikimiz de farkındayız. Ama o bizim bebeğimiz. *Çizmeler ve Köpek Yavruları* doksan beş sayfalık katıksız seksten ve sohbetten ibaret. Sinemaya bakışı değiştirecek. Kansız korku filmi. İnsan yüreğinin kutsallığıyla ilgili. *Eskiden* filmlere konu ettikleri türden bir şey. Berry Stein, bunun *Yıllar Sonra* filmi gibi olduğunu ve bizim, yani toplumun bir tür ceset olduğunu söylüyor."

Saçmalığın daniskası diye düşünüyorum ve Forty'ye bakıyorum –bizim filmlerimizde daha çok konu var– ama o da Milo Takımı'na katılıyor. İşbirliği yapıyor ve ben bunun sebebini hemen anlıyo-

rum. Forty yapımcı olarak ortaya ne koyacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını söylüyor ve Milo'yla bir beşlik çakıyor. Milo da onun sezgileri olmadan filmin bu kadar iyi olmayacağını söylüyor. Herkesi öldürmek ama her şeyden evvel *kendi derimi* yok etmek istiyorum. Love sanki bir anda vücudunu örtme ihtiyacı duymuş gibi bir plaj havlusuna sarınıyor. Farklı davranıyor, içine kapanık, yapmacık gülüşlü bir oyuncu, sözlerini fazla düşünüyor ve dudaklarını büzüyor. Benim Love'ım böyle sahte bir gülümseyişle, "Bizim küçük bebeğimiz," dediğinde iğrenç bir sürtüğe benziyor.

"Nerede çekeceğiz?" diyor Forty ellerini çırparak.

"Springs'te büyük bir ev tuttuk," diyor Milo.

Forty *güzel* diyor, Love ise neredeyse sevinçten havalar uçacak. "Bu *gerçek*," diyor. "Bu gerçekten *gerçek*."

Cildim yanıyor, kalbim yanıyor ve sanki ben sormuşum gibi üçü filmden bahsetmeye devam ediyorlar. Milo senaryoyu Crossroads'ta bulundukları zaman yazmış, istediğiniz herkese âşık olabilirsiniz ama onun geçmişine nüfuz edemezsiniz ve gelişme çağlarının bir parçası olamazsınız. *Çizmeler ve Köpek Yavruları*, ben eski kitaplar satarken Love ile Milo'nun birlikte dünyaya getirecekleri bebek.

Monica ortaya çıkıyor, saçları yine aynı ve karın kasları her zamanki gibi belirgin. Forty müjdeyi ona veriyor, tahmin edileceği gibi *heyecanlanıyor*. O ve Forty iki şişe şampanya açıyorlar, Forty kankası için ayrıca *heyecanlanıyor*, kutlama yapıyorlar ve ben hasta olduğum için rahatlıyorum. En azından numara yapmak zorunda değilim. Love alnıma dokunuyor.

"Galiba ateşin var bebeğim," diyor. "Her zamanki güneş çarpması belirtisi. Gidip uzansan iyi olur."

Kız arkadaşım Love benimle gelmek istiyor ama oyuncu Love gözden ırak olmamı istiyor. Forty bana Vicodin almamı öneriyor, Milo da Love'a hak veriyor ve güneşte kalmamamı söylüyor. Aslında bu dünyadan, hayatlarından çıkıp gitmemi söylüyor.

Love sabırsızlanıyor, beni odaya götürüyor, kişiliğiyle ilgili saçma sapan lafla ediyor, kendisinin *oyuncu gibi oyuncu*, filmin de *film gibi bir film* olmadığını söylüyor. "Hollywood'da artık kim-

senin anlatmadığı türden bir senaryo," diyor. "Gerçekten küçük bir aşk hikâyesi."

Aşk hikâyesi. "Harika," diyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve işte bildik California soğuğu. "Benim adıma pek sevinmişe benzemiyorsun," diyor.

"Elbette senin adına sevindim ama şu anda sanki şuracığa kusacakmışım gibi hissediyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Bana kızma ama banyo yapsan çok iyi gelir," diyor. "Daha önce bir adam eski yatağıma kusmuştu ve kokusu hiç çıkmamıştı."

Bunu akışına bırakacağım. Tuvalete kusacağıma söz veriyorum, bana dinlenmemi ve dayanabilirsem soğuk duş almamı söylüyor. Birazdan, yani hasta bir çocuk, üst kattaki çaresiz bir yükümlülük gibi davranmadığımda gelip beni kontrol edeceğini söylüyor. Merdivenlerden aşağı koşturarak inişini dinliyorum. Birkaç dakika sonra, *Çizmeler ve Köpek Yavruları* PDF dosyası formatında gelen kutuma düşüyor, dışarıda parti başlıyor ve ilk şarkı olarak "Boys of Summer" çalıyor. Ruh halim böyleyken *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'nı okuyamıyorum ve e-postama bir mesaj düşüyor: *Siktir,* Google uyarısında *Boston Globe*'dan bir haber var. Bir anda her şey, derim, hayatım, darmadağın oluyor ve bana ait olmayan bir yatakta perişan haldeyim.

Linki açıyorum, Dr. Nicky Angevine'in bir fotoğrafı çıkıyor. Cezaevi ona iyi gelmiş. Saçları kısalmış, biraz kilo vermiş ama cildi esmerleşmiş. Dr. Nicky muhabire terapistlik mesleğinin onu esarete hazırladığını *–kıçıma anlat bunu–* söylüyor ve haber onun temyiz başvurusunun detaylarıyla devam ediyor. Dr. Nicky, yetkililerin gizlilik kuralları nedeniyle ismi gazeteye basılamayan, biri hariç bütün hastalarının izini bulduğunu söylüyor. *Siktir.* Beni arıyorlar. Daha doğrusu, Dr. Nicky'yle krem rengi ofisinde, krem rengi kanepesine oturup konuştuğumda verdiğim isim olan Danny Fox'u arıyorlar. Fakat sonuçta o da benim. Haberi okumaya devam ediyorum.

Haberin devamındaki detaylar rahatsız edici: New York Polis Teşkilatı bu eski hastanın yerini tespit edememiş. Dr. Nicky gazeteye Hasta X'in *yirmili yaşlarının sonlarında* ve *iyi bir genç* olduğunu

söylüyor. Fakat aynı zamanda benimle ilgili pis laflar da ediyor. Benim genç bir kadını saplantı haline getirdiğimi söylüyor. Ve sonra, bir gazetede şimdiye dek gördüğüm en kötü cümleyi okuyorum:

Dr. Angevine bir dedektif olmadığını kabul ediyor. "Ama merak ediyorum. Hasta X beni Guinevere Beck sayesinde mi buldu? Hislerim bana öyle olduğunu söylüyor."

Dr. Nicky –gazeteye sokayım, bu adam gerçek doktor değil– iyi iş çıkarmış. Hastalarının çoğu Hasta X'i bulmak için internet üzerinden bir araya geliyorlar, Dr. Nicky'nin masumiyetine ikna olmuşlar. Eski eşi de onun tarafında ve Nicky'nin evlerinin bahçesinde nasıl domates "baktığını" ve cinayet işleyemeyeceğini anlatıyor. *Senin de ağzına sıçayım, eski eş.*

Doktor-hasta mahremiyetinin de ağzına sıçayım çünkü alttaki otuz iki yorumdan birinde Adam Mayweather adlı bir dallama bu Hasta X'in aslında Danny Fox olduğunu yazmış. İşte *bu yüzden* insanları öldürmek zorunda kalıyorsunuz. Eğer yapmazsanız, hiçbir şey öğrenmezler. Daha güçlü, daha hilebaz, izi ortadan kaldırmaya daha kararlı bir halde tekrar ortaya çıkarlar. Lanet *Boston Globe,* lanet olası Danny Fox; keşke bir soyadı vermeyi reddetseydim. Bilgisayarı bir kenara bırakıp banyoya koşuyorum, yüzüme soğuk su çarpıyorum. Kusuyorum. Çuval gibi yere yığılıp kalıyorum. Love banyoya geliyor, arkamda çömeliyor.

"Zavallı, hasta bebeğim," diyor.

"Hayır," diyorum. "İyiyim. Sadece güneş çarpması. Sen nasılsın?"

"Ben gayet iyiyim desem çok mu kötü olur?" diye soruyor. Sesinde bir farklılık var ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Daha çok Kardashian havası seziyorum. "Kendimi *kararlı* hissediyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Evet," diyorum. Ve yaz aşkı böylece parçalara ayrılıyor. Bir hastanedeki helyum balonu gibi sönüyor.

Başımın arkasını öpüyor, sonra geri çekiliyor. Sanki bulaşıcı hastalığım varmış, güneş yanığı bulaşıcıymış gibi hasta olmak istemediğini söylüyor. "Yarın daha iyi olursun," diyor, "UCB'de Henderson için bir taziye töreni düzenlenecek ve insanlar arasın-

da *Çizmeler ve Köpek Yavruları* hakkında heyecan yaratmalıyız. O zamana kadar iyileşebileceğini hissediyor musun?"

Kız arkadaşım Love kendimi daha iyi hissetmemi isterdi çünkü, genel itibariyle, eğer birini seviyorsanız bunu istersiniz. Fakat oyuncu Love, *Şeytan Marka Giyer* filmindeki şık kahpe Andrea'ya benziyor. Yeni Love'ı hiç sevmedim. *O zamana kadar iyileşebileceğini hissediyor musun?* Sıçarım böyle soruya. Sırtımı okşamak yerine kapının önünde dikilmesine de sıçarım. Kusuyorum.

-28-

HENDERSON'IN taziyesine giderken arabayı kullanmakta ısrar ediyorum. Love karşı çıkıyor. Bir *şoför* kiralamamızı istiyor ama ben ***kendi*** arabamı almak istediğimi ve elbette arabaya ihtiyacım olduğumu söylüyorum. Oh, iyi haberlerin devamı da var. Puşt *Milo* da bizimle birlikte geliyor çünkü *Çizmeler ve Köpek Yavruları* nedeniyle *yakınlaşıyorlar.* Sanki daha önce yakın değillermiş gibi, sanki Love arka koltukta bacaklarını ayırarak oturan hödük herife bekâretini vermemiş gibi. Sanki ben Uber şoförüymüşüm, sanki uşaklarıymışım gibi ikisi de arka koltuğa geçiyor, dikiz aynasından ne zaman geriye baksam Milo'nun dizinin Love'ın dizlerine biraz daha yaklaştığını görüyorum.

Monica önde yanımda oturuyor. *Sarhoş.* UCB mizahından hoşlanacağını, esprileri anlayacağını hiç sanmıyorum. Kızların darmadağınık saçlı, desenli taytlı ve Instagram resimlerinde dışarı çıkardıkları uzun dilleriyle, Franklin Village UCB kalabalığına göre çok fazla makyaj yapmış ve fazlasıyla atletik bir vücudu var. Gitmek istemiyorum. Her şey yanlış, Monica'ya neden Forty'yle gitmediğini soruyorum.

"Yapması gereken işler varmış," diyor. "Benim de hazırlanmam gerekiyordu."

Monica'nın her zaman *hazırlanması gerekiyor* ve Forty de uyuşturucu almak zorundaydı. Monica yanaklarına fondöten sürüyor,

Love ile Milo yakınlaşıyor ve araba Monica'nın makyaj kokusuyla doluyor. Her şey yanlış. Dr. Nicky demir parmaklıkların arkasında bir ordu toplarken, ben bu gruba eşlik edip lanet olası Henderson'ın taziyesine gidiyorum. Biraz hava almak için camı indiriyorum ama Love kaldırmamı istiyor.

"Bekle," diye cevap veriyorum.

Milo hemen lafa giriyor. "Joe, arka tarafa gerçekten çok rüzgâr doluyor."

Arabayı bir kamyonun üstüne sürmek istiyorum. "Bekle," diyerek düğmeyle oynuyorum.

"Benim için hava hoş," diyor Monica. Ne kadar değerli ve boktan bir katkı.

Love yeni bir kahkaha atıyor, oyuncu kahkahası bu. "Sonbahar saçım oldu." Kıkırdıyor. "Joe, lütfen camı kapatır mısın?"

"Saçların *gayet* şirin," diyor Monica neşeyle. Monica'nın saçları her zamanki gibi ve üçü şimdi iyice kaynaşıyor, saçlardan bahsediyorlar.

Nihayet camı kapatıyorum. Love bana teşekkür etmiyor. Milo'ya bakıyor. "Sence biraz fazla yapılmış değil mi? Bence fön fazla belirgin."

"Bence de fön işini abartmış olabilir," diyor Milo.

Monica başını sallayarak onaylıyor. "Bence fark etmez, *Allure* veya benzer bir şeydeki talimatları uygularsanız kendiniz de yapabilirsiniz. Size birkaç video gönderebilirim!"

Bunların alayı aptal, Milo karakterlerin en sevdiği kitaplardan ve dergilerden kişilik tahlili yapacağını söylüyor, Monica bu fikri çok seviyor, Love eğlenceli olacağını söylüyor ve ben konuşmuyorum. Ben sessiz şoförüm, sadece şoför şapkam eksik. Milo, bu akşam filmin dedikodusunu yapacağı pazarlama planı üzerinden bir kez daha geçerek Monica'yı sohbetten kurnazca uzaklaştırıyor. Keşke Monica'ya anlatabileceğim bir şey aklıma gelse ama o çoktan telefonunda bir sohbete odaklanıyor ve ben de zaten ona söyleyebilecek bir şey düşünemiyorum.

Bu yolculuktan sağ çıkamayacağım ve radyoyu açıyorum, Love kapatmamı söylüyor. "Olur," diyorum. "Sorun değil."

"Joe, senin canın bir şeye mi sıkıldı?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum.

Milo: "Araba kullanmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Love: "O ısrar etti. Sebebini bilmiyorum."

"Araba kullanmayı seviyorum." Love'la dikiz aynasından göz göze geliyoruz. Çok fazla göz farı sürmüş. Bir yabancı gibi görünüyor.

Milo, Love'ın dizini sıkıyor. "Sorun değil," diyor. "Anlıyoruz, değil mi Joe?"

Kahkaha atmak istiyorum ama kocaman bir gülümsemeyle yetiniyorum. "Biliyorsun Milo."

Trafiğe yakalanıyoruz, bunların hiçbirinin beni yavaşlatmasına izin vermeyeceğim. Los Angeles devasa bir lise kantinine benziyor ve ben gerçek lisede hayatta kalmayı başardım. Elbette kız arkadaşımın gizemli bir orospuya dönüşmesiyle ve bana soğuk davranmasıyla uğraşabilirim.

Sohbetlerine katılmak istemiyor değilim, ikisi her yıl gittikleri Malibu'dan çok sıkıldıklarından şikâyet ediyorlar, uygar dünyaya, restoranlara, ödül töreni sezonuna, et lokantalarına, *Roxy ve UCB'deki programlara* geri dönmeyi çok özlediklerinden dem vuruyorlar. Monica biraz yol yordam bilseydi, mesaj atmayı bırakıp benimle sohbet ederdi. Dışlanmışlık duygusu bu lanet olası arabanın içinde üzerime çullanırken belki onunla bir sohbete dalsaydım, Love kıskanır ve bizim sohbetimize katılmak isterdi. Ama hayır. Monica mesaj atıyor. Love ve Milo sohbete devam ediyorlar, sözlerini kesiyorum, Love'a elimde harika bir Pantry şarkı listesi olduğunu söylüyorum ama o Bluetooth üzerinden Steve Miller Band açıyor.

"Neden Steve Miller Band?" diye soruyorum. "Durmadan tavuklu sandviç isteyen biri gibi çok gelişigüzel."

Kimse esprime gülmüyor. Love tavuklu sandviçi sevdiğini söylüyor. *2012*'de Amanda Peet'in deprem sırasında markete girdiği ve zeminin yarıldığı bir sahne var ve bu da ona benziyor. Love benden giderek uzaklaşıyor. Bu sektörde boşanma oranının yüksek olması hiç de şaşırtıcı değil.

Bir süre sonra kenara çekip duruyoruz, artık Franklin'deyiz, eski benzin istasyonu, aynı eski Scientology Ünlüler Merkezi, aynı eski Franklin Village hâlâ yerinde duruyor. Sola dönüp Bronson Caddesi'ne ve kanyon yoluna girdiğim sırada Love surat asıyor.

"Vale istemiyor musun?" diye soruyor.

"Kendim park etmeyi tercih ederim," diyorum.

Ofluyor. "Vale için para lazımsa bende var."

Milo dudağını ısırıyor, eğer bu sahnenin sonunda hadise çıkarsa bu herifi öldürürüm. Monica hâlâ bize aldırış etmiyor, tercihini telefonundaki kişilerden yana kullanıyor. Yontulmamış, kavgacı köylü bir dallama gibi hareket ederek arabayı bir boşluğa yönlendiriyorum. Love çığlık atıyor, aşırı tepki veriyor, yalpalıyor. Ah, *lütfen.* Love arabadan inerken yeterince hızlı hareket etmiyor ve Monica'ya inme vaktinin geldiğini söylüyorum, kafası karışıyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor.

Love, sanki yıllardır görmediği üçüncü kuzeniymişim gibi bana gülümsüyor. "O halde, mahalle arkadaşlarınla tekrar buluşacağın için heyecanlı olmalısın," diyor. "Yoksa, onların da mı işleri başlarından aşkın?"

"Onlar bu tür etkinliklere katılmazlar," diye cevap veriyorum.

Kolunu biraz da gönülsüzce koluma doluyor. "Belki birkaç tane SAİ bileti bulabilirim. Sadece Ayakta İzleyici demek."

Hapşıracakmış gibi yapıp kolumu çekiyorum. "Ne anlama geldiğini biliyorum," diyorum. "Ben New York'luyum."

"Ah, bunu biliyorum," diyor. "Unutmak mümkün değil."

Sessizce yürüyoruz. *Arkadaşların* dediği o siktiriboktan tipleri görmeyeceğim. İnternetten hepsinin çok meşgul olduklarını öğrendim. Calvin sarhoş araba kullanmaktan ehliyetini kaptırmış ve sabahtan akşama kadar deli gibi çalışıyor. Harvey Swallows gırtlak kanseri olmuş, işi alaya ve espriye vurmaya çalışıyor. Dez, köpeği Küçük D için parti veriyor. Delilah adını daha önce hiç duymadığım bir kanalda yayınlanan *Entertainment Tonight* taklidi bir program için *canlı* haber yayını hazırlıyor.

Franklin'e yaklaştığımızda Love koluma giriyor. "Bana bir şey yüzünden kızgın mısın sen?"

"Hayır."

"O zaman arabada niye götlük ediyordun?"

"Neden *göt* oldum ki?"

"Kelimelere sığınmaya kalkma," diyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Love, götlük eden sendin?"

"Ne kadar olgun bir cevap," diyor. "Bak, bir şeyler ters gitmiş, üstünü örtüyorsun ama bu çok saçma, şimdi bununla uğraşamam."

"O zaman uğraşma," diyorum.

"Deneyeceğini ve bana göt gibi davranmayacağını söyle."

Omuz silkiyorum. Forty köşede beliriyor, bize el sallıyor.

Love iç çekiyor. "Şimdi bununla uğraşamam."

"Yani benimle," diyorum. Bu çok hızlı oluyor ve Love'ın göz farları bir anda savaş boyasına dönüşüyor.

"Joe," diyor. "Bu iyi değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Diyorum ki, üzerimde çok fazla baskı var ve sen bana yardım etmek yerine daha fazlasını ekliyorsun."

"Daha fazlasını ekliyorum," diye tekrarlıyorum. Onu omzuma atmak istiyorum ama o artık bunu istemiyor. Artık beni de istemiyor.

"Gösteriden sonra bunu konuşmamız gerekiyor," diyor. İlişkinin bittiğini buradan anlayabilirsiniz. Zorunda olmak istemek değildir. Kız arkadaşınızı sizinle konuşmak ister ama sizi sevmeyen kız sizinle sadece konuşmak zorundadır, sanırım bunu anlamalıydım. Beni çok çabuk ve çok zarif şekilde tavladı. Şimdi de aynı çabukluk ve zarafetle sepetleyecek.

Ona gitmesini söylüyorum. *Ne yaparsan yap,* diyerek kardeşinin yanına koşuyor, Milo ve diğer üçü *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'nı konuşmaya başlıyorlar. Monica da geliyor ama epey geç kaldı.

"Ne var ne yok?" diyor. Onunla şimdi uğraşamayacağım.

"Hiçbir şey," diyorum. Kalbim sızlıyor.

"Harika," diyor. "Acayip heyecanlıyım, anlarsın ya? Geçici iş temsilcim basıp gitmeye pek de iyi gözle bakmıyor."

"Nereye gideceksin ki?"

Şaşırıyor. Zaten hep şaşkın. "Gideceğimiz yere," diyor, sanki bilmem gerekiyormuş gibi. "Sen gelmiyor musun?"

Monica'nın suratına bakıyorum. *Gideceğimiz yerle* ilgili bir şey bilmiyorum. Love'ın benimle konuşmak istediği şeyin ne olduğunu bu şekilde anlıyorum. Bana ilişkimizin bittiğini, beni *o yere* götürmeyeceğini söylemek istiyor.

Monica dudağını ısırıyor. "Ayy," diyor. "Love sana söylemiştir diye düşündüm. Forty bana dün teklif etti. Dostum, hemen canını sıkma. Hadi eğlenmene bak!"

Eğlenemiyorum. Bu canımı çok sıkıyor. Love'dan önce davranıp bunu ben bitirmek istiyorum. Onun bütün tenis raketlerini çim kortta paramparça etmek istiyorum. Bütün bir yaz mevsimini birlikte geçirdik ama o beni davet *etmeme* inceliğini bile göstermiyor. Köşeyi döndüğümüzde arkasına bakmıyor ve üzerindeki yeni kot pantolonu o kadar dar ki, umarım mantar kapar.

Milo'nun koluna giriyor, birlikte Seth Rogen ve eşiyle selamlaşıyor, yanaklarını değdirmeden öpüşüyor ve kucaklaşıyorlar. Yanlarına gidip gitmeyeceğimi anlamak için başını çevirip bana bakmıyor. Bu durumda ben de *Calvin*'le buluşmak zorunda kalıyorum. Bu gece izinli olduğu için o da burada ve beni kucaklıyor. Henderson tişörtünün altında yeni ve küçük bir göbeği var, ben onunla kucaklaşırken Love'ın beni izlemesini, onları tanıştırmamı içinden geçirmesini istiyorum ama işin aslının da farkındayım. Onun dostları ünlü kişiler. Bana ihtiyacı yok. Calvin *turnayı gözünden vurmamla* ilgili zevzek bir espri yapıyor, gülmüyorum.

Monica, bileğindeki Google saatine bakıyor. Calvin onun kolunu yakalıyor. Monica kıkır kıkır gülüyor. "Bunu kendi paramla asla satın alamam," diyor. "Hediye."

"Erkek arkadaşından mı?" diye soruyor

Monica başını sallayarak onaylıyor ama flörte de devam ediyor. "Pinterest sayfamda bunu gördü. İstediğinde çok tatlı biri olabiliyor."

Calvin bana bakıyor. "Senin saatin nerede JoeKardo?"

Ona dükkânda olduğunu söylüyorum ve Monica'ya asılmaya başlıyor, sörf tahtalarından ve eBay'den bahsediyorlar. Düzüşecekleri her dakika daha da aşikâr hale geliyor. Çok fazla değişiklik

var, ellerimle kurduğum her şey çöküyor; Calvin, Monica'nın numarasını kendi telefonuna kaydediyor. Love *konuşmamız gerekiyor* dediğinde onu terk etmeliydim. James Franco'nun esprilerine abartılı kahkahalarla gülerken Milo da Justin Long'un tebrik kucaklaşmalarını kabul ediyor. Bunun ölen bir adamın taziyesi olması gerekiyordu ama espri yapmaları için kendilerine para ödenen ve komik olmaları için kendilerine para ödendi diye kadınlara sarkan, güve yeniği tişörtlü bir avuç ergen adamın kendi esprilerine kahkahalarla güldükleri bir toplantıya dönüşüyor. Nefes alamıyorum.

İçeri girme vakti geliyor. Oyuncu Love'ın yanına oturmuyorum. Tam karşımdaki Önemli Kişiler Bölümü'nde, James Franco ve arkadaşlarının bulunduğu grubun içinde, Milo ve Forty'nin arasında oturuyor. Milo'nun üzerinde Chateau'daki ilk gece giydiği Four Seas Ice Cream tişörtü var. Love'ın bekâretini bozduktan sonra oraya gittiklerine bahse varım. Etrafımdaki herkes *Insta*, Twitter, Vine hesaplarına girip etrafımızdaki *ünlü* kişilerden görüntüler paylaşıyor.

Monica dirseğiyle beni dürtüyor. "Al ve uzat," diyor

Alıp uzattığım şey, modelleri yatağa atan ve eğlenceli müzikler yapan İskoç hipster Paolo Nutni'nin "Coming Up Easy" şarkısının sözlerinin yazılı olduğu bir kâğıt parçası. Monica'ya bakıyorum. "Bu Henderson'ın en sevdiği parçaydı," diyor. "Birlikte söyleyeceğiz. Bir seferinde bu şarkıyla ilgili bir espri yapmıştı, sanki söylenmesini ister gibiydi. Şaşırtıcı değil mi?"

Saçmalığın daniskası. Henderson'ın en sevdiği şarkı ya "Oh What a Night" ya da "Sherry" parçasıydı. Yanıldıklarını söylemek istiyorum. Onu en iyi ben tanıyordum çünkü onu öldürdüm. Zevkleri Buick marka arabalara binen, Disney tatil paketleri satın alan orta yaşlı Amerikalıların zevkleriyle uyumluydu; bu şehirden ve ölümde bile havalı görünmek için debelenen herkesten bıktım.

Işıklar sönüyor ve Milo'nun o lanet sahneye koşarak çıkmasıyla birlikte anma töreni başlıyor. Monica, Facebook'tan Calvin'i buluyor ve Love, Milo'nun sahneye çıkışını alkışlıyor. Milo herkese susmalarını söylemek yerine elini sallayarak daha fazla alkış istiyor, Love sevinç çığlığı atıyor ve her şey sona eriyor. Artık onu tanıya-

mıyorum ve *konuşmamıza gerek kalmıyor.* Sağır ya da kör değilim. Love'ın Milo'yu desteklediğini, onu seçtiğini görüyorum. Bu karanlık kafes gerçek, saçlarından dolayı zaten onu zar zor seçiyorum. Bu alkışlar bizim ilişkimizin sonuna işaret ediyor.

"Hoş geldiniz dostlarım ve hayranlar," diyerek söze başlıyor Milo. *Hayran* sözcüğünden nefret ediyorum. Takipçi kadar kötü. Şarkı sözlerinin yazılı olduğu kâğıdı kaldırıyor. "Bu geceye hakkını vererek, Henderson'ın istediği gibi, bir şarkıyla başlangıç yapacağız," diyor.

Çığlıklar. Kulaklarımın zarı yırtılmış olabilir. Love, Milo'nun kötü esprilerine kahkahalarla gülüyor, Monica da Twitter'ın *yıkıldığını* fısıldıyor ve Love gösteriden sonra beni terk edecek. Bana olan ilgisi bitti. O artık bir oyuncu. Belki de her zaman oyuncuydu, tıpkı Amy gibi. Belki de ben ikinci kez *hayallerimin peşinden* koştuğum için aptallık etmiştim. Yazdığım filmleri, Forty'yle iş yapma fikrine balıklama atlayışımı düşününce kendimden utanıyorum. Ağzına sıçayım. Hepsinin ağzına sıçayım.

Işıklar titreşiyor, gösteri başlamak üzere ve Love benim penisimle hiç buluşmayan o küçük dudaklarını yalıyor. Programımı sıkıca kavrıyorum. *A General Theory of Love* kitabında, iyi ilişkiler yan yana duran iki sandalyeyle tanımlanıyor. Love ve ben karşı karşıyayız ama o bana bakmıyor. Aksine, Milo'ya doğru eğiliyor. Omuzları gevşemiş, muhtemelen bu ânı yaşamak için can atıyordu. Artık bir filmi var. *Yönetmeni* var. Bana ihtiyacı yok. Milo onu dirseğiyle dürtüyor, telefonundaki bir şeyi gösteriyor. Bu şey her ne ise, Love'ı güldürüyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Çok uzaktayım.

Konuşmamız gerekiyor. Hayır, gerekmiyor Love. Sen Milo'nun telefonuna bakıp onun elini bacağına koymasına izin verirken, odanın diğer ucunda öylece oturmamı mı istiyorsun? Pekâlâ. İstediğin gibi olsun, Love, Milo'nun elini tutup "Coming Up Easy" şarkısını söylüyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Monica sorunun ne olduğunu soruyor.

"Burnum kanıyor," diyorum.

"Iyy," diyor. "Forty'ye kokaininin sandığı kadar kaliteli olmadığını söylemiştim. Calvin'in dediğine göre, buralarda sağlam torbacı bağlantılarınız varmış."

Dez'in torbacılıktaki maharetlerinden bahsedemeyecek kadar moralsizim ve Monica'ya gitmek zorunda olduğumu söylüyorum, *olur* diyor. Village sakinleri onları sıkıştırarak yanlarından geçmeme kızıyorlar. İçerisi tren vagonu kadar tıkış tıkış, penisim hepsinin suratına sürtüyor, dışarı çıkar çıkmaz Love'a mesaj atıyorum: *Burnum kanadı, Pantry'ye gidip kendime bir kahve alacağım. Seni özledim. Neler oldu ben de bilmiyorum.*

Program mesajımın okunduğunu bana iletiyor ama Love cevap yazmıyor. Sessizlikle karşılaşıyorum. İşte bu kadar. Son. Hatam neydi bilmiyorum ama onun hatalı olduğunu biliyorum; kadınlar oyuncu olmak istedikleri zaman hayat cehenneme dönüyor.

-29-

LA Poubelle'in kapısını ardına kadar açıyorum. İçerisi serin, karanlık ve oldukça boş. Herkes Henderson'a tapınmaya gitmiş ya da onun eski çöplüğü Birds'te verilecek partiyi bekliyor ama barda Band-Aid elbiseli bir kız var, bir bardak votka içiyor ve kendisine ilgi göstermeyen barmenle oynaşmaya çalışıyor. Hayatım boyunca canım hiç bu kadar çok oral seks çekmemişti.

"Delilah," diye sesleniyorum. Bana dönüyor. Gülümsüyor.

"Vay vay, tilki yine kürkçü dükkânına geri dönmüş," diyor. Yanındaki boş sandalyeye eliyle hafifçe vuruyor. Duble votka söylüyorum. Sek. Başka türlüsüne vaktim yok.

Delilah barmeni bana *eski dostu Joe* diye tanıtıyor. Ve bu da Delilah'nın beni hâlâ istediği anlamına geliyor. O lavaboya gittiğinde Google'daki Dr. Nick aramamı tazeliyorum. Feminist bir blog yazarı hikâyenin üstüne atlamış. Change.org'da temyiz dilekçesinin kaldırılması için bir çağrı yapıyor. BASTIRIN FEMİNİSTLER! Hepsi yardım etme konumundaki bulunmuş bu *katilin* hastasını günah keçisi olarak kullanması fikrinden dehşete düşüyor. Güzel Sanatlar Master Derecesi alma adayı, *neşeli, uyumlu,* başarılı, zeki bir kadın ve bir yazar olan Guinevere Beck hakkında kötü sözler etmenin kadın düşmanlığı olduğunu düşünüyorlar. Dr. Nicky'nin çenesini kapatmasını istiyorlar. Eşinin danışmanlık hizmeti almasını istiyorlar. Polisin, Dr. Nicky gibi bir adamın *Danny Fox* benzeri

isimler uydurmak gibi şeyler yapabileceğini kabul etmesini istiyorlar. Teşekkürler feministler ve siktir git Love, merhaba Delilah. O yanıma sokuluyor, dizime hafifçe vuruyor, iyi göründüğümü, tenimin bronzlaştığını söylüyor ve oral sekse arsızca aç dudaklarını şapırdatıyor. Sertleşiyorum. Gülümsüyorum. "Ben de seni iyi gördüm," diyorum.

Eğer çektiğim sıkıntıların bir amacı varsa, ki olduğundan hâlâ emin değilim, bu amaç şöyle özetlenebilir: Delilah'nın elektrik süpürgesinden farksız dudakları Pantry'nin arka tarafındaki mal yükleme alanında aletime kenetlenecek. Burada yapmasını istememin tuhaf olduğunu söyledi. Pis, çöp kokulu bir yer, *bir market otoparkı, ıyy.* Fakat ne istediğini bildiğim için ona diz çökmesini ve beni emmesini söyledim. Yaşamın mucizesi sperm yumurtaya ulaşıyor, tenis topu bocalıyor, diğer yana değil öbür yana düşüyor. Bunu Delilah başardı. Beni hoşuma giden şekilde, istediğim şekilde ağzına aldı. Bunu özlemişim. Buna ihtiyacım vardı. İnsanın ihtiyacı olan tek şey sevgi değil.

Love'ın ağzına sıçayım. Sevginin de ağzına sıçayım.

Sakın Düzüşme Delilah'la benim daireme doğru yürüyoruz. Benim yanımda olmak onu mutlu ediyor, onun bana tutunması benim de hoşuma gidiyor. Birlikte uykuya daldığımızda bunun benim hayatım haline gelmesi, doğru kızın hemen bir üst katta oturduğu klasik aşk –*siktiğimin sözcüğü*– hikâyelerinden biri olması mümkün görünüyor. Dört yüz metrelik yol boyunca Delilah elimi tutuyor, restoranda kendisinden kaba bir dille ketçap isteyen adamla yaptığı tartışmayı anlatıyor. Eğlenceli, heyecan dolu biri, birlikte de böyle olabiliriz. Apartmanıma, apartmanına, apartmanımıza ulaşıyoruz.

Hollywood Lawns'ın yepyeni bir kapısı var. Delilah, "Evet," diyor. "Birileri kafayı bulup kapıya çarpmış."

Evim, çöplük evim. Kapıyı açıyorum, Delilah duruma el koyuyor, beni posta kutularının olduğu duvara yaslıyor. Pantolonumun içindeki erkekliğimi okşuyor. Boynumu yalıyor. "Şimdi," diyor. "Seni içimde istiyorum."

Dairemin kapısını açıyorum, Delilah tişörtümü yırtarak üstümden çıkarıyor, ben de onun Band-Aid elbisesini yırtıyorum, bu gerçek bir *düzüşme* haline geliyor. Öfkeyle karışık seksi. Onu bu kadar kızdıran şey ne, bilmiyorum ve umurumda da değil. İşime yarıyor. Delilah beni istiyor, ben de onu istiyorum, sevgiyi bedenimden atmam lazım. Delilah'nın saçını çekiyorum, meme uçlarını ısırıyorum, kalçasını tokatlıyorum ve o da benim sırtımı tırmalıyor. İşte bu tam bir Hollywood düzüşmesi. Malibu'da gerçekten zıvanadan çıkamazsınız.

Delilah hayalarımı tükürüğüyle ıslatıyor ve o Love gibi düzenbaz değil. Love rol yapmasına gerek kalmadan siktiriboktan bir filmde rol alıyor, seçmelerde ter dökmesine, garsonluk yapmasına, çaba harcamasına, yer yatağında Oscar törenlerini izlemesine, orada olmaya can atmasına, işi öğrenmek, yeteneğini geliştirmek için UCB'de geceler boyu çalışmasına gerek kalmadan uyduruk bir filmde başrol oynuyor. Delilah'dan hoşlanıyorum ve centilmen olmaya çalışıyorum. Bittiğinde yatakta onunla beraber uzanıyorum. İlgi gösteriyormuş numarası yapıyorum.

"Senin yaz mevsimin nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Yazım sıradandı," diyor. "LA'de yaz mevsimi diye bir şey yoktur, biliyorsun değil mi? Tek fark, sahilde yapılan birkaç partidir ama sahile gitmek de tam bir çile. Öff. Doğu Yakası'nda deniz çok daha iyi, değil mi?"

"Doğru," diyorum. Delilah yaz mevsimini iyi geçirmediğini zannediyor olabilir ama yanılıyor. Geçirdi. Davranışlarında daha sakin bir hal var. İçinde bir şeyler değişmiş ve işkence görmüş gibi bir ifadesi de yok. İğdiş edilmiş kedilere benziyor. Sakin. Hırs hastalığının etkisinde değil, *ek iş olarak şu sözde* Entertainment Tonight *programında çalışıyor.* Benim yatağıma uzanıyoruz ve önceleri sinirlerimi zıplatan tavana, fokurdayan, düşük seviyeli barikata, eskiden çok somut görünen ve daha üst sınıftaki bir hayata giden yolu tıkayan engele bakıyoruz. Bunların hiçbiri daha önce düşündüğüm kadar kötü görünmüyor. Suskun ve sakin olmanın bu kadar güzel bir duygu olduğunu unutmuştum. Buradaki sınırları biliyorum. Bana ait olan şeyi biliyorum. Başkalarının sabah

gevreklerini yiyormuşum gibi hissetmek zorunda olmadığım gibi, sürekli teşekkür etmek mecburiyetinde de değilim.

"Acıktım," diyorum.

"Pizza sipariş etmek ister misin?" diye soruyor Delilah.

Hayır. Nevresimlerin altına girmek, onun bacaklarını öpmek, onu yalamak ve ellerini saçlarımda hissetmek istiyorum. Bunu yapıyorum ve istediğim şekilde tepki veriyor. İsmimi söylüyor. Bacakları titriyor. Aynı anda hem gülüyormuş hem de ağlıyormuş gibi sesler çıkarıyor. Bir hayvan gibi sesler çıkarıyor. Delilah için yeterince iyiyim. Bana kendi Milo'su gibi muamele yapıyor, ne kadar harika ve ne kadar iri olduğumu, beni çok özlediğini söylüyor. Annesinden bahsetmiyor ve bu azgınlığı kumar masasındaki şanssız beceriksizler gibi gelecekteki buluşmalar için bir istismar malzemesi olarak kullanmaya çalışmıyor. Birkaç şey öğrenmiş, ona yatakta her şeyi yapabilirim. Poposunu, tırnaklarını, enerjisini bana veriyor.

Sonra, tavuk ve patates kızartması siparişi veriyoruz, *Hannah ve Kız Kardeşleri*'ni izliyoruz. Tavuğun parasını ödüyorum, uzaktan kumandayı elimde tutuyorum ve cep sinemasına ihtiyaç duymuyorum. Pencerenin dışında okyanus manzarasına ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacımız olan, kırk iki ekran bir televizyon, penisim ve yer yatağım.

Delilah göğsümü okşuyor. "Nasıldı?" diye soruyor.

"Ne nasıldı?"

"Quinn malikânesi. Orayı sadece magazin sitelerinde gördüm. İçinde gerçekten bowling salonu var mı?"

Yanlış soruydu. Tavuk parçalarının olduğu kutuyu kapatıyorum. Delilah'nın ânın tadını çıkarması gerekiyordu. Geleceğimizle ilgili hayaller kuruyor olması gerekirdi. *Muhabirlik yapmak* zorunda değildi, sanki yoga yapıyormuş gibi tek koluna yaslanıp keyifli şekilde oturması ve *Kahvaltı Kulübü* filmindeki Molly Ringwald'a benzeyen duruşu hoşuma gitmiyor. Çok sıkıcı.

Love'la ilgili sorular sormaya başlayınca sohbeti çeviriyorum. Karmaşık bir durum olduğunu ama artık bittiğini söylüyorum. Nerede ve ne zaman tanıştığımızı soruyor. Bu konuyu konuşmak iste-

mediğimi söylüyorum ve Delilah da yeni bir başlangıç yapıp devam etmek için bunu bilmek istediğini söylüyor. Ben de bu yaz biriyle tanıştım diyor ve bu konuda bilmek istediğim *her şeyi* anlatacağını söylediğinde Delilah'nın, Franklin Village'ın hiçbir tarafının doğru düzgün olmadığını hatırlıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Love'dan hâlâ haber yok ama Monica, Love'ın zil zurna sarhoş olduğunu yazmış. Milo'nun evinde herkes bir köşede sızmış. Monica'ya Love'a hasta olduğumu *söylediğimi* hatırlatıyorum. Monica'dan cevap beklerken Delilah bir bisküvi daha almaya çalışan şişman çocuklar gibi yine Love'dan bahsetmeye başlıyor.

"Lütfen," diyor. "Yetişkin bir kadınım ve merak ettiğim şeyin duygularımla bir ilgisi yok. Böyle şeyleri bilmek istiyorum. Bana nerede tanıştığınızı söyle. Love Quinn gibi birisi nerelerde takılır?"

"Dükkâna geldi," diye yalan atıyorum.

Monica mesaj yazıyor: *İyice dağıtmak çok güzel olacak. Love mışıl mışıl uyuyor, Forty'nin kafası güzel ve Milo da...*

Mesaj yarıda kesildiğine göre telefonunun şarjı bitmiş olmalı. Delilah beni dürtüyor. Telefonumu bırakıyorum. "Ne var?" diyorum.

"Kitabevi mi?" diyor, "Love Quinn'in *kitabevine* mi geldiğini söylüyorsun?"

Savunmaya geçerek, "Evet," diyorum. "O kitap okuyan biri."

Saçını geriye atıyor ve bakışlarını benden çekiyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor. "Onunla aslında Soho House'da tanıştığını düşünüyorum."

Saklayacak bir şeyim yok. "Tanıştım," diyorum. "Neden tuhaf davrandığımı bilmiyorum. Sana ondan bahsederken kendimi garip hissediyorum."

Böyle hissetmeme gerek olmadığını söylüyor, *görüştüğü* adamdan bahsediyor, adını söyleyemeyeceğini ama aktör olduğunu, ünlü biri olduğunu ve onun Love'ın parasıyla satın alamayacağım bir şeye sahip olduğunu anlatıyor. Bunlar benim değil, Delilah'nın sözleri.

"Ünlü biri," diyor. "Yani gerçek anlamda ünlü. Bu iyi bir şey ama bazen korkuya kapılıyor, akşam yaptığı gibi yalan söylüyor ve beni ekiyor."

"La Pou'da onu mu bekliyordun?"

Başını sallayarak onaylıyor. Ondaki değişikliğin sebebi buymuş. Gelişmemiş. Büyümemiş. Hayatında daha sağlıklı bir pencere açmak için tutkularını bir kenara bırakmamış. İçinde ünlü birinin penisi varmış ve bu ünlü penis onu aramış. Aramızda para, ün, güç, uşaklar, markete gitmeye gerek kalmadan bir anda ortaya çıkıveren sabah gevreği kutuları ve yıldızlı gökyüzünün altında yükseltilmiş çimenler yok. Aramızda sadece olumsuzluk var. İkimiz de terk edildik ve bir kenara atıldık.

Ona çok yorgun olduğumu söylüyorum ve kalmasında bir sakınca olup olmadığını soruyor. İkimiz de telefonlarımızı kontrol ediyoruz, ikimiz de zavallıyız. Bu yer yatağında yalnız yatmak istemiyorum, bu yüzden ona kalabileceğini söylüyorum. Kaşık pozisyonunda yatmıyoruz. İkimiz de ciddi şekilde yaralanmış haldeyiz ve sabah yine öfke dolu seks yapacak mıyız diye düşünürken uyuyakalıyorum.

Sabah saat beşte uyandığımda hâlâ bir zavallıyım ve telefonumda Love'dan gelen mesaj yok. İç çekiyorum ama burada olduğum sürece bir oral seks daha yaptırabilirim. Yan dönüyorum. Hazırım, Delilah'ya uzanıyorum ama o yerinde yok. Uykulu gözlerimi ovuşturuyorum, banyoya giriyorum ve karşımda onu, sutyeni ve külotuyla, kafası uyuşturucuyla darmadağın olmuş bir insan ticareti kurbanı gibi, banyomda çömelmiş halde buluyorum.

Elinde çok kullanımlık bir Pantry poşeti var. Bu *benim* poşetim, Henderson'ın evine götürdüğüm poşet.

-30-

"DELİLAH," diyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Ne halt ediyor bu?

Kafasını hızla çeviriyor, gözlerini kocaman açarak, "Joe," diyor. "Tuvalet kâğıdı arıyordum."

Ona doğru bir adım atıp, "Tezgâhın üstünde bir rulo var," diyorum.

Yere çömeliyor ve sanki dua ediyormuş gibi öne eğiliyor. "Şurada mı?" diyor, asabi ve yapay.

"Evet," diyorum. "Nasıl göremedin ki?"

"Şey, bilmem," diyor. "Erkeklerin evinde çoğu zaman tuvalet kâğıdı olmaz."

Sesinin yüksekliğinden hoşlanmıyorum. Sanki Pantry çantasını saklayabilirmiş, küvete zıplayıp oluktan kaçıp gidebilecekmiş gibi arkasını dönüp gidiyor. Bütün eşyalarımı karıştırmış. Bu kız kendine zarar vermeye meyilli bir fiyasko. Yatakta benimle uzanmak ona yetmiyor. Aletimi emip erkek arkadaşı olmayan erkek arkadaşını aldatmanın memnuniyetine razı olmuyor. Hayır. Bir sürü insanı öldürdüğünü ve kötü bir şey olduğunu bilse de hâlâ şıringayı dolduran bir bağımlı. Delilah yatağımdan çıktı ve sırlarımı öğrenmeye çalıştı. O bir bağımlı ama onun mustarip olduğu ve Love Quinn'in evinin neye benzediğini öğrenmek için hayatını, güvenliğini ve mutluluğunu tehlikeye attığı ünlülerle düşüp kalkma hastalığı için rehabilitasyona gidemezsiniz.

"Ne arıyorsun?" diye soruyorum. Resmen kediye sataşıyorum. Kaplanı dürtüyorum.

"Hiç," diyor. "Hiçbir şey."

"Tuvalet kâğıdı aradığını söylemiştin," diye hatırlatıyorum. Aptal kız kendi yalanını bile devam ettiremiyor. "Orada hiç tuvalet kâğıdı buldun mu?"

Ayağa kalkıyor. "Gitsem iyi olacak," diyor.

"Bence kalsan daha iyi olacak," diyorum.

Sanki bacaklarıyla gizleyebilirmiş gibi Pantry çantasının önünde ayağa kalkıyor. "İşine yarayacak bir şeyler bulabildin mi?" diye soruyorum.

"Joe," diyor. "Ben öyle biri değilim, sadece tuvalet kâğıdı arıyordum."

"Delilah," diyorum. "Bence doğru söylemiyorsun."

Bu tipler hep böyledir, kötü insanlar yakalandıklarında size bir şeyler satmaya çalışırlar. Delilah da bana, bütün olanlarla ilgili bir *belgesel* yapabilecek insanları tanıdığını söylüyor. "Tıpkı *Serial* programı gibi," diyor yüksek sesle, sanki istediğim buymuş gibi. "Yani bu çantayla, Henderson'ın evinde olmanla ve durumun nasıl göründüğüyle ilgili bir yorumda bulunmayacağım ama Joe, bu çok ilginç olabilir."

"Sanmıyorum."

"Bence bunu bir konuşalım," diyor.

"Küvete gir."

"Lütfen hayır. Özür dilerim. Bırak gideyim," diye yalvarıyor.

"Gir şu küvete sürtük."

Ağlamaya başlıyor. İçimden bir ses bu işin gürültülü patırtılı olacağını söylüyor. "İşine yarayacak insanları tanıyorum," diye ağlıyor.

"Hayır," diyorum. "Sen insanlarla yatıyorsun."

Onu itiyorum, küvete düşüyor. Ağzını kapatmak ve kollarını bağlamak için çantadaki bandı kullanıyorum. Banyonun kapısını örtüp kapı koluna bir sandalye dayıyorum. Boğuk çığlıklarını bastırmak için müziği açıyorum. Journey'nin en iyi parçaları çalıyor. Kandinsky'yi duvardan yırtıp alıyorum. Delilah sanattan

anlamıyor. Zaten ünlüler dışında hiçbir şeyden anlamıyor, boş ve kaba biri, asla mutlu olamayacak. Ünlüleri kendine hedef seçmekten, onları ağzına almaktan ve yer yatağına çekmeye çalışmaktan hiç vazgeçmeyecek.

Onu sadece Henderson'ı öldürdüğümü bildiği için, özgürlüğe giden yol buymuş gibi banyomda ağlayıp durduğu için öldürmeyeceğim. Hayır, onu öldüreceğim çünkü onun gibi yeteneklerinin farkında olmayan, iç güzelliğe önem vermeyen ve aklıyla hareket etmeyen, şöhret avcısı bir kız için mutlu bir son yoktur. Bu sözüm ona "ünlü" adam her kimse, onunla işi bittikten sonra bir başkasını bulacak ve bu aşağılık herifler tarafından ciddiye alınmayacak kadar yaşlandığını anlayana kadar başkalarıyla sürtmeye devam edecek. Sonra ya birikimleriyle estetik ameliyat olacak ya da başka bir şehre taşınacak ve sırlarını bir yayıncıya anlatacak.

Ah, banka hesabı küçülen, alnı kırışan, kendine saygısı erozyona uğrayan Angeleno'nun hüznü. Keşke Delilah biraz benim gibi olsaydı. Keşke özgüveni biraz daha yüksek olsaydı. Keşke dövmesinde yazdığı gibi, kendine inanmakta asla vazgeçmeseydi. Oysa kendini değerli hissetmek için ünlü birine ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Dez, Calvin, ben veya tanıştığı başka adamlardan biriyle hayat kurabilirdi ama o şöhreti aşka tercih etti. Asla mutlu olamayacaktı ve aslına bakarsanız sırf bu yüzden ona iyilik yapıyorum. Aradığı şeyi asla bulamayacak. Bıçaklıktan turuncu Rachael Ray bıçağını çıkarıyorum. Los Angeles kadınları öldürüyor. Delilah'nın buraya taşınmış olması çok acı. New York'a geri dönmeliydi. Eğer sert, güzel veya yetenekli değilseniz buraya ait olamazsınız. Benim yaptığım bir kibarlık, bir merhamet cinayeti. Onu içinde bulunduğu sefaletten kurtarıyorum.

Banyonun kapısını açıyorum, Delilah küvetin içinde diz çökmüş. Zavallı kedicik. Yüzünden düşen bin parça. Bütün keyfi kaçmış. Yolun bir yerinde kendi kalbini kırdı ve kalbiniz olmadan daha iyi biri olamazsınız.

"Biliyorum," diyorum. "Ne kadar üzgün olduğunun farkındayım. Çok hasta olduğunu biliyorum ama artık bitti."

Steve Perry'nin hatasız ses kreşendoları ve nefes nefese kalmış Delilah. Ağlıyor, ağlıyor. Buna ne çok ihtiyacı vardı. Bu uzun ve yalnız yolda devam etseydi, kimbilir daha ne kadar ağlaması gerekecekti. Kasığına, hiç anlamadığı ve sadık kalmayacağı prensipleri dövme olarak yazması için birine para vermiş bir kız. Mesele sadece inanmaya devam etmek değildir, mesele para ve şöhretten daha derin, daha önemli bir şeye inanmaktır.

Saçındaki postişleri kavrıyorum ve kafasını küvete vuruyorum. İşte bu kadar. Artık gözyaşı yok. Alnından aşağı kan süzülüyor. Haklıydım. Güzel bir kız değildi ama hoştu. Yine de ona üzülmüyorum. Bu dünyadaki her şey için dedikleri gibi. Kendinize üzülemezsiniz. Birçok kız onun kadar hoş olmayı çok isterdi.

-31-

İYİ ki Los Angeles'a gelirken yanımda büyük boy spor çantası getirmişim. Çanta olmadan onu nasıl dışarı çıkarırdım, bilemiyorum. Fakat önce giyinmeli, anahtarlarımı bulmalı ve arabamı almak için Tuxedo Terrace'a kadar koşmalıyım. Bir eşofman ve kitapçıda çalışırken giydiğim boktan, eski bir tişörtü giyiyorum. Hava soğuk. Ciğerlerim acıyor. Nihayet arabama ulaşıyorum ama her yer sisli ve bu canımı çok sıkıyor. Burası Los Angeles, havanın saçmalamaması gerekir. Ön camdaki buzu çözerken dişlerim titriyor ve Henderson ölü haliyle bile hâlâ kötü şans getiriyor.

Hollywood Lawns'a ulaştığımda arabayı park edip dörtlülerimi yakıyorum. Merdivenlerden çıkıyorum, içeri giriyorum, dolaptan devasa spor çantamı alıyorum, fermuarını açıyorum ama takılıyor, hayır. *Hayır,* diye bağırıyorum. Delilah'yı sığdıracak kadar büyük bir çöp torbam olmadığını biliyorum, fermuarı tekrar çekiştiriyorum, elimi kesiyorum ama çanta açılıyor. Delilah'yı küvetten çıkarıp çantaya yerleştiriyorum. Dev bir siyah çiçek tarafından yutuluyormuş gibi görünüyor. Fermuarı ayaklarının üzerinden çekiyorum, bacaklarının üzerine getiriyorum, Journey dövmesini geçiyorum. Fermuarı biraz daha çekiyorum, önce ucuz donu, sonra daha da ucuz sutyeni, kısa boynu, büyük ağzı, kapalı gözleri, yuvarlak alnı ve saçları gözden kayboluyor. Aslında postiş takması çok gereksizdi.

Çantayı kaldırmaya çalışıyorum ama ağırlığından dolayı sürüklemem ve bunu yaparken hızlı hareket etmem gerekecek. Burası kalabalık bir mahalle ve herkes zayıflamaya çalışıyor, birazdan sabah koşucuları sokağa çıkacaktır. Çantayı Prius'uma kadar taşıyorum. Wolfe haklı. Eğer bir apartman dairesinde yaşıyorsan eve tekrar dönemezsin.

Donzi'de daha önce yalnız bulunmamıştım. Birkaç hafta önce Marina'daki bu bardaydık, ben Love'ın kazağını almak için iskele boyunca koşmuştum. Teknede yalnız olmanın, birileriyle birlikte olmaktan ne kadar farklı olduğunu düşünerek dikildiğimi hatırlıyorum.

Tekneyi alıp gitmek istiyorum. Japonya'ya sürmek istiyorum. Bu ânı yaşadım. Bardaki grup Toto'dan "Africa" parçasını çalıyordu, çok mutluydum, içeride bilinmezlerle okyanusun ortasındaki dans pistinde duran Love'ı seçmek için yeterliydi. Tabii bir de burası için geçerli bir ehliyetim olmadığı gerçeği var. Love'ın ailesi her türlü olaydan sıyrılabilir, bunu biliyorum ama Love beni tekneyi tek başıma sürmemem gerektiği konusunda uyarmıştı.

"Ben ya da Forty yanındaysa, sahil güvenlikle uğraşmak zorunda kalmazsın," demişti. Ama eğer teknede değilsek, sorun çıkabilir."

Delilah'yı denize atıp ağır çantanın Pasifik'in dibine batışını, uyum sağlayamadığı dünyadan çok uzaklara gidişini izledikten sonra, sahile doğru yola koyuluyorum. Onu her zaman nezaketiyle, ulaşamadığı potansiyeliyle ve ulaşamayacağı kadar yüksekte duran mutfak robotuna kolunu uzatışıyla hatırlayacağım. O, tutkuların tehlikeli yüzünün vücut bulmuş haliydi. Keşke tehditkâr bir şöhret canavarına dönüşmeseydi.

Ailesi için üzülüyorum. Ona içtenlikle kalbini teslim eden erkeklere üzülüyorum. Fakat en çok onun için üzülüyorum. Harvey'nin birilerine Delilah'nın içi eşyalarıyla dolu evini gösterişini kafamda canlandırınca yere oturuyorum. Bu canımı yakıyor. Gerçekten. Los Angeles insanları tüketiyor. Delilah ve Henderson gibi güçlü kuvvetli ve zeki insanlar buraya taşınıp müstehcen canavar-

lara dönüşüyorlar. Böyle olmak zorunda değildi, biraz daha kibar olabilirlerdi. Artık kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum. LA'deki ölü skorum, bir yıldız ve bir yıldız seviciden oluşuyor.

Marinaya otuz derecelik bir açıyla giriyorum. Ne çok erken ne de çok geç dönüyorum. Bu yaz çok şey öğrendim. Ben bir denizciyim ve yazarım. Donzi'yi yanaştırdığım sırada birinin bana seslendiğini duyuyorum.

Love.

Başlıklı bornozuna sarınmış. Bense geçen gecenin kıyafetleriyleyim ve tekneyi yanaştırmam iyi oldu çünkü adrenalin seviyem artıyor ve bedenim titriyor. Love gülmüyor, ne zamandır orada olduğu konusunda hiçbir fikrim yok, ya benim denize bir çantayla gittiğimi ve elim boş döndüğümü gördüyse?

"Ne halt ediyorsun?" diyor. "Beni ekip benim teknemle mi geziyorsun?"

Ensemdeki saçlar diken diken oluyor. "Sadece bir tur attım," diyorum.

"Yalnız mı?" diye soruyor. Siktir. Gözlerimle zemini tarıyorum ama her şey yolunda; içi çiş dolu kahve kupası ya da görülecek hiçbir şey yok millet.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum. "Burada başkasını görüyor musun?"

Tavrından anladığım kadarıyla cevap hayır, şu anda bir başkasını görmüyor. Demek ki görülecek biri olduğu sırada da kimseyi görmemiş. Ne yaptığımı bilmiyor; onu aldattığımı, Delilah'yı yatağıma aldığımı, üstüme çıkardığımı, onu denize attığımı. Daha nice sırlardan ve kötü şeylerden bihaber, güvendeyim.

"Seni gördüğüme şaşırdım," diyorum üste çıkmak için.

"Bu da ne demek oluyor?" diyor.

"Bilemiyorum," diyorum. "Sana yazdım ama geri dönmedin."

"Evet," diye karşılık veriyor. "Sana dönmedim çünkü bana bok gibi davranan insanlara geri dönmüyorum. Ben kapı paspası değilim."

"Ben de değilim," diyorum. "Küçük arkadaşın Milo'yla iyi vakit geçirdin mi?"

"Yönetmenimi mi kastediyorsun?" diye soruyor. "Çünkü o bu

Joe, benim yönetmenim. Benim erkek arkadaşım ya da senin düşmanın değil, biz iş arkadaşıyız. Bu iş benim için önemli. Senin bırakıp gittiğin iş. *Benim* işim."

Titriyor ve işte o zaman anlıyorum. Onunla yatmamış, beni de terk etmemiş, lanet olsun, aşırı tepki verdim, sıçıp batırdım. Donzi yalpalıyor, şu an karada olmak için neler vermezdim ama hâlâ teknedeyim, onun ailesine ait olan bu teknedeyim. Kararlı şekilde iskelede duran, ciddiyetini koruyan o oluyor. Kara göründü, siktir.

Love kollarını kavuşturuyor. "Fırlat şu halatı," diyor, o öğretmenim ve patronum. Halatı atıyorum, çok hızlı ve kolayca düğüm atıyor; tam bir zengin kızı. Sendeleyerek tekneden iniyorum. Kumsala doğru, iskele boyunca ağır ağır yürüyor ve ben de peşinden kumsala kadar takip ediyorum. Ben, takipçi olan.

"Love," diyorum. "Gerçekten özür dilerim. Bahanem yok biliyorum."

"Joe, bana ne zaman iyi bir şey olsa *içine sıçıyorsun*..."

"Özür dilerim," diyorum. Ona doğru uzanıyorum. Geri çekiliyor. Tekrarlıyorum. "Özür dilerim Love."

"Yeterli değil," diyor. "Tam bir dangalaksın Joe. İlişkimize başladığımız andan itibaren sevgilisinin ilgi görmesine katlanamayan o hıyarlardan biri olup çıktın."

Beni yerden yere vurmaya devam ediyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylüyor. Adam olmalıydım ve onu içten şekilde tebrik etmeliydim. Senaryoyla ilgili fikirlerimi söylemeyi, kıskançlık sorunumla ilgili *açık ve dürüst* davranmalıydım. *Bir sürtük gibi davranıp* mesaj atmak yerine, onu aramalıydım. Gösteri bitene kadar onu beklerken mahallede takılmalıydım. Bunların hepsini yapmalıydım ama zamanı geriye sarmanın imkânı yok.

"Biliyorum," diyor. "Peki anlıyor musun? Bunun böyle devam edemeyeceğini anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum, onu daha önce hiç şu an sevdiğim kadar sevmemiştim. İyi bir adam olarak şansımı denemek istiyorum, en iyi adam, konuşan adam olmak istiyorum. Penisimi temizlemek, derimi keselemek ve baştan başlamak istiyorum. Onu, ilişkimizin bu şekilde bitmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

"Love," diyorum. "Çok üzgünüm. Beni anlamalısın. Haklısın. Tam bir ahmak gibi davrandım."

Bana bakıyor. Gözlerimle ve ellerimle ona yalvarıyorum, en az onun kadar güçlüyüm. Tekrar tekrar özür diliyorum ve içinde bir kıpırtı oluyor, ellerim ve gözlerim, kirli ağzımla yapamadığımı yapıyor. Love başını eğiyor.

"Tamam," diyor. "İyiyiz."

Nasıl olduysa birden birbirimize sarılıyoruz, öpüşüyoruz; sadece bir öpücük, barışma öpücüğü, henüz seks yok öpücüğü, sonra sandalyelere oturuyoruz. Kavgamız sona eriyor, Seth Rogen'in otunu, kendi kostüm denemesini anlatmaya başlıyor. Haberler onda.

"Daha başka neler var?" diye soruyorum.

"Forty ve Monica ayrıldı," diyor. "Bu Forty için rekor bile sayılır. Kızlar onun için ayakkabı gibi bir şey."

"Üzüldüm," diyorum.

Omuz silkiyor. "Kulağa saçma gelecek ama bu sefer kalıcı olduğunu sanmıştım. O aptal *Friends* şeyi yüzünden."

"Aptalca değil," diyorum. "Bu hoş bir şey, onun için en iyisini istiyorsun."

Kafasını sallıyor ve saatine bakıyor. "Gidip eşyalarımızı toplamalıyız. Uçak öğlen kalkacak."

Ona bakıyorum. "*Biz* mi eşyalarımızı toplamalıyız?"

Gözlerini deviriyor. "Hadi ama Joe. Ne demek istiyorsun? Sen gelmiyor musun?"

"Beni davet etmedin ki."

"Davet etmedim mi? Bütün yaz birlikteydik, neredeyse birlikte yaşıyoruz, seni *davet* etmeme gerek mi var? Zaten davetli olduğunu bilmen gerekir."

"Ama Monica, Forty'nin onu davet ettiğini söyledi."

"Yani? Bizim kendi konuşma şeklimiz ve ilişkimiz var. Bunu neden anlamıyorsun Joe?"

Bilmiyorum. Love, Palm Springs'in gergin geçeceğini söylüyor. Eğer *iletişim* kurmazsam bu iş olmayacak.

Deniyorum. "Tamam. Sanırım Milo yüzünden de emin değildim."

İç çekiyor ve Milo'yla arasında olan bitenleri açıklıyor. Onlar yakın arkadaşlar. Onun için *üçüncü ikizim* diyor. Aslında ona karşı suçluluk duyduğunu söylüyor. "Ona, *Forty*'den daha yakınım," diye fısıldıyor. "Bunun ne kadar yanlış olduğunun farkında mısın?"

"Kimi seveceğimizi seçemeyiz."

"Milo ve ben Forty için en iyisini istiyoruz. Yani bizi gördüğün zaman, biliyorum hoş değil ve zaten çıktığım hiçbir erkek de bu durumu sevmedi ama biz sadece arkadaşız."

Love aslında benden uzun zamandır tanıdığı o yakışıklı piçle olan arkadaşlığını hoş görmemi istiyor. İmkânsız. Malibu'ya kar yağması gibi bir şey bu. Gülünç. Ama elimden ne gelir ki?

Elimi tutuyor. "Keşke bütün gün burada oturabilsek," diyor.

Onunla kumların üstünde birlikte olmak istiyorum ama eşyalarımızı toplamamız gerektiğini söylüyor. Bornozunun kuşağını sıkıyor, onu bu kavganın üstüne bir sünger çektiğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Aramızdaki savaş geçiciydi.

Love denize bir öpücük atıyor. "Elveda okyanus," diyor.

Ben bir müddet daha kalıyorum, Delilah'nın devasa mavi mezarına bakıyorum. Çantamı bulmak imkânsız, denizde alınan kararların kalıcılığı hepimizden daha büyük. Rüzgâr uğulduyor, dalgalar karaya çarpıyor ve ben içeri giriyorum.

Yaz bitti.

-32-

ÇİZMELER ve Köpek Yavruları çoktan IMDB'ye girmiş: *En iyi arkadaşlar ve aynı zamanda eski âşıklar olan Harmony ile Oren başkalarıyla nişanlıdır. Geçmişlerinden ders almak, ânı yaşamak ve gelecekleriyle ilgili bir karar vermek için kırk sekiz saatleri vardır.* Ama *Çizmeler ve Köpek Yavruları* bir film değil, Harmony(Love) ve Oren(Milo) arasında giderek artan çarpıcı aşk sahnelerinin olduğu 45 sayfalık bir işkence odası, Love'a ve bana çekilmiş koca bir SİKTİR. Spoiler: Harmony sürekli botlarını çiğneyen *beyaz köpek yavrusunu* salıvermesi gerektiğini fark edince, kahrolası filmdeki yegâne karakterler olan Harmony ile Oren evlenmeye karar veriyorlar. SİKTİR GİT MILO. Harmony aklını başına devşireceğini bilen Oren'e koşuyor. SİKTİR GİT MILO.

Palm Springs'e giden uçakta Love bana "senaryo" hakkında ne düşündüğümü soruyor. Soruyu savuşturuyorum ve Milo'nun bunu yazmayı ne zaman bitirdiğini soruyorum.

"Bu yaz," diye cevap veriyor. "Turnayı gözünden vurmuş değil mi?"

Öfkeme hâkim oluyorum. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. İlişkim için bu kadar savaşmışken olmaz. Senaryoyu gösterip, "Love," diyorum. "Bu şeyden en ufak bir rahatsızlık duymuyor musun?"

"Joe," diyor sanki buna hazırlanmış gibi kararlı bir ifadeyle. "Eğer kendini *köpek yavrusu* sandığını söylersen, sana gidip bir deli

doktoruna görün derim. Senin *köpek yavrusu* olmadığın gibi ben de Harmony değilim. Milo da Oren değil. Bu bir *hikâye*. Uydurma bir hikâye."

"Köpek yavrusu olmadığımı biliyorum."

İç çekiyor. "Elbette köpek yavrusu *değilsin*," diyor. "Aslında, Milo bu senaryoyu uzun zamandan beri yazıyordu. Son günlerde yeniden üstünde çalışmaya başladı, o kadar. Hatta Oren rolü son dakikaya kadar Jake Gyllenhaal'undu. Senaryo o kadar iyi yani."

Milo'nun senaryoyu benimle tanıştıktan *sonra tamamladığını* Love'a hatırlatmıyorum ve Jake Gyllenhaal'a da bok atmak istemiyorum. Uçak iniyor ve ben olumlu olmaya çalışıyorum. Kavgamız geçmişte kaldı, ben de Palm Springs'e gelmeyi istiyordum zaten. Havaalanından çıkan ıssız yol, barbut masasına atılmış zarlar gibi dört yana saçılmış, altmışlardan kalma UFO'lara benzeyen evlerin etrafında yılan gibi dolanıyor.

"Burada mı çekim yapıp kalacağız?" diye soruyorum.

"Evet," diyor. "Bu ev çok görkemli değil mi?"

"Çarpıcı," diyorum ama bunu kötü anlamda söylüyorum. Geçen yüzyılın ortalarında inşa edilmiş, buz gibi soğuk, plastik, pembe, turuncu ve beyaz renklerdeki ev, Forty'nin kafası gibi bomboş bir çölün ortasında bırakılan seramik bir kâseye benziyor. Park ediyoruz, Love hayal kırıklığına uğradığımın farkında. Beni dürtüyor.

"Affedersin," diyorum. "Ben Palm Springs'e gideceğimizi sanıyordum."

"Oradayız zaten," diyor. Sesi enerjik ve başrol oynamasının, uçakta senaryoyu çalışmasının sonucunda da biraz gergin.

"Milo harika biri, değil mi? Bize bulduğu ev çok güzel."

Milo'nun ne kadar harika olduğunu duymaktan sıkıldım. Harika biri falan değil. Ev de bok gibi. İnternette araştırdığım otellerden ve dükkânlardan birkaç kilometre uzaktayız, oraları görmek istiyorum. Eve girdiğimiz anda başım ağrımaya başlıyor, oysa güneş doğalı sadece *üç saat* oldu. Ürperiyorum. Dışarısı ne kadar sıcaksa evin içi de bir o kadar soğuk. Okyanus yok, rahatlık yok, şık odalar yok, mutfak zemininde kum yok, çıtırtı yok, doku yok, derinlik yok.

Fakat çekimi burada yapmak *zorundaydık* çünkü Milo "Kapalı Coachella" dediği şey konusunda çekim yapmaya çok meraklı. Coachella insanların hippi gibi giyindiği ve Passion Pit'in, Rolling Stones kadar iyiymiş gibi davrandığı bir moda festivali. Bu yüzden bu keşmekeşi alıp bir kumarhanenin içine tıkmaları içimi bulandırıyor.

Barry Stein anında reddediyor. Coachella'nın büyük bir sigorta riski olduğunu söylüyor ama Milo ısrar ediyor. "Bana sadece bir gece lazım," diyor. "Gerilla tarzında gireceğim Barry. Yalnızca o pürüzlü ışıkları, yarattığı duyguyu istiyorum. Bu geri dönüş sahnesine *ihtiyacımız* var. Hem gerçek Coachella da değil."

"Evet," diyor Barry. "Daha ziyade bir rezalet. Hayır diyorsam, hayır demektir."

Milo somurtarak devam ediyor ve her gün, tam gün "çekim" yapıyoruz. Milo, sanki hiç Ben Stiller filmi görmemiş gibi, her sahnenin sonunda eliyle tuğla kırar gibi bir hareket yapıyor ve bu hareket tam bir dangalak hareketidir. Keşke Ben Stiller burada olsaydı. Keşke beyni olan birisi gelip işi devralsaydı.

Çekimler sırasında ben *çekim ofisinde* oturuyorum ve bu da başka bir yanlış isim. Çekim ofisi gerçek bir ofis değil. Sadece monitörün önüne konmuş katlanabilir birkaç sandalyeden ibaret. Aylaklık ediyorum. Başka bir sahneyi çekmek için ofisi taşırken sandalyemi oynatmama bile izin verilmiyor çünkü ben *sendikalı değilim.*

Dördüncü gündeyiz ve "Harmony" ile "Oren" kavga ediyorlar çünkü Harmony'nin köpeği Oren'in botlarını yemiş, sonra sevişmeye başlıyorlar çünkü kavga etmekten nefret ediyorlar ve Love, Milo'yu tekrar tekrar öpüyor. Setten nefret ediyorum. Çok fazla alkış ve boktan takma isimler var. Sondan bir önceki çekime "Manastır" ve son çekime ise "Martini" diyorlar, üstelik ortamdaki kibir dayanılmaz seviyede. Benim senaryolarıma onay geldiğinde bütün günümü sette geçirmeyeceğim. Milo ziyarete gelmek istediğinde tabii diyeceğim ama güvenliğe adını vermeyi unutacağım.

"Kestik!" diye bağırıyor Milo, o sırada otuzuncu kez öpüşme sahnesi çekiyorlar. Love'ın ellerini tutuyor. "Bu iyiydi. Sence nasıldı?"

Love, "Harikaydı!" diye cevap verip sekerek yürüyor, benim ise canımdan can gidiyor.

Aslında bir insanı öldürmek istemenize küçük şeyler sebep olur, Milo'nun *Fanta* içmesi, Yahudi afrosu saçlarını *topuz* yapışı, karnıyla gösteriş yapması ve kirli olmamasına rağmen, tişörtünü kaldırıp gözlüğünün camlarını silmesi gibi. Evet, Milo'nun gözlüğü, camgöbeği yeşili ayakkabıları, yakalarını kaldırdığı lacivert polo yaka tişörtü var. Bu herifi Ev Sodası yaparken ve Guinevere Beck'i becerirken öldürmemiş miydim?

Milo tekrar *motor* diyor ve Love'ı öpüyor. Kaslarım geriliyor. Tek yapabildiğim yemek ve beklemek, yemek ve izlemek, üstelik bu daha yirmi *sekiz günün* dördüncüsü, diyaloglarda doğaçlama yapıyorlar –kıçımın kenarı– çünkü o sadece Love'ı yatağa atmak istiyor.

Şu an burası dışında bir yerde olmak istiyorum ve Forty'ye yakınlardaki restoranları soruyorum.

Sırtıma bir şaplak indiriyor. "*Çekimdeyiz* Eski Dostum. Bu işi halledene kadar *hiçbir* yere gitmiyoruz," diyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Peki *diğer* filmler ne olacak?"

Fısıldıyor. "Kötü haber hızlı yayılır, iyi biraz vakit alır. Acele et ve bekle. Bu senin işin, sen erkek arkadaşsın."

İnsanlar bana böyle sesleniyor. *Love'ın erkek arkadaşı ona bir diyet kola getirebilir mi? Love'ın erkek arkadaşı onun şarj aletini bulabilir mi?*

Durum kötüleşiyor ve yedinci günde kuaför bana şöyle diyor: *Love'ın erkek arkadaşı turşuları alabilir mi?* Milo gülerek, "Love'ın erkek arkadaşı biraz garip olmadı mı?" diyor. "Hadi ona *Aşk Adamı* diyelim."

Yönetmen ne derse o olur, artık adım *Aşk Adamı*. Forty biraz rahatlamam gerektiğini söylüyor. Love ise bunun *şirin* olduğunu düşünüyor. Milo bize bir masanın fotoğrafını gösteriyor, yirmi yedinci sayfadaki Büyük Seks Sahnesi'nin evi bu. "Masa gerçek aşkı yansıtıyor," diyor. "Oren ve Harmony sahip oldukları şeyi, yeni insanların, plastik insanların yanındayken unutuyorlar ama tekrar masanın üstüne çıktıklarında ise hatırlıyorlar."

"Bayıldım," diyor Love.

Gözlerime bakmaktan çekiniyor ve Milo'nun *senaryosunun* sayfalarını çevirirken dudaklarını yalıyor. Milo kesinlikle onu götürmeye çalışıyor ama ben o masayı kırarım. Onun yerine son iki saatte dördüncü kez *servis masasına* gidiyorum. Buna neden sadece yemek masası dememişler ki? Bir dilim mısır ekmeğini acı sosa bandırırken birinin şu sözlerini duyuyorum: *Aşk Adamı yine mi dalgada?*

İşte o an karar veriyorum. Beni burada çıldırtacaklar. Sıcak. Sinirli.

Mısır ekmeğini çöpe atıyorum, Love'a koşuya gideceğimi söylüyorum. "Koşu mu? Alışılmadık bir şey," diyor.

"Evet," diyorum. "Kendime daha iyi bakmalıyım."

On yedinci gündeyiz, bence filmin adı *Milo Love'ı Geri Kazanmaya Çalışıyor* olmalıydı. Seks hayatımız, uzun çekim günleri yüzünden mahvoldu, üstelik kapımızda da kilit yok. Love daha çok Milo'nun kapısında *kilit* olan odasında repliklerini çalışıyor. Oraya her girdiğinde ben koşuya çıkıyorum ve Milo ne zaman benimle konuşsa, "Nasıl dayanıyorsun?" veya "Biliyorsun, eğer sıkıldıysan sorun yok LA'ya geri dönebilirsin" tarzı şeyler söylüyor.

Bunları Love'ın önünde yapmıyor ve ben onu öldürmek istiyorum ama yapamam. O yönetmen ve Love'ın *üçüncü ikizi* olduğu için insanlar ortadan kaybolduğunu hemen fark edecektir. Ben de çok oturmamaya çalışıyorum. Arkadaşları ve ailesi dışında kimse bu filmi indirmeyecek. Neyse ne, onlar bir *film* yapıyor olabilirler ama ben de *vücut* yapıyorum. Telefonuma yediklerimin çetelesini tutan ve her adımımı sayan bir uygulama indirdim. Mekik ve barfiks çekiyorum, koşuyorum; yaşayan en seksi adam olmak üzereyim, oysa etrafımdakilerse tam tersine şişiyor ve yumuşuyorlar. Yirmi üçüncü gün, ikinci antrenmanımdan sonra çekim ofisine gidiyorum ve Love kolumu fark ediyor. "Pazulara bak," diyor. "Vay be."

Milo da o günlerin birinde benimle spor yapmak istediğini söylüyor.

"Ne zaman istersen," diyorum. "O göbekten kısa sürede kurtulursun. Ya da benimle koşuya çıkabilirsin."

Love *makyaj yaptırmaya* gidiyor. Milo gülerek, "Aşk Adamı," diyor. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Love'ın önünde konuyu açmak istemedim, erkek erkeğe konuşalım dedim. Eğer yeniden yazılan sahneye hayır deseydin seni anlardım. Teşekkür ederim."

Yeni sahneden haberim yok ve Milo bunu biliyor, göz kırpıyor. Sallana salana yürüyerek masayı kontrol etmeye gidiyor, ben de set yardımcısına yeni sahneyi soruyorum. Göz temasından kaçınıyor ve kâğıdı bana veriyor. Okuyorum.

> MEKÂN MUTFAK – ÖĞLE SAATLERİ, YAVAŞ AKAN, GÜZEL BİR ZAMAN
>
> HARMONY çilek yerken YAKIN ÇEKİM alıyoruz. Oren'i izliyor. Meme uçları belli oluyor. Aç olduğunu söylüyor. Parmaklarını yalıyor. OREN çilek yemesini söylüyor. Harmony çilek istemediğini söylüyor. 3, 2, 1 ve bom. Harmony dizlerinin üstüne çöküyor ve Oren'inkini ağzına alırken YAKIN ÇEKİME geçiyoruz.

Milo ben bunu okurken etrafta olmaması gerektiğini biliyordu. Tek düşünebildiğim:

> MEKÂN BEYNİM –ŞİMDİKİ ZAMAN– SENİ DE FİLMİNİ DE SİKEYİM MILO

Love'ın, Milo'nunkini ağzına almasına iki gün var ama böyle bir şey olmayacak. Çünkü Love Milo'nunkini ağzına almayacak. O sokuk fareyi evimden dışarı atmak için elimden geleni yapacağım.

-33-

İMHA planımın zeminini hazırladım. Bu, eski sevgilim yüzünden, bir takipçi olmamam yüzünden, kahrolası konserlerden nefret etmem yüzünden ve portatif tuvaletlerden nefret etmem yüzünden söylediğim en acı verici şey. Ama doğruya doğru, eğer o fareyi öldürmek istiyorsam onu evden uzağa çekmeliyim. Setteyiz. Oral seks sahnesinden bir önceki gün. Buraya kadar. "Ee, Milo," diye söze başlıyorum. Arkasından yalanlar geliyor. "Buradan çıkıp Kapalı Coachella'ya gitsek ve Love'ı akşam görsek iyi olmaz mı?"

"Tabii ki," diyor. "Ama yarın büyük gün."

"Evet ama ışıklar, renkler ve seslerle oral unsur arasında bir paralel kurgu yaparsan, bomba bir şey ortaya çıkar. Tabii benden söylemesi."

Milo başıyla onaylıyor. "Hımm, haklısın," diyor.

"Her gece koşuya çıkıyorum," diye hatırlatıyorum. "Sen de gelmek istediğini söylemiştin."

Milo saç topuzunu çekiştirerek, "Love'a tek kelime etmek yok ama," diyor.

Oldu bu iş. Planım gerçekleşiyor. Onun yakında öleceğini bilmek beni rahatlatıyor. Yine de *Kapalı Coachella*'ya gitmek zorunda olmak biraz can sıkıcı. En azından bu bel çantası ve uyuşturucu festivali bir işe yarayacak. Festivallerde ölümler hep olur. Milo da ilk günden beri bu festivale gitmek istiyor. Ben sadece ona refakat eden masum bir arkadaşım.

Kalpsiz biri değilim. Sabahtan beri zavallı adamın hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Oral seks sahnesini sabote etmeye çalışıyorum. Öğle yemeğinde, Love'la odamıza çıkıyoruz ve olayları benim açımdan görmesini sağlamaya çalışıyorum. Bunun bir tarikata benzemeye başladığını söylüyorum. "Milo bile taktığı boncuklarla Charles Manson'a benziyor."

"Joe," diyor. "Duygularına hâkim olmalısın. Ben bunu senin için yapamam."

"Duygularıma hâkim falan olmuyorum," diyorum. "Senin aptalca bir şey yapmana engel olmaya çalışıyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Benim görevim işlerin yürümesini sağlamak," diyor. "İşi mahvetmek değil."

"Oral seksten bahsediyoruz, dünya barışından değil," diye hatırlatıyorum.

Gülümsüyor. "Biz bunu yapmadığımız için kıskanıyorsun. Harmony ve Oren farklı insanlar. Ben Harmony değilim ve bu benim fikrim değil. Milo'nun fikri."

O piç herkesin beynini yıkamış. Yine de imha planıma şiddete başvurmadan devam ediyorum. Öğle yemeğinden sonra anti-oral görevimi sürdürüyorum ama herkes bunun olmasını istiyor. Forty bunun cesur bir sahne olduğunu düşünüyor. İnsanların hâlâ oral seks sahnesi yüzünden *Brown Bunny* filmini konuştuğunu söylüyor ama yanılıyor. Kimsenin *Brown Bunny*'yi konuştuğu yok. Milo bu sahneye ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Etkili olacağını ve filmi unutulmaz kılacağını söylüyor.

Barry Stein sete geliyor –oral seksin her şeyde büyük bir değişiklik yaratmış olması çok etkileyici– ve artık bunun kaçınılmaz olduğunu anlıyorum. Barry Stein bu sahnenin onları festivallere sokacağını söylüyor. Bunun Milo'yu elit bir yönetmen yapacağını düşünüyor. Benim gibi düşünen, sadece Skype'tan konuştuğumuz Love'ın ailesi.

"Artık sinemayı anlayamıyorum," diyor Dottie. "Bu sahne, filmi bir pornoya çevirmiyor mu?"

Ray iç çekiyor. "*Hızlı ve Öfkeli*'de böyle şeyler olmuyor."

Love savunmaya geçiyor. "Çünkü o filmler hiçbir şey anlatmıyor baba."

Sonuçta Ray ve Dottie *ona sevgilerini yolluyorlar* ve Love'ı durdurmayacaklarını, ona ve Milo'ya güvendiklerini söylüyorlar. Misyoner pozisyonunda sevişiyoruz, bir zorunlulukmuş gibi geliyor. Love uykuya dalınca Milo'ya mesaj atıyorum.

Hazır mısın?

Yirmi dakikaya ihtiyacı olduğunu söylüyor, ben de aşağı inip kendime bir kâse mısır gevreği koyuyorum. Gevreğimi yerken dışarı çıkıp yıldızlara bakıyorum. Milo'yla bir araba yolculuğu bile çekilmez geliyor, kendini beğenmiş herif ve ben de o ölünce olacakları düşünüyorum. Birinin filmi kurtarmak için kendini öne atması gerekecek ve o kişi ben olacağım. Benim *Çizmeler ve Köpek Yavruları* yorumumda, Love uyanıp Milo'yu bulmaya çalışıyor. (Harmony ve Oren saçmalığını yemiyorum.) Onu terk ettiğini görüyor. Peter Gabriel şarkısı çalarken, Love mutfağa doğru yürüyor ve telefonunu alıyor.

"Evet," diyor. "Bu masadan kurtulmam lazım, bana yardım eder misiniz çocuklar?"

Birinin kapıyı açtığını ve dışarı çıktığını duyuyorum. Arkamı dönüyorum ama gelen Milo değil.

"Love?" diyorum.

Bana sessiz ol işareti yapıyor. Daha önce hiç görmediğim transparan bir gecelik giyiyor. Ayakkabı ya da iç çamaşırı giymemiş. Elimi tutuyor. "Bu taraftan."

Beni sete götürüyor, mutfağa giriyoruz.

"Love, ne oluyor?" diye fısıldıyorum.

Kafasını çeviriyor. "Ben Harmony," diyor. "Sen de Oren'sin, değil mi?"

Ha. *Ha.* "Evet," diyorum. Love masaya oturmamı işaret ediyor. Oturuyorum. "Ben Oren."

"Ne düşünüyorsun?" Benim için plan yapmış. Masaya bir kâse çilek bırakmış. Gözlerimi kapatıyor. Bir tane çilek alıyor ve ısırıyor. "Hâlâ açım."

"Eşyaları yerinden oynatmamalıyız," diye uyarıyorum.

"Biliyorum," diyor.

"Bir şeye dokunmamalıyız."

"Biliyorum," diyor. "Ama artık dayanamıyorum."

Telefonum titriyor ve şu an bunun olmaması gerekiyor. Şu an Milo'yu öldürüyor olmam gerekiyor, sürekli mesaj atıyor ve muhtemelen Love'ı kazara uykudan uyandıran da bu. Bu hoşuma gitmiyor. Bütün ay benimle çok az konuştu, oral sahnesi için ne hissettiğimi biliyor ve benimle sevişerek bu durumdan kurtulabileceğini sanıyor. Hayır.

"Love," diyorum. "Ne oluyor?"

"Sadece eğleniyorum."

"Hayır," diyorum. "Sen ve Milo. Aranızda ne var? Sakın hiçbir şey yok deme."

Love ellerini ellerimin üstüne koyuyor. "Şey," diyor. Dudağını ısırıyor ve elleri titriyor. "Aslında..." Benim ellerim de titriyor. "Milo'yla seninle tanıştığım günün sabahı Chateau'da düzüştük."

Düşündüğümden de kötü ama bir yandan da iyi. İçgüdülerle ilgili bir ders alıyorum. O adamın düşmanım olduğunu ilk günden beri biliyordum. Biliyordum. O gece çıkagelmişti ve gitmemi ister gibiydi, gafil avlanmıştı. Bir an Love'la yatıyor, sonra herkes *Profesör*'e övgüler yağdırıyor.

"Sonrasında duş aldın mı?"

"Duş aldım mı?"

"İlk gün," diyorum. "Soho House'da. Tanıştığımızda."

"Tabii ki," diyor.

"Beni Chateau'ya ondan kurtulmak için mi getirdin?"

"Hayır," diyor önce. Sonra başını eğiyor. "Evet ama bu çok mu kötü bir şey? Senden gerçekten hoşlandım."

Love, her konuda haklı olduğumu söylüyor. Milo onu geri kazanmaya çalışıyor ve Love bu durumdan rahatsız ama onu suçlamıyor. "O en iyi arkadaşlarımdan biri," diyor. "Hep birbirimize geri dönüyoruz ve neden ben de ona o gözle bakamıyorum diye kendimi hırpalıyorum. O kötü biri değil Joe. Ben ona umut verdim ve bu beni çok üzüyor."

Love bana sarılıyor, geceliğinin altında hiçbir şey yok. Ellerini omuzlarıma koyuyor, beni *o masaya* götürüyor. Pantolonumun düğmesini çözüyor ve aşağı indiriyor. Tıpkı *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'nda yapması gerektiği gibi diz çöküyor. Hiç olmadığım kadar sertleşiyorum. Beni ilk kez ağzına aldığında sanki vajinasına, o pembe beyninin içine girmişim ve kan dolaşımına nüfuz etmişim gibi hissediyorum. Tanrı'yı düşünüyorum, cennette bedenlerimizi ve eşlerimizi yarattıkları o yeri düşünüyorum. Vajinasının benim için olduğunu biliyordum ama artık ağzının da benim için yaratıldığını biliyorum.

Bir saniyeliğine gözlerimi açıyorum ve köşede Milo'yu görüyorum, bizi dikizliyor. Ne zamandır dinliyor bilmiyorum, umarım başından beri dinliyordur.

Tekrar gözlerimi kapatıyorum ve araba marşı sesi duyuyorum. Kapalı Coachella'ya tek başına gidiyor Milo, belki artık onu öldürmeme gerek kalmamıştır. İşler değişti. Artık kıskanç değilim, mantıklıyım. Fare evi kendi kendine terk etti ve bir daha sorun çıkaracağını sanmıyorum.

Boşalıyorum.

-34-

ERTESİ gün yepyeni bir dünyaya uyanıyoruz. Öpüşüyoruz ve Love, Milo'ya o sahneyi oynamayacağını söyleyen bir e-posta atıyor. Rahatladığını itiraf ediyor. Kazandım. Milo da kazanıyor. Hâlâ hayatta ve Love'ın çok iyi olduğunu, onun bir aktris olarak kararına saygı duyduğunu söylüyor.

Ben duştan çıkarken Love sete gidiyor, Forty'den mesaj geliyor: *Eski Dostum, Love'a şehre inmen gerektiğini söyle, bir bahane üret. Haberler büyük. Ritz'e git, resepsiyonda Deuce süitini sor. Acele.*

Oraya sürüyorum ve hayatımda hiç bu kadar kokaini bir arada görmemiştim. Şatafatlı süitin her yerinde kokain dağları var, polisin burayı basmasından endişeleniyorum ama Forty rahat olmamı söylüyor.

Oda o kadar büyük ki zenginlerin Palm Springs'e içinde parlak lambalar olan devasa ve boş odalar için geldiklerini düşünmeden edemiyorum. Her şey siyah, beyaz ve parlak yeşil. Her yer, Beck'in evinde cam açıkken sürtündüğü yeşil yastıklarla dolu. Tasarım, insana hem içeride hem dışarıdaymış duygusu veriyor. Kendi bahçe avlumuz var.

"Ne işim var burada?" diye soruyorum. "Ne oluyor?"

"İçiyoruz!" diyor Forty, bana bir kadeh şampanya uzatıyor. Pembe sarı bir pijama ve başlıklı bir bornoz giymiş.

"Senaryodan bahsetmek mi istiyorsun?" diye soruyorum. Menajerinin onları gerekli yerlere göndermiş olması gerekiyordu ama ses seda çıkmadı.

Forty, iki yarı çıplak hayat kadınının yanına oturmamı işaret ediyor. "Hadi," diyor. "Burada olan burada kalır."

Ben parlak yeşil yastıklı hasır sandalyeye oturuyorum. "Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

Forty gülüyor. *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'yla ilgili geyik muhabbeti yapmak istiyor. Filmin, Sundance Festivali'ne gidebileceğini düşünüyor ama sinemalarda gösterileceğini sanmıyor. Barry Stein'ın eskisi gibi olmadığını ve Milo'nun filmde oynamak yerine gerçek bir oyuncu bulması gerektiğini düşünüyor.

"Jake Gyllenhaal gerçekten bu işle ilgilendi mi?" diye soruyorum çünkü burasının, filmin dünya harikası sanıldığı setin aksine, dürüst ve kutsanmış bir bölge olduğuna inanıyorum.

"Siktir, tabii ki hayır!" diyor. "O sadece Milo'nun kendi kendine gelin güvey olması. Jake böyle saçmalıklarla uğraşmaz. Okuduğunu bile sanmıyorum."

"Vay be!" diyorum. "Love bunu biliyor mu?"

Forty başını iki yana sallıyor. "Film yapmak, özellikle *Ç. ve K.* gibi bir film yapmak çok meşakkatli iş, kendi saçmalığına inanman lazım anlıyor musun? Rehabilitasyona gittiğini düşün, son gün ve üç haftadır ordasın, insanlar 'Gitmeye hazır mısın?' diye soruyor. Evet diyorsun, ne diyeceksin ki? Gittin ve çaba sarf ettin, 'Hayır bana biraz daha kokain uzat' mı diyeceksin?"

Gülüyor ve yanındaki sürtüklerden birinin müziksiz dansını izliyor. "Rehabilitasyona ne zaman gittin?" diye soruyorum.

Forty cevap vermiyor. Sigarasını söndürüyor. "Bu sabah, ben Shelly'yi arkadan becerirken Ariana da Shelly'ye muamele çekiyordu."

Bunlar istediğim şeyler değil. "Hey," diyorum. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Biraz daha kokain çekiyor. "Neyi ne istemiştim?"

"Niye buradayım?"

"İşte milyon dolarlık soru," diyor oturduğu yere yayılıp. "Neden buradayız ki? Neden? Bence, Şeytan beni buraya dağıtayım diye gönderdi. Tıpkı Tanrı'nın Love'ı sevilmesi için gönderdiği gibi."

"Forty belki de biraz ot içsen iyi olur," diyorum.

Kızları işaret ediyor ve bana onlara neler *yaptırdığını* anlatıyor, belki de uyduruyor. Forty seks çılgınlıklarını anlatırken kendimi kötü hissetmiyorum. Herkesin bir derdi var. Kiminin hasta çocuğu, kiminin zor çocuğu var, kimi insan sakat, kiminin korkunç bir annesi var ama sorunu olmayan kimse yok. Benim Rhode Island'da bir bardak DNA örneğim var ve Love'ın sahip olduğu şey de bu, bir kardeş. Bir kâbus. Karşımdaki on yaşında bir çocuk gibi yatağa atlayan uyuşturucu bağımlısı bir manyak ve bana Love'la küçükken nasıl parti yaptıklarını anlatıyor.

Forty yataktan atlıyor, düşüyor ve kafasını büfeye vuruyor. Bunu hissedemeyecek kadar uçmuş durumda. Ayağa kalkıyor. "Peki sarhoş musun yoksa sarhoş musun?"

"Forty," diyorum. "Bence otursan iyi olur."

"Hayır," diyor. "Bence *sen* otursan iyi olur."

"Oturuyorum zaten."

"Evet, otursan iyi olur," diyor. El çırpıyor. "Siktir git Barry Stein." Biraz daha kokain çekiyor. "Biliyorsun, tam bir *aptal* gibi gözükecek."

"Forty yeterince çektin," diyorum.

Burnunu siliyor. "Megan Kahrolası Ellison."

Şampanyamı masaya koyuyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Sağır mısın?" diye bağırıyor. "Megan Kahrolası Ellison. Yani *siktir git* Barry Stein."

Kalbim çarpıyor. *Megan Ellison. Aşk* ve *Düzenbaz*'ı yapan kadın. Dans eden kız Forty'nin kucağında oturuyor ve ona tako yediriyor.

"Forty," diyorum. "Megan Ellison, *Üçüncü İkiz* filmiyle mi ilgileniyor?"

"Hayır. Sana Megan Ellison, hem *Üçüncü İkiz* hem de *Karmaşa*'yla ilgileniyor diyorum."

Forty bu sabah, menajerinin Megan Ellison'la görüştüğünü öğrenmiş ve Megan Ellison, Barry Stein'ı kahvaltı niyetine yiyebilir. Menajer, teklifin bugün yarın geleceğini söylemiş. Forty'yle bardaklarımızı tokuşturuyoruz, kızlar yatağa atlıyor, *Wendy Williams* izliyor, yiyişiyorlar. Bu parti pek benim tarzım değil ama en

azından Forty zevklerini biliyor. Kızların arasına atlıyor, kızlar da ona doğru yuvarlanıyor.

"Şimdi beni dinle Eski Dostum," diyor. "Henüz sadece ilgilenme aşamasında, buna nazar değdirmeyelim."

Kimseye söylemeden önce haberin kesinleşmesini bekleyeceğimiz konusunda anlaşıyoruz ama Forty'nin dilini tutacağından emin değilim. Tekrar yatakta sıçrıyor ve bağırıyor. "Bu ânı unutma Eski Dostum. Bu iş olacak. Bu olay duyulduğunda hayatın bambaşka olacak. Artık sen *o adam* olacaksın. Herkes senden bir parça isteyecek. Herkes seni sevecek. Al bu *senin* için dostum, diyecekler, anlıyor musun? Bu *senin* başarın ve bu senin sihirli saatlerin, altın zamanların. Tadını çıkar. Bunu hak ettin. Dağıtma, çekiştirme, zorlama, paylaşma, inceleme. O an geldi. Eğer bu iş olursa, bir yazar olarak ölürsün. Keşfedilmiş biri olarak ölürsün. Öyleyse ânı yaşa."

Kokainmanların bazen sinir bozucu olduğu doğru ama aynı zamanda böyle vurucu konuşmalar yapmakta da çok hünerliler. Forty haklı. Bu benim başarım ve günlerdir *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'na katlanıyorum, tüm günümü Intelligentsia ve Taco Bell'de geçiriyorum. Evet, bunu hak ettim. Diğer yatağa atlıyorum ve en son ne zaman bir yatağın üstünde zıpladığımı hatırlamıyorum. Forty uluyor, *Ateşli Geceler* film müziklerini açıyor; atlıyorum, zıplıyorum, sekiyorum. Kızlar bana gülüyor. Başardım. Bayrağı devraldım. Los Angeles'a taşındım. Love'ı buldum ve âşık oldum. Şimdi de dünyadaki en zor şeylerden birini yapmak üzereyim. Hollywood'a gireceğim.

Love mesaj atıyor: *Forty'den haberin var mı? Ortadan kayboldu. Üzgünüm. Dünyama hoş geldin.*

Bir saniye sonra tekrar yazıyor: *Seni seviyorum.*

Ekran görüntüsü alıyorum. Bunun çıktısını alıp bir yastığa, onlarca yastığa zımbalayacağım, göklere yazacağım, evimizin duvarlarına kazıyacağım. Love'a olan aşkımın coşkusunu, Hollywood coşkumdan ayırt etmem imkânsız. Belki de bu kokain yuvasında olduğum için bu kadar coşkuluyum, bilmiyorum ama ayırt etme çabasına girmemin de lüzumu yok. Mutluyum. Buradayım. İçim-

deki bütün korkular, *CandaceBenjiPeachBeckHendersonDelilah* hepsi, *LoveÜçüncüİkizKarmaşa* sevgimle defedildiler.

Love'ı arıyorum. Forty'nin benimle ve iyi olduğunu söylüyorum. Love rahat bir nefes alıyor. Forty ve kızlar devasa havuzda yüzmeye karar veriyorlar. Forty şovunu yapıyor, kelebek ve kurbağalama yüzüyor. Kız kardeşiyle beraber küçük çocuklara yüzme de öğretiyor olabilirdi. Fakat bazı insanlar fahişeleri fakir çocuklara tercih ediyor.

Gözleri kan çanağına dönüyor. Klordan mı, yoksa kokainden mi, bilmiyorum. "Sen iyi bir dostsun," diyor. "Bu kadar aşırılık içinde ve baskı altında büyümeseydim ben de sanırım sana benzerdim."

Ben de ona iyi bir dost olduğunu söylüyorum ama lafım bitmeden suyun altına dalıyor.

Çizmeler ve Köpek Yavruları'nın son günü. Farklı bir adam olarak sette oturuyorum. Love, heyecanlı, sevinçli ve hassas bir duygu topu. Onun filmi bitiyor, henüz bilmiyor ama yakında benimki başlayacak. Yeni bir hayata başlıyoruz, setlerde, sürekli bir şeyler üreteceğiz ve kadehlerimizi tokuşturacağız. Forty'yle göz göze geliyorum, göz kırpıyorum ama bana durmamı işaret ediyor. Geri dönmüş. Akşamdan kalma. Henüz anlaşmanın kesinleşip kesinleşmediğini bilmiyor. Menajerinden gün boyu haber almamış. Ona rahatlamasını söylüyorum. Bugün *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'nın günü.

"Sen iyi bir adamsın," diyor. "Büyük resmi görüyorsun."

"Her zaman," diyorum. "Gördüğüm tek resim bu."

Sette iyiyim, tüm gün film çekmeyi, çölün ortasında çalışmayı ve burayı sevmeye başladım, ekipte fiziksel anlamda ilk güne kıyasla daha iyi durumda olan tek kişi benim. Sandalyemi, üstünde ismimin yazılı oluşunu ve gıcırtılı yatağımızı seviyorum. Setin, ânı yaşamayı sağlamasını seviyorum. Milo, *motor* dediğinde heyecanlanıyorum ve ***kestik*** dediğinde hayatımda ilerleme kaydettiğimi hissediyorum.

Burayı özleyeceğim. Love'ın bana ilk kez muamele çektiği mutfak masasını seviyorum ve artık bunu her fırsatta yapıyor. Love'ı seviyorum. Herkesin ismini bilmesem de film seti ailemizi seviyorum. Setteki herkes, taba rengi pantolonları ve cansız saçlarıyla birbirine benziyor ama bunu da seviyorum. Martini içme zamanı sonrasında alkışlamayı ve günün bitişini seviyorum. Ondan önceki zamanı da seviyorum, Abby'nin yarattığı coşkuyu –ilk yönetmen yardımcısı Abby Singer'ın onuruna verilmiş bir isim, sette tarih bile öğreniyorsun– neredeyse her şeyi seviyorum. Şimdi ölsek bile, tamamlanmış bir filmimiz var.

Love'ın ailesi çekimlerden birkaçını gördü ve Love'ın çıkardığı işten o kadar heyecanlandılar ki, bize Cabo'daki evlerinde bir parti düzenlemeyi teklif ettiler. Genelde filmler bittiğinde bir bara gidilip iki dolarlık bira içilir ama Love sağ olsun, biz iki geceliğine La Groceria'ya gidiyoruz. Love, La Groceria'yı çok seveceğimi ve Cabo'nun "yeryüzündeki zarif cennet" olduğunu söylüyor.

Gülüyorum ve bana vuruyor. "Dikkat et ukala."

"Love," diyorum servisten bir şişe su alırken. "Hadi ama. Meksika denince aklına *zarif* kelimesi mi geliyor?"

Milo gülüyor. "Love, Meksika dünyanın cinayet başkentidir."

Komik. Milo artık kaderini kabullendiği ve Love ile birlikle olmayacağını bildiği için çok daha katlanılır, hatta sevilebilir biri gibi görünüyor. Onu anlıyorum, dağılmış ailesini ve yaratıcı dürtülerini anlıyorum. "Evet," diyorum.

"Milo haklı. Meksika'da insanların kafasını kesiyorlar."

O sırada yapım asistanı geliyor. "Hey Milo," diyor. "Ziyaretçimiz var."

Love ve ben kafamızı çeviriyoruz. Ve evet, gerçekten bir ziyaretçimiz var. Şişeyi elimden düşürüyorum. Ziyaretçi, Polis Memuru Robin Fincher.

-35-

YAYA geçidinde ışık ihlali yapmadım, ayrıca burası Polis Memuru Robin Fincher'ın sorumluluk bölgesi değil. Üniformasıyla buraya, benim setime gelip sevgilime bakmaya hakkı yok. Su şişesini alıyorum, olduğum yerde biraz zaman geçiriyorum ve içimden sövüyorum.

Milo adamın elini sıkıyor. "Memur Bey," diyor. "İzinlerimizi mi görmek istediniz?"

Fincher gülüyor. "Sadece birkaç repliğe ve yakın çekime ihtiyacım var."

Zavallı Milo, bu şerefsizin ciddi olup olmadığını anlayamıyor ama bu iş benim için ciddi. Ne bok yiyor burada?

"Keşke," diyor Milo. "Ama bu iki kişilik bir film. Fakat devam filmi için konuşabiliriz, değil mi?"

Fincher yutkunuyor. "Şaka yapıyordum," diyor ve küçük, mavi, kedi gözlerini bana dikiyor. "Bu bir nezaket ziyareti. Bir hırsızlık vakası yüzünden bölgeden geçiyorduk," diyor. "Yakındaki birkaç mekân soyuldu ve sizin de burada epey yüklü olduğunuzu gördük. Akşam her yeri sıkıca kilitlediğinizden emin olmak istedik."

Milo onun elini sıkıyor. "Filmin içinde bir korku filmi gibi, değil mi?"

Love'ın koluna dokunuyorum ve tuvalete gideceğimi söylüyorum ama asıl yapmam gereken Fincher'ın neden burada olduğunu

öğrenmek. Arka kapıdan sıvışıyorum ve evin etrafından koşarak ön tarafa, Fincher'ın arabasının olduğu yere geliyorum. Ön koltukta portre fotoğrafları var ama daha fazla incelemeye fırsatım olmadan ayak sesleri duyuyorum, arkamı dönüyorum. Fincher güneş gözlüğünü indiriyor, keşke aynı gözlükten bende de olsaydı.

"Memur Bey," diyorum. Ensemden aşağı bir ter damlası süzülüyor. "Biraz şaşırdım."

"California kimliğini aldın mı?"

"Hayır," diyorum. "Bir süredir buradaydım."

"Hımm. Yani dairene dönmedin, öyle mi?" diyor. "Komşun da dönmedi."

Delilah. Siktir. "Hangi komşum?"

Güneş gözlüğünü çıkarıyor ve bir mendille camlarını siliyor. "Biliyorsun, arkadaşın Delilah. California eyaletine kayıtlı, seninle aynı binada yaşıyor. Sen resmi olarak orada yaşamıyorsun tabii."

"Delilah kayıp mı?' Aptalı oynuyorum.

Başını sallıyor. "Onunla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Onu pek tanımıyorum," diye üsteliyorum.

Karnıma yumruk atıyor ve bunu yapmaya hakkı yok, iki büklüm halde yere çöküyorum. Tozun toprağın içindeyim. Karnım sadece kas ve o darbeyi hafifletecek bir yağ katmanı yok. Şerefsiz yere tükürüyor, salyası yüzümün yanına geliyor. "Ayağa kalk," diyor. "Sana şimdilik yumuşak davranıyorum."

Dadı Rachel'dan beri yumruk yememiştim, bu his hoşuma gitmiyor. Dizime tekme atıyor. "Ayağa kalk dedim lan sana."

Kalkıyorum ama renk vermiyorum. Bir şey açık etmeyeceğim, onun çelik rengi, küçük gözleri önemli bir şey biliyor olamaz. "Sen bir yavşaksın," diyor. Bu genelleyici bir kelime, *yavşak.*

"Ne düşündüğünü bilmiyorum," diyorum. "Ama ben bir şey yapmadım."

"Delilah'yı öldürmek hariç," diyor ve bir sorunum olduğu ortaya çıkıyor. Bu lafları birinin duymasına izin veremem. "Bunu yaptın ve bir kanun görevlisi olarak benim için bu bir sorun. Sanırım içerideki seks oyuncağın için de önemlidir diye düşünüyorum.

Eminim Delilah'nın ailesi için de önemlidir. Bu arada isimleri Jim ve Regina. Bunu hiç düşündün mü Goldberg?"

Bana doğru bir adım atıyor. Eğer bir daha bana vurursa onu öldüreceğim. Kafamı çeviriyorum.

"Jim ve Regina," diye köpürüyor. "Jim ve Regina, kızlarını seven anne ve baba."

Kafamı çeviriyorum ve göz göze geliyoruz. "Delilah'yı neredeyse tanımıyorum bile," diyorum. "Ve eminim ailesi onu bulmak için her şeyi yapacaktır."

Gözünün ucuyla bana bakıyor. "Onu neredeyse tanımıyorsun bile, öyle mi?" diye soruyor.

"O sadece komşum," diyorum.

Yumruğunu bana doğru kaldırıyor ve üstüme yürüyor. Büzülüyorum ve o geri çekiliyor. Gülüyor. "Komşun Dez'e göre, Delilah'yı gayet iyi tanıyormuşsun."

Torbacı yavşak. Sinirlenmeyeceğim. "Eğer onunla yattığımı kastediyorsan, evet," diyorum. "Ama onu iyi tanımıyorum."

"Telefon kayıtları Joe," diyor. "Kanun adamı olduğumu ve kayıp şahısların verilerine ulaşabildiğimi unuttun mu? Ailesinin onu aramayacağını ve LA polisinin onunla iletişime geçen her insanı sorgulamayacağını mı sanıyordun? California Eyaleti vatandaşlarını umursar. Burası Brooklyn'in *Bed-Stuy* Mahallesi değil. Biz burada insanları düşünürüz."

Bed-Stooey diyerek yanlış telaffuz ediyor. Bu tarz California'lılardan nefret ediyorum; Doğu yakası hakkında hiçbir şey bilmeyen, Rhode Island'ı Maine'in komşusu sanan tipler.

"Onu biraz tanıyorum," diye tekrarlıyorum. "Ama kayıp olduğunu bile bilmiyordum."

"Afyon bazlı ilaç bağımlısı olduğunu öğrenince şaşırdım," diyor. "Sabahları kafan güzel geziyorsun. Şimdi de çekmiş gibisin, tahminimce kokain ya da kristal. Belki de alkol ama hayır, alkol olsaydı çok daha hantal olurdun."

Bu iş çok uzuyor ve Love nerede kaldığımı merak edecek. "Ne istiyorsun?"

İç çekiyor. "Bana verdiğin kulaklığı nasıl kullanacağımı bilmek istiyorum," diyor. "Kullanma kılavuzu var mı?

"Hayır," diyorum, terlemeye başlıyorum. Fakat beni o kulaklık üzerinden Henderson'la bağdaştırmaları imkânsız. Los Angeles'ta herkeste Beats marka kulaklık var.

"Kötü oldu," diyor. "Ayarlamayı biliyor musun? Bak, benim kafam seninkinden daha büyük. Küçücük kafan var, eminim bunu çok duyuyorsundur."

"Ayarlamayı bilmiyorum." Ona hiçbir şey vermeyeceğim.

"Kendi kulaklığını ayarlamayı bilmiyor musun?" diye soruyor. "Sence de komik değil mi? Bed-Stuy? Yani, epey kullanılmışlar. Bir süredir sendeymiş yani. Nasıl kullanacağını bilmiyor musun?"

"İçeri gitmem lazım," diyorum.

Gülümsüyor. "Hayır, gitmen gerekmiyor," diyor. "IMDB sayfasında yoksun. Burada takılmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Sette olduğunu bilmemin tek sebebi arkadaşın Calvin'in bana sevgilinin Instagram sayfasını göstermesi."

Lanet sosyal medya, adam kıskançlığından LA'den buraya kadar gelmiş. Bu büyük ihtimalle yasadışı ama fark etmez. Polis kendinden olanı korur. "Yani Lawns'taki herkese, özellikle ona yakın olanlara Delilah'yı soruyorum ve ondan haber almadın mı?"

"Hayır."

"Ona ulaşmadın değil mi?"

"Hayır," diyorum.

"Onu en son ne zaman gördün?"

Gerçeği anlatmak çok hoşuma giderdi. "Henderson'ın anma gecesinde UCB'deydim," diyorum. "Sevgilimle kavga etmiştik ve UCB'den çıktım, La Pou'ya gittim. Barda Delilah'yı gördüm. Yanına oturdum. Erkek arkadaşını bekliyordu. Bana adını söylemedi. Ünlü olduğunu söyledi, anladığım kadarıyla o da bu mahallede oturuyor. Adam gelmedi. Kız sarhoş olmuştu. Eve gitmesine yardım ettim."

Havası söndü, bütün bisküvilerin bittiğini öğrenen şişman bir çocuk gibi oldu. Çocukken *şişko bir veletti*, bundan eminim. Onunla uğraştıklarına da bahse girerim ama zorbalık hakkında dile getirilmeyen bir şey var, bazen bunu hak eden çocuklar olur.

Tekrar deniyor. "Eve gitmesine yardım ettin."

"Aynı binada yaşıyoruz," diye hatırlattım. Gerçekler benim tarafımda olunca çok seviniyorum. O ise pek mutlu olmuşa benzemiyor.

Bana doğru geliyor ve yüzüme yaklaşıyor. "Tavrını hiç beğenmiyorum Bed-Stuy. Ve oturma izni için başvurmamanı da beğenmedim."

"Başvuracağım," diyorum. "Söz."

"Ciğeri beş para etmez bir New York'lunun sözü bana bir şey ifade etmiyor."

"Bitti mi?"

"Hayır," diyor. Aslında evet demeliydi. "Ama gidebilirsin."

Arkamı dönüyorum ve yoldan eve doğru yürüyorum. Karnım acıyor, bana vurmaya hakkı yoktu. Beni suçlamaya da hakkı yoktu. Kanıtı yok. Sadece benden *nefret* ediyor ama bunun hesabını verecek.

Bakışları sanki ensemi yakıyor ve kansere sebep olan güneşten bile daha güçlüler. Ondan kurtulmam lazım, başka seçeneğim yok. Sizi içeri tıkmak isteyen bir polis varken hayat daha zor oluyor.

-36-

İÇERİ giriyorum ama kimse neredeydin diye sormuyor. Herkes büyük Cabo haberi konusunda çok heyecanlı. Love'ın babası, pasaport ayarlamak için sosyal güvenlik numaramı istiyor. Film bitmiş, son çekimi kaçırdım. Haksız yere sorgulanırken hayatta çok şey kaçırıyorsunuz.

Şampanyalar patlıyor, müzik başlıyor ve ben biraz kestireceğimi söylüyorum. Love anlıyor. "Son zamanlarda çok koşuyorsun, yeterince dinlenemediğinden endişeleniyorum."

Bana sarılıyor. Kasılıyorum. "Üzgünüm, mekik çekerken biraz abartmışım," diye kıvırıyorum.

"Mekik çekmene gerek yok ki," diyor. "Sen zaten mükemmelsin."

Beni öpüyor ve yukarı çıkıyorum. Maalesef, Love benim için *endişelenmeli*. Film bitti ama benim kâbusum yeni başlıyor. Odanın kapısını kapatıyorum. Volta atıyorum. Fincher'ı öldürmeliyim. Ama burası Amerika: Bir polisi öldürürsem ölürüm. Bu iş böyle. Sakin kalmaya çalışıyorum. Pozitif olmaya çalışıyorum. Cabo'ya gidiyoruz, bir de bu var. Meksika'da insanlar birbirinin kafasını kesiyor ve bu da benim yararıma.

Bilgi güçtür. Planımı hazırlıyorum. La Groceria'yı araştırıyorum. Love'ın annesini tanıyorsam, evin fotoğraflarını çekmesi için tıpkı The Aisles'a yaptığı gibi pahalı bir dergiyi eve çağırmıştır. Ayrıca, La Groceria hakkında bir yazı buluyorum ve artık dikkatimi

daha da yoğunlaştırabiliyorum, hedefini gören bir keskin nişancı gibiyim. La Groceria'nın adresini buluyorum, Love'ın ailesinin yeni bir ev yaptığı siteyle ilgili şeylere, civarda yaşayan *ünlülere* ve satılık evlerin ilanlarına bakıyorum. İşte bu. Axl Rose bu sitede yaşıyor. Axl Rose güvenli bir evde yaşayacak bir tip. Hayranları manyak çünkü. Evi uzun zamandır piyasadaymış ve bir süredir Meksika'da bulunmuyormuş. Ev emlakçıda olduğuna göre, bir süre de oraya gitmeyecek gibi duruyor.

Gittikçe güzelleşiyor. Axl'ın evi bitmeyen bir proje; tamamlanmamış tadilatlar, yapılmamış bir havuz, çevre düzenlemesi kararsızlığı, parke taşlı, sararan çimler ve yarısı yapılmış kubbeler. Emlakçı siteleri evin resimlerini ve yıkılması ya da sonradan görme kiremit rengiyle devam edilmesi yönündeki fikir ayrılıklarını gösteriyor.

Bir üst düzey emlak bloğunun yorumlarına göre, bir başka ihtilaf konusu da *ev kayıt stüdyosu.* "Ev kayıt stüdyosu" ses yalıtımının emlakçı jargonundaki tanımı ve bazı isimsiz yorumlarda bu hava geçirmez kutuyu panik odasına benzetmişler. Bunu kullanabilirim. Fincher'ı oraya tıkabilirim. Tabii önce onu oraya çekmem lazım.

Şimdi Robin Fincher'ı Meksika'ya gelmeye ikna etmem gerekiyor ama neleri sevdiğini bilmeden onu ayartamam. Arabasındaki portre fotoğraflarından yola çıkarak, IMDB'den başlıyorum. Çok az işi olmasına rağmen, komik derecede uzun bir biyografisi var. Los Angeles'a aktör olmaya gelmiş. Sonra hedeflerini küçültüp dublör olmuş, sette çalışmış ve sonra pes edip Los Angeles Polis Teşkilatı'na katılmış. Hak, hukuk uğruna polis olmadığı gün gibi ortada. Robin Fincher, onu kaldırıma tüküren Hollywood'a geri dönmek için polis olmuş.

2011 yılında *ünlü koruması* olarak gece işine girince IMDB-LAPT yayınlarına başlamış. *Sizi korurken aynı anda sizinle takılabilir,* diye övüyor kendini. Evet, bu sözün ticari haklarını almış. Son resimde o ve Teri Hatcher var.

Sandalyeme yaslanıyorum. Delilah'yı bulmakla görevli olduğunu söylemişti, California kızlarını umursarmış. Göreceğiz. Meksika'da çekilen projelere bakıyorum ama *Amazon'da Fırtına* filminin yeniden uyarlanmasından başka bir şey yok. Hayır, onun bu güzel

insanlarla *arkadaş* olma tutkusunu kullanmalıyım. Yeni bir e-posta hesabı açıyorum: *MeganiseFox@gmail.com*

Bu harika bir yem. Teri Hatcher gibi bu kadının da koruması gereken bir ailesi var. Aynı zamanda seksi de. Sony'deki bilgisayar korsanlığı olayından öğrendiğim üzere, bu insanlar imla kurallarına dikkat etmiyorlar.

> Sevgili Komser Fincher, bi anda oldu biliyorum ama methinizi arkadaşım Teri Hatcher'dan çok duydum. Brian'la caboya gitcez ve koruma istiyoruz yanımıza. Bu işi yapar mısınız emin değilim. Kulağa saçma gelçek ama bu işte en iyi sizmişsiniz. Yarın gitcez acaba orda olur musunuz? Tabii bütün yol masraflarınızı karşılıycaz. Umarım uygunsunuzdur. Xx. megan austin-green

Eğer bana Megan Fox olduğunu iddia eden biri e-posta gönderseydi çöp kutusuna yollardım. Biri benimle dalga geçiyor, derdim. Fincher bir polis. Aptal değil. Belki de öyledir çünkü anında cevap yazıyor.

> Sevgili Bayan Austin Green,
>
> VAY BE! Ben büyük bir hayranınızım. Size yardım etmekten onur duycam. Evet! Ben en iyiyim. Teri de çok iyiydi. Onun sapığını takip etmek için kişisel kaynaklarımı kullandığımı bilmesine sevindim. Etrafta çok fazla sapık var. Sizi korumaktan ve size hizmet etmekten onur duycam. Neye benzediğimi görün diye fotoğrafımı ve özgeçmişimi de ekliyorum. (Eğer ajansınıza göndermek isterseniz hayır demem! Oyuncu sendikasına üyeyim.) Yarın görüşürüz!

Vay be, haklı. LA gerçekten bir serap. Robin Fincher bir *polis memuru*. Adam silah taşıyor. Hem klasik kötü polis –ırkçı, şiddete eğilimli– hem de iyi polis –annesinin market alışverişini yapan– klişesini hepimiz biliriz. Peki bu polise ne demeli? Yeteneksiz gö-

tünü pazarlamak için Meksika'ya gidene kadar bekleyemeyip fotoğraflarını Megan Fox'a anında gönderen Angeleno'ya ne demeli?

Hayallerle ilgili bir farkındalık programına ihtiyacımız var ve bu, Los Angeles'lıların beyinlerini köreltme şekliyle ilgili bir program olabilir. *Size hizmet etmekten onur duycam.* Hayır Robin. Doğrusu *duyacağım.* Hayır Robin. Sen kimseyi koruyup hizmet etmiyorsun. Eğer etseydin, elinde dumanı tüten bir kahveyle, Delilah'nın attığı her adımı incelerdin.

Belli ki bu salak onu asla bulamayacak. Bu benim için iyi ama çok sevdiği şehir için yıkıcı bir haber. Biz Angeleno'lar korunmuyor ve hizmet almıyoruz. Şehir herkesin arkasını kollayamaz, üstelik burası çok dağınık bir yer. Fincher'ı beni içeri tıkmak için can atmasa bile öldürürdüm. Onu öldürürdüm çünkü Megan Kahrolası Fox'u hangi cehennemde olduğu sonsuza dek meçhul kalacak genç ve ölü bir kıza tercih ederek bizi hayal kırıklığına uğrattı.

-37-

SAAT sabah dokuz ama *Aşk Gemisi IV*'teki yolcular şimdiden sarhoş oldular. Quinn'lerin dört gemisi var ve şu an bizim bindiğimizi, güya bizim de yaptığımız gibi kılıç balığı avlamak için kullanıyorlar. Klasik bir *erkekler balığa çıkar, kızlar da yelkenlide manikür pedikür yapar* olayı. Elli kişiyi doyuracak kadar yemek, bira ve tekilamız var ama sadece ben, Forty, Milo ve prodüksiyondan tanımadığım, tanımak da istemediğim birkaç adam var.

Elimde oltayla, plastik sandalyeye oturuyorum, Kaptan Dave bana Love ve Forty'nin çocukluklarını anlatıyor. Kaptan Dave kır saçlı ve yaşından –kırk yedi– daha yaşlı duran bir adam. Kendi çocuğu yok. Bazı insanlar amca olmak için doğar ve bu adam da onlardan biri. Başkalarının ne içtiğine kafayı takan ve içkiyi bırakmaya çalışan bir alkolik. Hayat bazıları için zor.

İlk kez gemiden atlamalarını anlatırken bir anda başka bir konuya geçiyor. "Ama biliyorsun," diyor. "Love ve Forty'den bahsederken Milo'yu anmamak olmaz. Yani, o da hep onlarlaydı ve o zamanlar saçını görmeliydin," diyor gülerek. "Devasaydı."

"Fotoğrafları görmeliyim," diyorum. Yağcılık yapmak zor iş ama Kaptan Dave'in benim tarafımda olmasını sağlamalıyım. Bu hafta sonu için ona ihtiyacım var. Ve şansıma, sempatik biri.

"Bütün teknelerde fotoğraflar var," diyor. "Ama bu teknedekiler nerede tam bilmiyorum. Yatta daha çok var." Bir alkolsüz bira daha

açıyor ve bir yudum alıyor. "Ama evet, bu yüzden Milo'ya üçüncü ikiz dedim."

Ona bakıyorum. "Milo'ya üçüncü ikiz mi dedin?"

Geğirerek cevap veriyor. "Evet, bir içki daha ister misin?"

Kafamı sallıyorum ve suya bakıyorum. Love, Forty ve Milo'nun nasıl hep bir arada olduğuyla ilgili bir şeyler geveliyor. Bu lakap, Forty'den çıktı sanıyordum. Kaptan Dave alkolsüz birasını bitiriyor. Ayağa kalkıp geriniyor. "Tamamdır," diyor. "İşe koyulmanın zamanı geldi."

"Baş üstüne kaptan," diyorum anlamsızca. Bir fıçıyla uğraşıyor ve yardım etmeye çalışıyorum ama her zamanki gibi, *her şey tamam* diyor. Fıçının kapağını açıyor, içi ölüm ve çürümüş balık kokuyor, ağzımı kapatıyorum ve o gülüyor. "Tayfanın ilk yemi," diyor. "Merak etme, alışmıyorsun."

Sonra ıslık çalıyor ve Georgia'lı şişman bir adam olan İkinci Kaptan Kelly çanı çalıyor, sonra da Jimmy Buffett söylemeye başlıyor. Balık tutma zamanı ve Kaptan Dave yem dolu fıçıyı suya daldırıyor. Benimse tek düşünebildiğim Fincher ve bu tekneyi kullanıp tıpkı Delilah'ya yaptığım gibi, onu denizin ortasına nasıl atabileceğimi bulmak. Kesin yoldan.

Forty sarhoş oluyor ve sandalyesine zar zor oturuyor, Kaptan Dave parmaklarını ağzına götürüp ıslık çalıyor. "Hayır," diyor. "Ayıl, öyle gel."

Forty sızlanıyor ama Kaptan Dave oralı olmuyor. "Benim teknem, benim kurallarım."

İkinci Kaptan Kelly, Milo ve bana oltaları ayarlamada yardımcı olurken, Forty aşağı iniyor. Oltaları suya sallıyoruz. Milo, Buffett şarkısı mırıldanırken bana *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'nın makyözü Johanna'dan bahsediyor. Genç ve seksi bir kız ve dün gece yatmışlar, sanırım bunu gözüme sokmayı hak etti. Forty geri dönüyor ve bir olta istiyor ama Dave hayır diyor, Forty yem fıçısına davranıyor ama neredeyse içine düşüyor.

"Kaptan köşküne," diye emrediyor Kaptan Dave. "Hemen."

Forty söz dinliyor. Milo kahkaha atıyor ve ben de kafamı sallıyorum. "Kaptan biraz değişik," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Milo. Bu bence komik çünkü birkaç gün önce onu öldürmek üzereydim.

"Yani, deli gibi emir yağdırıyor."

"Evet," diyor Milo. "O kaptan. Ne isterse yapar."

"Evet ama bu Forty'nin teknesi."

Milo makarasını döndürüyor. "Hayır," diyor. "Kaptan burada sorumlu kişi. Ray burada olsa da fark etmez. Tekne sahipleri bunun daha iyi olduğunu söylüyor çünkü doğayla uğraşırken, her şeyden önce buna saygı duyan birine ihtiyacın vardır."

"Ya," diyorum. *Tekne insanları.* Fincher'ı düşünürken, bir kılıç balığının oltama vurmasını umursar gibi davranıyorum. Bugün ilerleyen saatlerde gelecek. Planım basit: Yanaştığımızda Kaptan Dave'den anahtarları alacağım. Fincher'la, Axl Rose'un evinde buluşacağım. Onu bayıltacağım. Onu tekneye atıp açığa süreceğim ve buraya atacağım. Sonra, Love'ın yanına gideceğim balık takoları yiyeceğim ve margarita içip dans edeceğim.

Milo'nun oltası titriyor. Oltayı çekmesi için Kelly'ye veriyor çünkü bunu tek başına yapamayacak kadar güçsüz. Kelly balığı çektikten sonra oltayı geri veriyor ki Milo tek başına yakalamış gibi görünsün.

Kaptan Dave geliyor ve karaya dönmemiz gerektiğini söylüyor çünkü korsanlarla başımız beladaymış.

Ve o anda *kızlar teknesi* bize doğru geliyor, korsan gibi giyinmişler ve bize su tabancalarıyla ateş ediyorlar. Sarhoşlar ve ciyak ciyak bağırıyorlar. Kaptan Dave çapayı indiriyor ve gülüyor. Love suya atlıyor.

"Hadi!" diyor. "Su çok güzel!"

Evet öyle ama bu insanların hiçbiri benim tatile gelmediğimin farkında değil. Satın aldığım kullan at telefonu çıkarıp Axl Rose'un evini satmaya çalışan komisyoncuları aramalıyım. On iki tanesinden biri evin anahtarlarının nerede olduğunu biliyordur herhalde.

Herkes yüzerken ben izin isteyip kamaraya iniyorum ve konuşmamı hazırlıyorum. Kendimi ünlü emlak simsarı Nick Ledger olarak tanıtacağım. Onu kötü televizyon programlarında gördüm ve sesini taklit edebiliyorum, bin sigara içmiş gibi ağır bir Bronx

aksanı var. Onlara *iki lanet gün boyunca bu kum çukurunda olacağımı* söyleyeceğim ve Axl'ın evine gittiğimdeyse *kahrolası anahtarlarını bulamadığımı çünkü siz güneş çarpmış götoşlar bunu unutmuşsunuz* diyeceğim.

Emlakçılık hakkında çok program izledim. Birbirilerine nasıl lakap taktıklarını ve sürekli küfür ettiklerini biliyorum. Her iş için ayrı telefon kullandıklarını biliyorum. Anahtar ifadeleri çalıştım: *Çok ünlü, siktir git, para, on katı, müşteri, kim olduğunu biliyorum, kimden bahsettiğimi biliyor musun? O kadın senin karının dildo koleksiyonundan daha esrarengiz ve senin karından bile daha sidikli. Bu sokuk tapınağın önünde anahtarsız dikiliyorum.*

İlk emlakçıyı arıyorum, kadın sürtük ve aptal birine benziyor, sanki Nick Ledger'la yatar gibi bir havası var ama defolup gitmemi söylüyor. Koca kulaklı ve hayatı boyunca itilip kakılmış gibi konuşan bir adamı arıyorum, listede beni bulamadığını çekime gelip gelmediğimi soruyor. Daha yaşlı bir kadını arıyorum, büyük ihtimalle işe *Amerikan Güzeli*'ni izleyip bu işe girmiş. New York aksanı da var, Long Island'lı gibi konuşuyor, bana *hayatım anahtarlar kıçımda, sıkıyorsa gel de al,* diyor.

Suratıma kapatıyor. Homurdanıyorum. Nick Ledger tam bir dangalak, daha ılımlı sevecen birini taklit etmeliydim ama lüks emlak işinde öyle insanlar yok, en azından televizyondakilerin arasında yok.

İşe yaramıyor, ben de emlak rehberine giriyorum ve resmi olmayan aracılara, yüzünü gösterecek cesareti olmayan salaklara bakıyorum. William Papova diye birini buluyorum ama önyargı geliştirmeden birisini aramak çok daha zormuş.

Telefonu açarken düşürüyor, *aptal telefon,* ve sesi kaba: "Kimsiniz?"

"Nick Kahrolası Ledger," diyorum.

"Televizyondaki mi?" diye soruyor. EVET. "Yıldız emlakçı?"

"Pardon, işimle ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, hayır, hayır," diyor. "Sizi tanıyorum, o kadar."

"Tamam, dinle, numaranı Sonja denen kızdan aldım."

Ben Sonja diye birini tanımıyorum ama Cabo'daki emlakçılar galiba tanıyor.

"Sonja," diyor. "Tamam."

"Yirmi dört saatliğine buraya geldim ve ekibimi Axl'ın evine gönderdim, Axl'ın anahtarına ihtiyacım var."

"Programınız için mi?"

"Uzatma, soruma cevap ver."

Beni bir dakika bekletiyor ve telefona nefes nefese geri dönüyor. "Sana anahtarı getirebilirim, dışarıdaki duşa bırakırım ama bana kazık atıp Caldwell'dekilere söyleme, onlarla iyi geçinmeye çalışıyorum."

"Anlaştık," diyorum. "Bahçe kapısını açık bırakmayı unutma yeter."

Görüşürüz deyip telefonu kapatıyorum, güverteye çıkıyorum ve tişörtümü yırtıyorum. *Yıldız emlakçı.* Telefonları koltuğun cebine koyuyorum ve Love'ın yaptığı gibi suya atlıyorum. Suyun altında gözlerimi açıyorum ve California Körfezi'nde Delilah'yı arıyorum.

Fakat bu çok saçma çünkü onu Pasifik'e bırakmıştım.

Su çok güzel ama durum sinir bozucu. Hâlâ Kaptan Dave'in anahtarlarını almadım. Onları kemerinde tutuyor ve aletine de bağlı olabilir, bunu yapabilecek bir adam. Anahtarlar elimde olsa iyi olurdu. Onları nasıl alacağımı bilmiyorum ama alacağım. Bu demek oluyor ki, lanet Kaptan Dave'i biraz daha yakından tanımalıyım. Bu dünyanın sonu değil ama küçük sohbetlerden gına geldi. Biraz ***kestirmek*** için Love'ın Meksika köşküne dönüyoruz. Love koşuya çıkmak yerine onunla kalmam için beni ikna etmeye çalışıyor. "Gitmene gerek yok," diyor. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum sabırsızca. "Ama bana kendimi iyi hissettiriyor, artık alışkanlık oldu."

"Belki ben de seninle gelirim," diyor ve sırtüstü devriliyor. Yuvarlak, cennet gibi yatağımızın tam ortasında uzanıyor. Sarhoş ve çok güzel, bu ev de sarhoş ve güzel görünüyor, duvarlara rasgele asılmış mercan bloklarıyla Pantry gibi büyük ve kıvrımlı.

Telefondan saati kontrol ediyorum. Fincher gelene kadar bir saatim var ama Love beni istiyor, soyunuyorum ve işe koyuluyorum. Sözcüklerini yuvarlayarak söylerken bile çok iyi ve kendimi yenilenmiş hissediyorum. Buna ihtiyacım vardı. Duş alıyorum. Koşu kıyafetlerimi giyiyorum –Meksika'da üstsüzüm tabii– aşağı iniyorum. Kâhya Cathy beni ürkütüyor. "Koşuya mı çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum

"Evian mı Fiji mi?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "İkisi birden, ağırlık gibi kullanırım."

Bana iki şişe getiriyor, teşekkür ediyorum ve o da başıyla onaylıyor.

"Bir şey daha var," diyorum. "Tekneyle açılmak istiyordum da..."

Bana su getiren kadın birden değişiyor. "Kaptan Dave ya da ikinci kaptanlar hariç kimse tekneleri kullanamaz," diyor. Yumuşuyor. "Ama nereye gitmek istersen seni götürürler."

Şansıma sokayım. Başımla onaylıyorum ve Kaptan Dave'in numarasını alıyorum –eskiden insanları bir şey yapmak istediğimde ikna edebilirdim– dışarıda kelimenin tam anlamıyla çetin bir savaş devam ediyor. Hava çok sıcak, *yokuş yukarı* Axl Rose'un evine kadar koşuyorum ve nefesim kesiliyor. Burası Palm Springs'in düz, merhametli arazisine benzemiyor. Daha eve varmadım bile ama iki şişe su da bitti. Çirkin devasa bir evin önünde duruyorum, nefesimi toplamak için ağaca dayanıyorum. Her yerde beton, matkaplar ve bitmemiş işler var. Çocukken damperli kamyonları, çimento arabalarını severdim ama şimdi beni sinir ediyorlar. Baştan mı başlıyorlar yoksa yeniden dekore mi ediyorlar anlayamıyorum. Zengin beyazlar bana bazen, sürekli yara kabuklarını koparan çocukları hatırlatıyorlar.

Ağzımı siliyorum ve devam ediyorum. Kasıklarım yanıyor ve gözkapaklarım seğiriyor ama varıyorum ve bahçe kapısı açık – teşekkürler, William Papova. Axl Rose'un evi bir anıt mezar gibi, birkaç senedir satılık olduğu kesin. Burada bir savaş yaşanmış sanki. Ön bahçenin tam ortasında aptal bir kaktüs var. Sanırım aptal bir iç mimar son anda böyle bir önlem almış gibi, sanki kaktüs

alıcıların evin bitmemiş tadilatını görmesini engelleyebilirmiş gibi. Evin etrafından yürüyorum ve dışında duş olan bir misafir evi buluyorum. Duşta bir şişe şampuan, ağzına kadar dolu bir küllük ve bir deri çanta buluyorum, tabii emlakçılar da insan. Bu tuhaf evde yıkanan, yüz sigara içen, sevişen ve sızlanan satıcıların hüsranını hissedebiliyorum.

Ön kapıya doğru koşuyorum, kapıyı açıyorum ve bu tıpkı tiyatroda ışıkların sönmesi gibi. Her şey başlıyor.

Evin mermer bir zemini ve yüksek bir tavanı var ama La Groceria gibi özgün değil, bunu Bay ve Bayan Orta Amerika'ya satmaya çalıştıklarını anlıyorsun fakat bu mantıksız çünkü genel olarak Bay ve Bayan Orta Amerika, Cabo'da bir evi karşılayamaz. Mutfağa gidip dolaptan bir şişe su kapıyorum. Sonra bel çantamdan telefonumu çıkarıp Fincher'a bir e-posta atıyorum.

> Hey Robin, seni bekliyoruz. Bahçe kapısını senin için açık bıraktım. Biz tatlış bebeklerle alt kattayız. Geldiğinde bize katıl xoxo Meg.

Megan Fox kendine *Meg* diyor mu bilemiyorum ama samimiyet Robin'in hoşuna gidecektir. Ve şimdi de gerçek eğlence zamanı. Tekneden aldığım misinayı tuzak ipi yapmak için merdivene çekiyorum ve ağda bantlarıyla tutturuyorum; Love kayboldukların anlamayacaktır. Sonra mutfağa dönüyorum, iki su şişesinin içine birkaç tane Percocet eziyorum ve boş bir buz kovasının içine, yanında tarihi geçmiş gofretlerle beraber koyuyorum. Sonra döner merdivenlerden aşağı iniyorum ve evet, panik odası/ev kayıt stüdyosuna geçiyorum. Burası, içinde iki deri koltuk olan, ses geçirmez bir kutu.

William Papova'nın bana bıraktığı anahtarlıkta bir anahtar daha var ve kapının kilidine uyuyor. *Evet,* dışarıdan kilitleniyor çünkü bazen Les Paul gitarları, Grammy ödüllerini ve kayıt aletlerini kilit altında tutmak gerekir.

Kovayı içeri getirip yere bırakıyorum. Mikrofonu alıyorum ve vuruyorum, büyük kırmızı düğmeye basıyorum ve tekrar vuruyorum, çalışıyor. Son olarak sandalyelerden birini stüdyonun

hemen dışına sürüklüyorum ve Fincher'ı beklemeye başlıyorum. Ve şaşırtmıyor. On beş dakika sonra çantasını ön kapıya bıraktığını duyuyorum.

"*Hola*!" diye bağırıyor. Ön kapı kapanıyor. Tekrar sesleniyor.

"*Hola*!" *Dangalak*. Sırtımı duvara dayadım, son basamağın yanında bekliyorum. "Merhaba?" diyor. Bu herif berbat bir oyuncu. Oyunculuk eğitimi kitaplarını okuyan herkes bilir ki iyi oyuncular *yönlendirmeleri takip* ederler ama bu angut etmiyor. Bir hışırtı duyuyorum, sanırım telefonunu alıyor ve ona aşağıya gelmesini söylediğim son e-postayı okuyor. Haklıyım.

"Haa," diyor. Mermer antreyi geçiyor, bodrum kapısını arıyor. Kokusunu alabiliyorum, saç spreyi ve güneş kremi kokuyor. Sesleniyor. "Tak, tak. Evde kimse var mı?"

Sesimi inceltiyorum. "Aşağıdayız!"

İnsan olmanın en temel şeylerinden biri. Birinin merdivenlerden düşmesini izlemek komik gelir, özellikle de düşen Fincher gibi bir dangalaksa. Yerde çuval gibi yatıyor, onu ses yalıtımlı stüdyoya sürüklerken gülmekten kendimi alamıyorum.

Ona bir saniyeliğine bakıyorum ve ne kadar savunmasız olduğunu görünce gülmeyi bırakıyorum. Gömleğinde ananaslar ve palmiye ağaçları var. Kısa şort ile sandalet giymiş ve sanırım saçını boyamış. Çöp gibi bacakları var. Daha fazla bacak çalışması lazım. Yani lazımdı, artık çok geç.

Kaptan Dave'i arıyorum.

"Hey!" diyor. "Ben Kaptan Dave."

Neşeli ve saygılı bir şekilde, "Selam, Kaptan Dave!" diyorum. "Ben, Joe Goldberg. Love'ın erkek arkadaşı."

"Selam çaylak," diyor. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şey," diyorum. "Küçük bir sorunum var. Bir arkadaşımla karşılaştım ve kendisi zil zurna sarhoş. Sızmış. Love da ondan pek hoşlanmıyor. Her neyse, acaba bu gece için teknede kalabilir mi?"

"Ya," diyor ciddi bir tonda. "Üzgünüm ama olmaz."

Yalandan gülüyorum. "Tekneyi *kullanabilir mi*, diye sormadım," diyorum. "Sadece Brian'ı oraya yatırmak için anahtarlara ihtiyacım var."

"Ne demek istediğini anlıyorum reis ama cevabım yine de hayır."

Bir barda olduğunu anlayabiliyorum. Sürekli şişenin yanında olmak isteyen onun gibi alkoliklerden nefret ediyorum. Bu tipleri iyi bilirim. Eminim, sırf ayık olduğunu kanıtlamak için her gün o bara gidiyordur. "Dave," diyorum. "Benimle işbirliği yapmanı istiyorum. Arkadaşım baygın, otel anahtarını kaybetmiş ve otelin adını bile hatırlamıyor."

"Love eminim onun La Groceria'da kalmasına izin verecektir," diyor.

"Love ondan nefret ediyor," diyorum. "Yani bu bir seçenek değil."

"O halde arkadaşına bir otel odası bulman gerekecek," diyor. "Cath sana bir otel önerebilir."

"Kaptan Dave," diye diretiyorum. "Sadece bir gece için konuşuyoruz."

İç çekiyor. "Eski karım bir keresinde at arabasından düşmüştü ve bana 'Dave, sadece bir kadeh içtim,' demişti." Tekrar iç çekiyor. "Kural kuraldır Joe, iyi şanslar."

Yüzüme kapatıyor. Lanet olsun. Alkolsüz birası ve kuralları bana dayatma arzusu, sanki her gün orada oturup bir bira istemiyormuş gibi her şeyi aynı şekilde *Tanrı*'ya havale edişiyle lanet bir isimsiz alkolikler kölesi.

Paranın güç olduğunu sanıyordum. Tanrı'nın unuttuğu bu dünyada işlerin böyle yürümesi gerekir, değil mi? Kaptan Dave dediklerimi sırf Love beni seviyor diye mi yapıyor? Volta atıyorum. Tekne tutacak param yok ve Fincher'ı burada bırakamam. Dersimi aldım: Ortalığı temizle, cesetten kurtul. *Bir polisin cesedi* şöyle dursun, içi çiş dolu kahve kupasını bile ortalıkta bırakmayacaksın. Şimdi ne bok yiyeceğim?

Kahrolası Dave. *Evet efendim,* demeliydi, Cath haksız çıkmalıydı ve ben bir taksi çağırmalı, bir tekerlekli sandalye ayarlamalı ve marinaya gidip Dave'den anahtarları almalıydım. Bir B planı yapmadığıma inanamıyorum. Elimde ses geçirmez bir kutunun içinde uykusunda altına işeyen doksan kiloluk başarısız bir oyuncu var.

Love mesaj atıyor: *Merhaba? :(*

Eve dönerken bileğimi burktum. En azından bahanem oldu. Tylenol aldım ki bu yüzden içki içmiyorum, topallıyorum ve kendimde değilim. Darmadağın olmama rağmen, Love onunla Ofis'e gitmemde ısrar ediyor. Hayır cevabını kabul etmiyor. Ofis gerçek ötesi bir yer, kumsalda bir bar. Uzun bir masada oturuyoruz. Bir tsunami bizi her an alıp götürebilir ve Love bana rahatlamamı söylüyor.

"Burası Meksika," diyor. "Kafan kesilebilir, kaçırılabilirsin, vurulabilirsin, soyulabilirsin hatta girdaba kapılabilirsin ama Joe, *tsunami* nereden çıktı?" Gülüyor. "Sanmıyorum ama hayal gücüne hayran oldum."

İşte benim küçük karanlık kızım. Delilah'yı seve seve ve bütünüyle alıp götüren Pasifik'e bakıyorum. Durumu bilmese bile bana yardımcı oluyor. Meksika dünyanın cinayet başkenti, sığ mezarların ve ölü bedenlerin yurdu. Okyanusun ağzına sıçayım. Senin de ağzına sıçayım Kaptan Dave. Bir tekneye ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan bir kürek.

-38-

OFİS'TE sarhoş oldu Love. Yatakta yanına, bileğimin daha iyi olduğunu ve yürüyüşe çıktığımı anlatan bir not bırakıyorum. Sabah 04.42'de dışarı çıktığımı ve inşaat halindeki binada durduğumu anlamasına imkân yok. Henüz işçiler bile gelmedi. Arsanın etrafında dolaşıyorum, çivilere, tahta kalaslara, mermer levhalara ve çimento mikserlerine bakıyorum. Arka tarafa geçiyorum ve sonsuz derinlikte bir havuz yaptıklarını görüyorum. Güzel fikir, Fincher *sonsuzlukta* yatıyor.

Oysa şimdi Axl Rose'un evindeyim, daha iyisini yapmam gerektiğini biliyorum. Bu rock'n'roll. Zaman donuyor ve dışarıdaki birçok insanda buranın anahtarları var. Fincher burada kalmak zorunda. Mahalle boyunca onu sürükleyerek götüremem. Evet, burası *Meksika* ama Meksika'nın da LA'den pek farkı yok. Her yeri aynı değil. Burası, birinin kafasını rahat rahat kesip komşunun havuzuna atabileceğiniz bir yer değil. Göze çarpmamalıyım. Bugün bu şerefsiz yüzünden çok terleyeceğim ama önce ona bir ders vermeliyim. Spor çantasını karıştırıyorum. İçindekiler onu öldürmek için yeterli. *Portre fotoğraflar, iki kiloluk ağırlıklar*, prezervatifler, Jimmy Buffett tişörtleri (etiketleri üstünde) ve slip mayo getirmiş. Buraya *iş* için geldiğinin farkında değil mi? Ama bu işin kötü kısmı bile değil. İşin kötü kısmı, Robin Fincher'ın tanıştığı ünlülerle ilgili dizin kartlı ajanda tutuyor olması. Ciddiyim. Bunu Staples

mağazasından almış ve onu izin gününde sırada beklerken hayal edebiliyorum. Ajanda ünlülerin ev adresleriyle dolu. Los Angeles'a geri döndüğümde eğer istersem *Cruise, Tom* veya yeni ikinci benliğim *Fox, Megan'ı* ziyaret edebilirim. Fakat yine bu işin kötü kısmı bile değil. İşler bir dizin kartının arkasını çevirdiğimde gerçekten kötüleşiyor.

Fincher belli ki bu işe on yıl önce teşkilata katıldığında başlamış çünkü bazı yazılarında tarih de var: *Pattinson, Robert. Ona* Aşkın Büyüsü *filmini çok beğendiğimi ve Reese'le birbirleri için yaratıldıklarını söyledim. İşinin erbabı, saygıdeğer birine benziyor ve sandığımdan çok daha İngiliz. Ajansa ona bir örnek film makarası göndermesini söyle.*

Evet, Fincher tanıştığı ünlüleri görev bilinciyle kataloglamış ve onlara hizmet edip onları korumak yerine bununla uğraşmış. Taktiği basit. Ünlülerle konuşmak için onları çeviriyor ve onlara yağcılık yapıyor. Bazı notlar kendisiyle ilgili: *Piven, J. Kırmızı ışıkta geçtiği için durdurdum. Arkadaş canlısı, neşeli. Onun hödük olduğunu söylüyorlar ama bana karşı iyiydi. İçten gibiydi. Öbür hafta menajerini aramamı söyledi. Bende bir ışık görmüş, yeni fotoğraflara ihtiyacım olduğunu söyledi.*

Bazı notlarsa üzücü: *Aniston, Jennifer. Mahalledeki soygunları haber verdiğim için teşekkür etti. Bana bol su iç dedi. Çok tatlı.*

Bazıları düpedüz rahatsız edici, mesela *Adams, Amy'ye* birisinin sokağın başındaki komşusunun köpeğini ezdiğini söylemiş.

Aşağı yukarı bir fikir edinmişsinizdir. Robin Fincher, yani California'nın insanlarını koruduğunu iddia eden adam, aslında onuncu seviyeden bir ünlü sapığı. Mikrofonu açıyorum.

"Hey," diyorum. "Uyan."

İstediğimde sesim yüksek çıkıyor. Fincher yerde yuvarlanıp kalkıyor ve gözlerini kırpıştırıyor. Beni görünce cama hücum ediyor. Geri sekiyor, sonra cama omuz atmaya yılmadan devam ediyor. Ben de bacaklarımı uzatıp onu görmezden geliyorum ve ajandaya bakmaya devam ediyorum. Geri zekâlı kırılmaz camı kırmaya o kadar odaklanmış ki zulasını ele geçirdiğimi fark etmiyor bile. Nihayet yorulup dizlerinin üstüne çökünce, mikrofonu tekrar açıyorum.

"Otur," diyorum. "Mikrofonu alıp öyle otur."

Mikrofonu alıyor ama dersini almıyor. Bana bağırmaya başlıyor. *Ben polisim*, sanki bilmiyorum; *ben Amerikalıyım*, sanki ben değilim; *seni parmaklıkların arkasına tıkacağım*, sanki bunu yapabilecek pozisyondaymış gibi.

"Beni dinle," diyorum. "İşleri yoluna koymak için hâlâ vaktin var."

Burun delikleri genişliyor. "Meg nerede?"

Yok artık. Buna cevap bile vermiyorum, çok acınası. Ajandasından bir kart alıyorum. "Sana bir soru soracağım."

"Burada olması gerekiyordu," diyor, beni dinlemiyor.

"Fincher," diye araya giriyorum. "Megan Fox bendim."

Tekrar cama saldırıyor ve işini bitirmesini bekliyorum, yumrukluyor, tekmeler atıyor. Sakinleşiyor ve bu sefer de çığlık atıyor. Şimdilik bitirdiğini farz edip devam ediyorum. "Dediğim gibi, doğruyu söyleyerek işleri yoluna koyabilirsin. Çok basit. Sadece bazı tercihlerini açıklamanı istiyorum."

Bana kırmızı ışıkta geçtiğim için ceza yazdığında, Robin Fincher bana defalarca kırmızı ışıkta geçmeyi *tercih* ettiğimi hatırlatmıştı. Haklı. Bunu tercih ettim. Fakat şimdi onun da oldukça yanlış tercihler yaptığını görüyorum.

Ajandanın sayfalarını çeviriyorum, *Heigl, Katherine*'de duruyorum. Kartı alıyorum, ters çeviriyorum ve Los Felliz'deki bir restoranda karşılaştıklarını görüyorum. Ona dışarıda birkaç hayranının olduğunu ve arka kapıdan çıkmanın daha akıllıca olacağını söylemiş. Robin onun *güzel, değerbilir* biri olduğunu, onunla bir *selfie* çektiğini yazmış ve Instagram'dan da takipleşeceklermiş. Mikrofonu alıyorum. "Katherine Heigl seni Instagram'dan takip ediyor mu?"

Fincher ajandaya bakıyor. "Bırak onu." Gözleri alev almış küçük boncuklara benziyor. "O polis işi."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Çünkü özellikle ünlülerin hayali suçlarını önlemek için bir birim kurulmadıysa, bu bana kişisel iş gibi geldi."

"Ona bakmaya hakkın yok." Gülüyorum. O gülmüyor. "Birçok insanı gözlüyorum, tek dosyam o değil."

"Bundan eminim," diyorum. "Her neyse, seni Instagram'dan takip etti mi?"

"Çok kibardı," diyerek kıvırmaya çalışıyor. "Dinle seni pislik herif, büyük bir hata yapıyorsun."

"Robin. Bu yüzden hapse girebilirsin, biliyor musun?"

"Bırak onu."

"Senin derdin ne?" diye soruyorum. "Bunu neden *uçakta* yanında getirdin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Artık ilgilendirir. Duyarlı bir vatandaş olarak, bütün hemşerilerimi korumak benim hakkım. Bu bir ihlal."

"Ne istiyorsun?" diyor. "Sadece onu bırak ve bana ne istediğini söyle."

"Ne mi istiyorum?"

"Ne istersen. Bu delilik. Beni buradan çıkarmalısın."

Bunu yapmayacağımı anlaması lazım, onu görmezden geliyorum ve ajandayı karıştırmaya devam ediyorum, Tanrı'ya kendim olduğum için şükrediyorum. Onun gibi bir ruh hastası değilim, özendiğim hayali arkadaşlarım yok ve burnumu olmadık yerlere sokmuyorum. Bu ajandanın sahibi olan kişi ne kadar rezil bir varlık.

"Fincher," diyorum. "Bu şeyin içine tanıdıklarının isimlerini ve numaralarını yazman gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

"Siktir git."

Kafamı iki yana sallıyorum. Doğruyu söylediğinizde hep böyle tepki verirler. Bir balığın daireler çizdikten sonra yemi ısırması gibi. Robin dağılıyor. Tırnaklarını yiyor. Bu ajanda onun sidik dolu kahve kupası, onun hatası ve benimkinden çok daha kötü. Onun çiş dolu kahve kupasında DNA yok ama çok daha fazla şey, onun sapık kişiliğini, duygusal çekirdeğini açığa vuruyor. Justin Timberlake'e cevap alacağını umarak mektup yazan on üç yaşındaki bir kızdan farkı yok. Fincher'ın ajandası sokuk bir umut sandığı.

"Robin," diyorum. "Eddie Murphy, onu egzozuna muz tıkamışlar diye çevirmeni komik bulmayarak büyük bir hata mı yaptı?"

Robin kızarıyor. "Yeter."

Kafamı iki sallıyorum. "*Sosyete Polisi* filmi çok eskilerde kaldı ve o da muhtemelen meşgul bir adamdır, bunun farkındasın değil mi? Büyük ihtimalle bir yerlere yetişmesi gerekiyordu. Sence oyuncu olmayı hayal eden biri için iyi bir tercih mi bu? Gerçekten seni *komik* bulacağını düşündün mü?"

"Yeter," diyor. Yumruklarını sıkıyor ve silah taşımaya alıştığını görebiliyorum.

"Biliyorsun, şu an *Delilah*'yı arıyor olman gerekiyor," diye hatırlatıyorum. "Bana onu bulacağına yemin etmiştin ama sen üç gün sonra utanmadan Cabo'ya geldin. İkimiz de biliyoruz ki beni, *sette olduğum* için takip ettin." Gülüyorum. "Açıkçası beni biraz korkuttun. Kötü polis tavrın, beni araştırman, tehdit etmen ve kulaklığımı çalman."

"Sanki sen onları başkasından çalmadın," diyor, gözleri alev alev.

"Tabii ki çaldım," diyorum. Sanki bir şey bulmuş ve kazanmış gibi sırıtıyor. "Ama fark edemediğin şey, onları Henderson'dan, onu öldürürken çalmış olmam."

Fincher morarmaya başlıyor. "Seni hasta pislik."

İç çekiyorum. "Bana bunu diyen adam ünlülerin adreslerinin yazdığı bir ajanda taşıyor. Bu yanlış ellere geçse ne olur biliyor musun? Yani, tabii burada olup sonuçlarına katlanmak zorunda kalmayacağını söylemiyorum."

Ayağa kalkıp buz kovasını cama fırlatıyor. Şişeleri bir bir fırlatıyor. Dizlerinin üstüne çöküyor ama onu öldüreceğim için ağlamıyor. Ah, elbette, bir kafeste kilitli ve ölmek üzere olduğu için öyle sanıyorsunuz ama Robin Fincher o ajandanın gerçek olmasını canı gönülden istediği için ağlıyor. Bu insanlarla arkadaş olmak istemişti. Katherine Heigl'ın onu Instagram'dan takip etmesini istemişti, kartın arkasına yıldız işaretli bir not bile almış, *–arkadaşları ona Katie diyor–* bunların hiçbiri gerçek olmayacağı için ağlıyor.

Katie Heigl'la hiçbir zaman arkadaş olamayacak. Üniformasıyla davetsiz katıldığı bütün kırmızı halı etkinliklerine rağmen, *–Oblivion* galasında Tom Cruise'la çekildiği fotoğrafı ve arkada onu öldürecek gibi bakan korumaları görmeniz lazım– Fincher

birçok insanla tanışmış. Ama o kadar. İmzalı bir fotoğrafla sohbet edemez, bir grup fotoğrafıyla yemeğe çıkamazsınız; Julia Roberts, Chateau'daki asansörde sorun olduğunu söylemene ne kadar minnettar olsa da *–saçmalık–* kapısını kapatıp kilitleyecek çünkü seni tanımıyor Robin Fincher.

Onu yalnız bırakmamı istiyor ama işimiz daha bitmedi. "Hadi ama," diyorum. "Ajanda epeyce kalın. Yani, *Efron, Zac'e* bile gelmedik."

"Yeter," diyor. "Ciddiyim."

"Hayır. Bu tercihlerinin sonuna kadar gideceğiz. Benim karşıdan karşıya geçerken yaptığım yanlış tercihi kabul ettiğim gibi. Evet, otorite sorunum var. İtiraf ediyorum, *yeşil ışığın* yanmasını beklemeliydim Robin. Ben bir serseri olabilirim. Ben küçük, lanet bir New York'luyum, bu konuda haklıydın ama sorumluluğumu kabullendim."

Ağlıyor. "Lütfen gitmeme izin ver, lütfen, lütfen."

Crawford, Cindy'yi ters çeviriyorum. Cama yumruk atıyor. "Yeter!"

"Vay canına. Gerçekten seninle flört ettiğini mi düşündün? Bilemiyorum Robin. Ceza makbuzundan yırtmaya çalışıyor olabilir."

"Yeter artık."

"Senin hikâyelerinin güzel tarafı da bu," diyorum. "Gerçekte kim olduğunu bile anlamıyorsun Robin. Sen bir polis memurusun."

"Siktir git."

"Bir kanun adamısın."

"Siktir git."

Ajandayı işaret ederek, "Bu insanlar da benim gibi," diyorum.

"Hepimiz ceza makbuzundan yırtmaya çalışıyoruz. Anlıyor musun?"

Tükürüyor. Onu işaret ediyorum. "Sen polissin," diyorum. Kendimi işaret ediyorum. "Ben vatandaşım." Tom Cruise da Jennifer Aniston da benim gibi vatandaş diye tekrarlıyorum. Çığlık atıyor, maymun gibi titriyor ama vazgeçmiyorum. "Hayır, hayır, hayır," diyorum. "Sen polis olmayı seçtin ve hem polis hem oyuncu değilsin, çünkü polis oyuncu *olamayacağını* içten içe biliyorsun, yoksa buna çabalardın Robin. Derslere giderdin, *hayatını* hayaline adar-

dın ama hayır. Beceremeyeceğini biliyordun. Bu hayat böyle, seni beyinsiz. Sen aynı anda bir şey ve başka bir şey olamazsın."

"Bilmiyorsun," diye mırıldanıyor. "*Felekten Bir Gece*'deki Çinli adam bu işe girmeden önce *doktordu*."

Kendini başarılı bir komedi oyuncusuyla kıyaslayan bu zavallı adama bakıyorum. Kendinden bu kadar az farkında olması beni öldürecek.

"Fincher," diyorum. "Ken Jeong yetenekli, sen değilsin."

"Siktir git."

"Bu yüzden Ken Jeong işe eski usulle girdi, dürüst bir şekilde," diye açıklıyorum. "Doktorluğu oyuncu olmak için bıraktı. Sen polissin. Buradaki insanların hepsinin yeteneği var. Senin yok."

Tekrar ağlayacak gibi oluyor. Rozetini kullanıp ünlüleri rahatsız etmesi yanlış ve Cabo'ya, Megan Fox'la buluşmaya gelmek için gerçek işini bırakması düpedüz iğrençlik. Bu pisliğe üzülmüyorum. Bir işe girersin ve o işi yaparsın. Bu kadar. Nokta.

Cama vuruyor ve dudaklarından mızmız yalvarışlar dökülüyor. "Çıkar beni buradan! Bu yaptığın yanlış. Sen hastasın, çıkmak istiyorum, hemen çıkmak istiyorum."

"Bunu yapamam," diyorum. "Sen kötü bir polissin. Bütün ünlülerin nerede olduğunu biliyorsun ama Delilah'yı bulmaya çalışmadın."

Bana bakıyor. "Seni hasta pislik," diyor. "Bu yanına kalmayacak."

"Tabii ki yanıma kalacak," diyorum. "Daha iyi bir polis olsaydın bunu çoktan anlardın."

Tekme atıyor ve düşüyor. Hâlâ tişörtünü düzeltiyor, hâlâ nasıl göründüğünü düşünüyor, hâlâ görünüşün önemli olduğunu sanıyor. Aptal Angeleno'lar. Biraz gülmem lazım, bir ara vermeliyim. Arkama yaslanıyorum, ajandayı karıştırıyorum ve *Efron, Zac*'e geliyorum. Gülüyorum. Cama vuruyor.

"Tamam Robin," diye başlıyorum. *Robin, Polis Memuru* olmayan. "Arka tekeri inik diye Zac Efron'u ne zaman çevirdin? Gerçekten çok benzediğinizi düşündüğünü ve baba oğlu oynayabileceğinizi söylemek için mi yaptın bunu?"

Bu sefer tepki vermiyor. Küfürler savurmuyor. Sanırım başka bir

ünlüyle başlamalıydım: Belki *Bilinmiyor, Rihanna* (kemer takmama) veya *Nicholson, Jack* (bozuk far). O zaman, Robin Fincher'ın ünlü sapıklığıyla ilgili daha fazla detay öğrenebilirdim. Ama öğrenemeyeceğim çok şey var çünkü Robin Fincher bana çok sinirli, yakından tanımak istediği ünlülerin kayıtlarını tutan adam, kendine o kadar kızgın ki bir boğaya benziyor. Bir zombiye benziyor. Gözleri parlarken beyninin buharlaştığını görebiliyorsunuz. Teni kıpkırmızı. Beyni çoktan yanmış bir Amerikan futbolcusu gibi kafasıyla cama dalıyor. Duvara doğru sekiyor ve cansız halde düşüyor.

Peyzaj tasarımında yetenekli olduğum ortaya çıkıyor. Bir gün, Love ve benim kendimize ait bir evimiz olduğunda, bahçeyle ben ilgileneceğim. Tabii ki işin çoğunu işçiler yapacak ve belki bir profesyonel tasarımcıyla çalışırız ama son söz bende olacak. Bu işte iyiyim, neyin nerede olması gerektiğini biliyorum. New York'ta kalsaydım bunu bilemeyecektim. Parka gittiğinizde bir ağacın yerini değiştiremiyorsunuz. Betonların arasında yaşarken doğayı elinize alamıyorsunuz. Ama bugün iyi iş çıkardım. O lanet kaktüsü ait olmadığı yerden söktüm ve Zen bahçesine koydum. Bir çukur kazdım. Derine indim. Terledim. Bunu sevdim. Çalışmayı özlemişim. Ve Fincher'a bir çukur kazarken, Beck için kazdığım sırada hissettiklerimi hissetmiyorum. Fincher benim kalbimi kırmadı. O sadece kötü bir polisti.

İşimi bitiriyorum ve içeri, panik odasının serin havasına dönüyorum. Fincher'ın bedenini dışarı sürüklüyorum, çukura atıyorum ve bu sırada çok terliyorum. Onu ve ajandasını gömüyorum. İkisini de derine gömüyorum, Beck'ten daha derine. İşin komik tarafı, kaktüsü Fincher ve ajandasının üstüne dikiyorum. Kaktüs buraya ait. Buraya bütünlük getiriyor, yeşili ortaya çıkartıyor, kahverengiyi azaltıyor. Bahçe için uygun boyutta ve yakında başka kaktüsler de var, böylece yalnız ve aptal görünmüyor. Önde durduğu gibi durmuyor.

Su içiyorum ve bahçenin etrafına bakıyorum, kaktüsün dolgun kollarını, gururlu ve kendinden emin duruşunu seviyorum. Yemin

ederim o şey bana gülümsüyor. Sanırım onu evine getirdiğimi biliyor. Son kez bakıyor ve dönüp gidiyorum. Yapacak çok işim var. Fincher'ın kendini öldürürken yaptığı dağınıklığı temizlemeliyim. Love'ın yanına dönmeliyim ve koşudan dönen adam taklidi yapmalıyım. Bunları yapacağım, yakında yapacağım ama bence kendime zaman ayırmalı ve yaptığımı kutlamalıyım.

Bence LA'deki insanlar bu yüzden dağıtıyor, bu yüzden çok muhtaç oluyorlar, bu yüzden, vücutları, arabaları, yetenekleri için başkalarının onayına ihtiyaç duyuyorlar. Dünyadaki en tatlı şeyin yalnızlık olduğunu unutuyorlar, böyle doğduk ve böyle öleceğiz. Güneşin altında terliyorum ve kaktüsü doğru yere diktiğimi biliyorum. Başkasının gelip de işime övgüler yağdırmasına ihtiyacım yok, bunu yapan biri sadece işime engel olurdu. Huzurluyum. Fincher da öyle.

-39-

CABO'DAKİ zamanın geri kalanı tekila, tekne gezileri, Forty'nin menajerinden gelecek haberi beklemekle geçiyor ve sonra Amerika'ya dönüyoruz ama ben hâlâ yabancı topraklardayım: Love'ın evi. Daha önce hiç gelmedim ama sanki hayatım boyunca burada yaşamışım gibi. Her yer yeni ve eskinin karışımı, kırmızı işlemeli, cafcaflı, devasa yarı deri yarı kürk koltuklar. Tam da ölü bir polisi gömdükten sonra Amerika'ya döndüğünüzde olmak isteyeceğiniz yer ki benim demode, kirli evime hiç benzemiyor.

Dez'in beni sattığını bilmek kötü ama mahallenin uyuşturucu satıcısı, en nihayetinde bir uyuşturucu satıcısı, yapacak bir şey yok. Bunun için ondan nefret edemiyorum bile. Sadece evim yerine, Love'ın evinde olduğum için mutluyum. Saatlerce burada oturup onun eski Instagram fotoğraflarına bakabilirim: "Asansörde Aşk", "Sadece Seni Sevdiğimi Söylemek İçin Aradım"

Gülüyor. "Bunu eski tip spiralli telefon kordonu yüzünden seviyorum."

"Evet," diyorum. "Eski moda."

Daha fazla resim yok diyor. Kendini görmekten sıkılıyor. İsteğine uyuyorum ve telefonumu bu şaşalı koltuğun öbür ucuna atıyorum. İşimi yaptığım için rahat nefes alıyorum. Fincher'dan kurtuldum.

Love koltuktan fırlıyor. "Hadi," diyor. "Sana her yeri göstermek istiyorum."

Ben de her yeri görmek istiyorum. Her yerde oturmak istiyorum. Bu ev bir rüya gibi, etrafta Pantry'deki gibi neon yazılar var. Love'ın içinde masa oyunları, Playstation ve karaoke seti olan bir *oyun odası* var. Burada neon ışıklarla *SEKS ÂŞIKSAN DAHA GÜZEL* yazıyor ve her odasında bunlardan var. Mutfakta *AŞKLA YAPILDI*, oturma odasında *AŞKA TESLİM OL*, yatak odasının kapısı kapalı ve kapının üstünde *VE SONUNDA...* yazıyor. Kapıyı açıyor ve odası tam olarak, Palm Springs'teki yatağı gıcırtılı odamızla, Cabo'daki aşırı lüks odamızın ve okyanus manzaralı Malibu esintisinin bir karışımı.

Love kendini yatağa atıyor ve yukarıda asılı sanat eserine bakıyorum. John Lennon'ın, Paul McCartney'den yanlış alıntıladığı sözleri neonla yazılmış.

Sıkıcı bir budala olmaması bir mucize ve bu hayatımın geri kalanı. Örtülerin altında, Murray Hill ya da başka bir yerde, boktan, sıçan istilasında bir giriş katında olsaydık bile fark etmez. *Aşkı bulduk* ve bir anda ışıklar sönüyor. *Uzaylıistilasıdepremdünyanınsonu.* O anda müzik çalmaya başlıyor ve Love elimi tutuyor. "Sürpriz!"

Bu benim şarkım, benim *Mükemmel Saha* şarkı listem ve ona Tesla'da ilk tanıştığımızda bundan bahsetmiştim. İnsan âşık olduğu zaman şarkı dinler. Işıklar yanıp sönüyor ve Love koşmaya başlıyor, üstünü çıkarıyor, eteğini sıyırıp atıyor, sutyenini açıyor ve terasa çıkan sürgülü kapıyı açıyor. O havuza doğru çırılçıplak koşuyor ve ben de onu çıplak halde takip ediyorum. Atlıyoruz. Havuzda çıplak yüzüyoruz. Love'ın havuzunda, Love'ın içindeyim, benim şarkım onunkine sızıyor, tekrar onunkine sızıyor. Kusursuz bir an. Sadece bizim şarkılarımız, vücutlarımız, suyumuz, geleceğimiz, limon ve portakal ağaçlarımız var. Sevişiyoruz ve konuşuyoruz, şarkılarımız döngü halinde çalıyor, hayatımız bir döngü oluyor ve birden dilimizdeki en sevdiğim kelimeye dönüşüyoruz: *Biz.*

Love'ın bizim için planları var. Chateau'ya gidiyoruz –Love o kızarmış mantarları çok seviyor– ve *Mükemmel Saha*'yı izleyeceğiz,

bir süredir izlememiş, sonra da evime gidip eşyalarımı alacağız. Çok hızlı gitmediğimizi farz ediyoruz.

Onu öpüyorum. "Tanrı aşkına, hayır."

İçeriden bir şişesinin mantarının çıkarılma sesi geliyor. *Forty*. Love sesleniyor ama cevap gelmiyor. Sonra Forty koşarak geliyor ve ait olmadığı yere, havuza atlıyor.

Love bağırıyor. Forty sudan çıkıyor.

"Forty, bunun sırası değil," diyorum çıplak sevgilime bakarak. Love, zarif bir şekilde havuzun öbür ucuna yüzüyor, bikinisini alıyor ve bir Bond kızı rahatlığıyla giyiyor. Ben öyle bir şey yapamıyorum. Şortum çok uzakta, sıçtığımın şezlongunda.

Forty denizaslanı gibi dalıyor ve Love bana bakıyor, ben omuz silkiyorum. Havuzun diğer tarafına yüzüp su geçirmez kumandayı alıyor ve duvardaki projeksiyon ekranı ortaya çıkıyor. Love'a bakıyorum. "Burada film izliyoruz," diyor.

Forty kumandayla uğraşıyor. Sanırım epeyce kokain çekmiş. Parmakları titriyor ama amacına ulaşıyor: Deadline.com

Dev ekranda bir manşet var: *FORTY İKİ TANE TUTTURDU: MEGAN ALLISON'IN ANNAPURNA ŞİRKETİ, YENİ SENARİST FORTY QUINN'İN İKİ ORİJİNAL ESERİNİN YAPIMCILIĞINI ÜSTLENDİ.*

Gözlerimdeki suyu siliyorum ve sakin kalmaya çalışıyorum. Bu sadece başlık. Bir hata olmuş, hepsi bu. Gazeteyi ya da siteyi her neyse arayıp başlığı değiştirmelerini, benim adımı koymalarını söyleriz.

Kumandayı işaret ediyorum ve bana atıyor. Sayfayı yeniliyorum, çünkü belki Forty çoktan halletmiştir diye düşünüyorum. Belki çoktan hallettiklerini, oraya benim adımı yazdıklarını düşünüyorum. Kumanda yavaş. Dünya hızlı ve gürültülü. Love ve Forty çığlık atıyorlar, birbirlerine su sıçratıyorlar. Bense şu anda bu havuzda olamam, karnıma ağrılar giriyor, havuzdan çıkıyorum ve çini desenli zeminden geçip şortumu giyiyorum. Telefonumu alıyorum, üstüne su damlatıyorum ama onu korumam lazım. Ürperiyorum. Meme uçlarım sertleşiyor. Love ve Forty'ye arkamı dönüyorum, Deadline sitesine giriyorum ama hâlâ aynı manşet var ve makale

okudukça daha da kötüleşiyor. Makalede iki senaryonun da Forty Quinn tarafından yazıldığını söylüyorlar ama yeni parlak yazar Joe Goldberg'den bahsedilmiyor. İlk paragrafı ismim *Da Vinci Şifresi*'ndeki gibi bir yerlere saklanmıştır diye defalarca okuyorum ama yok. Aşağılara iniyorum ve *Joe* ile *Goldberg* kelimelerini arıyorum ama yine yok. Koşuyormuşum gibi veya sevişiyormuşum gibi nefesim hızlanıyor. Kazıklandım. Benim senaryolarımı çaldı ve beni kazıkladı.

"Joe?" Bu Love, sevgilim, beni kazıklayan adamın ikiz kardeşi. Beni kazıkladı. Telefonu kavrıyorum.

Arkamı dönüyorum. Love havuzun yanında saçlarını sıkıyor. Forty hâlâ havuzda, suyla oynuyor. Bir zıpkınım olsun istiyorum. Onu bitirmek istiyorum. Love boğazını temizliyor. Son otuz beş saniyede bir yerden başlıklı bir bornoz bulmuş ve iPad'ini eline almış.

"Hadi kardeşim," diyor Forty. Şampanyayı ağzına dikiyor. "Hadi Lovey, duyayım."

"Okuyorum," diye başlıyor. "'Megan Allison, Deadline'a verdiği röportajda Quinn'de büyük bir *yetenek* keşfettiğini ve *Üçüncü İkiz* ve *Karmaşa*'nın çekimlerine hemen başlanacağını söyledi...'" Love sevinçten ciyaklıyor. "'Teklif savaşı geçen yaz başladı...'" Love duruyor, Forty'ye bakıyor. O ise gülüyor.

"Hep kötü bir şey yaptığımı sanıyordun," diyor.

"Ne zaman ortadan kaybolsan Ritz'deki deliğine girdiğini düşünüyorum," diyor Love.

Forty gülüyor. "Yani, *her* seferinde değil ama bazen kadınlar çok ilham verici olabiliyor."

Love bize *sıcak gündem* konusunu okumaya devam ediyor ve yorumları özetliyor.

İnsanlar Barry Stein'ın aptal olduğunu söylüyor; o bitmiş. Bu senaryoları daha önce alabilirdi ama artık yetenekleri fark edemiyor. Kimse Megan Ellison varken Stein'la çalışmaz. Megan Ellison *en iyisi* ve Forty Quinn'in de *en iyisi* olduğu söyleniyor, belli ki *dünyaya yeni bir gözle bakmanızı sağlayacak* bir çölde cinayet sahnesi varmış. Forty Quinn *yıllardır uğraşıyormuş* ve bu, *yetenek, çok çalışma ve azmin* meyvesini verdiği durumlardan biriymiş ve

bu üçü olmadan kimse Hollywood'a giremezmiş. Gözlerimi ovuşturuyorum, batıyorlar.

Love başımı okşuyor. "İyi misin?"

"Klor gözlerimi yaktı," diyorum.

"Ama bu tuzlu su havuzu," diyor. Alnımdan öpüyor. "İstersen içeride yıka."

Tek istediğim Forty'den uzaklaşmak ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. Lanet bir gösteri yapmalıyım. Ayağa kalkmalıyım, havuzun yanına gitmeliyim ve elimi uzatmalıyım. Onun yavşak, çilli elini sıkmalıyım.

"Tebrikler adamım."

"Teşekkürler Eski Dostum," diyor ve güneş gözlüğünü çıkarıyor. "En iyi tarafı, bu sadece başlangıç." Sanırım göz kırpıyor. Bilmiyorum. Belki de normal suratı böyle ve ben hiç dikkat etmedim. Hayallerimi suçluyorum, her Intelligentsia'ya oturduğumda yazmak için beslendiğim hayallerimi. Ne kadar *salağım.* Ben bundan daha iyiyim. Yazı bir kitap yazmak için harcamalıydım. Forty sesini alçaltıyor. "Megan birlikte büyük bir geleceğimiz olduğunu söylüyor, *kocaman.*"

Zamirler karışık. *Biz* dediği *o ve Megan*, ben *biz*'in içinde değilim, gerçi ben olmasam onların *biz'i* de olmazdı. BEN. Megan Ellison. Kanım çekiliyor. "Bu harika," diyorum. "Başardın."

Yavaşça kafa sallıyor. "Evet," diyor. "Başardım."

Love ciyaklıyor. "Çocuklar, haber *Variety*'ye çıkmış."

Haberler her yerde ama ben hiçbir yerde yokum ve Love bilmeden benim vefatımı kutluyor. İçeri giriyorum ama yedi banyodan herhangi birine yıkanmaya değil. Hayır. Forty'nin çantasını açıyorum ve iPad'ini çıkarıyorum. E-postalarını okuyorum, menajeriyle bir sürü konuşması var ve bu geri zekâlı Forty'nin her şeyi *kendi kendine yaptığını* sanıyor. *Bu yaz ne yaptın bilmiyorum ama her ne yaptıysan işe yaradı. Aferin Forty.*

Daha çok e-posta var, mesela bir tane Barry Stein'dan. O Forty'nin ne zaman *hem bu kadar komik hem de orijinal* olduğunu öğrenmek istiyor. *İnsanlar Tarantino'ya benzetiyor, evet bu iş Tarantino'yu andırıyor* ve bu iltifatlar benim. Ben *yazdım* o senaryoları. Biri bu *KAFES* fikrini nereden bulduğunu merak ediyor: *O*

KUMSALDAKİ HAFTA SONUNDAN SONRA KIZI KAFESE KİLİTLEMEK, KUMSALDAN KAFESE GİTMEK. BUNLAR HARİKA VE EĞLENCELİ, ÇARPIK OLAYLAR BAYIM, SEN BİR İLAHSIN. PEKİ YA ÜÇÜNCÜ İKİZE NE DEMELİ? BU FİKİRLER AYNI BEYİNDEN NASIL ÇIKIYOR?

Dışarıda, Forty'nin kendi zehrini aldığını ve karanlık tarafa geçtiğini görebiliyorsunuz. Anlattığı her şeye inanıyor; kendi beynini, iltifatlar, kokain, fahişeler ve menajerlerle yıkamış. Başlığı bile kendi bulmadı, Kaptan Dave buldu. Love, "Love Is a Battlefield" şarkısını çalınca hoplayıp zıplamaya başlıyor ve şarkı doğru söylüyor. Bu bir savaş.

Yukarı çıkıyorum ve Love'ın devasa duşuna giriyorum. Kendime inanmalıyım. Bunu düzelteceğim. Kendi kutlamamı yapmaya çalışıyorum. İnsanlar bütün o şeyleri, Forty'den bahsettiklerini zannederken aslında benim için söylüyorlar. Intelligentsia'da bunları yazarken çektiğim boyun ağrıları aklıma geliyor, etrafımdaki MacBook'lu aptallar ve bağrışmaları –*McDonald's reklamını yönetmek için bir görüşmeden çıktım ve sanırım bu işi yapacağım*– ve Forty'nin benim *para avcılığımı* örtbas etmek için uydurduğumu düşündüğü kitapçılık işi için oradan oraya deli gibi koşturmalarım aklıma geliyor. Kapı açılıyor. Gelen Love.

"Hey," diyor. "Bana da yer var mı?"

Başımla onaylıyorum, bunca zaman yanlış adamdan endişelenmişim. Forty'den korkmam gerekirken, Milo hakkında endişelendim. Milo bir tehdit değildi. O Love'ı seviyor ama Love onu sevmiyor, sevginin sorun olmadığını fark ediyorum. Sorun Forty gibi, Amy gibi, Beck gibi, sevgiden yoksun insanlar. Bunu en başında anlamalıydım. Forty bana hep *Eski Dostum* dedi çünkü bir ismim olmasını istemedi. İnsanları tanımak mümkün. Kim olduklarını sana gösteriyorlar. Sadece bakıyor olman lazım.

Love hâlâ yazar olmak isteyip istemediğimi soruyor. Forty bana tavsiye verebilirmiş ve ben Love'ı ona gerçeği söyleyemeyecek kadar çok seviyorum. Anne rahminde birliktelerdi. Seksenleri beraber hatırlıyorlar. Birlikte doğdular ve birlikte ölecekler.

O sırada duştan çıkıyorum. Forty'ye mesaj atıyorum: *Konuşmamız lazım.*

-40-

FORTY cevap vermedi ama sadece bana değil. Love'a, annesine babasına veya Milo'ya da cevap vermedi. Yer yarıldı da için girdi, iki filmlik bir anlaşma yapan biri için pek normal bir durum değil. Yokluğu harap edici, Love yorgun, üzgün ve endişeli, dağılmış durumda ve ben buna izin veremem. Forty'nin ona bunu yapmasına izin veremem. Bütün senaryolarımı çalabilir. Tamam. Ama Love'a işkence edemez. Love neyin peşinde olduğunu söylemişti. Dört gün önce, ben Forty'ye yazdıktan sekiz saat sonra, "Bak söylüyorum," dedi. "Hasta falan değil, telefonunu da kırmadı. Âlem yapıyor."

Love'ın ailesi geliyor, endişeliler ve yerlerinde duramıyorlar. *Malibu'da olmadığına emin miyiz? Şehir merkezinde tuttuğu çatı katına baktınız mı?* Dottie tam bir anne. Oğlunun âlem yaptığını düşünmek istemiyor. "Eminim kutlama yapıyordur," diyor. "Kötü düşünmeye gerek yok."

"Kiminle kutlama yapıyor?" diye soruyor Love. "Anne, kötü düşünmek istemiyorum ama sen de inkâr sürecine bu kadar çabuk girme."

Ray, Love'a telaşlanmamasını söylüyor. "Otuz beş yaşında, çocuk değil ki," diyor.

Gidiyorlar ve ben Love'ın iyi hissetmesi için çabalıyorum ama bu imkânsız. "Her şeyi inkâr etmelerinden *nefret* ediyorum," di-

yor. "O benim ikizim ve bir şeyler ters gittiğinde anlarım. Âlem yapmaya gider."

Love, onun torbacısı Slim'e mesaj atıyor ama iletilmiyor. Telefonu fırlatıyor. "Kahrolası Forty," diyor. "Tabii ki torbacısının yeni bir numarası var. Ne sanıyordum ki? O bir satıcı."

Bu dört gün önceydi ve artık Forty resmi olarak âlem yapıyor. Aramalara, mesajlara veya e-postalara dönmedi, sandığımdan daha büyük bir dangalakmış.

"Onu çok özlüyorum, delireceğim," diyor Love uyandığında. "Gerçekten kafayı yiyorum."

"Ben de," diyorum ama bana patlıyor. Morali çok bozuk, her geçen gün kötüleşiyor ve söylediğim her şey ona yanlış geliyor. Love, onun beni kazıkladığını bile bilmiyor ama burada oturup onu umursuyor gibi davranmalıyım.

Kapı çalınıyor.

"Çocuklar?" diyor Love'ın annesi. Yine. Çünkü her sabah geliyorlar ve bütün gün amaçsızca dolanıyorlar. "İyi misiniz?"

Love benim sabah ereksiyonumu umursamadan, "Evet!" diye bağırıyor.

Dottie odaya giriyor ve yatağa atlıyor. "Onu yeterince sevmedim mi?"

Her gün aynı tantana. Her seferinde aynı konuşmayı dinliyorum: Love annesini, Forty'yi yeterince sevdiğine ikna ediyor. Love'ın annesinin alışkanlıklarına aşinayım. Gergin bir şekilde yüzünü çevirmesi ve tek yaptığımız şeyin evde oturup tahmin yapmak olmasına rağmen her seferinde farklı bir çantayla gelmesi. Onu evinde hayal edebiliyorum, *Bel Air*'de, bütün haplarını, kredi kartlarını peçetelerini ve rujlarını bir çantadan diğer çantaya geçirmesini.

Ray alt kattan sesleniyor. "Yumurta aldım!"

Yumurtalı ekmek aldım, demişti dün ve ondan önceki gün de *huevos rancheros aldım,* demişti. Love bana bakmadan yataktan çıkıyor. Sabahlığını giyiyor ve annesini yataktan kaldırıyor, uzaklaşıyorlar, birbirilerine ne kadar harika olduklarını söylüyorlar. Love ne kadar da iyi bir evlat, Dottie ne kadar da sevecen bir anne.

Alt katta, Ray bana oturmamı söylüyor ve işimle ilgili sorular soruyor. Yine. Ray beni seviyor. Ray bana yatırım yapmak istiyor. Kitap işine inanıyor. Bir zamanlar, Forty iki filmlik teklif alıp kaybolmadan önce Dottie de beni severdi ama şimdi bana dargın. Ray'in bana sevecen yaklaşması onu rahatsız ediyor. Yumurtaları yemiyor. Ray iç çekiyor. "Şimdi ne oldu?"

"Bazen oğlu kayıp olan biri gibi davranmıyorsun," diyor Dottie. "Keyfin yerinde gibi."

"Şaşırmadığım için kusura bakma," diyor Ray. "Bu karmaşa için şaşırmamız gerektiğini bilmiyordum."

"Kapa çeneni," diyor, bir bana bir kocasına bakıyor. "*Oğluna* biraz saygın olsun."

Ray buzdolabının kapısını çarpıyor. Forty onları mahvetti. Önceden çok mutlulardı ve kavga etmelerini durdurabilen tek şey Love; ağlamaya başlıyor, etrafı yumrukluyor ve durmaları için yalvarıyor. "Dayanamıyorum! Şimdi zamanı değil, yapmayın."

Annesi onu yatıştırıyor, babasıysa ikisini de kollarının arasına alıyor ve ona her şeyin iyi olacağını söylüyorlar. "Bunu aile olarak atlatacağız kızım," diyor. "Hep yaptığımız gibi."

Forty'nin çocukken en sevdiği oyun saklambaçmış. Durmadan oynarmış. İşler onun için iyi gittiğinde kendini yok ediyor. Saklanıyor. Üniversiteye girdiği gün yarış pistine çıkıp duvara toslamış. Bir kazaymış ama hepimiz lanet bir *spor arabaya* bindiğimizde ne olabileceğini biliyoruz. Love'ın düğününden iki gün önce *kayak* yapmaya gidip düşmüş ve günlerce bulunamamış. Düğün ertelenmiş. Forty ağaçların arasında bulunmuş ve telefonu kullanacak kadar kafası yerinde değilmiş. Kurtarma ekibinden biri onu ararken bir *parmağını* kaybetmiş.

Kahvaltıdan sonra Love ve ben, bitkilerini sulasın diye dışarı çıkıyoruz. "Love," diyorum. "Belki evden çıksak iyi olur, film falan izlemeye gidebiliriz."

"*Film* mi?" Beni kınıyor ve burun kıvırıyor. "Kardeşim kayıpken nasıl film izleyebilirim ki?"

"Çünkü hep geri geliyor."

"Anlamıyorsun çünkü... sen ailenle yakın değilsin," diyor. "Kötü bir şey demek istemiyorum ama lütfen *film mi izlesek* tarzı şeyler söyleme, burada olmam gerekiyor. Bana onunla ilgili telefon geldiğinde sinemada olamam."

Tekrar ağlamaya başlıyor ve yemin ederim, suçluluk duyduğu için ağlıyor çünkü ölmesini ve onu rahat bırakmasını dilerdi. Forty yorucu ve hayal gücü olmayan biri, benden çaldı ve kardeşinin hayatını vampir gibi emiyor. Ona sarılıyorum.

"Joe," diyor Love. Yine başlıyoruz.

"Efendim?"

"Bize teklifle ilgili haberi vermeye geldiğinde, sen pek mutlu görünmüyordun."

"Love, havuzdaydık. Tam olarak lanet havuzdaydık."

"Hayır," diyor. "Onunla ilgili değil, *öfkelenmiştin*."

"Kızgın değildim," diyorum, o senaryoları benim yazdığımı söylemek istiyorum ama ona Forty kayıpken söylersem beni gömer.

Sanki suya ihtiyaçları varmış gibi kaktüsleri suluyor. "Hayır," diyor. "Kesinlikle sinirliydin."

Başka seçeneğim kalmadı. "Tamam," diyorum. "Haklısın. Bana sektörle işinin bittiğini söyledin, artık oyunculuk yapmak istemiyordun, sonra o geldi ve filmlerini sattığını söyledi. Ben de yine başlıyoruz dedim. Şimdi de onun filmlerinde oynamak isteyeceksin."

"Ben kendi kararlarımı veremez miyim?"

"Öyle değil," diyorum. "Siz ikizsiniz. Birlikte çalışıyorsunuz ve tabii ki o da kardeşinin filminde oynamasını isteyecektir."

"Sana bıraktığımı söylemiştim," diyor. "Sana artık oyunculuk yapmak istemediğimi söyledim. Bana neden onun için sevinmediğini söyler misin, neden çekip gittin. *Bir şeyler olduğu belli.*"

"Kardeşinin seviyorum," diye yalan söylüyorum.

"Peki neden ona sarılıp *sevinmedin*?" Hortumu yere atıyor ve volta atmaya başlıyor. "Boş ver," diyor. "Ne zaman biriyle birlikte olsam bu olur. Başlarda kardeşimi sever gibi davranırlar ve her şey harika gider, arkadaş olmak isterler ve sonra, Forty onlara *ihtiyaç* duyduğunda ona sırtını dönerler."

"Bana ihtiyacı yoktu," diyorum. "Adam anlaşmayı bağladı."

"Onun için mutlu olmanı ben istiyordum," diyor. "Onu sevmeni istedim. Yani, neden sadece ona sarılmadın ve onun için orada olmadın ki? Neden kaçtın?"

Şimdi Forty'nin ortadan kaybolması benim suçum oldu ve Love'ın babası bizi yine yemeğe çağırıyor. Love'la konuşmaya çalışıyorum ama bu doğru zaman değil. O dört gün önceki kız değil ve bu devam ederse beni artık sevmeyecek. O eriyen bir kardan adam gibi, pili biten bir telefon, solan bir bitki gibi. İçeri yemeğimi yemeye ve aileyle kitaplar hakkında konuşmaya gidiyorum ama ben bir tat kaçıranım. Ailesi sinemaya gidiyor –hah!– ve ben *söylemiştim* demiyorum. Yalnız kalıyoruz, dev kanepeye oturuyoruz ve yine söylediğim her şey batıyor.

Eğer ona her şey iyi olacak dersem, nereden bilebilirsin ki diyecek.

Eğer ona, onu sevdiğimi söylersem, seninle uğraşamam şu an diyecek.

Eğer ona ne yapabilirim diye sorsam, kimse bir şey yapamaz diyecek.

Eğer onu güldürmeye çalışsam, gülmek istemiyorum diyecek.

Eğer üzülsem, birini daha teselli etmekle uğraşamam diyecek.

Ailesi dönüyor. "Haber var mı?" diye soruyor Ray.

Dottie sonunda Ray'in aklının başına geldiğini söylüyor. Sinemaya gitmemişler. Forty'nin Sunset'teki apartman dairesine gitmişler. Onun öldüğünü düşünüyorlar. Bunu hissediyorlar. Ben olumlu olmaya çalışıyorum çünkü bu durumlarda öyle olmak gerekir ama hiçbir işe yaramıyor. Ray'i neşelendirmeye çalışıyorum ve beraber *Hızlı ve Öfkeli 5*'i izliyoruz. Love onu boşladığımı söylüyor. Ray'i ve filmi bırakıp onun yanına gidiyorum. Bana parlıyor. "Şimdi de *babamı* boşluyorsun."

Love bu şekilde hastayken onu iyileştiremiyorum. Kulaklığıyla karanlıkta oturuyor, dünyayla bağını koparıyor, bir şeyler izliyor, tıpkı tanıştığımız günkü gibi ve şimdi anlıyorum ki o gün de üzgündü. Milo'yla yatmıştı; kendinden nefret ediyordu ve ona umut verdiği için kendini suçluyordu. Şimdi de Forty kaçtı ve o kendini suçluyor, sanki Forty'nin yediği boklar onun suçuymuş gibi. İkiz-

lerin birbirine olan düşkünlüğü aşılabilen bir şey değil. Derken bir mesaj geliyor.

Forty'den.

İlk yaptığım şey Love, Ray ve Dottie'nin uzakta olduğundan emin olmak oluyor. Telefonu açıyorum. Okuyorum: *Bir şeyler içmek ister misin Eski Dostum?*

İnanılmaz. Ailesinin gözüne uyku girmiyor ama adamın yazdığına bak. Onları umursamıyor mu? Benden eserlerimi çaldığını hatırlamıyor mu?

Mesaj atıyorum: *Nerede? Ne zaman?*

Cevap veriyor: *Şimdi, 101'de!*

Ellerimi Love'ın omuzlarına koyuyorum. Kulaklığını çıkarıyor ve bana bakıyor.

"Forty'yi aramaya çıkıyorum, burada hiçbir şey yapmadan oturamıyorum."

Bana uzanıyor. "Nasıl yani?" diye soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu bulacağım diyorum, etrafta dolanacağım ve gitmiş olabileceği yerlere bakacağım."

"Joe," diyor gözleri parlayarak. "Harikasın, teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok," diyorum, elini öpüyorum. "Harika olan sensin, yapabileceğim tek şey arabaya atlayıp onu geri getirmek."

Love başını sallıyor. "Üzgünüm. Biliyorum, ukala bir sürtük gibi davranıyorum. Bunu kontrol edemiyorum ve hâlâ bunu nasıl kontrol edebileceğimi bilmediğim için kendimden nefret ediyorum. Otuz beş yaşındayım."

Kusursuz alnını öpüyorum. "Hayat uzun," diyorum. "İyi olacaksın, onu bulacağım ve ayıltacağım, ne gerekiyorsa yapacağım, onun yanında olacağım. Sonra onu geri getireceğim, bizimle olacak ve onunla ilgileneceğim, böylece seninle de ilgilenebileceğim."

Ben evden çıkarken, "Seni seviyorum, dikkatli ol," diye sesleniyor arkamdan.

Benim için değil kardeşi için endişelenmeli. Sinirlerimi zıplattı. Eğer beni senaryolarımı çaldığı için, beni kazıkladığı için ve ailesine işkence ettiği için özür dilemeye çağırmıyorsa, lanet 101'in kenarında onu öldüreceğim.

-41-

HIZLI sürüyorum ve *Hızlı Yaşayanlar* filmindeki 101 isimli kafeye geldiğimde, Forty'yi görüyorum; bir masada oturuyor, yüzü kızarmış, kafası güzel, ayaklarını uzatmış ve garsonla flört ederken bir yandan da bira içiyor. Bu dünyadaki en sevmediğim şarkı, o aptal Tom Tom Club şarkısı ve havalimanına indiğimde de çalıyordu ve Forty'nin masasına yürürken bir ilahi gibi geliyor bana. Ben adil bir insanım. Forty için olumlu düşüyorum. Tabii ki kaçtı, hem bana hem de ailesine yaptıklarından dolayı suçluluk duyuyor. Elbette kederli hayatımızdaki bu sahne İsa'ya sığındığı ve af dilediği bölüm olacak.

"Forty," diyorum masaya otururken. "Seni ararken kafayı yedik. Ne bok yiyorsun?"

"Hop," diyor. "Biraz düşmanlık seziyorum."

"Evet," diyorum. "Kız kardeşini ara."

"Biraz mayhoş gibisin Eski Dostum."

Sadece dingiller *mayhoş* der ve Forty'nin ışığı bulduğu, insan olduğu ve iğrenç davranışını fark ettiği zamanın bu an olmadığını anlıyorum. Beni çağırdı çünkü kafası kokain yüzünden haşlanmış yumurta gibi olmuş ve boş ergen şarkısını mırıldanırken menüyü istiyor. Ben isli tavuklu sandviç istiyorum, o ise PPP söylüyor – *pastırma, pastırma ve pastırmalı sandviç*– ve menüyü bırakıyor.

"Joe," diye başlıyor. "Kalbimin kırıldığını söylemem gerek."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum. "Ama bir iyilik yap ve konuya girmeden kardeşini ara."

Başını iki yana sallıyor. "Biliyorum seni kazıkladığımı düşünüyorsun ama şunu unutmaman gerek, ben bu senaryolar üstünde *yıllardır* çalışıyorum."

"Şimdi bunu konuşmayalım," diyorum. "Sadece ailenin senin iyi olduğunu bilmesini istiyorum."

"İyi değilim ki," diyor. "Beni adam gibi *tebrik* bile edemedin. Ben hayatımın haberini alıyorum ama sen küçük kıskanç bir kaltağa dönüşüyorsun."

"Forty, bir anlaşmamız vardı..." Duruyorum, derin bir nefes alıyorum. Buraya bunun için gelmedim. "Bunun önemi yok, önemli olan şey kardeşini araman."

Ama o kızgın. "Anlaşma mı? Bu projelere yıllarca kaç kişinin dahil olduğunu biliyor musun? Bu işler böyle. Birbirimizin işlerini okuruz. *Anlaşma* falan yoktu. Anlaşma Megan ile benim aramdaki şey."

Her *Megan* dediğinde hayallerim alevleniyor. Beni etkilemelerine izin vermeyeceğim. Tek bir sebep için buradayım: Ya ailesini arayıp hayatta bir şansı daha olur ya da ailesine zarar vermeye devam edip sonuçlarına katlanır.

Müzik çok gürültülü ve Forty senaryoların nasıl onun olduğunu anlatıyor. Bir tablo çiziyor, sahtekârın ben olduğum ve Love'a, *birlikte bir şey yapmayı düşündüğümüzü* bile söylemediğim bir tablo bu.

"Biliyorsun, aslında biraz etkilendim. İş başka aşk başka." Göz kırpıyor. "Babam olsa anneme anında söylerdi. Ama sen sikinin beyninin önüne geçmesine izin vermedin." Omzuma vuruyor.

"Hop," diyorum ve suratına vurup onu kendine getirmek istiyorum. Üçe kadar sayıyorum. "Love'ın bizim anlaşmamızla ilgisi yok."

Evet, Love'a söylemeliydim. Söylemediğime pişmanım. Bir zaman makinesi istiyorum ve sırlar güveni süpürüyor, onun için bu haldeyim. Love'a, Forty'nin teklifini söyleseydim, o küçük elini göğsüne koyup bana şöyle derdi: *Joe, bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim.* Ama zamanda geriye gidemeyiz ve bunu, o sidik dolu kupadan biliyorum.

"Eski Dostum, bu boka *inanabiliyor* musun?" diyor Forty. "Harika değil mi? Megan Ellison! Hâlâ inanamıyorum. Ama aynı zamanda inanıyorum, anlarsın ya? Piyango gibi değil, yani iyi şans gibi. İşi yaparsın, eninde sonunda ödemeni alırsın ve sonra da sevişirsin!" Başparmaklarını oynatıyor ve bana, New Hampshire'da ormanda bir insanla karşılaşan ayı gibi bakıyor.

"Kardeşini aramak ister misin?" diyorum.

"Yemek sırasında asla telefonla konuşmam," diyor.

Forty garsona ıslık çalıyor ve *en kötü* şampanyalarından istiyor, çok komikmiş gibi garson kız gülüyor ve sonra iki şişe beyaz şarapla geri geliyor. "Neye içiyoruz?" diye soruyor kız.

"Kariyerime," diyor. "Patlama yapıyorum."

Kız içkiler benden diyor ve göz kırpıyor. "O kıçı yerim," diyor Forty. "Bunu da her zaman yapmam."

Masaya vuruyorum. "*Forty.*"

Bana bakıp homurdanıyor. "Eski Dostum, seni buraya canımı sıkman için çağırmadım," diyor. "Bana teşekkür etmelisin. Benim eserlerime birkaç küçük ayar çektin. Sen de güzel bir kariyere doğru gidiyorsun."

"Ben *ayar* falan çekmedim," diyorum.

Çok sıkıcıymışım ya da aptalmışım gibi omuzlarını düşürüyor. "*Harry Sally ile Tanışınca. Jaws.* Bu filmlerin ortak özelliği nedir biliyor musun?"

"Siktir git," diye kesiyorum. Ne demek istediğini biliyorum.

"Sana ortak yanlarını söyleyeyim," diyor ve zaten bildiğim bir şeyi söylüyor: Orgazmlarla ve büyük teknelerle ilgili repliklerin tamamı doğaçlama. "Ama oyuncular bunun için takdir edildi mi? Tabii ki hayır. Yardımcı yazarlık konusunda övgülerini aldılar mı? Hayır. Bu işten zengin oldular mı? Tabii ki hayır."

"Bu durum farklı. Bunu biliyorsun."

Kafasını iki yana sallıyor. "Anlamıyorsun," diyor. "Şehre güle oynaya geliyorsun ve bu şehrin sana bir şey *borçlu* olduğunu sanıyorsun, neden? Kız kardeşimi becerdiğin ve diyaloglarda doğal bir yeteneğin var diye mi?"

Garson bira getiriyor. "Bunlar kutlamayı devam ettirmeniz için çocuklar."

Forty sırıtıyor. "Sen bir bebeksin, porselen bir bebek."

Kız da gülüyor. "Hayır," diyor. "Ben daha esneğim."

Kız giderken Forty gözleriyle onu takip ediyor. "Garson kız paten giyse tam olmaz mıydı?" Sebepsizce peçeteye ketçap sıkıyor. "Bunu bir şeye dahil etmelisin. Patenler filmde harika oluyor. *Ateşli Geceler*'i hatırlıyorsun."

Garson kız bir milkshake getiriyor. "Müessesenin ikramı," diyor. "Şef, *Hollywood Reporter*'da sizin hakkınızdaki haberi okumuş."

Hollywood, zenginlerin hiçbir şey için para ödemedikleri bir yer. Forty garson kıza teşekkür ediyor ve başını onaylarcasına sallıyor. Pipeti çıkarıp içeceğinden bir yudum alıyor. "Milkshake'imi içiyorum. Anladın mı? Yani sen, *seninkini* içtiğimi düşünüyorsun ama şef ve garson ne olduğunu farkındalar."

"Siktir git," diyorum.

Kafasını iki yana sallıyor ve bana *egoma* dikkat etmemi söylüyor. Barry Stein'ın kıçını doğru şekilde yalamadığımı söylüyor. Saygı eksikliğimle ilgili vaaz veriyor. Birinin önünde eğilmeyi bilmediğimi söylüyor, *hayır,* kelimesini duyduğumda geri dönüp tekrar denemem gerektiğini anlatıyor.

"On beş yıldır bu işteyim," diyor. "On beş yıldır tarzımı geliştiriyorum, adımı duyurmaya çalışıyorum. On beş yıldır stüdyolara gidip yöneticilere, yapımcılara hikâyelerimi anlatıyorum, bana *bayıldıklarını, çok beğendiklerini, çekmek istediklerini* söylüyorlar ama sonra ses seda yok." Sinirleniyor. Sefil birine dondurma külahı verin, onu yer, sindirir ve sefil hayatına devam eder. "Milo'nun suratını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten Love'ı araman gerekiyor," diyorum. "Çok meraklanıyor."

Tepesi atıyor. "Bir şey olmaz," diyor. "Hiçbirine bir şey olmaz."

Yemek geldiğinde tekrar mutlu oluyor. Pastırmalı sandviçine gömülüyor ve ben sandviçime dokunmuyorum. Forty sınavı geçemedi, ben denedim, gerçekten denedim ama ikizlerin birbirlerine düşkünlüğü masalı da buraya kadarmış. Forty, Love'la dalga

geçiyor ve Love ne olursa olsun affediyor. Benim işim buna son vermek. Bunu anlıyorum. Bunu, Love için, yarattığım karmaşa için ve bu aşağılık bencil herife izin verdiğimden dolayı özür dilemek için yapacağım.

Onu nasıl öldüreceğime karar vermedim ama zengin insanlar ölünce ne olur biliyorum, polis bunu umursar. İlk yaptıkları şey, cinayetin sebebini bulmaktır. Ona attığım e-postaların ayağıma dolaşmasına izin veremem. "Forty," diyorum. "Senaryolarla ilgili e-postalarımızı silmelisin. Biri hesabını ele geçirirse orada bir şey olmadığından emin olmalısın, anlarsın ya."

Gülüyor ve biradan bir yudum alıyor. "Sadece tecrübesiz biri böyle bir şey söyler," diyor. "İstersen bir avukat tutabilirsin, keyfine bak. Avansı öderken iyi şanslar. Ha, bir de sevgilisinin kardeşi iyi bir teklif alınca bebek gibi avukata giden bir adamla çalışacak birini bulma konusunda da iyi şanslar." Geğiriyor. "Dava meraklısı olabilirsin, yaratıcı olabilirsin ama ikisi birden olamazsın. Kimse insanları *dava* eden biriyle takılmaz istemez."

Sadece onu düşündüğümü söylüyorum. "Tanıdığım bir gazeteci insanların telefonlarına sızmaya çalışıyor, " diyorum. "Arkanda belge bırakmasan iyi olur."

Başıyla onaylıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyor.

Telefonu alıp karıştırıyor. Garson bir tabak patatesle *öylesine* geri geliyor. Forty ayılıyor. "Bu iyi bir tavsiye," diyor. "Ama aynı zamanda da can sıkıcı. Böyle şeyleri avukatlardan öğrenirsin, bir yazardan değil. Bir hukukumuz var ama dava meraklısı bir dallamayı yanımda dolaştıracak değilim. Bana öyle olmadığını söylemelisin."

Tezgâhın yanında, başka bir garson kız büyük ihtimalle onunla yatmaya çalışan ve aylardır yazısını bitirmeye çalışan, *hayallerinin* peşinde koşan bir yazarla flört ediyor. Adam biraz daha avokado salatası istiyor ve kız iki dolar daha vermesi gerektiğini söylüyor. Burada işler böyle yürüyor. Bedava avokado salatası hak eden adam bedava avokado salatası alamıyor.

Forty ağzını silip tabağını itiyor. "Biliyorsun, kız kardeşim beni çok ama çok sever," diyor ve en büyük kozunu oynuyor.

"Biliyorum Forty, biliyorum."

Ellerini yağlı saçlarında gezdiriyor. "Love'a sahipsin," diyor. "Domuzluk yapma. Para, gözünü bürümesin. Seni mutlu etmez. O kadar para ve şöhret, sevgi olmadan hiçbir işe yaramıyor."

Ona ailesinin, Love'ın evinde ne halde olduğunu hatırlatıyorum. Boş boş bakıyor. O Forty adında bir çocuk, Love'ın bahtsız ve umutsuz kardeşi. "Evet," diyor. "Ray ve Dot partileri çok sever, arama kurtarma partilerini bile. Kahrolası ailem, çok farklılar değil mi?"

Forty dışlanmış biri, bunu biliyor ve bunun için onları cezalandırmaktan vazgeçmeyecek. Ona, ailesinin onu sevdiğini söylerken yalan söylediğim hissine kapılıyorum. Yalanlar kulağa yalan olarak gelir ve bu adamın bencil, iğrenç doğası mı yoksa onu büyütenlerin yanlışları mı sebep, bilmem imkânsız. Fakat bildiğim bir şey var: O buralarda oldukça Love ve benim aramdaki her şeyi yok edecek. Ailesi haklı, o kendini yok etmeye programlı ama etrafına karşı da yıkıcı. Onu öldürmek hayatımın en büyük riski olur –Love'ı kaybedebilirim– ama bana en büyük ödülü de kazandırır. Forty'siz bir Love'a sahip olurum.

Hesabı alıyorum ve nakit ödüyorum; dersimi aldım.

Forty dışarıda bekliyor, kürdanla dişlerini karıştırıyor. "Pekâlâ, ben yeni bir senaryo yazmak için Vegas'a gidiyorum." Arabası yanaşıyor. Büyük ve siyah bir araba.

"Forty," diyorum. "Yazmayacağını biliyorum."

Gülüyor. "Haklısın. Ama biliyorsun, söyleşi programları için iyi pratik olur," diyor. Şerefsiz.

"Hey," diyorum. "Ailene ne dememi istiyorsun?"

Yine boş boş bakıyor. Love'ı, ondan daha çok sevdiklerini biliyor. Eminim birçok ailede bu durum vardır ve bazı çocuklar bunu umursamaz. Ama Forty onlardan biri değil, bahse varım her doğum günlerinde Love daha çok hediye aldığında ve annesi Love'a biraz daha uzun sarıldığında da bu suratı yapmıştır. Forty yeterince sevgi görmemiş. Çoğu insan görmez. Ama sorun şu ki Forty çok fazla sevgi gören Love'ın ikiz kardeşi ve bu zor bir şey olmalı.

Omuz silkiyor. "Bırakalım da annem birkaç gün daha strese girip aç kalsın," diyor. "Kilo almaya başlamıştı Eski Dostum. Bunu istemeyiz değil mi?"

Bütün sempatim uçup gidiyor. "Yani onlara iyi olduğunu söylememi istemiyor musun?"

"Bana rahat vermeliler," diyor. "Lise çağında değilim." Ters psikoloji 101. "Sen ne yapmak istediğimi biliyorsun aslında," diyor. "Eski Dostum sen de Vegas'a gelmelisin. Yeni bir senaryo yazabiliriz. *Felekten Bir Gece, Felekten Bir Gece*'yle buluşuyor!"

Felekten Bir Gece, Felekten Bir Gece'yle buluşamaz, *Felekten Bir Gece* zaten *Felekten Bir Gece*. Hayır diyorum, belki gelecek sefere, *kesinlikle* gelecek sefere.

Omuz silkiyor. Arabasında *bir torba uyuşturucu* olduğunu görüyorum, hem de tam anlamıyla bir torba uyuşturucu. Elini beşlik çakmak için kaldırıyor ve bir daha ona dokunduğumda farklı olacak. Çünkü onu boğacağım.

-42-

YEDİ bin saat sonra, Vegas'a yaklaşıyorum ve şehir ışıkları, *Hızlı Yaşayanlar*'daki gibi parıldıyor. Başardım ama kolay olmadı. Forty'nin Vegas'ta olduğunu düşündüğümü söylediğimde Love afalladı.

"Joe," dedi. "Ben onun ikiziyim. Bizim aramızda ikizlerde olan bir bağ var ve eğer Vegas'ta olsaydı bunu hissederdim."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. Tişörtlerimi katlayıp Love'ın siyah çantalarına koydum. "Ama sen böyle üzgünken radarın da kötü etkileniyor."

Yatağa oturdu. "Seninle gelmeli miyim?"

Alnından öptüm. "Hayır," dedim. "Ben hallederim."

"Yılın Erkek Arkadaşı ödülünü gerçekten istiyorsun değil mi?" diyerek bana sataştı.

Onu sert ve sağlam düzdüm. Sonrasında Kaptan Amerika kostümüm –kahraman olan değil, tipik Vegas adamı olan– için bir şeyler almaya Hollywood Bulvarı'na gittim. Colts forması ve beyzbol şapkası aldım. Dükkândaki adamın seçmesine izin verdim. Kendimi şanslı hissediyordum, Vegas'a gidiyordum.

Neredeyse varmak üzereyim, uzaktan görüyorum, gittikçe yaklaşıyorum. Ağzım açık kalıyor, burası gerçekten *Vegas*. Filmlerdekinde daha parlak ve yaklaştıkça çirkinleşiyor, her tabela bir tehdit gibi görünüyor. *Yirmi beş kilometre boyunca son kumarhane* ve *son*

benzinlik, sağa çekiyorum. Dodgers şapkamı takıyorum. Colts formamın etiketini söküyorum ve giyiyorum. Bay Ortalama Amerika! Tekrar yola koyuluyorum.

Trafik ışıklarında, pantolonunu indirip yolun ortasına tuvaletini yapan bir kadın görüyorum. Her yer turist kaynıyor. Hava çok *sıcak*, insanlar sigaralarını içip bebek arabalarıyla dolaşıyor. Hepsine, ışık yoğunluğuna, kaldırımların genişliğine, genç ve yaşlı, şişman ve Amerikalı insan topluluklarına bakakalıyorum. Birkaç dakikalığına kendime aptallaşma izni veriyorum ve Bellagio'nun fıskiyeleri gerçekte daha da büyük. Love'a vardığımı söylüyorum ve Caesars otelinden başlamamı söylüyor.

"Bu ikiz olayı değil," diyor. "Forty'nin olayı, oradaki kumarhanenin en iyisi olduğunu söyler."

Love yanılmış. Forty, Caesars'ta değil ve buradaki her şey çok görkemli. Kumarhane katı geniş bir otlağa ve kumar aletleri de görüşümü kapatan ineklere benziyor. Her yer insan ve kumar masalarıyla dolu, kollu kumar makineleri gürültü yapıyor ve bangır bangır müzik çalıyor. Kullan at telefonum var. Kullanabilirim ama onu görene kadar aramak istemiyorum. Love tekrar arıyor.

"Babam, Bellagio'da çalışan arkadaşından haber almış," diyor. "Görünüşe göre orada."

"Tamam," diyorum. "Oraya gidiyorum."

Hızlı yürüyorum. Hava kuru ve rasgele adamlar bana beşlik çakıyor –*Colts faktörü!*–, müzik listemi dinliyorum ve fıskiyelerin olduğu yere ulaşıyorum. Ön taraf çok ihtişamlı, aşırı büyük döner kapılar ve tavandan sarkan devasa cam çiçekler var. İşadamları ve fahişeler bir salonu dolduruyor. Minimum bahis miktarı on dolar olan kumar masalarının yanından geçiyorum. Devam ediyorum, daracık pullu kıyafetli garson kızların yanından geçiyorum. Çiftler kavga ediyor, bir kadın telefonda bankasıyla –NAKİT AVANS– konuşuyor, bir velet ağlıyor ve annesi sanki kumar oynamak bir işmiş gibi ona, *bekle biraz bebeğim, annenin işi bitti sayılır*, diyor.

Her yerin aynı olması kafa karıştırıcı; masalar ve makineler, masalar ve makineler. Salonun ortasına varıyorum ve bir *Felekten Bir Gece* temalı bir kollu kumar makinesi görüyorum ama Forty burada değil. Bir başka masa yığınına doğru yürüyorum, beyaz deri koltuklar var, burası Caesars'tan daha çok bir saraya benziyor ve bu yüzden Forty burada. Yirmi bir oynanan bir masada, beyaz koltukta oturuyor. Saçı başı dağılmış. İki tane güneş gözlüğü takıyor, biri gözünde biri kafasında. Renkli gömleği kırışmış, kirli ayaklarını iki farklı sandalyeye uzatmış, mekânın sahibi gibi duruyor. Üç elden oynuyor, iki sigara içiyor. Fişler cebinden düşüyor ve eğilip almıyor bile. Kafasını masaya vurmak istiyorum ama her yer kamera. Kumar makinelerinden birine oturuyorum. On dolar atıyorum. Love'a mesaj yazıyorum: *Arıyorum ama henüz bulamadım, aramaya devam ediyorum.*

Cevap yazıyor: *Babam teşekkür ediyor. Harikasın.*

Cevap veriyorum: *Onu bulacağız.*

Makinede tur başına iki sentle oynuyorum, Forty ise el başına *bin dolarla* oynuyor. Kaybediyor ve çok ses çıkarıyor. Birkaç metre öteden bile onu duyabiliyorum. Yanında bir fahişe var, düzenli olarak ensesini okşuyor ve göğsünü yalıyor. Çinli bir kadın ona kınayarak bakıyor. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim tatlım ama burası Vegas ve eğer Bayan Molly Tupelo'nun harika memelerinden birkaç çizgi çekmek istersem bunu bütün gece yaparım."

Çinli kadın kalkıp gidiyor ve ben bu şehrin bu kadar kalabalık oluşuna hâlâ inanamıyorum.

Forty bir el kaybediyor. "Bu Çinli kadını sinirlendirdiğim için mi?" diye soruyor. "Çünkü eğer sebep buysa görevliyi araman gerekecek." İçkisini masaya vuruyor. "Sikerim böyle işi!"

Forty birkaç metre yürüyor ve başka bir masaya oturuyor. Yine aynı şey oluyor. Mini etekli bir kız yanına oturuyor. Diğer yanına da başka bir yaşlı kadın oturmaya çalışıyor. Forty koltuğa elini koyuyor. Viskisini kafaya dikiyor. "Yanımda birini istiyor gibi görünüyor muyum bayan? Harika. Şimdi ikile."

Mini etekli kız gülüyor, ona çok komiksin diyor. Forty ona eğer şanslıysa kalabileceğini söylüyor, kız da umarım diyor ve ben resmen buradan iğreniyorum.

Krupiye kartları dağıtıyor. "Belki de küçük hanım size şans getirir efendim."

Forty dudak büküyor. "Vale ya da papazı tercih ederdim. Bak ne diyeceğim? Sikerim böyle işi."

Ayağa kalkıyor, onu takip etmek için fırlıyorum ama hayır. Yan masaya oturuyor. Hamile bir kadının yanında sigara yakıyor.

Kadın şişkin karınını göstererek, "Sakıncası yoksa söndürebilir misiniz?" diye soruyor.

"Sigara içilmeyen masaya oturman gerek," diyor. Havaya duman üflüyor. "Aslında *evinde* olman gerekirdi. Siz kahrolası hamileler, tüm dünya size ait. Buraya da karışmak zorundasınız değil mi? Sizin yüzünüzden hiçbir yerde sigara içemiyorum, şimdi kalkıp *Vegas*'ta da içemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Krupiye sessiz olmasını söyleyince Forty parlıyor. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Götoş, ben bu şehrin *sahibiyim*. Daha yeni bu şehirde geçen ve senin hayatın boyunca göremeyeceğin bir paraya senaryomu sattım."

Şapkam kaşındırıyor ve kumar makinesinde dokuz dolar kaybettim.

Krupiye gülmemek için zor duruyor. Forty içkisini yere atıyor ve garson kıza parmaklarını şaklatıyor. "Doldur hayatım."

Kız yorgun görünüyor. Vegas'ta garsonları allı pullu mayolar ve külotlu çoraplarla dolaşmaya zorluyorlar. Kadın elindeki içkileri servis ettikten sonra gelip siparişini alacağını söylüyor. Forty sinirleniyor. "Ne yaptığın umurumda değil," diyor. "Ne bok yediğin neden umurumda olsun ki tatlım? Umurumda gibi mi görünüyor? Sana içki söyledim. Limonlu. Kokteyl. Şimdi. Şu anda."

"Geri döndüğümde size– "

Haykırıyor. "BANA SOKTUĞUMUN LİMONLU KOKTEYLİNİ GETİR."

Kız gidiyor ve müdür –*Casino'yu* binlerce kez izledim– geliyor. "Bay Quinn," diyor. "Sizi tekrar aramızda görmekten çok mutluyuz. Umarım iyi vakit geçiriyorsunuzdur."

"Rocco!" diyor Forty. "Güzel büyük bir limonlu kokteylle *oynamak* çok daha eğlenceli. Ne oluyor burada?"

Rocco, Forty birkaç bin dolar daha kaybederken kokteyl sorununu çözmeye çalışıyor, ben de kollu makinede elli iki sent kazanıyorum. Forty kalkıyor. Onu takip ediyorum, pantolonum kaşındırıyor.

Kumarhanede dolaşıyor ve birkaç adımda bir kumar makinelerine çarpıyor. Kumar makinelerinden birinde uzun bacaklı, yorgun görünüşlü, dar elbiseli bir kıza rastlıyor ve saçını çekiyor. Kız ciyaklıyor.

"Ne bok yiyorsun? Çek ellerini üstümden!"

"Ne kadar?" diye soruyor Forty. "Bir tur binmek istiyorum."

"Ben fahişe değilim dallama," diyor. "*Öğretmenim.*"

"Bu da yeterince seksi," diyor ve kıza doğru uzanıyor. "Ne kadar?"

Kız ona çantasıyla vuruyor. "Kes şunu."

Gülüyor. "Tatlım, dürüst olmak gerekirse ve elbisene bakılırsa biraz paraya ihtiyacın var gibi. Vegas'ta olan Vegas'ta kalır, anlıyor musun şekerim?"

Kız ona tükürüyor ve Forty salyayı suratından silmiyor. Makineye oturuyor. Yüz dolar kaybediyor. Bir fahişe kavgayı görüyor ve yaklaşıyor –Vegas işte! Delilah neden buraya taşınmadı ki?– Forty'ye partilemek istediğini söylüyor. Kızı tepeden tırnağa süzüyor.

"Çok isterdim canım ama ben homo değilim."

Kız ona dik dik bakıyor.

Kıza yüz dolar uzatıyor. "Bunu al, kendine bir iyilik yapıp bir çift meme yaptır."

Kız hiçbir duygu göstermiyor, teşekkür edip gidiyor. Burası gördüğüm en hüzünlü yer. Saat veya cam yok, insanlar ya çok paspal ya da rüküş.

Forty barbut masasına gidiyor ve içkisini döküyor. İnsanlar onu yuhalıyor. "Evet," diyor. "Sokarlar yuhunuza. Annapurna'dan iki filmlik anlaşma kopardığımı biliyor musunuz? Evet, sıkıcı hayatlarınızda size iyi eğlenceler."

Uzaklaşıyor. O masadaki kimse *Annapurna*'nın ne olduğunu bilmiyor. Bir yirmi bir masasına oturuyor ve elli bin dolarlık fiş alıyor. İnsanlar izlemek için toplandıklarında Forty ne kadar büyük bir yazar olduğunu anlatıyor. İnsanlar yalnız olup olmadığını sorduğunda, "Sevgilim Love'la birlikteyim, o yukarıda," diyor.

Sevgilim Love. Ürperiyorum. "Born in the U.S.A." çalıyor ve Forty homurdanıyor. "Bruce Springsteen'den nefret ediyorum," diyor. "Bunun icabına bakabilir miyiz? Lanet olası ağlak demokrat, *anladık, New Jersey'lisin ve fakir olmak havalı.* Lütfen siktir *git* artık."

Krupiye "Thunder Road" şarkısını sevdiğini söylüyor.

Forty inliyor. "Sen Chevy'nin, BMW kadar iyi olduğunu da zannediyorsundur. Alınma ama... bu bok tamamen yanlış. Tıpkı bu kartlar gibi. Bu bok çukurunda bana doğru düzgün bir vermeni engelleyen bir kural mı var? Ve yaklaşık yüz yıl önce bir kokteyl istemiştim."

On saniye önce oturdu ama kimse onun haksız olduğunu, "Thunder Road"un harika bir şarkı olduğunu söylemiyor. *Felekten Bir Gece* kumar makinesine oturuyorum. Birkaç saniyede on dolar kaybediyorum ve Forty on binlikleri ikiye ayırıyor. Krupiye müdürünü çağırıyor ve etrafta izleyenler şaşkınlıkla nefeslerini veriyor.

Kaybediyor.

Yeni evli bir çift bara giriyor ve herkes alkışlıyor, Forty kalkıyor ve parmaklarıyla ıslık çalıyor. Müziğe durmasını işaret ediyor. Şarkıcı, kapıda kollarını kavuşturmuş halde duran bir adama bakıyor. Adam başını sallayarak onaylıyor. Burası gerçekten Forty'nin oyun alanı. Forty sahneye çıkıyor ve mikrofonu eline alıyor.

"Öncelikle," diyor. "Sikimsoniktebrikler!"

Herkes coşuyor. Aslında Forty iyi ve eğlenceli bir adam. Damada beşlik çakıyor. Gelini yanağından öpüyor. "Şimdi biraz eğlenelim," diyor. "Bu arada, ben de kutlama için buradayım. Megan Ellison'a *iki tane* senaryo sattım." Reaksiyon bekliyor. Fakat hâlâ kimse onun kim olduğunu bilmiyor. "Demem o ki, biraz para kazandım ve onu dağıtmak istiyorum!" Alkışlar. "Ve bunu yapmak istiyorum. Damat, kaldır götünü de gel buraya."

Damat *götünü kaldırıp oraya gidiyor.* Küçük bir adam, karısından daha kısa. Utangaç görünüyor. Yüzünde büyük bir gülümseme var, dişleri yüzü için fazla büyük. Karısı tezahürat yapıyor. "Adın nedir evlat?"

"Greg," diyor. "Bay ve Bayan Greg ve New Township, New Jersey'den Leah Loomis!"

Greg büyük ihtimalle hiç böyle bir kalabalığa konuşmamıştır. Forty sessiz olmalarını işaret ediyor ve geline el sallıyor. Kolunu Greg'in boynuna doluyor. "Greg," diyor. "Güzel bir eşin ve önünde uzun bir yaşam var."

Tepkiler biraz karışık, bazıları gülüyor ve bazıları tiksiniyor.

"O zaman size sonsuza kadar hatırlayacağınız düğün hediyenizi vermeme müsaade eder misin?" diyor. "Greg," derken kaşlarını indirip kaldırıyor. "Karını öpmeme izin verirsen sana bir onluk veririm. Şimdi. Burada."

Damat Greg, Forty'yi yumruklamıyor. İnsanlar yuhalıyor. Kimileri uzaklaşıyor. Bazıları ise heyecanla ıslık çalıyor. Bunu görmek istiyorlar. Forty cebinden beş bin dolarlık fiş çıkarıyor.

"Bir, iki, üç, dört, beş!" diye sayıyor.

Biraz daha yuhalama ile tezahürat –Amerika– ve yeni gelin kocasına yalvarıyor. Sanırım ev kredisiyle ilgili bir şeyler diyor. Damat kızarıyor ve gelin bir içkiyi daha başına dikiyor. Forty fişleriyle oynuyor ve sonunda gelin kazanıyor; alfa olan o, tatillerini o seçecek ve şüphesiz kocasının oturup salsa yediği bekâr evini baştan dekore edecek. Bu ikisine avokado salatası yok; Amerika'nın o tarafından değiller.

Gelin ruj sürmeyi bitiriyor ve sahneye çıkıyor. Forty havayı yumrukluyor, *evet*! Geline yumuluyor. Memesini avuçluyor ve bu kadar ileri gideceğini söylememişti –yuhalamalar ve tezahüratlar–, eğiliyor ve kıçını avuçluyor, sonra dilini kızın boğazına sokuyor. Damadı izliyorum. Kırılmış görünüyor; on dakika önce âşıktı ve yeni *evliydi*. Oysa şimdi perişan. Forty gelini bırakıyor, kız ağzını siliyor ve elini uzatıyor, Forty fişleri yere atıyor ve yumruklarını sıkıyor.

Şimdi, eminim bu adamı öldürmek isteyen bir milyon kişi vardır. Şarkıcı mikrofonu alıyor, gelin damada sarılıyor ama Forty'nin evliliklerini mahvettiğini görebiliyorsunuz. Mutlu olma şansları Forty Quinn'le tanışmadan öncekinden daha düşük artık.

Forty tekrar harekete geçiyor ve kumarhanenin içinde dolanıyor. Onu takip ediyorum ve kullan at telefonumdan ona mesaj atıyorum: *Sapphire'de kar yağıyor.*

Cevap veriyor: *?*

Ben: *Ben Slim. Yeni telefon numaram. Kardeşin seni arıyordu.*

Forty: *Tipi şeklinde mi? Öncekinden iyidir umarım.*

Ben: *Evet. Yirmi dakikaya Sapphire'de.*

Forty: *Bellagio'dan çıkıyorum şimdi.*

Ama *Bellagio'dan çıkmıyor.* Başka bir beyaz deri koltuğa oturuyor ve krupiyeye dağıt işareti veriyor, sanki o mesajlaşırken krupiye dağıtamıyormuş gibi. Yazıyor: *Orada epey buz da olduğunu duydum.*

Epey buz var yazıyorum, ıstakoz temalı bir kumar makinesinin önünde duruyorum. Biletimi sokuyorum, içinde iki dolar on bir sent kalmış. Forty dünyanın en az ilgi çekici adamı, sanki insanlar buraya iş hakkında konuşmaya gelmiş gibi etrafındaki ilgisiz oyunculara kariyerinin nasıl coştuğunu anlatıyor.

Makinem deliriyor. Ekranda animasyon bir ıstakoz adam bana kendini tanıtıyor. Yanımdaki kadın bunun ekstra tur olduğunu söylüyor ve ekranda balıkçı suya uzanıp bir kafes ıstakoz çıkarıyor. İki dolar on bir sent param, yüz kırk üç dolar yirmi bir sente dönüşüyor. Kasa her zaman kazanmaz ve ben ne zaman kalkacağımı biliyorum. Makineye gidip paramı alıyorum. Forty'ye mesaj atıyorum: *Kar, buz ve iki tane kar tavşanı var, hemen gelmelisin.*

Forty kalkıyor ve kumarhaneden çıkıyor. Çok para kaybetti ama ben buradan galip olarak çıkıyorum. Garajda arabamı buluyorum ve Love'a mesaj atıyorum: *Haber var mı?*

Cevap veriyor: *Hayır ama büyük ihtimalle şimdiye kadar bir fahişenin yatağında sızmıştır.*

Ona yazıyorum: *Merak etme onu bulacağım. Her şey değişecek, gerçekten.*

Bu doğru. En azından, Vegas'a yaptığım bu gezi gözlerimi açtı ve bunca yıldır Love'ın ne çektiğini anlıyorum. LA'den, Forty'ye mesaj atıyor ama Forty onu yoksayıyor, korkusunu besliyor, yaşam enerjisini emiyor. O bir parazit, asalak ve bence Love'a işkence etmek hoşuna gidiyor.

Ray ve Dottie'yi suçlayamıyorum. Hiçbir ebeveyn her şeyi doğru yapamaz. Hiçbiri çocuğunu ne kadar seveceğini kontrol edemez.

Ama bu suçlamakla ilgili değil. Bu hayatımın aşkıyla ilgili, onun gözlerindeki acıyla, sesindeki titremeyle ve sessizliğe gömülüşüyle ilgili. Artık Forty'nin Love'ı boğmasına izin veremem. Onu bunu yapamayacak kadar çok seviyorum.

-43-

YİRMİ dakika sonra Forty taksiden iniyor ve harap olmuş benzinliğin arkasına dolanıyor. Kamp müdürünü/torbacısını görmeye giden bir kamp çocuğu gibi aptal bir sırt çantası takıyor. Arabadan iniyor ve gülümsüyorum, özellikle de burayı seçmemin sebebi olan parçalanmış, kablosunda asılı duran güvenlik kamerasına gülümsüyorum.

"Eski Dostum!" Bana doğru koşarken şişkin suratına neşe geliyor ve kollarını etrafıma doluyor. Çok sıkı sarılıyor ve kötü kokuyor.

"Ne yapıyorsun burada?" diye bağırıyor.

"Uzun hikâye," diyorum. "Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

"Torbacımla buluşmam gerekiyordu ama o gelmedi. Neyse ki hazırlıklıyım," diyor ve çantasına vuruyor. "Yani... artık iyi miyiz? Partilemeye var mısın?"

Uyuşturucudan, insanların onların etrafında dolanmasından, yaptığı bağımlılıktan nefret etsem de başımla onaylıyorum.

"Kahrolası Goldberg!" diye bağırıyor ve sonra Molly'yi anlatıyor, başarısını anlatıyor. Saçlarını gergin suratından çekiyor. "Biliyorsun, aramızda konuşmalar geçti, işle ilgili şüpheler oldu ama olan oldu. İşler bazen karışır ve o zaman ne yaparsın? Biraz kokain içersin."

Göz kırpıyor ve aptal sırt çantasıyla arabama biniyor. "Buna ihtiyacımız var, eminim bu Vegas'a ilk gelişin, doğru mu? Profe-

sör Vegas'a geliyor! Bayıldım!" Meraklı gözleri kısılıyor. "Kardeşim nerede?"

"Evde," diyorum. "Ailenle beraber."

"Güzel," diyor. Bir kutu bira açıyor. "Siz ilişki insanları, bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum." Geğiriyor ve bira çenesinden aşağı süzülüyor. "Eve giderken pastırma almanız gerektiğini düşünüyorsunuz, çocuk yapıyorsunuz ve dans ediyorsunuz, sikerler. Ben sadece kendime hesap veririm. Aşkı siktir et." Gülüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Love'ı kastetmiyorum. Kardeşimi seviyorum. O benim kayam. Bana bugün kaç kere yazdığını biliyor musun?"

İkiye kadar sayıyorum. Yardımcı olmuyor. "Ona cevap verdin mi?"

Kafasını iki yana sallıyor. "Bu ikiz olayı, o benim kayam. Bazen kaçtığımı biliyor. Beni anlıyor. Bir yudum ister misin?"

BencilşerefsizdomuzbağımlıLoveyıkıcı

"Böyle iyiyim," diyorum. Doktorların, ikizlere hamile olan kadınların içinden diğerinin hayatını emen fetüsü çekip çıkardığı durumları düşünüyorum. Bu insani bir şey. Bazen birinin yaşaması için diğerinin ölmesin gerekir. Biyoloji duygusal değildir. Love'ın diğer sevgililerinde Forty'yi bitirecek yürek yoktu. Ama bende var. Ona bakıyorum, Love'dan gelen mesajlara bakıyor. Sadece Love harap olduğunda, onun için endişelendiğinde sevildiğini hissediyor. Bazı insanlar bir rahmi ve doğum gününü paylaşacak kadar güçlüler. Love öyle. Forty değil.

Tuvalet arayan liseli kızı göstererek, "Şu kıça bak, bak, bak," diyor. "Onu yanımıza alsak mı?"

Onu öldürmek istiyorum. Şu an. Bu kiralık arabada. Arabayı çalıştırıyorum ama onu burada öldüremem, direksiyonu kavrıyorum. Tavana vuruyor. Liseli kız bir tuvalet buluyor. Artık güvende. Biz de gidiyoruz. Sessizlik sadece iki ışık boyunca sürüyor ve yine başlıyor.

"Sen ve kardeşim benim *kayalarımsınız*," diyor. "Ona iyi bak, yoksa biliyorsun. Biliyorsun değil mi? Onu üzersen ölü bir adam olacağını anlıyorsun, değil mi?"

Direksiyonu daha sıkı kavrıyorum. "Sen iyi bir kardeşsin."

"Ben en iyi kardeşim," diyor. "En iyisi."

Cebinden bir paket çıkarıyor ve burnuna çekiyor. Otobana çıkıyorum, kafası o kadar iyi ki nereye gittiğimizi sormuyor. Sadece, *hiç evlenmeyeceği* ve hep Love ile benimle yaşayacağıyla ilgili atıp tutuyor. Ölümünü kesin hale getiriyor, araba uğulduyor ve biz parlak ışıklardan çok ama çok uzaklara sürüyoruz, etraftaki arabalar azalıyor. Forty'nin kafasının içi bir mezarlık ve hemen yanımda duruyor, oksijen tüketiyor. O bir anti-Love ve *Ralph*'ten alışveriş yaptığını itiraf ediyor.

"Lanet *yiyecekler*," diyor. "Yemek. Yemek nedir biliyor musun Eski Dostum? Ön-bok. Bu kadar. Yaşamak için ihtiyaç duyduğumuz ön-bok sadece. Mağara adamları için ulaşılması zor bir şeydi, değil mi? Yani sopanla beraber çıkıp mamutları öldürür, sinekler üşüşmeden eve kadar sürüklemen gerekirdi, işte bu yüzden zor bir şeydi. Ama artık modern zamandayız. Yiyecek bulmak sorun değil."

Burnunu kaşıyor ve kafasını sallıyor. "Tek yapman gereken içeri gidip takoları almak ve yemek. Ailem gibi insanlar bunu çok *büyütüyorlar*, akşam yemeğinde ne yediğin çok ilginçmiş gibi davranıyorlar ama değil! Sadece yemek! Sadece ye ve sıç, işin bitsin. *Biriyle beraber* yediğin için kendini özel hissetme çünkü sonuçta hepimiz yediklerimizi sıçarız! Eğer kapalı kapılar ardında tek başıma sıçacaksam kiminle yediğim kimin umurunda ki?"

Biraz daha kokain çekiyor. Kenara çekip onu dışarı yuvarlayabilirim ama o kadar çok çekti ki Roadrunner'a dönüşüp, beni kovalayıp arabaya geri binebilir.

"Canım tako çekti," diyor. "Olsa da yesek anasını satayım."

Love'ı aramak istiyor. Panik oluyorum, elim direksiyondan kayıyor. Terliyorum. Ona kavga ettiğimizi söylüyorum.

"O halde aramayalım," diyor. Camı indiriyor ve temiz hava alan bir köpek gibi gülümsüyor. Love'la kavga ettiğimi duyunca sevindiğini anlayabiliyorum. Mutlu olmamı istemiyor. Kimsenin mutlu olmasını istemiyor, özellikle de Love'ın.

Vegas'ta yaptıklarını anlatıyor, yalan üstüne yalan atıyor, dengesizce sallıyor ve oraya yeterince hızlı gitmiyoruz, hız limitini aşamam –sidik dolu kavanoz– ve o parasını almayı reddeden fahişeler hakkında konuşmayı bırakmıyor. Bu kahverengi topraklar ve mavi

gökyüzü hakkında tek doğru laf etmiyor, boku yemiş durumda ve sadece kendisini düşünüyor. Resmen dünyadaki en yalnız adam.

Ufukta, sonunda onu öldürebileceğim bir yer gördüğümde neler hissettiğimi anlatamam: Clown Motel.

"İşte geldik," diyorum onun Monte Carlo'da kaldığı yer hakkındaki atıp tutmalarını bölerek.

Çantasıyla ritim tutuyor, o mutlu bir köpek. Buraya daha önce de geldiğini söylüyor –her yere gitmişsin, anladım– ama bu benim ilk seferim ve şu ana kadar batıda gördüğüm en harika şey. Aradığım şey *Vahşi Vahşi Batı* filmindeki gibi bir yer. Mavi beyaz boyalı motel palyaço tabelalarıyla donatılmış ve binanın üstündeki Nevada yazısı bir hayalet kasabadan ya da Tarantino filminden fırlamış gibi: *CLOWN MOTEL'E HOŞ GELDİNİZ.* Eminim lobi farklı zamanlardan palyaço figürleriyle doludur ama ben bunları göremeyeceğim çünkü Forty'yi bugün öldüreceğim, haliyle kahrolası lobiye giremem.

Forty nihayet sakinleşiyor, sırt çantasının ağzı kapalı ve zulasını uzaklaştırıyor. Aynada kendini kontrol ediyor ve bunun iyi bir fikir olduğunu söylüyor. "Palyaçoları severim," diyor. Tabii ki sever, o bir embesil ve pofuduk kırmızı burnuyla, korkunç dağınık saçlarıyla palyaçonun ta kendisi. Yağlı göbeği turkuvaz şortunun üstünde sallanıyor. Love'ı sevmesi gerekirken onun kâbusu oluyor, onu çukura çekiyor. Bu tıpkı onların yaşlı ürkütücü ve maskeli adamlar olduklarını bildiğimiz halde, çocuklarımıza palyaçoları sevmelerini söylememize benziyor.

"Hey Forty," diyorum. "İnternetten boş odaları var mı diye baksana?"

"Eski Dostum, burada seninle kesinlikle bir şey çekmeliyiz." İç çekiyor. "Bu harika olur. Adını da *Harika* koyarız. *Ocean's Eleven* gibi ama *Testere* filmine benzer. Kurbanların palyaço olduğu, turistlerin kötü adam olduğu ve sevgililerin el ele tutuştuğu bir bok olurdu."

"Olur," diyorum. "Yani palyaçolar iyi adamlar."

"Aynen öyle," diyor. "Çiftler buraya gelir, kız *palyaçolardan nef-*

ret ederim der, aptal erkek arkadaşı da *ben de* diye şikâyet eder ve sonunda bir makineli tüfek bulup palyaçoları tararlar."

"Forty," diyorum. "Boş oda var mıymış, baktın mı?"

Beni duymazdan geliyor. "Aslında," diyor. "Buraya en son Love ve Michael Michael'la gelmiştim."

Şaşırmış gibi yapıyorum, sanki bilmiyormuşum gibi, sanki bu yüzden burada değilmişiz gibi. Love birkaç ay önce *#NostaljikPerşembe* etiketiyle paylaşmıştı, *diline piercing yaptırdığı* ve kapkara makyaj yaptığı zamanlardan bir anıydı. Üçü Burning Man Festivali'ne giderken buraya uğramışlardı – iyi ki, Love'ı o zamanlar tanımamışım. Yorumlar ise başka bir hikâye anlatıyordu: Love, Forty ve Michael Michael Motorcycle, *BEDAVA İNTERNET* ve *HOŞ GELDİNİZ MOTORCULAR* yazan devasa palyaço tabelaları yüzünden buraya gelmişler. Forty arabayı alıp toz olmuş. Bir ay sonra ortaya çıkmış. Özür bile dilememiş.

Dakikalar sonra oradayız. Park yerine giriyorum ve arabayı arkaya çekiyorum, burada en çok görmek istediğim turist tuzağı var: tarihi bir Amerikan mezarlığı.

"Yanımızda mantar olmaması ne kadar kötü biliyor musun?" diyor Forty. "Bu mezarlıkta mantarsız kalamazsın."

"Kesinlikle," diye yalan söylüyorum. En uzak köşeye park ediyorum. Etrafta kamera göremiyorum ama böyle zamanlarda aklıma Rhode Island'daki sidik dolu kahve kupası geliyor.

"Harika," diyor. "Eski Dostum bunun senin içinde olduğunu biliyordum, müthiş."

Ona Vegas'ta kazandığım yüz doları uzatıyorum. "Eğer kredi kartı kullanırsan ailen kapıda bitiverir."

"Sence ben amatör müyüm?" diyor gülerek ve sahte kimliğini gösteriyor. "Ben Monty Baldwin, götler! Çaktın mı? Baldwin'lerin kayıp kardeşi."

Tabii ki bu Forty için bir rüya: Baldwin kardeşlerden biri olmak, Love yerine erkek kardeşleriyle olmak. "Bu Baldwin geri dönecek," diyor. Müdürün odasına doğru yürüyor, sırt çantası sekiyor. Chateau'da tanıştığımız geceyi hatırlıyorum, acaba *Joaq* Phoenix'le arkadaşlar mıydı diye düşünmüştüm.

Arabadan iniyorum, mezarlığa doğru yürüyorum. Güneş yüzüme vuruyor ve ölüler toprağın altındaki kemiklerden başka bir şey değiller. Ölüm sebepleri sıralanmış: intihar, vurulma, salgın. Forty'nin ölüm sebebi ben olacağım ama mezar taşında bu yazmayacak, acaba bu hikâyelerin kaçı doğru diye düşünüyorum.

Motelin yanında bir kürek var. Keşke onu buraya gömebilsem ama etrafta çok insan var, tır şoförleri, kafa kamerası takan hippiler, buranın çocuklara göre olup olmadığını tartışan bir aile. Bana lazım olan şey, Forty'nin giriş yapması ve görevliyle konuşması. Müdür hakkında internette bir şeyler okudum, gördüğünü *unutmayan* biri. Monty Baldwin'i hatırlayacaktır. Bir şeylerden *şüphelendiğini* söyleyecektir. Forty'nin park yerinde biriyle konuştuğunu söylese de Colts formamla, paspal kıyafetlerimle ve kiralık arabamla tanınmayacak haldeyim.

Yorgun argın, kafam aşağıda arabaya dönüyorum. Beş tane Percocet çıkarıyorum. Onları ezip benzinlikten aldığım suyun içine atıyorum. Çalkalarken Forty müdürün odasından çıkıyor ve arabaya dönüyor.

O arabaya binerken, "Kaplıcalara bakmak ister misin?" diyorum. Clown Motel hakkında araştırma yaparken internetten kaplıcalara baktım. Bu doğru. Çölde insanları öldürebilirsiniz. "Çok çılgın görünüyorlar."

"Alkali," diyor. "Tabii ki evet. Biraz ayahuasca* var yanımda, suya girdiğin anda bugüne kadar yaşamamışım dersin ve her boku *anlayıverirsin.* İhtiyacımız olan şey bu." Kemerini takıyor. "Yola çıkma zamanı, tıpkı Kerouac ve o adamın yazdığı gibi, hani Johnny Depp'le, Vegas'ta sır çantasında uyuşturucu taşıyan, güneş gözlüklü herif."

Tanrı aşkına. "Hunter S. Thompson."

El çırpıyor, "Hunter S. Thompson."

"Evet," diyorum ve bu park yerinden yeterince hızlı çıkamıyorum. Ona şişeyi veriyorum. "Al," diyorum. "Yolculukta susuz kalma."

---

* Şamanların kullandığı, halüsinatif etkileri olan bir tür bitki karışımı. (e.n.)

Kapağını açıyor, daha önce açıldığını fark etmiyor. İçiyor. "Eski Dostum," diyor. "Yeni seni çok sevdim. Hollywood'u, aileyi, baskıyı ve tüm o saçmalıkları siktir et. Biz sanatçıyız adamım. Kız kardeşim değil. Tanrı onu kutsasın ama değil, biliyorsun."

Benim *Mükemmel Saha* şarkı listemi açıyor. Bana gülüyor ve yaratıcı dehamın kanıtının iğrenç müzik zevkim olduğunu söylüyor. "İşte bu," diyor. "Özgürlük."

Arabayı geri vitese takıyorum. "Evet," diyorum. "Özgürlük."

Sırt çantasının fermuarını açıyor, *bir kahvaltı bıçağı çıkarıyor* ve uyuşturucu dolu torbaya daldırıyor. Burnuna çekiyor ve bu herif başka bir Fincher vakası olabilir. Forty'yi öldürmeme gerek kalmayabilir. Bu gidişle bunu kendi kendine yapacak.

-44-

ALKALİ kaplıcalar çöldeki iki kahverengi çukurdan ibaret, iğrenç bir yer. Tıpkı Charles Manson belgesellerinde ya da *Küçük Ev*'de görebileceğiniz şeylere benziyor. Akla gelebilecek her şekilde iğrenç. Yerde, kullanılıp atılmış bir prezervatif var. Ambalajı da bir bira kutusuyla yan yana yatıyor.

Forty kutu birayı yerden alıp bir yudum içiyor –kusabilirim– ve soyunuyor, gömleğinde kan lekesi var. Nasıl başardıysa kendini kahvaltı bıçağıyla kesmiş. Hemen sırtımı dönüyorum. Onu asla çıplak görmeyi istemezdim ama 51. Bölge'nin yanındaki bu hiçliğin ortasında çırılçıplak karşımda dikiliyor.

Forty suya koşarken, çığlık atıp göğsünü yumrukluyor. "İşte burada!" diyor neşeyle. "İşte sıçtığımın kaplıcaları bebeğim! Yihu!"

Yolda, içine Percocet eklediğim suyu içti ve sadece hâlâ hayatta olmakla kalmadı, bir de yol boyunca konuştu durdu. O Henderson'a benzemiyor ve görünüşe göre Forty gibi farmakolojik açıdan ileri safhada birini öldürmek için bir eczane dolusu ağrı kesici gerekiyor. Umarım yanımda yeterince vardır.

Forty'nin oturduğu yerde daha önce bir başkasının kıçı vardı ve hayvanlar da bu suya girmiş olmalı. "Hadi Profesör," diyor elini sallayarak. "Siktiriboktan bir New York'lu olduğunu biliyorum ama başka bir adamla kaplıcaya girmenin ibnelikle bir ilgisi yok."

"Ben böyle iyiyim."

"Hadi," diyor. "Burası Tanrı'nın sıcak su küveti. Bu ev Eski Dostum. Buraya gel. Adam ol. Neşelen! Ateşi hisset! Suya girmen lazım, bir film böyle yapılır. Bırak zihnin özgürleşsin."

Dünyayı mavi bir örtü gibi kaplayan gökyüzüne kollarını sallayarak uluyor. Pisliğin içinde yere oturuyorum. "Bence böyle yerlere girmeyen birçok yaratıcı insan vardır," diyorum. "Woody Allen asla sıcak su dolu pis bir çukura girmezdi."

Forty kıkırdıyor. "Ama küçük çocukları taciz ederdi." Gülümsüyor. "O bir sanatçı! Biz tuhafız! Profesör, ihtiyacın olan tuhaf davranmak. Güvenilir olmaktan vazgeç. Düşünüyorsun, gayret ediyorsun ama hiç *oluruna bıraktığın* olmuyor mu? Dürüst olmak gerekirse, harika bir yazarsın. Ama bence *buraya* girecek cesaretin olsa *çok değerli* olurdun."

Bunu senaryolarımı kendi adıyla satan bir adam söylüyor ve ben ona daha fazla Percocet dolu su hazırlamak için arabaya dönüyorum. Çektiği her kokainle ona verdiğim ilaçlarla mücadele ediyor. Bunu olması gerekenden daha zorlaştırıyor, sonsuza kadar burada kalamayız. Şişeyi sallayıp ona uzatıyorum.

"Ben iyiyim," diyerek geri çeviriyor. "Gel de suya gir!"

Ona iyi olduğumu söyleme sırası bende, sanki yer varmış gibi küçücük deliğin içinde yüzmeye çalışıyor. Kız kardeşi su tasarrufu hakkında ülke çapında kampanyalar yaparken, Forty bir karış suda kendini boğmaya çalışıyor. İlaçsız suyumu yudumluyorum.

"Biraz istemediğine emin misin?"

"Siktir, bir yudum versene!"

Gittikçe hafızasını kaybediyor. Beyin ödemiyle ilgili birkaç makale okumuştum. Belki de olan budur, Forty bir dakika önce istemediğini söylediği suyu şimdi lıkır lıkır içiyor. Güçten düşmesi lazım. Henderson'ın toleransı yoktu. Çok gülünç de olsa, sonunda sessizce ölmüştü.

"Zulanda başka ne var?" diye soruyorum.

"Ayahuasca var bebeğim!" Çaya uzanıyor. İçiyor. Güzel. Percocet ve çayı karıştırsın. Zehirler çarpışsın. Bana şişeyi uzatıyor. İçiyormuş gibi yapıyorum. Uysal davranıyorum.

Daha Yaklaş filminde Jude Law, Natalie Portman'a *yaklaşarak*, "Bu canını yakacak," diyordu ve sonra da canını yakıyordu. Forty ne kadar sik kafalı bir herif olursa olsun, şu anda onun yanındayım. Kararım aklımı kurcalamaya başlıyor. Forty'yi öldürmek Love'a zarar verecektir. Love böyle boktan dramalar olmadan nasıl yaşayacağını bilemeyecek ve bu iş düşündüğümden de daha zor olacak. Fakat her değişim can yakıcıdır. Nihayetinde Love, kardeşi olmadığında yeni bir insan haline gelecek. Daha rahat uyuyacak. Onu her kandırdığında Forty'yi affetmenin bir yolunu bulmak zorunda kalmayacak. Onun aklına girmesine ya da duygularını mantıklı kılmasına izin vermek zorunda kalmayacak. Onu ortadan kaldırarak Love'a verdiğim güçle neler yapabileceğini bir hayal edin.

Forty yerde yüzüstü duruyor, kıyıya vuran yavru bir balina gibi debeleniyor. Kahvaltı bıçağını çantasına daldırıyor. "Yuh artık," diyor. "Oha."

"Kendini bırak," diyorum. "Tadını çıkar."

"Su dalgalı olsaydı bu harika olmaz mıydı?" diye soruyor. "Bunu hiç düşündün mü? Çok fazla su olmayınca dalgalar nasıl olmaz?"

O artık *denizi* seyreden, kendini beğenmiş bir aptal. Telefonumu alıyorum. Onun saçma sapan laflarını dinleyemem. Kayıp giderken ve beyninden geriye kalanlara erişimini kaybederken her şey daha da kötüleşecek. Yeni bir e-posta mesajım var, bir Google haber uyarısı. Göğsüm sıkışıyor. Bağlantıya tıklıyorum, beni *Providence Journal Bulletin* sitesine yönlendiriyor. Peach Salinger'ın bir resmi var ve gerçek hayatta olduğundan daha mutlu görünüyor. Peach'in ailesi onu öldükten sonra daha çok sevmeye başlıyor. Fotoğrafta gülümsemesi daha beyaz, gözleri daha iri ve şimdi ailesi adalet peşinde.

"Bir dalga," diyor Forty ahkâm keserek. "Bir dalga asla çekip gitmez. Mesela, okyanus durulsa? O zaman ne olacak?"

Saçma sapan konuşuyor. Ben bu akıl almaz haberi okurken, onun sözleri benim için sadece sesten ibaret hale geliyor.

Little Compton Emniyet Müdürlüğü, Brown Üniversitesi mezunu Peach Salinger'la ilgili isimsiz bir ihbar almış. Yetkililer ihbarın detayları hakkında ayrıntı vermiyorlar ama davayı tekrar inceleme-

ye başladıklarını onaylamışlar. Olayın intihar olduğu konusunda yanılmışlar. En azından yanılmış olduklarını düşünüyorlar. Haberin dili hassas ve çekingen, ancak mesaj açık ve net. Peach Salinger'ın öldürüldüğünü düşünüyorlar ve bu yüzden yeni bir soruşturma başlatmışlar. Siktir. Yüz kere, bin kere siktir. Forty, dalga yaratmak için suda tepinirken benim artık sudaki balina için hiç sabrım kalmıyor. Buradan çıkmak zorundayım. Bu işi halletmem lazım.

Telefonumu cebime koyup çamurdaki deliğe doğru yürüyorum. Forty yarı baygın halde, zehirlenen beyni yavaşlarken gözbebekleri kayıyor. Yavaş yavaş gidiyor ama ben sabırsızlanıyorum. Burada oturamam, ülkenin diğer tarafında ucu bana dokunacak bir soruşturma açılmışken bunu yapamam.

"Hey, dostum," diyorum. Bana doğru yüzüyor ve onun kafasına abanarak suyun altına itiyorum. Ellerim yanıyor. Su en az doksan derece, hava sıcak ve bedenim fırın gibi yanıyor. Sıcaklık bir Dr. Seuss şiirinden fırlamış gibi kolumun etrafından kıvrılarak yükselmeye devam ediyor. Forty, Henderson gibi değil. Hiç mücadele etmiyor. Forty güçsüz. Koyu sarı çişi yumuşak, iğrenç penisinden dışarı akıyor. Sıvı kaybediyor. Gökyüzüne bakıp Forty'nin vücudunun çırpınmayı bırakmasını bekliyorum.

Sonunda bitiyor. Sahte kimliğini bir kokain paketinin içine saklamış, Monty Baldwin öldü. Benim olmayan DNA'lı prezervatif ambalajı bir nimet. Ellerimi sudan çekip nefes alıyorum. Kahvaltı bıçağı her nasılsa onunla birlikte suya gömülmüş, aşağıda parlıyor. Daha önce hiç kokain denemedim. Parmağımı çantasına daldırıyorum, Onun yaptığı gibi küçük bir yumru alıyorum. Titriyorum. Ama belki de bu, yepyeni bir cesedin yanında olduğunuz zaman hissettiğiniz bir duygudur.

-45-

BAŞKA yolu yok. Love'a yalan söylemeliyim. McCarran Havaalanı'ndaki JetBlue terminalinde beklerken onunla telefonda konuşuyorum. Burada da kumar makineleri var ve Las Vegas'tan ayrılıp Little Compton'a gidiyorum ama bunu Love'a söyleyemem.

Kesin bir planım yok. Suç mahalline geri dönmem aptallık olur. Ancak Vegas'ta da kalamam, polisin Forty'yi bulması an meselesi, Los Angeles'a gidip Love'ın yanına, kanepeye uzanıp Peach Salinger hakkında bilgi toplamak için arama motorları sayfalarını da yenileyemem. Gerçek şu ki çuvalladım. Yarım yamalak bir iş yaptım, *çiş dolu kahve kupasını* bıraktım ama sonumu getirmesine izin vermeyeceğim.

Ayrıca eğer o depresif, acımasız Salinger'ın katil zanlısı olarak yakalanacaksam, kahve kupasının yerinde kalmasını tercih ederim. Bu yüzden babalar çocuklarının onları hapishanede ziyaret etmesine istemezler, aynı şey kanserden ölen hastalar için de geçerlidir; onlar da fotoğraflarının çekilmesini istemezler. Bu soruşturma o çiş dolu kupayı açığa çıkarabilir, Love'ın beni elim arkadan kelepçelenmiş halde görmesini istemiyorum.

Love telefonda çok sessiz, her birkaç saniyede bir iç çekiyor ve benden bir işaret bekliyor. Bir kadın sessizse bu hayra alamet değildir. Orada olup olmadığını sormaya devam etmeliyim.

"Evet," diyor. "Neden?"

"Çünkü hiçbir şey söylemiyorsun."

"Ne söylememi istiyorsun?" diye soruyor. "Sinirliyim. Bundan bıktım. Hiçbir şey yapamıyorum, kardeşimin ölüp ölmediğini bile bilmiyorum ve berbat haldeyim."

"Üzgünüm," diyorum. "Uğraşıyorum."

"Dediğim gibi Ceasar'dan mı başladın?"

Evet diyorum ve bu sefer daha fazla deneyeceğime söz vererek atacağım adımların üstünden tekrar geçiyoruz. "Birden çıkıp geleceğini biliyorsun," diyorum.

"Şu an hangi kumarhanedesin?"

"Planet, Hollywood'da," diye yalan söylüyorum.

İç çekiyor. "Forty masalarından hoşlanmazdı."

"Biliyorum," diyorum. "Bunu söylediğini hatırlıyorum, her şeyi deniyorum. Tabii eve gelmemi istemiyorsan..."

"Hayır," diyor. "Tanrı aşkına, hayır. Ben üzgünüm. Sadece gerginim."

"Biliyorum, tamam sorun değil," diyorum.

Telefonu kapatmak istemediğini biliyorum ve bir şey demiyor ama Providence, Rhode Island'a uçağım var.

"Orada mısın?"

"Evet! Joe! Şunu sorup durmayı kes! *Orada mısın?*"

"Buradayım," diyorum. "Seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim."

Ağlıyor. Ona bir sorun olmadığını söylüyorum ve şimdi beklemek zorundayım. Grup A'yla uçağa binemiyorum. İnsanlar el bagajları söz konusu olduğunda asabileşir ve bana yer kalmayacağı için sinirleniyorum ama Love her şeyden önce geliyor. Aniden bir kahkaha atıyor.

"*Friends* dizisini izliyorum," diyor. "Bu bölümde– "

"Siktir," diyorum. "Sanırım bu o."

Telefonu kapatıyorum ve uçağa biniş kapısına koşuyorum. Bu yaptığım ayıp bir şey ama erkek arkadaşınla telefonda konuşurken *Friends* izlemek de o kadar ayıp. Ona mesaj atıyorum: *Üzgünüm. Yanlış alarm. Seni seviyorum.*

Love cevap yazıyor: *MUCUK.*

Keşke beni *sevdiğini* söyleseydi ama öte yandan kendimi de-

ğişime hazırlamak zorundayım. Tekrar internete giriyorum çünkü hâlâ inanamıyorum. Peach'in ailesinin basın toplantısını izliyorum ve annesini *tatlı* Florence Salinger diye tanıtıyorlar. Dolgun dudakları ve geniş omuzlarıyla Peach'in yaşlı haline benziyor. "Polise defalarca kızımın depresyonla mücadele ettiğini söyledim, o intihara meyilli değildi." Derin bir iç çekiyor. "Yetkililerin, kızımın kayboluşunu şu andan itibaren bir suç, bir cinayet olarak ele alması içimize su serpse de polisin isimsiz bir ihbar alana kadar bu durumu görmezden gelmiş olması çok üzücü," diyor. Kadın güçlükle konuşuyor. Kadının ruhu yok. Peach'in bu kadar berbat biri olduğuna şaşmamalı. "Bir annenin içgüdüsünün ve bilgisinin bir dedektif için *hiçbir şey* ifade etmemesi çok acı ama kızımın katili sonunda adalete teslim edileceği için minnettarız."

Dış görünüşü sanki çok önemliymiş gibi ceketini düzeltip yerine geri dönüyor. Anne olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum, gazetecilere ölü kızınız hakkında bir konuşma yapacaksınız ama gidip saçınızı ve makyajınızı yaptırıyorsunuz.

Sunucu, Salinger ailesinin bu cinayeti çözmek için *tüm imkânlarını* kullanmayı planladığını açıklıyor ve video sona eriyor.

Uçak havalanıyor. Little Compton'a geri dönmem, Amy'ye âşık olduğum zamanları düşünmem çok garip bir duygu. Amy'yi ya da Noah ve Pearl ile Harry ve Liam'ı, *Charlotte ve Charles*'ı, yiyecekleri ve seksi uzun zamandır düşünmüyordum. Amy'nin tadını, yabanmersini lekeli çarşafları, güvenmeyi öğrenmeye çalışacağını söylediği zamanki ses tonunu hatırlıyorum. Amy'yi Little Compton'a götürmeseydim, hâlâ birlikte olur muyduk? Kaderimiz önceden mi çizilmiş, yoksa küçük, şirin kasabalara yolumuz düştüğünde onu biz mi çiziyoruz? Çünkü orada bir yere ait olmadığınızı iliklerinize kadar hissedersiniz.

Little Compton'a geri dönmek bir risk. Fakat bunu Love için yapıyorum; aşkımız, o *çiş dolu kupa* orada benimle alay ettiği asla sürece güvende olamaz. Gerçekten de bu aşkın kendisi gibi, kafayı çekmek gibi. Zil zurna sarhoş olarak, kusarak, ağlayarak, hüzünlü şarkılar dinleyerek, bir daha asla yapmayacağız diyerek, kendi

kalplerimizi kırıyoruz. Ancak yaşamak tekrar yapmaktır. Âşık olmak her şeyi riske atmaktır.

Providence'a iniyoruz, hiçbir uçuş bu kadar hızlı olmamıştı. Love'a mesaj atıyorum: *Telefonum bozuldu, sinirden parçalayacağım. Henüz bir şey yok, keşke daha iyi haberlerim olsaydı. Seni seviyorum.*

Love hemen cevap atıyor: *Tamam.*

Havaalanından kocaman bir lolipop şekeri, bir *Bay Mercedes'in* bir kopyası ve Red Sox şapkası gibi birkaç ıvır zıvır alıyorum. Doğruca oto kiralamaya gidiyorum. Kimlik göstermeden ya da kredi kartı vermeden bir araba kiralamam imkânsız. Bu işleri hallediyorum. Beni bekleyen ne var: Bu yaz sadece Amy'yle birlikteydim, bir tatilciydim. Katil ise kışın buradaydı, arabasını parçaladı ve bir kızı öldürdü. O adamın adı Spencer Hewitt'ti.

Üstü açık araba istemiyorum. Bir Chevy alıyorum. Arabayı çalıştırıyorum, hayatıma, geçmişime, geleceğime, genetik kodlamama, hatalarıma, muhtemel kurtuluşuma, olası yazgıma, Little Kahrolası Compton'a sürüyorum.

-46-

HAYATIMIN esası, tatillerde çalışmak gibi görünüyor. Pek çok Amerikalı gibi, bir mola vermekten acizim. Bu hiç de hoş bir durum değil. Avrupalılar bu noktada bizden daha sağlıklı, daha rahatlar çünkü dinleniyorlar. Telefonlarını kapatıp işlerini işyerinde bırakıyorlar, sahile gidip üstlerini çıkarıyor, memelerini ve kıllı göğüslerini gösteriyorlar, içki içip güneşini tadını çıkarıyorlar. Öte yandan ben, lanet olası bir işkolik, boş bir kumsalda günbatımının tadını çıkarmayan, dalgalarla boğuşmayan, çok fazla çalışan ve o soktuğumun evine nasıl yeniden gireceğini düşünen Amerikalıyım.

Boktan motelime girdikten sonra çok güzel bir uyku çektim. Vegas insanın ağzına sıçıyor. Sanırım uyuklamadan yirmi sekiz saat geçirdim. Ucuz nevresimlerin üzerinde yapış yapış bir halde, kendi salyamdan oluşan bir birikintinin içinde uyandım. Boğucu, küçük duşta duş aldım ve üçgen şeklindeki ucuz sabunları kullandım. Salinger'ların evinin yanındaki plaja en yakın açık otoparka doğru yola koyuldum. Sanki bir suç mahalline eliniz kolunuzu sallayarak girebilirmişsiniz gibi yürümeye başladım. Oraya varmadan önce hareketliliği, polis arabasını, televizyon kanalının karavanını gördüm ve kışlık kıyafetler içinde birçok Salinger'ı da görünce geri dönmek zorunda kaldım.

Ben sahilde yürüyüş yapan bir adam gibi davranırken o sıçtığımın evi benim çişli kupamı bulabilecek insanlarla dolu. İçeri girmeliyim, bu yüzden oraya gitmeye çalışıyorum.

Crowther'a sürüyorum ve bir sürü yemek söylüyorum. Tişörtlerinden bir tane satın alıyorum. Salinger'ların evine olabildiğince yakın bir yere park ediyorum, televizyon kanalı karavanları gitmiş –haberler sadece kısa süreliğine haberdir– ve sadece bir tane polis kalmış. Kuryelerin yaptığı gibi Red Sox şapkamı taktım, yiyecek torbamı kaldırdım, eve koştum ve kapıyı çaldım. Kimse cevap vermeyince ben de zile bastım.

Yirmi yaşından büyük olmayan, tam olarak Peach gibi görünen Yale Üniversitesi tişörtlü bir adam kafasını kaşıyarak yaklaşıyor. Hiç bahçe tırmığı tutmamış ya da kazı kazan oynamamış birine benziyor. "Ne vardı?" diye soruyor.

"Teslimatınız var," diyorum, sanki belli değilmiş gibi. "İçeri girip şunu indirebilir miyim?"

Salinger gözlerini oval başının yan tarafında doğru deviriyor. "Anneeeeeeee!" diye sesleniyor.

"Dostum," diyorum. "Belim kırılıyor. İçeri girip şunu indirebilir miyim."

Şimdi annesi de burada. "Trot," diyor. "Bağırma." Bana bakıp, "Özür dilerim," diyor. "Tüm çiçeklerin, yiyeceklerin ve hediyelerin Fall River'daki kadın sığınma evine gönderilmesini istiyoruz. Peach tutkulu bir kadın hakları savunucusuydu, zaten yemeğimiz de fazlasıyla var."

Peach kadın hakları konusunda tutkulu falan değildi. O kadın vajinasına tutkundu. Beck'i becermek istedi ki bu yüzden ben de onu öldürdüm. *Salinger'lar.* Kaltak gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Şey... İngilizce... biliyor... musun?" diye soruyor.

HAYIR, BEN KALTAKÇA BİLİYORUM. "Çok naziksiniz," diyorum. "Ama Fall River'a gidersem patronum kıçıma tekmeyi basar. İçeri girip bunu buraya bıraksam olmaz mı?" Aslında içeri girip mutfak masasının üzerindeki anahtarları çalmak istiyorum çünkü zenginler, özellikle de Doğu Sahili'ndekiler bütün ıvır zıvırlarını mutfak masanın üzerine yığmayı severler.

Kaltak iç çekiyor. "Seni zavallı şey." Bahşiş istediğimi düşünerek cüzdanına uzanıyor. "Bunu al ve yiyecekler de sende kalsın." Numara yaptığının anlaşılmasını isteyen kibar insanların yaptığı gibi sahte bir şekilde gülümsüyor ve bana *beş dolar bahşiş* uzatıyor. Kapıyı kapatıp kilitliyor. Şimdi bir değil tam *iki* Salinger tarafından küçük düşürüldüm, bu yüzden yarın kargocu üniformasıyla buraya tekrar gelemem. UPS üniformam olduğundan değil tabii. Artık tek sahip olduğum şey bir torba yiyecek.

Boktan otel odama gidiyorum. Yemek yiyorum. Love'a mesaj atıyorum: *Hâlâ bir gelişme yok, saatlerini kumar masasında harcayan bir şerefsizim.*

Love cevap yazıyor: *Şartlı tahliye memurun değilim, bana rapor vermek zorunda değilsin! Çok çalıştığını biliyorum. Babama bazı Pantry işlerinde yardım ediyorum.*

Şartlı tahliye memuru lafını yanlış zamanda kullandı. O sidik dolu kahve kupasını ortadan kaldırana kadar onunla konuşmak istemiyorum. Keşke bir şeyleri değiştirebilseydim. Keşke Love'la tanışmadan önce bu kahve kupasının çaresine baksaydım.

Seni özledim, yazıyor ve çoğu kız, eğer erkek arkadaşı *Vegas'tayken* telefonunu sessiz moda alıyorsa öfke patlaması yaşar. Özellikle de söz konusu kız aile krizinin tam ortasındaysa.

Telefonum çalıyor ve şimdi de beni arıyor.

Telefonu açtığımda, "Sadece sesini duymak istedim," diyor.

"Sen nasılsın?" diye soruyorum. İşteki geçimsiz bir kadından bahsediyor ve esniyorum, oda serinlediği için perdeleri kapatmak için pencereye doğru yürüyorum, arabanın farlarını açık unuttuğumu fark ediyorum. "Siktir," diyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor. "İyi misin?"

"Evet," diyorum. "Işıkları açık bırakmışım, sorun yok."

Anahtarları kaptığım gibi dışarı çıkıyorum –hava biraz daha soğuk– ve farları kapatıp içeri giriyorum. Love nerede olduğumu soruyor. "Restorandayım," diyorum. "Peppermill'de."

Yemek yediğim için mutlu olduğunu, biraz dinlememi istediğini ve sesimin gergin geldiğini söylüyor. Ona gergin olduğum için sesimin gergin çıktığını söylüyorum. Söylediğine göre, onlar

üniversitedeyken Forty *iki ay boyunca* ortadan kaybolmuş. "Evliliğimden hemen sonra," diyor. "*Tam iki ay* Joe. Vegas'ta iki ay kalamayacağını biliyorsun."

"Kalmayacağım ama henüz pes etmeye niyetim yok," diyorum.

"Kendine iyi bakacağına söz ver," diyor.

Ona söz veriyorum. Ardından boktan bir motel kahvesi yapıp Tinder'a giriyorum. Ne yazık ki bu bölgede *çok* fazla kız yok. Kaydırıyorum, kaydırıyorum, kaydırıyorum. İşerken, yatakta uzanırken, arabadayken sürekli kaydırıyorum ve sonunda onu buluyorum. *Jessica Salinger.* Onu gazetedeki bir aile fotoğrafından tanıyorum. Peach'ten daha güzel ve bana bir *kilometreden daha yakın.* Bilmek istediğim onun hâlâ burada olup olmadığıydı. Kahrolası Facebook ve Twitter hesapları gizli ama belli ki bacakları herkese aralık. İnsanları asla anlayamayacağım.

Duş alıyorum, tıraş olup giyiniyorum. Arabaya koşuyorum, farları fark ettiğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Akü bitmemiş ve Süper Sürtük'le gittiğim Scuppers'a ulaşabilmek için arabanın marşının basması şart. Yılın bu zamanı kasabadaki tek buluşma yerinden içeri girdiğimde, önce bardaki uzun sandalyeler dikkatimi çekiyor; Bellagio'daki beyaz deri sandalyelerin aksine kahverengiler. İki sandalye özellikle dikkatimi çekiyor çünkü birinde Jessica Salinger oturuyor, diğerinde oturanın ise arkadaşı olduğunu umuyorum ve barda benim için de epeyce yer var.

Ortalık sessiz –arka planda Sade çalıyor, hem de Rhode Island'da?– ve rakibim yok. Parmaklarında yüzük olan, kızlardan çok haberlerle ilgilenen, tahminimce inşaat işçisi iki adam daha var. Kızları kızdırıp işleri bozacak bir grup yok, *ölü kızla ilgili* heyecanlı konuşmalar da yok. New England'lılar o kadar cimri ki geceleri dışarı çıkmak fahişelikle aynı anlama geliyormuş gibi erkenden yatıyorlar.

Elbette Jessica Salinger'ın yanına gitmeyeceğim. Bugün evlerine gittiğim için bu çok ürpertici olurdu. Yanındaki kıza hamle yapmalıyım çünkü Jessica gibi kızların etrafında *her zaman* biraz daha kısa boylu, daha sarhoş, kelimenin tam anlamıyla daha aklı başında bir arkadaş olur. Bu arkadaş parmağının ucuyla birkaç kez

vurduğu pipetini, kokteylinden çıkarıyor, canının çok sıkıldığı belli. Bu arkadaş benim olacak. Kolay iş.

Barda bir kıza asılmayalı çok uzun zaman olmuştu ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Tek yapmanız gereken kızın ilerdeki aynaya yansıyan yüzüne dik dik bakmak. Arkadaşının, ona baktığınızı fark etmesini sağlamalısınız. Bakışları kaçırmak olmaz. Aynada göz göze gelmeli, iltifat etmeli ve özür dileyip *–özür dileyerek* başlamak her zaman işe yarar– ona bakmak istemediğinizi ama buna engel olamadığınızı söylemelisiniz.

"Gerçekten muhteşemsin," diyorum. "Bunu, seni rahatsız etmek için söylemiyorum. Zaten arkadaşınla burada vakit geçirdiğini gördükten sonra ısrarcı olup can sıkmak istemem."

Ardından ilgimi kaybetmiş gibi görünüp barmene işaret ediyorum ve bir *limonlu kokteyl* söylüyorum – Forty'nin bu boku neden bu kadar sevdiğini bilmek istiyorum. Kız elini omzuma atıp, "Adın ne?" diye soruyor.

"Brian," diyorum. Cabo'lu Brian gibi. "Brian Stanley."

"Hmm," diyor. "Ben Dana, arkadaşım da Jessica. Yalnız mısın?"

"Evet," diyorum. "Ya siz kızlar? Burada yalnız mı takılıyorsunuz?" Jessica gözlerini deviriyor, işte istediğim şey tam da bu. Benim kokteylim geliyor, yudumluyorum ve Dana'ya burada ne yaptığını soruyorum. Arkadaşı Jessica'ya moral vermek için burada olduğunu söylüyor. Jessica her dakika biraz daha unutulduğunu hissetmeye başlıyor –çok zamanımı almayacak– ve kokteylimin tadını çıkarıyorum. Dana, New York'ta Jessica'nın oda arkadaşı, birinci sınıfta bir hukuk öğrencisi, bu sevimli küçük kasabayı, bu şarkıyı* ve bu barı seviyor ama Jessica fazlalık olmayı sevmiyor. Ayağa kalkıyor. "Çocuklar, gitmemin bir sakıncası var mı?"

Özür diliyorum –Ben Bay Kibar'ım– ve Dana, onunla gitmesi gerektiğini söylüyor, Jessica ise saçmalama diyor. Yorulduğunu söylüyor. Dana eve nasıl döneceğini bilmiyor. "Burada New York'taki gibi rahatça taksi çağıramazsın," diyor Dana. "Hayır, gitmeliyim."

Jessica arabada bekleyeceğini söylüyor. Jessica Salinger'ın bana faydası yok. Dana'ya bunun alışılmışın dışında ve küstahça ol-

* Barın adı olan Scuppers, aynı zamanda ünlü bir çocuk şarkısıdır. (e.n.)

duğunu ama eğer kalmak isterse onu sonra eve *bırakabileceğimi* söylüyorum.

"Teşekkür ederim ama seni tanımıyorum bile," diyor.

"Evet," diyorum. "Kusuruma bakma. Yardım etmeye..."

İki saat sonra, Dana fena sarhoş oluyor ama benimle emin ellerde. Bardan çıkmasına yardım ediyor, arabanın kapısını açıyorum. "Tıpkı, *Bir Şey Söyle* filmindeki gibi!" diyor.

Marşa basıyorum. İşte bu. Beyefendi rolüne devam edecek ve Salinger'ların evine kadar ona eşlik edeceğim. Öyle sarhoş ki merdivenleri tek başına çıkamaz. "Pekâlâ," diyorum. "Seni nereye götüreyim?"

"Ahh," diyor. "Bekle, telefonumdan adresi bulmalıyım."

Adresi zaten bildiğimi söyleyerek bir çuval inciri berbat ediyorum. Ne var ki duymuyor, telefonuna şifresini giriyor –1267–, dudağını ısırıyor ve e-posta hesabına ulaşmaya çalışıyor. "Ah! işte burada," diyor. "Starboard Yolu, otuz iki numara." Zihnim hemen yakalıyor, bu Peach'in adresi değil. "Emin misin?"

Telefonu kaldırıp Airbnb'nin sayfasını bana gösteriyor. İşte şimdi sıçtım. Bütün gece zaman kaybıydı. "Aslında Jess ve ailesiyle kalıyorum," diyor. "Ama bu aralar evlerinde tuhaf şeyler oluyor, burada *öldürüldüğünü* düşündükleri kızla ilgili haberleri duydun mu? Jess onun kuzeniydi."

"Ciddi misin?" diyorum. Her iki yöne de bakıyorum, sinyalleri yakıp Tinder'a lanet okuyorum. "Bu çok korkunç bir şey."

Dana'ya eşlik ederken beni öpmeye çalışıyor. Tekrar özür diliyorum. "Birini unutmaya çalışıyorum," diyorum. "Gerçekten özür dilerim, şimdi yapamam. Anlıyor musun?"

Dana anlayışla karşılıyor, aynı şeyleri onun da yaşadığını söylüyor. Oysa gerçekler konusunda hiçbir fikri yok. Boktan motelime geri dönüyorum. Bir Airbnb hesabı açmalıydım.

-47-

ERTESİ sabah kahvaltıya iniyorum ve neden siktiğimin wafflelarını kendim yapmak isteyeyim ki? Belçikalıya mı benziyorum? Kaşınıyorum, sanırım odamda tahtakurusu var. Ve Doğu Sahili'nde özlemediğim bir şey daha var: rutubet. Dünkü sert soğuktan sonra Little Compton, Rhode Island bir anda *pastırma sıcakları* dedikleri beklenmedik bir tabiat hadisesinin ortasına düşüyor. Resepsiyondaki kız, güneşten yanmış teni ve minicik zekâsıyla etrafa neşe saçıyor. "Pastırma sıcakları için mi geldiniiizz? Çok fena yaa!"

Hayır, buraya *içi sidik dolu kahve kupamı* almaya geldim, çok teşekkür ederim. Ayrıca bu sabah duş alırken duvardaki pis kokulu, bakteri yuvası delik sayesinde yalnız olmadığımı anladım. Burada çok canım sıkılıyor, resepsiyondaki sürtük ile waffle sırasında önüme geçen on bir yaşındaki piç yüzünden kişisel özgürlüklerim kısıtlanmış gibi hissediyorum.

Gerginim. Çocuğun şişman babası ıslık çalıyor. "Galiba, yanlış yapıyorsun."

Tost makinesinden hızlıca waffle'ımı çekiyorum, yanmış ve üzerinde uzun bir çizgi var, başka bir tane yapmaya kalksam götlük olur. Antika makineden altı yanmış, üstü çiğ kalmış bedava karbonhidrat kaynağımı alıyorum ve bulaşık makinesi yüzü görmemiş, yapış yapış tabağıma koyuyorum. Her yerde çocuklar var, su parkları hakkında konuşuyorlar ve bir saatlik araba mesafesindeki

bir parktan bahsediyorlar. *Ekimde* değil miyiz? Bu insanlar burada ne yapıyor? Bu kadar kalabalık olmasını, yabanmersini şurubu ve benzin fiyatları sohbetini, herkesin *New England'lı* olmasını beklemiyordum. Kahve çok kötü ve babacık tabağıma pat diye bir waffle atıyor.

"Desteğe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," deyip göz kırpıyor. Nazik bir dünya, adaletli bir dünyadır diye düşünüyorum. Enerjiye ihtiyacım var. Waffle yiyip kahve içiyorum ve daha sonra Peach'in evinin önünden arabayla geçiyorum. Bugün, düne göre çok daha kalabalık, özel teslimatımı mahvettiğim için eve yaklaşamıyorum bile ve Jessica Salinger adımın Brian olduğunu sanıyor. Birileri çiş dolu kupamı bulmuş mudur? Arabadan iniyorum. Birkaç yaşlı kadın yürüyüş yapıyor.

Sıska olanı: "Biliyorsun o apaçık *lezbiyendi*."

Daha sıska olan: "O korkunç annesi, kızını öldürmüş olabilir mi? Açıkçası buna hiç şaşırmazdım."

Sıska olan: "Kilo alıyor."

Daha sıska olan: "O dairede oturmamalı. Estetiğe ihtiyacı var."

En azından Peach, aileden birinin suç işleyeceğini kimsenin düşünemeyeceği o mutlu ailelerden gelmedi. New England'lılar, Taylor Swift'in şarkılarının, Kennedy'lerin şaklabanlıklarından ne tat alıyorlarsa, bir cinayet soruşturmasından da o tadı alabiliyorlar. Daha fazla şaka duymak istiyorum, bu yüzden daha kalabalık bir yer olan şehir merkezine gidiyorum.

Art Cafe'ye giriyorum ama girer girmez bunun bir hata olduğunu anlıyorum. Bakışlar bana dönüyor. İhtiyar kasaba sakinleri, *gürültücü New York'luların her şeye burnunu soktuğundan* yakınıp beni süzüyorlar. Neyse ki dikkatlerini dağıtacak bir özelliğim var. California bronzluğum sayesinde dışarıdaki bayrak direğine asılmaktan kıl payı yırtıyorum. Tayt giymiş yetişkin bir erkek *bisikletçi* sürüsü içeri giriyor, düzenli olarak buraya geldikleri belli ve onlara selam veriyorlar. Ben yeniden görünmez olup kendime kahve söylüyorum. Kahveme süt eklemek için süt kabının pompasıyla cebelleşirken bir bisikletçi sertçe vurmamı tavsiye ediyor, işe yarıyor ve şansım dönüyor.

"Teşekkürler," diyorum. Adama bakıyorum ve her kumar masasında en sonunda kasanın kazandığı gibi şansım tepetaklak oluyor. Luke Skywalker savaşta ölebileceğini biliyor, Eminem kafiye yaparken boğulabileceğini biliyor ve ben, Joe Goldberg, Rhode Island'a uçtuğumu, boktan Little Compton kasabasında ucuz bir motel odası tuttuğumu, bir mağazaya girdiğimi, gardımı düşürüp ilk ziyaretimde tanıştığım polisle yüz yüze gelme ihtimalimin olduğunu biliyorum. Evet, o mor tayt ve mavi kasklı kişi Polis Memuru Nico, gözlerini kısıyor.

"Seni bir yerlerden tanıyorum," diyor.

Ve tanıyor da. Beni Spencer Hewitt olarak biliyor. Salinger'ların yakınındaki kayıkhanede bulduğu araba kazası yapan delikanlıyım. Figawi şapkamı biliyor. Beni ve o soğuk aralık gecesini hatırlayacak. Peach Salinger dosyasını okumuş olabilir, Hewitt çocuğun kayıkhanede donmak üzere olduğunu, aynı zamanda da kızın ortadan kaybolduğunu fark etmiş olabilir.

Geriye doğru bir adım atıyorum. "Süt için teşekkürler. Sana borçlandım."

Soğukkanlı biri. "Gördüğüm bir yüzü asla unutmam," diyor. "Bekle."

Diğer bisikletçiler de süt istiyor, Nico başıyla onunla dışarı gelmemi işaret ediyor –pastırma sıcakları!– görev başında olmasa bile *hukukun verdiği yetkiye sahip.* Robin Fincher'ın asla polis akademisinden mezun olmaması gerektiğinin sebebi o, dudağını ısırıp kahvesinin kapağını açıyor.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, Boston'dan geliyorum."

Hatırladığım kadar nazik ve Fall River'daki hastanede ondan çok hoşlanmışa benzeyen hemşireyi becerdi mi, merak ediyorum. Diğer bisikletçiler çimlerin üstüne yayılıyor, çoğu, beyaz diş hekimleri gibi kalın kafalı tipler ve siyah polis arkadaşlarını geri istiyorlar. Kaçmak için ellerimi yukarı kaldırdığımda, Polis Memuru Nico'nun hafızası canlanıyor. Burası, insanların bir şeyler izlemeyi sevdikleri, *hayallerinin peşinde* dibe vurmadıkları *için hatıraların*

bozulmadan kaldığı New *England*. Nico'nun tutkuyla yapmak istediği tek şey, bu boktan dünyayı kurtarmak. Parmaklarını şaklatıyor.

"Buick," diyor. "Sen o Buick'ı parçalayan zavallı çocuksun."

Bisikletçilerin ilgisini çekmeye başlıyoruz ve ben şu an ben olabilecek en kötü haliyle bu işin bir parçasıyım. Yalan söyleyip o olmadığımı söylersem Nico anlar, çünkü o gerçek bir polis.

"O *sen* misin?" diyorum ve kahvemi yere bırakıp elini sıkmak için davranıyorum. "Hayatımı kurtardın."

Kışın ortasında Amerika'nın en *beyaz* bölgesinde beyaz bir adam, siyah bir polis memuru tarafından kayıkhanede bulunup hastaneye götürüldüğünü hatırlamıyor, ne saçmalık ama. Sıçtım ben. Belki de öyle değil. Nico elimi sertçe sıkıyor. "Hatırlamamana şaşırdım," diyor. "Haşat olmuştun."

"Sadece önemli kısımları hatırlıyorum," diyorum inandırıcı bir ifadeyle. "Seni bu halinle tanıyamadım. Bisiklete düzenli olarak biniyor musun?"

Şimdi konuşmaya diş hekimleri de dahil oluyor, polis arkadaşlarıyla haftalık bisiklet *yolculuklarını*, sıkıcı maceralarını, kötü şoförlerle kavgalarını, yolda öldürdükleri hayvanları, Barry'nin su hortumunun üzerinden geçerken düştüğü ve herkesin çatlayana kadar ona güldüğü hikâyeleri dinliyorum. *Ah, Berry.* Memur Nico rahatlıyor ve benimle ilgisi olmayan birkaç sohbete katılıyor. Ben gerçekten yetenekliyim, bu işi kıvırıyorum. Rahat olduğumu kanıtlamak için bir süre daha yanlarında kalacağım. O sırada bir adam beni *güneşli sahil kasabasına n*eyin getirdiğini sorduğunda tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Pastırma sıcakları," diyorum ve Harvey Swallows'un canayakın tavrını takınıyorum. Kollarımı açıyorum. "Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

Haklıyım, bir süre sonra bisikletçilerin yola düşme zamanı geliyor. Nico el sallayarak veda ediyor ve bu seferki gezimin acil serviste bitmemesini umuyor. Masaya vuruyorum, gözlerini kısarak bakıyor. "Evlat," diyor. "Bu bir metal masa."

Bir kahkaha patlatıp ardından yola koyuluyor, bense bir huş ağacı bulup ona vuruyorum.

HÂLÂ kaşınıyorum, psikosomatik de olabilir gerçek de. Dana'dan bir şey kapmış olabilirim. Vegas uçağında hangi mikropları kaptığımı Tanrı bilir. Little Compton'da hiç rahat değilim. Kafamdaki milyon tane düşünceyle, çarşafları çıkarıp tahtakurusu arıyorum ama bir tane bile bulamıyorum. Döşeği evirip çevirip her yerini didik didik arıyorum, yine hiçbir şey bulamıyorum. Bende yanlış olan bir şey var. Sevgi bizi yüceltirken, aynı zamanda haberlerdeki kızı öldürmemişiz gibi Little Compton etrafında da dolaştırır.

Acıkıyorum. Motel doğru düzgün akşam yemeği vermiyor ve burada açlıktan ölmek üzereyim. Burger King'e gidemeyecek kadar üşengeç, uyuyamayacak kadar kaşıntılı, gevşeyemeyecek kadar beceriksiz haldeyim. Eğer o çiş dolu kupayı alamazsam, polis alır. Polis o kupa üzerinde testler yapıp ipuçlarını birleştirirse mahkûm olurum, California'ya geri dönemem ve Love'la asla evlenemem. Kaşınmayı bırakıyorum. Bunu şimdiye kadar fark edememiştim.

"Onunla evlenmek istiyorum," diyorum.

Aniden kendime gelip buraya geliş amacımı hatırlıyorum. Ben aşktan kaçan, kendini sabote eden kişiyim. Bu odada, bu kasabada, bu evrende uyuyamayacağımı biliyorum. Çarşafları banyoya, bu küf çukurundaki tek steril yere sürüklüyorum. Tüm bu hüznün üzerine, elime ne geçerse döküyorum; küçük boktan sabunlar, organik olmayan şampuanlar. Love bunlarını hiçbirini istemezdi ve ben sadece onu istiyorum.

Çarşafları küvete bırakıp ellerimi yıkadığım sırada kapım çalınıyor. Kalbim âdeta bir yarış atı gibi hızlanıyor, vücudumun geri kalanı donuyor ve Polis Memuru Nico'nun yüzü gözlerimin önüne geliyor. Panikliyorum, bir kere daha kapı çalınıyor, sonumun geldiğini hissediyorum. Kapıya doğru ilerlerken, dizimi yatağa çarpıyorum. Vücudum karşı çıkıyor. Kapının koluna ulaşıp kendimi kaybetmiş şekilde kapıyı açıyorum. Karşımda duran kişi Polis Memuru Nico değil. Çok daha kötüsü.

Love.

-48-

LOVE ellerini göğsünde kavuşturmuş kapıda bekliyor. "Farları açık bıraktığını söylemiştin," diyor. "Ama saat henüz beşti."

"Love," diyorum. "Açıklayabilirim."

"Öyle umuyorum," diyor. "Çünkü *Mükemmel Saha*'nın Netflix'te hiçbir zaman gösterilmediğini de bilmen gerekir."

Odama giriyor. "Senden başka kimse var mı?" diye soruyor.

"Hayır, yalnızım."

Çarşaflarını çıkardığım yatağa bakıyor. "Bütün bunların sebebi ne? Kanıtları yok etmek için mi?"

"Hayır," diyorum, sorularına yetişemiyorum. "Love, açıklamama izin ver."

Sesini yükseltiyor. "Heyooo! Şimdi dışarı çıkabilirsin?"

"Love," diyorum. "Burada benden başka kimse yok."

"Hepimiz aynı dünyada yaşıyoruz, Joe. Rhode Island'a *uçup* bir *araba* kiraladığını anlayamaz mıyım sanıyorsun? Bunun aşağılık bir davranış olduğunu kastetmiyorum ama babamın kim olduğunu biliyorsun. Adamları Forty'yi bulamadılar çünkü o nasıl saklanacağını çok iyi biliyor. Çünkü biz bu işin içinde büyüdük, telefonlarımızı nasıl devre dışı bırakabileceğimizi ve nakit para kullanmamız gerektiğini biliyoruz. Seni bulamayacağımı mı düşünüyordun? Tanrı aşkına. Kız nerede? Heey!"

"Love, lütfen dur."

"Hayır," diyor. Lacivert yağmurluğunu, İspanyol paça pantolonunu ve küçülmüş pembe kazağını giymiş. O beni ihanetle suçlarken ben onun her bir zerresine sarılmak istiyorum. Hiçbir yere gitmiyor. Yalan söylediğimi bilmesine rağmen, ona *kardeşini* aradığımı söylerken ortadan kaybolduğum halde benden korkmuyor. O bir polis değil, o Love, şimdi de bu yüzden ağlıyor.

"Neden bana anlatmıyorsun?" diyor. "Sana bir şeyler söylüyorum ama sen... sen konuyu kapatıyorsun, bana gerçeği söylemeyeceksin. Neden bana *Mükemmel Saha*'yı nasıl izlediğini söylemiyorsun? Çünkü hayır, Joe. Netflix'te rasgele izlemedin. *Netflix*'te yok, olsa bile yalan olduğu *hissediliyor*. Bunu bildiğini biliyorum. Ve *düşünüp duruyorum*, bilirsin, gecenin bir yarısı sen uyurken, ben bu lanet olası şeyi düşünüyorum. Neden bana söylemiyorsun?"

"Love," diyorum, açıklayamıyorum ama ona söylemek istiyorum. Her şeyi bilmesini istiyorum.

"Pekâlâ," diyor. "Telefonunda bir şey yaptığında, tanıştığımız günden beri tüm zamanlardaki gibi, senin bir şeyler *yaptığını* biliyorum. Bazen kanser olduğunu bile düşünüyorum. Aslında sadece bir hastalığın olduğunu düşünerek, *kalbimin kırılacağını düşündüğü için öleceğini nasıl söyleyeceğini bilmiyor,* diye kendimi teselli ediyorum."

"Kanser değilim," diye yemin ediyorum. Ancak bir *çiş dolu kupam* olduğu aklıma geliyor. Yayılan, kötü huylu, ilerleyen bir kanserim var aşkım, Love'ım. Hâlâ paltosunu giyiyor.

"Kanser olmadığını biliyorum Joe. Mesele de bu, ne olduğunu bilmek zorundayım ve artık dayanamıyorum. Yeterince sorunum var zaten. Ortadan kaybolan bir ikizim, onun geri dönmesini istiyormuş gibi bile yapamayan bir babam ve en başta onun burada olmamasını dileyen bir annem var. Artık kaldıramıyorum." Love ağlamaya başlıyor, ona sarılmaya çalışıyorum ama beni istemiyor. "Hayır," diyor. "Benimle bu işin içinde beraber olmayacaksan, benimle olamazsın." Ellerinin tersiyle gözünün yaşını siliyor. "Burada ne *yapıyorsun*? Neden Rhode Island'dasın? Kardeşim burada mı? *Sen* kimsin? Sana daha fazla soru sormayacağım. Artık soramam."

"Özür dilerim."

Love haklı, doğruyu söylemezsen aşk olmaz. Bu insanı güçlendirir. Bana Chateau'dayken Milo'dan bahsetmişti. Ancak ona gerçeği nasıl söyleyebilirim ki? Kardeşini öldürdüm. Evrensel gerçeğin atomik hali gibi bir şey: Anneniz hakkında saçma sapan konuşabilirsiniz ama ne yaparsanız yapın, ne söylerseniz söyleyin bir başkası bunu annenize yapamaz ve söyleyemez. Neyin peşinde olduğumu, söylediğim yalanları anlatamam.

"Gitmeliyim, burada ne işim var, bilmiyorum."

Ayaklarına kapanıyorum. "Lütfen kal."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

O küçük kafasını sallıyor. "Aşk yeterli değil Joe. Hem de hiç yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum."

"Bunu istediğini biliyorum."

"Başka ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor. "Beni mutlu etmene, kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissetirmene tahammül edemem. Her şeyi silip atıyorsun, beni dibe çekiyorsun ve artık mutlu olmamı istemiyorsun."

"Elbette mutlu olmanı istiyorum."

"Öyleyse bana kim olduğunu söyle, *Mükemmel Saha*'yı Netflix'te izlediğini neden söyledin?"

"Aşk yüzünden," diyorum. Eğer evli olsaydık, eğer benimle Vegas'a gelseydin ve ailenden gizlice evlenseydik, mahkemede bana karşı tanıklık edemezdin. Ama biz evli değiliz, adalet sistemi bizimki gibi ilişkileri kabul etmiyor. Bu kızla evlenmek, ömrümün geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Küllerimizin birbirine karışmasını, parçalanmış bedenlerimizin yan yana gömülmesini istiyorum. Bunu gerçekten istediğimi bilmesini istiyorum, onsuz yaşamak istemiyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum. Eğer beni terk ederse, o zaman ne yaparım?

"Demek tüm söyleyebileceğin bu. Sorun yok. Tamam." Sesi buz gibi, benden uzaklaşıyor. "Joe," diyor. "Bitti."

Ona bakıyorum. Tıpkı *Homeland*'deki gibi, adam kabloyu kesebilir ve bomba her an patlayabilir. Bizi, sahip olduğumuz her şeyi mahvedebilirim. Belki bununla yaşayabilirim çünkü onsuz

öleceğimi biliyorum. Bunu biliyorum. Bana vurabileceğini, bana isimler takabileceğini, polise gidebileceğini kabul ediyorum. Bu son olabilir. Ama bir başlangıç da olabilir.

Vaftiz olduğumuzda tüm vücudumuzla suya geri döneriz. Bazı insanlar burunlarını tıkar, bazıları tıkamaz. Başka yolu yoktur; Tanrı'nın elinde olmak istiyorsak ıslanmalıyız.

Love'ın ellerini tutuyorum, risk alıp aşkı seçiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve konuşmaya başlıyorum. "*Mükemmel Saha*'yı ilk gördüğümde bir kızın dairesine zorla girmiştim."

HAZIR olduğumda, ona her şeyi –elbette Forty hariç her şeyi– anlatıyorum ve o sadece oturup dinliyor. Dakikalar geçiyor ve o, tıpkı Matt Damon'ın Jason Bourne olduğunda yüzü tüm sıçışlarına rağmen aynı kaldığı gibi, hiçbir ipucu vermiyor

Yaptıklarımı, bunların onun gözünde nasıl göründüğünü düşünüyorum. Kendimizi kusursuz, lekesiz bir kahraman gibi göstermek için o korkunç detayları atlama şeyini de yapmadım. Beck'in telefonunu nasıl çaldığımı, sahilde Peach'i boğduğumu söyledim. Love'a, onu şehrin dışına nasıl gömdüğümü, kaybolduğunda Beck'in ağzından süzülen *Da Vinci'nin Şifresi* kanından bahsettim. Ona sidik dolu kahve kupasını anlattım.

Ona yaşadığım her şeyi olabildiğince anlattım ama bu filmlerle kitaplar arasındaki farka benziyor: Bir kitap size görmek istediğiniz kadar kan gösterir. Bir kitap hikâyeyi görmek istediğiniz gibi görmek için zihninizi yönlendirir. Siz canlandırırsınız. Sizin Alexander Portnoy'unuz benimkine benzemiyor çünkü hepimizin kendine özgü bir bakışı var. Bir filmi izlediğinizde salondan hemen ayrılır ve arkadaşınızla hakkında konuşmaya başlarsınız. Bir kitabı bitirdiğinizde ise düşünürsünüz. Love filmlerle büyümüş ve ben ona bir kitap okudum. İdrak etmesi, sindirmesi için ona zaman veriyorum.

Kendimi en kötüsüne, Love'ın yüzünün allak bullak olmasına ve çığlık atarak kaçmasına hazırlıyorum. Komik bir şekilde, hayatımdaki tüm kadınlar bu ânı kabullenmem için bana destek oldu. Annem. Beck. Amy. Hayatımdaki tüm kadınlar beni terk etti ve

Love da beni terk edecek. Buna mecbur. Aşka inanıyor, evini aşkla süslüyor, pasaportunda, kalbinde aşkı taşıyor. Bu odadan çıkacak ve daha önce yaptığı gibi yine yanlış adamı seçtiğini düşünecek.

Daha önce hiç kimseyle böyle rahat konuşmamış, yüksek sesle içimden geçenleri söyleyememiştim. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve kendi kendime, bundan sonra olacakların benim kontrolümün dışında olduğunu söylüyorum. Love'ı kendime zorla âşık edemem ama doğru olanı yaptım. Ona bilmek istediği her şeyi, yalansız dolansız anlattım.

Sonsuz bir bekleyiş bu ve Love'ın gözleri yerdeki bir lekeye dikili. Daha önce bu odada kalanları düşünüyorum, onlardan herhangi birinin benim gibi olup olmadığını merak ediyorum.

Sonunda kafasını kaldırıyor.

"Tamam," diyor. "Sana Roosevelt'ten bahsedeceğim."

Roosevelt, çocukken baktıkları bir köpek yavrusuymuş. Bu ismi Forty vermiş. Sebebini o zamanlar da bilmiyormuş, şimdi de bilmiyor. "O açıdan çok garip biridir," diyor, sanki Forty hâlâ yaşıyormuş gibi. "Yani neden altı yaşındayken bir köpek yavrusuna Roosevelt adını verirsin ki? Ayrıca, Forty büyümüş de küçülmüş ya da siyasetle ilgilenen biri değildir. Sadece Roosevelt kelimesi hoşuna gitmişti."

"Güzel bir isim," diyorum.

Beni duymazdan geliyor. "Her neyse," diyor. "Roosevelt bir gün ortadan kayboldu, her yere baktık, ilanlar yapıştırdık, aklımıza gelebilecek her şeyi yaptık. Fakat sonra, Forty beni bir gece yarısı uyandırıp dışarı çıkardı ve Roosevelt'in kaybolmadığını gösterdi. Roosevelt ölmüştü."

"Ah canım."

Bana bakıyor. Ellerimi tutuyor. Gözlerini kırpmadan doğruca bana bakıyor. "Roosevelt'i duvara bağladı," diye devam ediyor. "Ona kızgındı çünkü Forty'nin odasında değil, benim odamda uyumak istiyordu, bu yüzden onu açlık ve susuzlukla cezalandırdı."

"Love," diyorum. Bir hayvana asla zarar vermedim; öyle bir canavarlığı hayal bile edemiyorum. "Tanrı aşkına."

Ellerini ellerimden çekiyor. "Böyle şeyler yapan biriyle ikiz olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Böyle şeyler derken sesi kısılıyor. Roosevelt tek değil, eminim başka suçları da vardır. "Love," diyorum. "Çok üzüldüm."

"İşte böyle," diyor. "O kahrolası psikopatı seviyorum. Onun deli olduğunu biliyorum, bir duvara köpeği bağladığını da, ama ne var biliyor musun? Kimseye söylemedim. Başka ne var biliyor musun? Onu görmezden gelen o köpeği siktir et. *Ezik* arkadaşın için onu terk eden Monica'yı siktir et. Forty'de kusurlu bir şey varmış gibi yapan ve onu parası için istemiyormuş gibi davranan bütün o kızları siktir et. Ona *yetenekliymiş* gibi davranan ailemi siktir et ve her konuda becerikli olduğu için Milo'yu siktir et. Herkesi siktir et. *İlk kim doğdu, sen mi yoksa Milo* mu diye soran herkesi siktir et; *önce ben doğdum* dediğimde *elbette sen, birbirinize çok yakın görünüyorsunuz,* diyen insanları siktir et Joe. Herkesi siktir et. Ben bütün gün lanet olası kardeşimi savunabilirim çünkü hayat adil değil. Hem de hiç değil. Forty onu kucağına almaya çalıştığında Roosevelt *ağlamıştı* ve onu ilk isteyen Forty'ydi. Kim böyle bir dünya yaratır ki? Burası kimseden nefret edemeyeceğin, sonuçta herkesin katlanmak zorunda olduğu korkunç şeylerin bulunduğu ve bunları tam olarak bilmenin imkânsız olduğu bir yer. Demek istediğim, o Forty olmak zorunda ve ben de onun lanet kız kardeşi olmak zorundayım. Kim daha kötü?" Başını sağa sola sallıyor. "Söyle bana, kim herkesten nefret etme hakkına sahip?"

Derin bir nefes alıyor. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmadığı belli ve birisi mahrem bir kutuyu açtığında ortada bir anahtar olmadığını bilirsiniz.

Bana bakıyor. "Benim tek bildiğim nasıl seveceğimi bilmek," diyor. "Seninle ancak böyle başa çıkabilirim."

"Biraz acıdı."

Ellerimi tutuyor. "Bu bir iltifat," diyerek beni ikna etmeye çalışıyor. "İnsanların, çok kolaymış gibi evlenip durmalarından bu yüzden nefret ediyorum. Hiç kolay değil. Evleneceğin kişi özeldir."

Elinin arkasını öpüyorum. "Roosevelt'in cinsi neydi?"

"Golden," diyor.

"Seni seviyorum Love."

"Ben de seni seviyorum," diyor.

Dışarıda bir araba fren yapınca yerimden sıçrıyorum. Hâlâ gerginim, olanlara hâlâ inanamıyorum.

Gülümsüyor. "Bak Joe, bunun kötü olabileceğini bilerek geldim."

"Kötü," diye tekrar ediyorum.

Elimi sıkıyor. "Benim için öyle. Kötü bir durum ama işe yarayacağını hissediyorum. Çok korkunç şeyler yaptın ama aynı zamanda seni affedebilecek bir kişiye âşık oldun."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyorum ve karşısındaki ölü köpeğe bakan altı yaşındaki Love'ı düşünüyorum.

"Joe," diyor ve adım onunla bütünleşiyor. Daha fazlası var. Trey öldüğünde, eğer bir daha hayatına biri girerse, bu kişinin sonsuza dek yanında kalacağını hissettiğini söylüyor ve ardından önce yere, sonra bana bakıyor. "Hamileyim."

Doğru mu duydum? "Hamile mi?"

Evet, doğru duymuşum. "Hamile!"

Şimdi aramızda hiç kopmayacak bir bağ var, bu da beni tamamen affedecek anlamına geliyor ki bu doğru. Eğer benden korksaydı, bu odadan kaçardı ve bana asla bebekten, bebeğimizden bahsetmezdi.

Sonra birden kafama dank ediyor. Bebeğimiz olacak! Gülüyoruz, karnını öpüyorum ardından bana test yaptırma macerasını anlatıyor –daha yeniymiş– bunu kendisi gelip söylemek zorundaydı ve iyi ki de yaptı.

"Bence de," diyorum. Bu bebek aramızdaki büyük dengeleyici gücün, geleceğin tanımı oluyor. Ne yapmış olursam olayım, Love'ın içinde benden bir parça var ve bu dünyanın en harika şeyi. Love ve ben bir araya geldik, birbirimizle kaynaştık, genlerimizi birleştirdik ve biraz ondan biraz benden bir parça alan küçük bir insan, mükemmel bir şey yarattık. Love uyuklarken onu izliyorum, hayatımda daha evvel içime hiç bu kadar büyük bir sevginin dolduğunu hissetmemiştim.

"Tatlı rüyalar," diyorum ve nefes alıp verdikçe inip kalkan göğsünün ortasına, kalbinin hemen üstündeki sertliğe bir öpücük konduruyorum.

Duşa giriyorum, daha önce daracık olan bu küvet nasıl olduysa bana eskisinden daha büyük geliyor. Beni seven biri her şeyi tüm çıplaklığıyla bildiğinden bütün dünya gözüme şimdi büyük görünüyor. Peach Salinger'ın neden karanlık bir yerde kaldığını şimdi anlıyorum, Beck onu tanıyordu ama ona âşık değildi.

Musluğu kapatıp duş perdesini bir kenara itiyorum, kapıyı açmaya çalışıyorum ama sıkışmış, açamıyorum. Kapıyı kilitlemediğimi biliyorum, içeriden kilitlendiğini anlıyorum. Kapıyı itiyorum ama kıpırdamıyor bile, alarm çalıyor, kapının tokmağıyla uğraşıyorum ama kapının dışarıdan kilitlendiği çok belli. Panikliyorum, kapıyı yumrukluyorum, Love'a sesleniyorum, kendimi kapıya fırlatıyorum ama cevap yok. Beni buraya kilitledi, büyük ihtimalle Roosevelt'i, bebek meselesini ve tüm bu empati olaylarını sadece benden kaçabilmek için uydurdu. İşe de yaradı.

-49-

ARTIK bir canavarım. Beyaz, yapış yapış banyoda yaşayan steroitli bir maymunum. Dışarı çıkamayacağımı biliyorum ama yine de kapıya vuruyorum. Bütün vücudumu kullanıyorum ve yaralanıyorum. Morarıyorum. Kararıyorum. Şişiyorum. Kaburgalarımın acısı geçmeyince, bu sefer ayaklarımı kullanıyorum ve kapıya tekmeler atıyorum. Duş kabinini kırıp klozet kapağını parçalıyor, yardım çığlıkları atıyorum. Bu boktan motel odasında beni duyacak hiç kimse yok. İnsanlar aşağıda, eğer oradaysalar bile beni umursamıyorlar. Soğuk suyu açtığımda yaralarım sızlıyor, sıcak suyu açtığımda da haşlanıyorum. Little Compton'da benim için aşk yok, böyle olacağını zaten biliyordum ve bu düşüncem bakışlarımı kanayan ayaklarıma çevirmeme sebep oluyor. Kapıyı daha kuvvetli yumrukluyorum. Kötü Joe. *Nazikçe Joseph,* Bay Mooney, ben daha küçükken, umut hâlâ varken beni uyarırdı. Hiç umut var mıydı?

Bilmiyorum. O boktan aynadaki parçalanmış camı kendimi öldürmek için kullanmayacağım. Bir DARBEYLE dışarı çıkmak istiyorum, yan tarafımla kapıya doğru sürünüyorum. Kapı benim düşmanım, benimle savaşmaya her zaman hazır, her zaman kilitli, her zaman güçlü ve hep HAYIR diyor. Derin bir nefes alıyorum. Ağlıyorum.

Ortada bebek filan yok. Bunu şimdi anlıyorum. Korintliler sevgi sabırdır ve nezakettir der ama Love ayrıca zeki de bir kadın. Benden daha olgun, daha bilge. İki kez evlenmiş, benden çok daha fazla şey biliyor, erkekleri tanıyor. Güvenimi nasıl kazanacağını biliyordu. Şimdi de polislerin yanında.

Aptalın tekiyim. Öğretiyorum, öğretiyorum, testler ve testler yapıyorum ama ders almayan hep ben oluyorum. Annemi üzerinde Nirvana tişörtüyle, Beck'in gömülü olduğu tişörtle görüyorum ve her nasılsa bir rüya, bir kâbus gibi karşımda duruyor. *GÜM!* Kendimi kapıya fırlatıyorum, annem Florida'da, New Jersey'de en az beş dolarlık kumar masasına sadece beş dolar koyuyor. Gülüyor ve Forty'yi seviyor, Forty de gülüyor ve bunu ben yaptım. Buraya ben geldim. Love'a her şeyi ben anlattım, artık bir sevgilim yok ve ayağa nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Lanet olası ayaklarım. Kötü Joe. *Nazikçe Joseph.* Kapının tokmağını sarsıyorum. Tokmağa vuruyorum. Uğraşıyorum. Çekiyorum. İtiyorum. Geriye düşüyorum, klozete çarpıyorum, sifona basıyorum ve suyun dönerek gidişini ve sonra geri gelişini izliyorum. Ben o su değilim. Ben bu işten kurtulup geri dönemeyeceğim.

Derin bir nefes alıyorum ve Beck'i görüyorum, toprakta, gülümsüyor, tırnaklarıyla kazıyarak olduğu yerden çıkmaya çalışıyor. *Mona Lisa* gibi gülümsüyor, bir iskelet gülümseyebilir mi? Fark eder mi? *Bir içkiye ihtiyacım var, çok acayip, bu tweet'i hemen atmalıyım,* diyor Amy'ye. Beck ormanın derinliklerinde kayboluyor ama ben hâlâ bu lanet olası banyodayım. Tavanda sarı bir leke var, elimi uzatıyorum ama dokunamıyorum.

Banyodan çıkamayacağım. Baba olamayacağım. Burada öleceğim çünkü aptallık ettim. Ona inandım. *Oyuncularla yatma* diye uyarmıştı Bay Mooney. Love bir oyuncu. Söylediklerimi kaydetti mi, neler söyledim, ölümüm ne kadar zaman alır, merak ediyorum. *GÜM* diye kapıya çarpmak çok hoşuma gitti ama canımı çok yakıyor ve hareket etmemi engelliyor. Tenim fırtınanın, kara kasırgaların ortasındaki mavi, beyaz bulutlar gibi ve dünyanın sonunun geldiğini biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Little Compton'da

kan kaybediyorum. Ben kimsenin babası değilim, ben bir katilim, hapse gireceğim ve hayatımda artık aşka yer yok.

Hapishanede *Üçüncü İkiz*'i ve *Karmaşa*'yı izlememe izin verecekler mi? Bay Mooney bana tavsiyelerde bulunacak mı? Zamanımı nerede geçireceğimi seçmeme izin verecekler mi? Beni elektrikli sandalyeye mi oturtacaklar ve yemekler haber programlarındaki gibi kötü mü olacak? Vücut geliştirecek miyim yoksa cılız mı kalacağım? Wikipedia'da sayfam olacak mı? Medyada bana takma ad verecekler mi? JoeKardo? Taksi Şoförü? Eski Dostum? Profesör? Aşk Adamı?

Aylarca süren zorlu mahkemeler olacak mı? Dez zulasını yatağının altına gömecek ve Dodgers şapkasını çıkarıp kafasını sallayarak Küçük D'yi sakinleştirip *Dateline*'da benim hakkımda *üçkâğıtçı bir tipi yok muydu kanka,* diye soracak mı? Calvin yalnız başına yatağında ağlayacak ama buna diğer insanlarla birlikte gülecek mi, benimle arasındaki bağlantıyı Tinder orospularını yatağa atmak için kullanacak mı?

Haykırıyorum: "İmdat!" Kapıyı yumrukluyorum. Elim kanıyor.

Los Angeles polisi, beni döve döve öldürecek birini gönderecek mi? Funny or Die sitesinde ilk filmim *Hayallerin Peşinde Aşk Her Yerde* izlenme rekorları kıracak mı? Ünlü olacak mıyım?

Polis Memuru Nico yerel haberlerde, boktan bir kafenin önünde taytlı tayfasıyla, onlara geçen kış benimle burada karşılaştığını ve Fall River'daki hastaneye gittiğimizi anlatacak mı? Geçen kış hastanede beni tedavi eden doktor, haberleri görüp benden iğrenecek mi? Yoksa her gün çok fazla hasta gördüğü için beni hatırlayamayacak mı? Çünkü ben de o hastalardan biriydim; onun tanıdığı, umursadığı biri değildim. Vücudumu tekrar kapıya çeviriyorum ama yine hiçbir yere varamıyorum.

Söylemeye gerek yok ama Milo üzerinde *Wianno* tişörtü çoktan bir jete atlamıştır, *Çizmeler ve Köpek Yavruları*'nın ilk çekimlerini izliyor ve Love'a karşı adım atmadan önce ne kadar zaman geçmesine gerektiğini düşünüyordur. Bir şeyler içiyor mu yoksa hayatından beni çıkardığı için seviniyor mu, yoksa pastel renkli

kıyafetleriyle muzaffer bir şövalye olarak içmesine gerek bile olmadığını mı düşünüyor?

Hapisten çıktığında, Dr. Nicky'nin eşi onu tekrar kabul edecek mi? Terapi seanslarımızın detaylarını anlatacak mı? Kapıya dirsek ve kaburgalarımla yükleniyorum ama elime acıdan başka bir şey geçmiyor.

Love. Bir daha onun içinde olacak mıyım? Love bir daha âşık olacak mı, birine güvenecek mi, kalbini birine açacak mı, yoksa vajinası esaretimin en kötü kaybı mı olacak?

Kulağımı kapıya dayıyorum. Yeni bir ses geliyor. Bekliyorum. Kartlı anahtarla kapı açılıyor ardından da kapanıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sesini duyuyorum. Soruya sıçayım. Polislere de sıçayım. Love'a da sıçayım. Çuvallayacağım. Kapı açıldığında, bu bana açılan son kapı olacak. Dikkatle bekliyorum. Hazırlanıyorum. Elim kapı kolunda. Polisler kilidi açmaya başlayınca geri çekileceğim ve onlarla dövüşüp buradan kaçacağım.

Love'ın kapıyı kapalı tutmak için kullandığı komodini çektiklerini duyuyorum, birazdan karşıma çıkacaklar. İşte bu. Kapı kolunun dönmeye başladığını hissediyorum, Tanrı'ya benimle birlikte olduğu için şükrediyorum –bu da böyle bir duygu, insan Tanrı'yı hapiste buluyor– ve kapıyı hızla açıyorum... Love. Donup kalıyorum.

Elleriyle ağzını kapatıyor. "Olamaz. Ne oldu sana?"

Yutkunuyorum. "Düştüm."

"Çok kötü düşmüşsün, ha?" Bana doğru adım atıp göğsümü öpüyor. Kafasını kaldırıp bana bakıyor ve yanılmışım.

Galiba gülümsüyorum. Bilmiyorum. Yüzüm acıyor. Vücudumun farklı yerleri nabız gibi atıyor. "Beni içeri kilitledin."

"Evet," diyor. "Çok özür dilerim, beni durdurmaya çalışacağını biliyordum, güvende olduğundan emin olmak istedim ve..." Sesi gittikçe azalıyor,

İşe o zaman, Cadılar Bayramı'ndaki gibi farklı göründüğünü, pembe ruj sürüp saçlarını Jennifer Lopez gibi topuz yaptığını fark ediyorum. Üzerinde trençkotu ve altında gökkuşağının her rengiyle boyanmış, çiçeklerle örtülü bir elbise var. Ceketinin içine eline

sokuyor ve bu hareketiyle şapkasından tavşan çıkaran sihirbaz gibi görünüyor. Salinger'ların evindeki kupa bu. Hatırladığımdan daha mavi ve onu nerede görsem tanırım. İdrarımın tortulu ve görülebilir izleri, özgürlüğüm, iki elimin arasında duruyor.

-50-

LITTLE Compton'dan defolup gitmek istedim. Guinevere Beck yüzünden Brown Üniversitesi'ne dair marazi bir merakım var ve böyle şeylerin *açıkça* konuşulması bana çok garip geliyor. Love kampüsün yakınlarına arabayı park ediyor, ağaçları ve eski binalarıyla kampüsün Sarmaşık Ligi okulların pastoral havasını yansıttığını düşünüyor olabilirsiniz. Oysa kampüse giden ana yol üzerindeki Thayer Caddesi'nde birkaç bar, kütüphane, birkaç mağaza ve lanet olası Starbucks –Amerika, Amerika demektir ve o da Amerika'dır– Yunan baklavasından çok New England havası taşıyan bir Yunan restoranına giriyoruz. Açlıktan ölmek üzereyim. Love tavuk ve salata siparişi veriyor ve kendimi hapisten yeni çıkmış gibi hissediyorum. Kalamar, ıspanaklı börek, kuzu budu ve musakka siparişi veriyorum. Love dayanamayıp gülüyor. "Bu kadar yemeğin yanında bir de yemek siparişi mi veriyorsun?"

Ellerini okşuyorum. "İzle beni annecik."

Mutluluk dansı yapıyor ve zihninin karıştığını söylüyor, bebeğimizden konuşmamız gerektiğini söylüyorum ama Love ilk önce o sokuk kahve kupasını nasıl aldığını anlatmak istiyor.

"Pekâlâ," diyor. Derin bir nefes alıp kardeşine kıyasla çok daha açık bir dille anlatmaya başlıyor. İlk işi Salinger'ların evinin önünden geçip *ortalığı kolaçan etmek* olmuş. Daha sonra yeni kıyafetler almak için Newport'taki bir butiğe gitmiş. "Bir Lilly Pulitzer elbisesine ihtiyacım vardı," diyor.

"O da ne?"

"Giydiğim pembe yeşil şey," diye açıklıyor.

Ardından Little Compton'a geri dönmüş, arabayı Salinger'ların evinin önüne park etmiş, *kocaman Chanel gözlüğünü* takıp muhabirleri ve polisleri atlatmış. Birden Salinger'ların evine dalıp hıçkırarak ağlamaya başlamış,

"Galiba *oyunculuk* yapmayı seviyorum," diye itiraf ediyor. "Ama yine de profesyonel olarak yapmak istemiyorum."

"Onlar ne yaptılar?" diye soruyorum. "Sen ne dedin?"

"Onlara Peach'in sevgilisi olduğumu söyledim," diyor. Kendiyle gururlandığı sırada kalamarlarımız geliyor. Bir kalamarı kapıp küçük mükemmel ağzına atıyor. "Gizli aşkımızla, New York'la, ailesiyle tanışmama izin vermemesi ve gerçeği saklamasıyla ilgili uzun bir monolog yaptım. Demek istediğim, *ağzımı açtım* ve onlara Peach'in intihar etmediğini bildiğimi söyledim. Onun kendini *asla* öldürmeyeceğini biliyordum ve bana sorarsanız, bu işi meme takıntılı Guinevere Beck yaptı."

"Meme takıntılı dememişsindir."

Kalamarı sosa daldırırken, "Belki de demişimdir," diyor. "Belki de demedim, biliyorsun, ben de *işin içindeydim*."

"Hadi ya," diyorum.

Ben daha bir dilim bile kalamar yemedim ama Love parmaklarını yalıyor ve bunun *şaşırtıcı biçimde tutucu New England bağnazlığı saçmalığı* olduğunu söylüyor. "İşte benim tepeden tırnağa California'lı bir kız olduğumun ispatı," diyor. "Umurumuzda değil, biliyorsun değil mi? Ne istersek onu yapıyoruz. Akışına bırak. Eğlenmene bak. Açık ol. Yani, sorun ne? Hepimiz bir gün öleceğiz? Kim kıymetli hayatını nefretle tüketmek ister ki?"

Love'ın bana karşı duyduğu aşkın derinliğini şimdi anlıyorum. İçindeki güven sandıklarının ağzını açtım. Artık karanlık bir odada oturup ekrana bakmak onu mutlu etmez. Love artık *hayat* dolu ve bana bağlılığı kardeşine duyduğu bağlılıktan daha güçlü. Yalanlarla dolu konuşmasını dinlerken Forty hakkında *tek bir söz* etmiyor, bu Yunan restoranında yeni keşfettiği özgürlüğüyle bana güveniyor.

Yemek siparişlerimizin geri kalanı da geliyor. Hepsini yiyip bitiriyoruz.

Love hikâyesini anlatmaya devam ediyor. Derine indiğini söylüyor. Performansında, *Auntie Mame*'deki Rosalind Russell'dan ve *İlk Eşler Kulübü*'ndeki *Goldie Hawn*'dan ilham almış. "Bildiğim bir şey var," diyor. "Eşcinsellerden nefret eden, sırf eşcinsel olduğu için kendi *aile üyelerinden* nefret eden bu insanlar, onun benimle birlikte olduğunu düşünmek istemiyorlar. Bunların *hiçbirini* düşünmek istemiyorlar. Yani, belki yılda bir kez yardım yemeklerinde yararları dokunuyor ve buna katlanıyorlar ama Peach'in güzel vücudu için ağlayan bu lanet olası *havalı lezbiyeni* evlerinde istemiyorlar."

Suyunu içiyor ve anlatmaya devam ediyor. Ölüleri yargılayamayacaklarını, bu yüzden her şeyi geride bırakmaları gerektiğini, *Guinevere Beck'in Peach'le yadsınamaz bir aşk yaşadığını*, Beck'in Peach'i öldürdüğünden emin olduğunu söylemiş.

"İşin harika kısmı bu konudan kimseye *tek bir* kelime bile etmeyecek olmaları," diyor. "Çünkü bir lezbo çıtır tarafından öldürülmesi şöyle dursun, Peach'in lezbiyen olmasını istemiyorlar. Anlıyor musun?"

"Bu çok zekice."

Başını sallayarak onaylıyor

Baklavamız geliyor. Tabağa dalıyorum ve ilk ısırığı ona veriyorum. "Mmm," diyor, yüzünde güller açıyor. "Suratlarını görmeliydin, Joe. 'Yukarı çıkıp son kez yatağımızda uzanmalıyım,' dedim."

"Yatağımız."

Kafasını sallayarak ağzını açıyor ve ağzına dilim dilim Yunan hamurişi tıkarken, onu becermek için sabırsızlanıyorum. "Bu da oldukça zekice."

"Daha sonra, onlardan hiçbirinin havalı lezbiyenin ne yaptığını görmek için yukarı çıkmayacağını bildiğimden odadan odaya gittim ve kupayı buldum. Kate Spade çantama tıktım, alt kata indim ve Peach'le olan ilişkimi polise anlatmayı teklif ettim."

Şaşkınlıktan dilimi yutacağım. "Yok artık," diyorum. "Bu çok çılgınca."

"Öyle," diyor. "Neredeyse düşüp bayılacaklardı. Sonra *arka kapıdan* çıkmama yardım ettiler, halka açık otoparktan arabama gitmemin sakıncası olup olmadığını sordular. Anlıyorsun ya, bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını istiyorlardı."

"Çok zekice," diyorum. "Ama bir sorunumuz var."

Yanaklarını peçetesiyle silerken, "Neymiş o?" diye soruyor.

"*Çizmeler ve Köpek Yavruları* çıktığında..."

Gözlerini deviriyor. "Sanırım Netflix'te yayınlanmak zorunda kalınca diyorsun."

"Her şekilde seni tanıyacaklar," diyorum.

"Kim takar ki? Kim olduğumu ya da Peach'i nereden tanıdığımı söylemedim, biseksüel ya da başka bir şey olduğumu söyleyebilirim. Umurumda değil. Kız öldü ve biz gizli âşıklardık. Bu konuda elden ne gelir ki?"

Tabaktaki bütün baklavalar bitiyor. O sırada telefonuma bir Google bildirimi geliyor, Salinger'lar Little Compton Emniyeti'ne *ortaya çıkan ailevi sebeplerden dolayı* soruşturmayı durdurmasını istemeye *hazırlanıyor.* Umut var, müzik setinden hafif hafif Buzuki melodileri yükseliyor ve tüm masalardaki kadehler New England mavisi. Karnım tok, sevgilim yanımda.

"Bebeğimizden bahsedelim," diyorum. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Nasıl yapılacağını oldukça iyi biliyor gibisin."

Ne istediğini biliyorum ve bunu ben de istiyorum. Hesabı ödeyip gizlice tuvalete giriyoruz, şimdiye kadar yaptığımız en şehvetli seksi yapıyoruz.

Dışarı çıkıp Brown Kitabevi'nin geçiyoruz, üniversite öğrencileri yürüyor ve onlardan büyük olduğumuz için çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Hepsi sarhoş ya da gergin, *ev ödevlerini hayal bile edemiyorum,* Love'ı kollarıma alıyorum ve bana daha sıkı sarılıyor.

"*Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler?* kitaplarından birini alsak mı?" diye soruyorum.

Love evet diyor ama işaretparmağını kaldırıyor. Babası arıyor. "Selam babacığım," diyor ve bana vuruyor. Bir gün çocuğum beni arayıp bana da *selam babacığım* diyecek.

Yayalar için yeşil yanıyor, gitme sırası bizde ama gitmiyoruz. Love titriyor. "Babacığım, babacığım, bekle," diyor. "Bir saniye." Telefonu elinden düşürüyor. Âdeta felç geçiriyor ve yüzü bir savaş alanına benziyor. Kas spazmı geçiriyor.

"İyi misin?"

"Joe," diyor. "Onu bulmuşlar, Forty'yi bulmuşlar! Yaşıyor!" Babasının telefondan gelen belli belirsiz sesini duyabiliyorum.

Şimdi felç geçirme sırası bende ama bunu belli edemem yoksa bir psikopat gibi görünürüm. Onu, mutlu bir ifadeyle sarılmak için kendime çekiyorum. "Evet!" Arabaya dönüyoruz, kitap almaya zamanımız yok. Forty yaşıyor, hayatta! Kendimi o banyoda kapıya çarpa çarpa parçaladığım âna geri dönebilirim. Forty yaşıyor. *Nasıl yani? Çocukluk* filmini taklit edip mantar kullanan ve çölde dolaşıp sıcak su kaynakları bulan birkaç üniversite çocuğu hayal ediyorum. *Forty yaşıyor.* İçlerinden birinin onun bedenini görüşünü, gerçek mi yoksa halüsinasyon mu olduğuna karar veremeyişini gözümde canlandırıyorum.

Love bunun mucize olduğunu söylüyor. "Onu bir kız bulmuş, Reno'da bir hastanedeymiş, iyiymiş." Dudaklarını ısırıyor. "İyiymiş, tıpkı *Rusya*'da kaybolduğu zamanki gibi. *Tipik* Forty."

"Reno mu?" diyorum.

Love kafasını sallıyor. "Görünüşe göre kız onu çölde bulmuş ama nerede olduğunu bilmiyorum. Susuzluktan bitap haldeki Forty'yi alıp hastaneye götürmüş, damar yolu açmışlar, durumu iyiye gidiyormuş."

Dünyadaki en kötü teşhis. Bu işten kurtulamayacağım. Sıçtım. Oyunculuk el kitaplarımı düşünüyorum. Soru sormamalıyım. Love arabanın kilidini açıyor. "Bu adam dokuz canlı," diyor. "*Vay be.*"

"Onunla konuşmak için can atıyorum," diyorum.

"Merak etme, konuşacaksın," diyor. "Babam onun bir fırtınadan bahsettiğini söyledi."

"Bu delilik," diyorum en neşeli sesimle.

"Haksız mıyım?" diyor. "Oraya nasıl gittiğini hiç hatırlamıyor, en son hatırladığı şey Bellagio'da ama Forty'yi bilirsin işte."

Havaalanına gidiyoruz. Bebeğimizden bahsetmiyoruz. Forty'ye methiyeler düzüyoruz. Bu benim hatam, nabzını kontrol etmedim. İşimi bitirmedim. Çiş dolu kupadan öğrendiğim onca bilgiye rağmen hiçbirini uygulamadım. Durum komedisinde her hafta aynı lanet dersi öğrenen dallama gibiyim ve bu benim *hayatım*.

Telefonum titriyor. Mesaj Forty'den:

Yakında görüşmek üzere Profesör.

-51-

RENO'YA uzun bir uçak yolculuğu yapıyoruz. *Bay Mercedes'i* okuyormuş numarası yapıyorum, arada sırada bebekten ama çoğunlukla Forty'den bahsediyoruz. Love, güzel haberi Facebook'ta paylaşıyor ve endişelenen arkadaşlarına bir bir mesaj atıyor. Annesine e-posta gönderip rehabilitasyona ihtiyacı olup olmadığını soruyor. Hayır cevabı geliyor. Hah.

Sanki bu konuşma olmamış gibi, Roosevelt'ten hiç bahsetmiyorum. Forty hayatta, bilinci açık ve Reno'da bir hastanede odasında olması Love'ın neşesini yerine getirdi ama onu orada sıcak suyun içinde ölüme terk eden benim ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Reno'ya varıyoruz, havaalanında bizi bekleyen bir araba var ve sürücü hastanenin çok uzak olmadığını söylüyor. Bir kaza ya da deprem olması için dua ediyorum, ayrıca Oscar'ı hak ediyorum çünkü çok iyi rol yapıyorum.

Love bebekten şimdilik kimseye bahsetmememiz gerektiğini söylüyor, tamam diyorum, dördüncü kata ulaşıyoruz ama dualarım kabul olmuyor. Bina çökmüyor, sallanmıyor ve ben odadaki Forty'nin sesini duyabiliyorum, bilinci açık, bağıra çağıra telefonda konuşuyor. "Reese ilgileniyor mu? Çılgınlık bu!"

Odasına doğru yürürken el dezenfektanı ve tavuk suyu kokusu alıyorum, Love elimi tutuyor. "Oley!"

"Oley!" diyorum.

Dottie koridorda dolaşıyor. "Lovey, canım!" diyor.

Love koşup ona sarılıyor. İhtiyar bir adamın *çığlık çığlığa yardım istediği* odaya bakmamaya çalışıyorum. Dottie ıslık çalıyor, Love Forty'nin odasına gidip gözden kayboluyor ve ben de Dottie'ye sarılıyorum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Yanıyorsun," diyor Dottie, elini alnıma koyup ateşime bakıyor. "Hasta mısın?"

"Hayır. Çölden dolayı sanırım."

"Peki," diyerek koluma koluma giriyor. "Konuşmamız *gerek*, Forty'nin sizinle neler yapabileceğimiz hakkında harika fikirleri var."

Beni öldürüyor beni köpeklerin önüne atıyor beni bağlıyor beni okyanus tabir havuzda boğuyor beni bağlayıp açık bırakıyor

"Gerçekten mi?" diyorum. "Hımm, aklınızda ne var ve Tanrı aşkına, o nasıl?"

"Gel kendin gör," diyerek beni Forty'nin odasına götürüyor. Müzik çalıyor, yiyecekler masanın üzerinde duruyor. Ray kendi sallanan sandalyesini getirmiş sanırım, arkasına yaslanıyor. Forty yatağında doğrulmuş, diğer yatakta oturan Milo'yla şakalaşıyor.

Forty Quinn'e doğru yürüyorum, göz göze geliyor ve birbirimize gülümsüyoruz. "İşte geldi," diyor. "Seni görmek çok güzel Eski Dostum. Hadi otur, çünkü hikâyeyi anlatmaya başlıyorum."

Ray ayağa kalkıp esniyor. "Tekrar dinlemem gerektiğini sanmıyorum," diyor. Ayrıca bu hikâye her neyse artık, saçmalıktan ibaret. Ray oğlunu şımartmaktansa gitmeyi tercih ediyor. Dottie sallanan sandalyeye otururken, Love kardeşinin yatağına, ben de hastanenin verdiği boktan bir katlanır sandalyeye oturuyorum.

"Pekâlâ," diyor Forty. "Bilmeniz gereken ilk şey; ben bir *yazarım*."

Kusabilirim. "Tamam."

Forty derin bir nefes alıyor. "Yani bunun anlamı, yazarlar yazar. Biz telefonlarımızı kapatıyor ya da uçak moduna alıyoruz, sonra *hikâyede kayboluyoruz*. Çocuklar, geçmişte çılgınca şeyler yaptığımı biliyorum ama onlar geçmişte kaldı, bundan sonra ben işine gücüne bakan bir yazarım. Yani lanet olası Los Angeles'ta kalmak, şöhretime güvenmek, kendimi arkadan vurmak istemedim. Sakin bir otel odasında *kendime gelmek, düşünmek* ve *yazmak* istedim."

Dottie feryat ediyor. "Tatlım, ben senin tarafındayım ve seni seviyorum. Ama bize haber verebilirdin."

Love: "Anne! *Yeter.*"

Forty: "Bir dahaki sefere ararım, yeni bir senaryoya başlamak için can atıyordum çünkü bu şehir böyle bir yer, sadece ortaya koydukların kadar iyisin."

Milo, *amin kardeşim,* diyor. Bayılabilirim.

"Ne yazıyordun?" diye soruyor Love.

Forty dikkatle bana bakıyor. Gülümsüyor. "Bir başka adam kaçırma hikâyesi," diyor. "Bir süre önce Paramount'a satmak üzereydim ama çok kararsızlardı, şimdi önemli biri olduğum için tekrar istiyorlar. Bu yüzden onlara yakında bir senaryo yazacağıma söz verdim." Love şaşırıyor. "Çölden nasıl kurtuldun? Annem yeni yeni hatırlamaya başladığını söylerken haklı mı? O kız mı seni buldu?

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Forty başını kaldırıp televizyona bakıyor. "Bir doğa gezisine çıkmıştım," diyor. "Araştırma yapmam gerekiyordu. Eğer bir şeyler yazmak istiyorsan, yaşadığın yerden uzaklaşıp etrafa bakmak zorundasın, doğru mu? Çölün kimsenin olmadığı uzak yerlerini anlatmak için orayı görmen gerekir."

Belki onu öldürmesi için bir hemşire tutabilirim. Neden kimse hepimizin sormak istediği şeyi soramıyor: Yeni senaryo nerede? Bilgisayarına ya da notlarına ne olduğunu açıklayamıyor çünkü notlarını ve bilgisayarını yanında geri getirmedi. Sadece nakit para ve kokain getirdi.

Beynim acıyor, avuç içlerim terliyor. "Seni kim buldu?"

Gülümsüyor. "İşte olay bu Eski Dostum," diyor. "Biraz bulanık. Bir dakika önce, açık büfe lokantada oturuyordum, gerçek bir restoranda yemek yiyecek paraları olmadığı belli olan bir yeni evli çifte beş bin dolar veriyordum." YALANCI PUŞT. "Bir dakika sonra güm..." YALANCI PİÇ. "Ve gözümü açtığımda çöldeydim, yanımda da bu sarışın kız vardı." İç çekiyor. Sağa sola sallanıyor. "Onu bir anlığına gördüm."

Dottie odanın karşısına geçiyor. "Ne gördün?"

"Bir *kazak,*" diyor.

Dottie, Forty'yi zorluyor –*hatırla, hatırlamaya çalış*– ama hiçbir şey hatırlamıyor. Tek görebildiği kız ve bluzu.

"Sonra burada uyandım," diyor. "Şak."

Love, Forty'nin elini öpüyor. "*O kıza* beş bin dolar vermeliyiz."

"Yapamayız," diyor Forty. "Gitmiş. İçeri girmemiş bile. Beni dışarıda bulmuşlar, hemşireler kaçtığını söylüyorlar."

Dottie ağlamaya başlıyor, Milo da ona sarılıyor. Love, Forty'ye burada personelin nasıl olduğunu soruyor ve Forty *Ritz olmadığını* söyleyip ardından bana bakıp *nasıl olduğumu soruyor.* Gözlerinin içindeki ölü Forty'ye bakıyorum: "Senin için endişeleniyorum," diyorum.

"*Çok* korktuk," diyor Dottie ve ayağa kalkıyor. Bir hemşire beliriyor ve herkes gittikten sonra tekrar gelebileceğini söylüyor. Love hemşirenin arkasından koşuyor; odada ben, Milo, Forty ve volta atan, heyecanlı, terlemiş, eli belinde Dottie kalıyoruz. Sevgi dolu, her zaman çocuklarının yanında olan, makyajsız, endişelenmekten gözlerinin altında torbalar oluşan böyle bir annem olsaydı ne kadar iyi şeyler yapabileceğimi hayal ediyorum. "Şunu sakın unutma," diyor Dottie. "Eğer ölseydin *hiçbir* şey yazamazdın, ayrıca babanın ve benim senin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Otuz beş yaşındayım," diyor. "Bu merakın nerede sonlanacak?"

"Çölde değil!" diyor ve ağlamaya başlıyor.

Forty bir peçete yırtıp Milo'ya doğru fırlatıyor. Kapıyı işaret ediyor.

Milo ona boyun eğiyor. "Hadi Dot," diyor. "Yürüyüşe gidelim."

"Joe burada benimle kalabilir değil mi Eski Dostum?" diye soruyor Forty.

Kanımı boşlatıyorlarmış gibi, yavaş yavaş öldürüldüğümü hissediyorum. "Elbette," diyorum. "Siz biraz dinlenin."

Dottie oğlunu başından öpüyor. "Bizi bu kadar üzme," diyor. "Seni seviyorum. Baban seni seviyor. Bırak seni sevelim. Bırak yanında olalım."

"Anne," diyor. "Sadece birkaç gündü."

Milo, Dottie'yi odadan çıkardıktan sonra Forty'ye dönüyorum. "Sus," diyor. "Önce kapıyı, sonra ağzını kapat."

Ayağa kalkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve ardından boktan sandalyeme dönüyorum. Sallanan sandalyeye ya da yatağın ucuna oturmamı söylemiyor, yatağın yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Buraya," diyor. "Halsizlik ve susuzluktan dolayı acı içindeyim, bağırıp çağırmak istemiyorum."

Sandalyemde oturuyorum, sesi kısılmış televizyonda, *The Cosby Show* başlıyor. Forty yiyecek sahpasındaki bir çekmeceyi açıp içinden ağzı açık iki paket M&M şekeri çıkarıyor. Bir pakette şekerler, diğer pakette haplar var. *Lanet olası Forty.* Bir şişe Veuve çıkarıyor ve sanki otoparktaymışız gibi umursamaz bir tavırla elma suyunu yere döküyor, bardağına şampanya dolduruyor.

İlk konuşan ben olmak istemiyorum ama elimde değil. "Bu senin susuzluğunu giderecek mi?"

"Hayır," diyor. "Halsizliğime de yardımcı olmayacak ama sorun değil, yapacak işi olan ben değilim."

Ona bakıyorum. "Polisi aradın mı?"

Sorumu duymazdan gelip televizyona bakıyor, aşağılık sapık herif bir kahkaha atıyor. "Bu bölümü seviyorum," diyor. "Hani Theo'nun o sikimsonik gömleği istediği bölüm? Hiç eskimiyor. O gömleği istiyor. Her boku bilen babası Theo'ya o gömleği almak için *bir işte çalışması gerektiğini* söylüyor ve kız kardeşi ona evde gömlek yapmaya çalışıyor ama sonuçta o sıçtığımın gömleğini almanın tek yolu para vermek."

"Forty," diyorum. "Belki konuşabiliriz."

Bana bir M&M fırlatıyor, şeker burnuma çarpıyor. "Seni pislik, beni lanet olası çölün ortasında bırakıp gittin."

"Özür dilerim."

"Ölebilirdim."

"Biliyorum, özür dilerim."

"*Belki konuşabiliriz* mi?" M&M'leri ağzına döküyor. "Siktir git."

"Polisi aradın mı?"

"Seni ilgilendirmez," diyor.

"Bak," diyorum. "Açıkçası, ikimiz de üzgünüz."

Çileden çıkıyor. "Cidden *ikimizin* de üzülmek için bir sebebi olduğunu mu söyledin?" diyor.

"Dur da beni bir dinle."

"Bak psikopat herif, parçalanmış bir aileden geldiğini biliyorum ve buraya hiçbir arkadaşının, ailenin ve kimsenin desteği olmadan geldiğini biliyorum ama *Profesör,* sen kahrolası geri zekâlı değilsin."

"Bu kelimeyi kullanma Forty."

"Haklısın," diyor. "Profesörler üniversiteden mezun olurlar, üniversitelerde *çalışırlar ve* sen üniversiteye bile gitmedin."

Öfkeden kuduruyorum. Forty M&M yemeğe devam ediyor. "Ne istiyorsun lan?"

"Hollywood'un bir numaralı kuralı," diyor. "İki hafta boyunca stajyerlik yaparken bunu öğrendim." Sadece Forty, *iki hafta boyunca süren* bir stajyerlik yapardı. "Köprüleri yakma."

"Sadece ne istediğini söyle."

"Dinlemeni istiyorum," diyor. "Köprüleri yakamazsın çünkü Los Angeles bir hastane değildir. Burada yerlere paspas atan adam, gelecek ay burada seni ameliyat etmeyecek. İşler böyle yürümez. Bu işte insanlar bir yerlere gelirler, onların nasıl yer edindiklerini bilmezsin ama bir şekilde oradadırlar. Bir bakarsın, yerleri paspaslayan adam bir stüdyo yönetiyor."

Haklı çıkmasından nefret ediyorum. "Forty, her an dönebilirler," diyorum. "Ne istiyorsun?"

"Her zaman bir köpek istedim," diyor. *Roosevelt.* "Beyaz kabarık tüylü bir köpek ama annemin köpek alerjisi var. *Çizmeler ve Yavru Köpekler*'in adının gerçekte nereden çıktığına geliyoruz. Kısa süreliğine de olsa bir köpek yavrumuz vardı, onu çok severdik, ona Çizme adını verdik ama annemin alerjisi olduğu için bizi ayırdılar. Love'ın kalbi kırıldı tabii."

Yalancılar yalan söylerler, Love'a ihanet edemem ama ebeveynler böyle yapar. Her insan bir geçmiş, haksızlığa uğradığı bir hikâye, hayvanlar, isimler uydurur. Quinn ailesini asla Milo'nun tanıdığı gibi tanıyamayacağım. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Ben bir yetişkinim lan," diyor. "Harika bir senaristim ve kendi paramı kendim kazanıyorum, bu yüzden bir köpek alıyorum. O kahrolası köpeğe ne isim vereceğim biliyor musun?"

Kahrolası köpeğe ne isim vereceğini biliyorum, sadece bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. Öte yandan, çocuğumu düşünüyorum çünkü ebeveynler böyle yapar, kendilerini feda ederler. "Ona Profesör adını vereceksin," diyorum.

Kafasını sallayarak onaylıyor. "Profesör," diye tekrarlıyor "Kısaca Prof. Anlaşmamız şöyle *Prof.* Sana yazmanı söylediğim şeyi, sana yazmanı söylediğimde yazacaksın."

"Forty..."

Benim aracılığımla konuşuyor. "King'in *Sadist* romanında şişman kadının yatağa zincirlediği adam gibi seri üretim öyküler yazacaksın," diyor. "Sen yazacaksın, ben kazanacağım, eğer kız kardeşime anlaşmamızla ilgili en ufak bir şey söylemeyi *aklından geçirirsen*, senin o kıçını o kadar hızlı hapishaneye yollarım ki neye uğradığını şaşırırsın seni köpek." Bana âdeta bir köpek gibi hırlıyor, havlıyor ve içtiği şampanya ile haplardan dolayı iyice kafayı buluyor. "Ya bana sadık kalırsın ya da *kıçına tekmeyi basarım*. Artık sahibin benim, o kadar."

Nefes almaya çalışıyorum, ardından bana başka bir M&M fırlatıyor. "Söylediklerimi duydun mu?"

Ona bakıyorum. "Polise gitmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Polislerden nefret ederim," diyor. "Çok sıkıcılar, çok fazla soru soruyorlar. Tabii avukatları da unutmamak lazım."

"Orada ölebilirdin ve hâlâ benimle *çalışmak* istediğine inanmamı beklemiyorsun, değil mi?" Başımı iki yana sallıyorum. "Forty, beklediğim şey şu: Bu odadan çıkmak, bir saat içinde enselenmek ve lanet bir bodruma kilitlenmek."

Sırıtıyor. "İşte hayran olduğum hayal gücü bu," diyor.

"Seni çölde ölüme terk ettim," diyorum. "Bana *iş ortağı* olacağız deme."

"Sen iyi bir katil değilsin," diyor. "Ama çok iyi bir yazarsın." Ruh hastası puşt, ağzına biraz daha M&M atıyor ve ölümün diri halimden daha değerli olmadığını söylemeye devam ediyor. "Bak, bunların hiçbirini umursamıyorum. Hastalanıp iyileşmek umurumda değil, evlenip çocuk sahibi olmak, sağlıklı olmak umurumda değil," diyor. Öksürüp devam ediyor. "Tek isteğim değer görmek.

Oscar kazanmak istiyorum, hayatım boyunca hep bir tane istedim ve teknik olarak satın alamazsın. Geçen on beş yılda bir tane kazanmaya yaklaşamadım bile ama şimdi sen, onun bunun çocuğu, bana *Oscar* kazandıracaksın."

Tekrar Cosby ailesine dönüyor. Love'ı, istediğimiz aileyi, tatilleri, eğlenceleri, posta kartlarıyla kutlanmaya değer olduğuna programlandığımız hiçbir insani değeri umursamıyor. Kim olduğumu, neler yaptığımı biliyor. Buna, kız kardeşini becermeme ses çıkarmayacak ama kız kardeşi de beni tanıyor ve hâlâ beni istiyor ki elbette isteyecek. Forty de her şeyi biliyor. "Denise'i beceririm," diyor. Elbette beceririm. *İkizler.* Forty çocuğumun genetik kodlarını taşıyor, bu yüzden savaşıyoruz çünkü hiçbir gen havuzu mükemmel değildir.

Bir hemşire Forty'ye bakmak için odaya dalıyor. Neşeli ve sevimli kadın Forty'nin böyle büyük ve sevgi dolu bir aileye sahip olmasının *çok etkileyici olduğunu düşünüyor.* "Keşke herkesin senin gibi bir ailesi olsa, buradaki insanların yanında kimsenin olmaması çok üzücü," diyor.

"Ne yapmak isterdim biliyor musun?" diye soruyor Forty.

Hemşire onun bileğine bir bant bağlıyor, kan basıncını ölçüyor. Keşke gerçek bant olsaydı. "Nedir?" diyor kadın neşeyle.

"Zamanın olduğunda, tüm bu çiçekleri ve süsleri alıp bu kattaki kimsesizlere dağıtmanı çok isterdim."

Hemşire bana bakıyor. "Muhteşem değil mi?" diyor. "Bu aile en iyisi, haksız mıyım? Bize suşi getirmeseler de tüm katı çiçeklerle kaplıyorlar." Forty'nin ağzına bir termometre koyuyor. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama keşke sonsuza kadar bizimle kalabilseydin."

"Bence de," diyorum.

Forty bana bakıyor. Hemşire ona ateşinin olmadığını, *hemencecik* taburcu olabileceğini söyleyip odadan çıkıyor. Ardından Love, Milo, Dottie ve Ray geri dönüyorlar, parti kaldığı yerden devam ediyor. Forty, annesine benim için yaptığı *planı* hatırlatıyor ve Dottie onların Pantry marketlerinde bir kitap kulübü kurmak istediklerini söylüyor. "Halkın ilgisi için ayda bir kitap seçeceksiniz," diyor. "Tabelalarda seni bile kullanabiliriz."

Love elimi tutuyor. "Bu fikri sevdim," diyor. "Yoksa sen beğenmedin mi?"

"Sevdim," diyor Forty. "Baba, sen beğendin mi?"

Ray başıyla onaylıyor. "Profesör Joe," diyor. Quinn'ler ilk kitabın hangisi olması gerektiğini tartışmaya başladıklarında, Love beni dürtüp Yates'in *The Easter Parade* kitabı olabileceğini söylüyor. Biraz ezilip büzülüyorum, ona Amy ile ilgili bu ayrıntıyı anlatmamalıydım diye düşünüyorum. Amy'den örnek vermesini hiç istemiyorum. Forty, *Sadist* kitabı olabileceğini söylüyor, Ray bunun iyi bir fikir olduğunu düşünürken, Dottie bu zamana kadar sadece filmi izlediğini, Milo ise hem kitabın hem de filmin harika olduğunu söylüyor ve artık bu benim hayatım. Ya da Forty'nin hafızası mucizevi şekilde geri gelene kadar hayatım. Her an yaşamımı elimden alıp beni polise teslim edebilir. Onu öldüremem, şimdi olmaz çünkü Love kim olduğumu biliyor ama benden şüphelenmediği bir zamanda öldürebilirim. Forty benim yeni çiş dolu kupam; canlı, sapasağlam ve karşımda burnunu siliyor. Love belki de beni yaptığım her şey için bağışlamış olabilir ama kardeşini öldürmeye çalıştığımı bilseydi bunu asla affetmezdi. *Profesör Joe* bir seri katil için berbat bir takma ad olurdu.

Gece otelde Love çok aksi davranıyor, çekmeceleri çarparak kapatıyor. Sorunun ne olduğunu soruyorum.

Yatağın üzerine oturuyor. "Hmm," diyor. "Neden rahatsız olmayayım ki? Hemşirenin *gerçekte* ne olduğu hakkında söylediklerini biliyor musun?"

Siktir, siktir, siktir. "Hayır, hatırlayamadığını düşündüm," diyorum.

Love hıçkırıklara boğuluyor. Ona sıkıca sarılıyorum. Saatlerce böyle kalıyoruz. Babasının ona dediğine göre Forty birkaç gün içinde yüz bin dolar harcamış.

"Tanrı'm, Love. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Pencereden dışarıya, Vegas'a benzeyen ama aynı zamanda Vegas'a hiç benzemeyen, daha sakin, daha küçük, daha kötü Reno'ya

bakıyor. "Sonu hiç gelmeyecek gibi," diyor. "Annem Forty artık uyuşturucu kullanmıyormuş gibi davranacak, babam ise huysuzluk yapmaya devam edecek. Ben ne yaparım bilmiyorum." Gözyaşlarını silip bana bakıyor. "Çölde kokainden aklını kaçıracak hale geldiyse ve ölümden döndüyse, senaryoları nasıl *yazmış* olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Ayrıca o gizemli kız da kim?"

"Bilmiyorum."

"Sence bu kız *gerçek* mi yoksa uyuşturucu satıcıları Forty'yi öldürmeye mi kalktılar?"

"Birine borcu olduğunu sanmıyorum."

Love pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. "Michael Michael Motorcycle, Forty'nin sadece insanlara zarar vermek isteyen bir adam olduğunu söylemişti."

"Michael Michael Motorcycle hapiste," diye hatırlatıyorum. "Sen ve ben, Forty'yle ilgileneceğiz ve..."

Başını sallayarak onaylıyor. "İnan bana," diyor. Eliyle karnını okşuyor. "Bu beni kurtarıyor."

Şehrin ışıklarına bakarken geleceğimi görüyorum –*hav hav*– ve filmi için oyuncu seçmeleri yapıldığında, prodüksiyona girdiğinde, ödüle aday gösterildiğinde, bizi telefonla uyandırdığında –*bunu ben yaptım!*– Forty'yi alkışlayacağım ve Love ile ben yazarın *ailesi olarak* galaya katılacağız. Yaptığım işi seven insanlarla tanışıp onlara gülümseyeceğim ama onların sevgisini kabul edemeyeceğim. Onlara *Karmaşa*'yı ya da *Üçüncü İkiz*'i veya kısa süre önceki kaçırılma hikâyesini yazmaya nasıl karar verdiğimin hikâyesini anlatamayacağım.

Love bacağımı okşuyor. "Çok yorgunum," diyor. "Tanrı'nın kardeşimi sevdiğini ama bazen beni tam anlamıyla boşladığını düşünüyorum."

Soyunuyor, külodunu boş çöp kutusuna atıyor. Benimle yatamayacak kadar yorgun, bense uyumak için çok yorgunum.

Kariyerim sona eriyor, Los Angeles'taki çoğu insan gibi yalan bir hayat yaşayacağım. En azından bu yatakta ve bundan sonraki birçok yatakta gerçekler olacak. Bir gün kendimi tanımanın bir yolunu

bulacağım. İyi bir baba olacağım; çocuklarımı büyütüp onları benim düştüğüm duruma düşürmeyeceğim. Pek çok büyük yazar gibi, öldükten sonra değerim bilinecek çünkü o zamana kadar Love, içinde kardeşinin senaryoları nasıl yazmaya başladığını anlattığım mektubun olduğu emanet kutusunun anahtarını bulamayacak.

En sonunda uyuyakalıyorum.

-52-

MUTLULUK hakkında söylenenler doğru. Hayata şükran dolu bir yerden yaklaşırsanız, bir şeylerin tadını çıkarmaya daha yatkın olursunuz. Kendimi tanıyorum. Şöhrete ihtiyacım yok, bunu hiç istemedim ve *hayallerim* yüzünden buraya taşınmadım. Yazmam ve elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilmem bana yeter. Hayatımın tadını çıkarıyorum. *Hayatımız*. Bebeğimiz! Bebeğimizin bir sır olarak kalmasını seviyorum.

Bir galaya gidip Jennifer Aniston ve Justin Theroux'la tanışıyoruz, onlarla avokado salatası yiyip *Cabo*'dan bahsediyoruz. Hem samimi hem de nazikler, bana denkleri gibi davranıyorlar, bu inanılmaz bir deneyim. En iyi kısım parti bittiğinde başlıyor, Love'la yatakta parti hakkında konuşuyor ve Jennifer Aniston'ın saç stilini tartışıyoruz.

Milk Stüdyoları'na gidiyorum ve bir fotoğrafçı Profesör Joe promosyonları için benim fotoğrafımı çekiyor. Fotoğrafımı kullanmayacaklar çünkü halka açık bir figür olmak istemiyorum –Ray buna saygı duyabilir– ama maskotu benim tipime göre modelleyecekler. Dottie buna *bayılıyor*.

İlk kitap *Portnoy'un Feryadı* olacak ve Love marul doğrarken bıçağı bana doğru tutarak, "*İşte bu* Amy denen o kıza iyi bir ders olur," diyor. "Umarım afişleri tam da dışarıda oldukları gün görür."

Bir hayat arkadaşım var, çocuğumun annesi. Vitamin almamda ısrar ediyor, dişlerimi fırçalamam gerektiğini söylüyor. Aletimi

ağzına alıyor, *Kokteyl* filmi bitmeden uykuya dalıyor ve kardeşinin aramalarını bile *şimdi uğraşamam* diyerek erteliyor. Alarm sistemimizin kodunu biliyorum ve LA'de daha rahat araba kullanıyorum. Bir *partide* Jonah Hill'e güne başlarken yokuş *aşağı* gitmenin yokuş *yukarı* gitmekten daha kolay olduğunu söylediğimde kahkahayı basıp, *çıktığım kişiye bunu söyleme, adamım* diyor.

Love oyunculuk kariyerini bırakma konusunda ciddiydi, artık daha farklı ve gücünün kaynağını bilmek çok zor. Etrafına ışık saçıyor. Benim sayemde olduğunu söylüyor. Ben de ona bunun kendi sayesinde olduğunu söylüyorum. Bunun *bizim* sayemizde olduğuna karar veriyoruz. Bebek sayesinde.

Calvin'le eski mahallede bira içmek için buluşuyorum. O ve Monica sadece birkaç günlüğüne çıkmışlar; Monica'ya ne olduğunu bilmiyor ve umursamıyor. Aldığı trafik cezalarının altında eziliyor. Yirmi sekiz saat hapiste kaldığını söyleyip duruyor. Biraz kilo almış, artık Tinder hesabına girmiyor. Memleketine döneceğini söylüyor. Ona iPad'ini almasını söylüyorum ve *Hayalet Yiyecek Kamyonu* taslağı üzerinde birlikte çalışmayı teklif ediyorum.

"Evet, evet," diyor. "Bu çok *iyi* olur."

"Kesinlikle," diyorum. "Biliyor musun? Zaten buna hazırız."

"JoeKardo," diyor. "Kendimi hıyarın teki gibi hissediyorum."

"Sen hiçbir zaman hıyarın teki olmadın."

"Şey," diyor. "Her şeyi berbat ettim. Her neyse, bence *HYK*'yı birlikte toparlamalıyız."

Biramı içiyorum. Ona hayatta söylemeyeceğim bir şeyi söylüyorum. "Bu senin konseptin Calvin," diyorum. "Senin akına geldi, büyük emek harcadın ve bunu hayata geçirecek olan da sensin."

Sırtıma hafifçe vuruyor. Delilah'nın kaybolmasıyla ilgili ne düşündüğümü soruyor. "Bence LA zor bir yer Calvin. Sanırım burası hepimizin ortadan kaybolmasını istiyor ve bu gerçekleşmediğinde mucize oluyor."

"İnce gördün," diyor.

Otomobil sigortasıyla ilgili bir reklam izliyoruz. Calvin trafik cezaları yüzünden kendi sigortasının *çok pahalı* olduğunu söylüyor. Biramı içiyor, barda çalan "Take It to the Limit" şarkısının tadını çıkarıyorum

ve Eagles'ın bu şarkısı sadece barlarda çalındığında iyi gidiyor. İşimiz bittiğinde, eve gitmek için *yokuş yukarı* sürüyorum ve bu da iyi gidiyor.

Love evde parmesan peynirli dana sote yapıyor. "Bebek için bebekler," diyor. "Biliyorsun, danalar da bebektir. Tanrı'm. Ağzımdan kaçtı, özür dilerim. Küçük, masum inekçikler diyecektim. Yarın yaşlı tavuklardan yemeğimiz olacak."

O harika biri.

Sarılıp onu öpüyorum.

Makarnayı kırıp içinde su kaynayan tencereye atıyor. "Kitaplar nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor," diyorum ve mutluyuz.

Harvey'nin izini sürüyorum. Bakımevindeymiş. Ona çiçek, çikolatalı kek ve Eddie Murphy DVD'leri götürüyorum, bana teşekkür ediyor. Dün gece Henderson'ı görüp görmediğimi soruyor. Birden ürperiyorum, hemşire onun kafasının karıştığını söylüyor. Ona iyileşeceğini söylüyorum.

"Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

Yüzü değişiyor. Bunun bir gülümseme olduğuna inanmak istiyorum. "Bilmiyorum," diyor. "Korkuyorum."

Eski eşi dönene kadar onunla oturuyorum ve geldiğinde kadın bana sarılıp ağlıyor. Eve vardığımda ben de ağlıyorum. Love onlara bir TV gönderiyor. O yerlerdeki televizyonların asla yeterince büyük olmadığını söylüyor. Harvey'nin eski eşi telefonla bizi arıyor. Televizyona sevindiğini, Harvey'nin de mutlu olduğunu söylüyor.

Dez'i görmeye gitmiyorum; torbacıların alayının ağzına sıçabilirim.

Her pazar Malibu'ya, Love'ın anne ve babasını görmeye gidiyoruz. Forty bazen orada oluyor, bazen olmuyor ama onu düzenli olarak görüyorum. Haftada iki kez Hollywood'daki Taco Bell'de buluşuyoruz.

Bugün ilk gelen benim. Uzun koltuğun kenarına kayıyorum. Kapıdan içeri giriyor, zil zurna olduğu çok belli.

"Sana bir kola getireyim," diyorum.

Ellerimi tutuyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Eski Dostum, Profesör, her neysen, yaptıkların için çok teşekkür ederim. Bunun ne

kadar değerli olduğunu biliyor musun? Yazdıklarımı okudum ve yemin ederim çölde kalmak başıma gelen en güzel şeydi."

Kolayı alıyorum. Döküyor. Peçete almaya giderken beni durduruyor. "Bu işi yapan insanlar var."

"Forty, bana yardım et." Vegas'tan beri onu onu hiç bu kadar kötü bir halde görmemiştim, ne kadar sinir bozucu olduğunu da unutmuşum. Aynı zamanda, onu kurtarmak istiyorum; Love'ın huyu bana da geçmiş.

"İş iştir," diyor. "Sen dökersin, onlar silerler."

Şişmiş suratına bakıyorum. "Benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Senden nefret etmek mi?" diyor. "Senden nasıl nefret edebilirim? Dostum, Amy Adams *Karmaşa*'da oynayacak."

Bu isimden kurtulabilecek miyim? Hayır. "Harika," diyorum. "Tebrikler."

"Kesin değil," diyerek geri adım atıyor. "Ama iyi *görünüyor.* Amy Kahrolası Adams. Senden nasıl nefret edebilirim? Demek istediğim, ulaştığım seviyeden haberin bile yok. Benim parasız köpeğim! Senden nasıl *nefret* edebilirim?"

Köpek olmanın korkunç bir şey olacağını düşündüğüm zamanları hatırlıyorum ve şimdi acı sos ve takoları getiriyorum. *Hav! Hav!*

Love yardım derneği çalışmasından bir ödül daha alıyor ve onun için bir konuşma hazırlıyorum. Eve dönerken, belki bir şaraphaneye gidebiliriz diyor. Bebeğin doğumundan sonra neden olmasın. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum, periyodik olarak üzümleri ezme ve bir bağ sahibi olma olasılığı bile gerçek.

Doğum gününde Bay Mooney'yi arıyorum, ona Love'dan, Jennifer Aniston'la tanışmamızdan ve Profesör Joe olarak kitap seçtiğimden bahsediyorum. Aletimi ağızlarına verip vermediğimi merak ediyor, hâlâ Florida'da olduğunu söylüyor. Portakal ağacı varmış ve portakallar New York'takilere benzemiyormuş. "Bunlar benekli," diyor. "Benekli jelibon gibiler. Neyse boş ver, kendimi sıkıyorum." İç çekiyor. Konuşmamız sona eriyor ve ben Love'ı bulmaya gidiyorum. Dışarıda, kol dayanakları ve içecek tutucusu olan en sevdiği deniz yatağında güneş gözlüğünü takmış oturuyor. Havuza atlayıp

şişme yatağın üzerine kolayca çıkıyorum. Çığlık atıp suya atlıyor, gülüyor, tuzlu suda beni öpüyor ve beraber yüzüyoruz.

"Sam yine harıl harıl çalışıyor," diyor.

"İş kurdu Sam mi?"

"Evet," diyor. "Stajyer alımına başlıyoruz, Pinterest hesapları olmadıklarından emin olmak için kontrol etmemiz gerektiğini söylüyor çünkü Pinterest'teki insanların hepsi aptal."

"O da aptalın teki."

"Biliyorum," diyor Love.

"Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden onu kovmuyorsun?"

Love yan tarafına dönüp bana doğru uzanıyor. "Çünkü ben kimseden nefret etmem," diyor. "Gerçekten etmem, kimse nefret etmeye değmez."

Aynı anda ikimizin de telefonu çalıyor.

Love telefonuna koşup cevap veriyor. "Anne?" Birkaç saniye sonra telefonunu düşürüyor, yanına koşuyorum.

Bana dik dik bakıyor. Olduğundan farklı. Taş kesiliyor. İlk düşündüğüm şey bebek ama bu nasıl olabilir? Telefondaki doktor değildi.

"Forty," diyor.

Polise gitti, Şerefsiz piç. İşe yaramaz herif. Onu öldüreceğim. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Love ağlamaya başlıyor. Bu çok ilkel ve korkunç. O piç ne yaptıysa, bunun bedelini ödeyecek. Telefonu alıyorum.

"Dottie?" diyorum. Love'a sarılmaya çalışıyorum, tir tir titriyor. Tüm vücudu sarsılıyor, bu bebeğimiz için hiç iyi değil. "Dottie, orada mısın?"

Dottie hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Oğlum," diyor. "Oğlum öldü."

Vücudum gevşemeye başlıyor. "Forty öldü mü?"

Love bunu söylediğimi duyunca, tekrar bir çığlık atıyor ve Dottie'ye kapatmak zorunda olduğumu söylüyorum. Bebek yaşayacak mı bilmiyorum ama biz yaşayacağız. Love'a sarılıyorum, keşke daha iyisini yapabilseydim ama yapamıyorum. Forty öldü.

:D

-53-

FORTY aşırı doz Xanax'tan veya takodan ölmedi. Kanser olmadı ve Pasifik'in tuzlu suyunda ya da o çok sevdiği otellerin klorlu suyunda veya ailesinin kendisi için getirttiği tuzlu suda boğulmadı. Forty Quinn'e, Beverly Hills'teki bir caddede karşıdan karşıya geçtiği sırada bir araba çarptı. Ona vuran kız sarhoş değildi –Tanrı *o kadar* klişe değildir–, bir Honda Civic kullanıyordu ve şehre yeni taşınmıştı. Adı Julie Santos'muş. Arkasındaki insanlar sürekli kornaya basıyormuş; Angeleno'lar, özellikle de batı yakası sakinleri beklemeyi sevmezler. Julie Santos, arkasındaki adamın peşine takılıp sürekli korna çaldığını söyledi. Oda arkadaşı ona, kırmızı ışık yandıktan sonra sola dönüş yapmanın *yasal olduğunu*, aksi halde kimsenin bir yere ulaşamayacağını söylemiş.

Forty sarhoş değildi, üzerinde ya da kanında uyuşturucu yoktu. Sığır konservesi ve patates kızartması yemek için tek başına Nate'n Al's'a gidiyormuş, garsona göre buraya yıllardır tek başına gelirmiş. Bunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Kazanın üstesinden gelemeyecek kadar hassas ve kararsız bir insana benzeyen Julie, *Özel Bir Kadın* filminin çekildiği oteli görmek istemiş, bunun aptalca bir düşünce olduğunu ve otelin de artık *Reg Bev Wilsh* adını taşımadığını biliyor ama... ağlamaya başlıyor. Forty ve fahişeler hakkında, onlara para saçmadığı zamanlarda bile ilgi alanı içinde olduklarına ve Julia Roberts'a dair espri yapma isteğime karşı koyuyorum.

Forty'nin kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçtiği ânın görüntülerini güvenlik kamerasından izleyen Love dişlerini sıkıyor. Forty'nin kımızı ışıkta geçtiği için *sekiz kez ceza aldığını* söylüyor. Forty de beklemekten hoşlanmazdı; her şeyi, kariyerini, Oscar ödülünü, lanet olası yaya geçidinden geçmeyi bile *hemen* isterdi. Julie Santos'a dava açılacak. Kız, Boston'a geri döneceğini, bir daha araba kullanmak istemediğini ve yeni bir yere taşınır taşınmaz birini öldürmenin çok kötü bir şey olduğunu söylüyor.

Kimse buna inanmıyor. Ben de inanamıyorum. Julie Santos'u çok düşünüyorum. Facebook ve Twitter hesaplarını buluyorum, onun etrafında şekillenen bir din başlatabilirim ve Tanrı'nın çok iyi bir *espri anlayışı var*; Julie'nin soyadı *aziz* anlamına geliyor. Forty'nin ölmesi için dua etmedim ama bu olaya çok sevindim, çölde aramızda ne yaşandığını artık kimse bilemeyecek. Taco Bell anlaşmamızı kimse öğrenemeyecek. Neiman Marcus'tayım, aynı anda benim için çalışan *iki terzim* var çünkü zenginseniz ve tanıdığınız biri ölürse, Neiman'a gidip yeni bir takım elbise diktirebilirsiniz.

Love sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atıyor. Artık ağlamıyor. "Seksi göründüğünü söylemem çok mu çirkin kaçar?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Söylemen gereken her şeyi söyle."

Kafasını sallayarak onaylıyor. Terzilerden bize bir dakika vermelerini rica ediyorum, mecbur kalıyorlar ve yanına gidiyorum. Aynalar bizi çevreliyor, baktığım her yerde bizi görüyorum, sadece bizi. Üçüncü ikizimiz artık yok. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Söz veriyorum, bunu atlatacağım."

"Acele etme."

"Bu çok garip." Elindeki kâğıt mendile bakıyor. "Onun hakkında hep endişelendim ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Anlıyorum."

"O sığındığım limanım gibiydi," diyor. "Ne yapacağım? Forty için hep endişelendim. Demek istediğim, öyle görünmesine rağmen konu uyuşturucuyla ilgili değil, *ikiz* olmakla ilgili."

Ne zaman ihtiyacı olduğunda, ne olursa olsun yanında olacağıma söz veriyorum. Kâğıt mendilini parçalamayı bırakıp bana bakıyor. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Bunun önemi yok, çünkü seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim," diyorum.

Bana sarılıp tekrar ağlamaya başlıyor, ceketimin üzerindeki iğneler canımı acıtıyor ama acıyı unutup ânın tadını çıkarıyorum. Forty öldü, Julie Santos onu öldürdü. Bunca zamandan sonra nihayet yukarıdaki adam elini uzatıyor ve kız arkadaşımı kucaklayıp şükrediyorum. Sırtımı okşuyor. Terziler geri geliyor ve Love gözyaşlarını siliyor.

"Gerçekten çekici görünüyorsun," diyor.

Takım elbisem cenazeye hazır olacak. Milo cenaze konuşmasını yazamayacak kadar üzgün, Ray şokta ve ben vefalı erkek arkadaşı olarak işleri hızlandırıyorum. Forty'nin berbat espri anlayışından ve kocaman, şişman kalbiyle ilgili saçmalıklardan bahsetmiyorum. Siktir, hayır. Konuşmayı tamamlıyorum. *Üçüncü İkiz* olarak oradayım ve Forty öldüğünden dolayı artık yazamayacağı, bitirmek için gönüllü olacağım kaçırılma senaryom var.

Love'la limuzinden iniyoruz ve Beverly Hills Oteli'ne giden halı pembe-yeşil renkte. Love, onlar çocukken buranın en sevdikleri yer olduğunu, on altıncı yaş günü partisini burada yaptıklarını söyleyip tekrar ağlamaya başlıyor, koluna giriyorum.

"Daha önce hiç gelmedim," diyorum.

"Şey," diyor. "Nedenini bilmiyorum ama bir süre önce buraya gelmeyi bıraktık. Resmen burada büyüdük. Kola çeşmesi vardı, çizburger almak için buraya gelirdik ve sonra villada kalır, gizlice içeri girer, bahçede dolanırdık."

"Çok güzelsin," diyorum ve bunda ciddiyim. İlk tanıştığımızda kendimi rahatsız hissetmiştim. Palmiye yapraklarıyla kaplı onca bokun ve bir sürü banyonun önemli olduğunu sanmıştım. Fakat neye benzerse benzesin çocukluğumuz hepimizin ağzına sıçıyor, bunu şimdi anlıyorum. Bebeğin doğumu yaklaştıkça, aileme karşı daha az düşmanlık besliyorum. Key Foods'ta beni tek başıma bıraktığı için anneme artık kızmıyorum çünkü orada samimiyeti buldum.

Zavallı Forty, burada bu pembe ve yeşil cennette, bu *Beverly Hills Oteli*'nde samimiyet bulamadı.

Hatıralar özünde aynıdır, bizi ve en iyi anları hep bir arada tutmaya çalışırlar. Hepimiz Forty harika bir insanmış gibi davranıyoruz. Love, *Beverly Hills 90210*'dan, bitişikteki Brandon ile Brenda Walsh'ten ve Forty'ye anti-Brandon dediklerinden bahsediyor.

Herkes burada. Menajerler, yöneticiler, yapımcılar, *Joaq* ve Love'a destek olan, herkesi bir arada tutan, Forty'yi kardeşi gibi seven ve arkasından methiyeler düzecek olan ben dahil herkes. Işıklar sönüyor ve Forty hakkında bir video başlıyor. Arkada *Ateşli Geceler* filminin kapanış şarkısı olan, Michael Penn'in "The Big Top" parçası çalıyor. Ağır başlı Forty, sarhoş Forty, su kayağı yapan Forty, dağda kayan Forty, gülen Forty, küçük Forty, yetişkin Forty ve sonra tekrar küçük Forty fotoğrafları sıralanıyor.

Hayat.

Ağlıyorum. Biliyorum, duygusallık göstermek önemli ama bu aynı zamanda gerçek. Bu şarkı her zaman beni çok etkilerdi. Alkışlar, derin kederler ve hayatın faniliği. Bu *Forty*'nin cenaze şarkısı, yani benim olamaz. Belki de olabilir; belki cenazeler düğünlerden farklıdır, insanlar cenazeleri hatırlamaz ve hakkında en ince ayrıntısına kadar konuşmazlar. Şarkı yavaşlıyor ve yavaşça sesi alçalıyor. Işıklar açılıyor. Şimdi benim sıram. Love beni öpüyor, podyuma doğru ilerliyorum.

"Sanırım hepimizin bir sükûnet ânına ihtiyacı var," diyorum.

Doğru hareket ve başımı eğiyorum, herkes benim gibi yapıyor. Armani takım elbiselerin neden bu kadar pahalı olduğunu şimdiye kadar hiç anlamamıştım, orada ayakta beklerken, Reese Witherspoon'a bakmamaya çalışarak kâğıtlarımı hazırlıyorum. Mikrofonu alıyorum. "İyi günler," diye başlıyorum. "Adım Joe Goldberg, ikinci ailem Quinn'leri tanıdığım için çok mutluyum."

Geberip giden Forty Athol Quinn'i methediyorum ve şanslıyım ki çölde boğulduğunu düşündüğüm zamandan hazırlıklıyım. Tuhaf sonu yüzünden değiştirilmesi gerekiyordu ama yeniden yazmam iyi oldu, hatta harika bile oldu diyebilirim. Anma yazma işine girmeliyim. En iyi anmalar, kişinin yeteneklerini övüp topluma kattığı

eşsiz katkılarından bahseder. Ben, ilk tanıştığımızda Forty'nin bana Eski Dostum demesinden bahsediyorum.

Seyircilerim bunu seviyor ve onları eğitmek için bu fırsatı kaçırmıyorum. Onlara en sevdiğim kitapların birinden bahsediyorum. Eminim çoğu bunu okumamıştır çünkü bu insanlar enerjilerini kurgusal anlatıları okumaya harcarlar. Ancak bunun gibi elverişli bir zamanda önemli bir kurmaca olmayan bir eser var, özellikle de Forty Quinn için.

"Kitabın adı *Life's Dominion*," diye başlıyorum. "Ortaya felsefi bir soru atıyor. Herkes burada ayağa kalkıp Forty'nin büyüleyici zekâsı, onun gözalıcı parlaklığı, cömertliği, tarzı, bermuda şortları, eksantrik macera duygusu, engin film bilgisi ve idealist bağlılık anlayışı üzerine konuşabilir. Onun gülümsemesini, sevincini izledik," diyorum ve kısa hayat hikâyesinin az önce oynatıldığı duvarı işaret ediyorum. "Fakat bu fotoğraflarda göremediğiniz şey, Forty'nin hayat felsefesidir. Size *Life's Dominion* hakkında bilgi vererek, onu en iyi şekilde anabileceğimi düşünüyorum." Kasıtlı, hesaplanmış bir nefes alıyorum. "Kitap, her gün karşılaştığımız bir soruyu ortaya atıyor. Doğru seçim nedir? Yetişkinlerle dolu bir otobüsün içindekilerin hepsi bunu yaşıyor, hepsinin evi ipotekli, hepsinin çocukları ve bağlılıkları var. Ama caddede karşıdan karşıya geçen bir bebek arabası da var. Otobüs fren yaptığında uçuruma yuvarlanırsa herkes ölebilir ve eğer bebek arabasına çarparsa, içindeki çocuk ölebilir."

Amy Adams başını yana eğiyor ve Joaq beni can kulağıyla dinliyor. "Ronald Dworkin, burada evrensel bir doğrunun ya da yanlışın olmadığını savunur çünkü hayatın yaptıklarımız sayesinde zaten değerli olduğunu söyler. Ama hayatın bu şekilde nitelikli olamayacağını söylemek de mümkündür, belki de o bebek kanseri tedavi edecektir ya da Oscar kazanacaktır." Kitlemi tanıyorum ve insanların fısıldadığını görüyorum, kim olduğumu merak ediyorlar. "Forty Quinn eşsiz bir adamdı. Bebek arabasındaki o bebekti, *uzun yıllar boyunca* sağlam bağlantılar kurmak ve daha iyi biri olmak için *çok* çalıştıktan sonra, senaryolarını satmak için önünde her imkânı olan, hepimizin bildiği gibi *potansiyele* sahip biriydi. Başarıyı tır-

naklarıyla kazıyarak kazandı, buralarda koşturarak büyüdüğü için ona her şeyin hazır sunulduğunu söylemek yanlış olur," diyorum. Amy Adams başını sallayarak onaylıyor,

"Quinn'ler vericidir. Forty de yıllardır herkese anlatmak için biriktirdiği hikâyelerini bize hediye etti." Kafamı sallıyorum. Megan Fox bacaklarını açıyor. Beni istediğini belli ediyor. "*Life's Dominion* ve Ronald Dworkin'den bahsediyorum çünkü Forty Quinn hakkında bilmediğiniz bir şey varsa o da okuma, yazma ve yeni bir şeyler öğrenme konusunda ne kadar tutkulu olduğudur." Birisinin mükemmel hayatı hakkındaki yüce ifadelerinizi somut gerçeklerle desteklemelisiniz. Love'a bakıyorum, gülümsüyor. Anlattığım hikâyeyi seviyor çünkü gerçek korkunç olurdu. "Kısa süre önce bana *Life's Domain*'den ne kadar çok şey öğrendiğini söylemişti..." Sesimi alçaltıyorum.

Reese gözlerini siliyor ve Love'ın gözyaşları babasının ceketini ıslatıyor.

"Hepimizin bildiği şeyi söyleyeyim. Forty bir devdi. O bir güçtü. Otobüsteki insanlardan biriydi, içimizden biriydi, toplumla derin bağları olan, gittiği her yere neşesini yayan biriydi. Bayan Quinn, kulaklarınızı tıkarsanız Taco Bell'de onu ne kadar çok sevdiklerini söyleyebilirim." Gözyaşlarının arasından gelen kahkahaları duyuyorum ve sessizliğimi bekliyorum. "Çok az insan hayatın bu kısımlarını yönetebilir. Forty, hayatta bunu yapabileceğini bildiğim tek kişiydi. O oyuncaklarla oynayabilir, insana en iyisinin henüz yaşanmadığını hissettirirdi ve onun yanındayken yaptığınız şeyin her şeye değdiğini hissederdiniz."

Gözyaşı döküyorum ve son sözlerimi söylüyorum. "Forty Quinn bana Profesör derdi ama Forty Quinn benim profesörümdü." Joaq gülümsüyor. Çok iyi arkadaş olacağız.

"Forty'ye bir keresinde bu kadar ayrıcalıklı büyümenin nasıl bir şey olduğunu sormuştum. Bana zor olduğunu söyledi. İnsan sevgisinin en iyi halini içinde taşıyan, zaman geçtikçe birbirlerini daha çok seven, sevmek için yaşayan ebeveynlere sahip olduğunuzda, servetin sadece parayla ilgili olduğunu düşünen insanlar tarafından sürekli yanlış anlaşılmanın zor olduğunu söyledi. 'Ailem

Pantry'de, kasanın arkasında, şarküteride çalışıyor olsalardı bile, Love'ı ve beni yine de çok severlerdi' demişti," diyorum ve susuyorum. Love hıçkıra hıçkıra ağlıyor, Reese Witherspoon başını önüne eğiyor ve bir eliyle menajer olan kocasına sarılıyor. Ben *kazandım*. "Forty Quinn sevginin kalıcı olduğunu, bunun dışındaki her şeyin kısa süreli ve geçici olduğunu biliyordu. Eğer o caddeyi geçebilseydi kırmızı ışıkta geçme cezasından bir şekilde kurtulurdu, bundan adım gibi eminim. Forty Quinn'e hayır diyemezdiniz. O herkesin *evet* demesini sağlayan Bay Evet'ti. Huzur içinde yat kardeşim."

Love'ın yanına döndüğümde, babasına sarılmayı bırakıyor ve titreyen vücuduyla bana sarılıyor. *Baba* filmindeki gibiyiz ve her yerde *Veuve* şişeleri olan, Forty'nin duvarlara yansıtılan ve sürekli değişen devasa resimleriyle dolu balo salonuna geçiyoruz. Fotoğraflarda bir genç bir yaşlı görünüyor ama o her iki halde de artık ölü. *Evet!*

Şimdiye kadar tanışmak istediğim herkes burada ve hepsi *benimle* tanışmak istiyor. Reese Witherspoon bana sarılmak istiyor –evet, istiyor– kocası benimle konuşmak istiyor, *Joaq* bir içki getiriyor ve Love, kitap satan, ezilmiş, yok edilmiş ama onurlu erkek arkadaşıyla gurur duyuyor.

Barry Stein beni kenara çekiyor. "Puro sever misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diyorum. Megan Ellison'la yapacağım görüşmelerde bu adamın bana faydası olacak. Stein'ın senaryomun satışını önermesini, sonra dönüp *BENİMLE* anlaşma yapmasını sağlayacağım. Şimdilik her şey dostlukla başlıyor. Forty haklıydı, köprüleri yakmayacağım. Önce onları inşa etmeliyim. Bahçeye çıkıp Barry Stein'ın papyonuyla güreşmesini izlemek ve sanki iş konuşmasına girmenin kibar bir yolu varmış gibi iş konuşmasına katılmak için kibar bir yol aramak zorundayım.

Purosunu çiğneyip tükürüyor. "Bilirsin," diyor. "Forty ve ben, son zamanlarda birtakım fikirleri ele aldık. Bence ikimiz bunun üzerinde bir değerlendirme yapmalıyız."

Başımı sallayıp onaylıyorum. "Kesinlikle."

"Bence fikirlerimiz onunla birlikte ölmemeli."

"Kesinlikle."

Bir puro içiyorum, *Barry* ofisini arayıp bir toplantı ayarlamak istiyor. İçeride ise yemekler inanılmaz. Kate Hudson bana sarılıyor. Yengeç kekleri, mezeler, asla bitmeyen içecekler, kokteyller, biftekler ve soğuk ıstakoz var. Forty'nin en sevdiği şarkılar çalıyor, çoğu onu süründüren ama öldürmeyen lanet uyuşturucularla ilgili. George Clooney elimi sıkıyor -*İyi konuşmaydı, evlat*– ve bunların en önemli tarafı hem güzel hem de gerçek olmaları.

Konuşmamla onu öldürdüm ama Forty Quinn'i öldüren ben değilim.

Oyunlar oynamak, onun nasıl yaşadığını merak etmek aptalca. Julie Santos Beverly Hills'te ne yapıyordu ki? Ya doğrudan Pasifik sahiline ve Santa Monica'ya gitmeye devam etseydi? Ne olurdu acaba? *Maç Sayısı* filmindeki tenis topu ve zil sesi sahnesi gibi, yaşam da ölüm de biraz sihre muhtaçtır. Cesedi geçen baharda bulunmuş olsaydı, derisi parçalanmaya, boku sıcak suyu kirletmeye başlasaydı ve vücudu kokainle tıka basa dolu olsaydı cenazesi bambaşka olurdu. Demek istediğim, onu öldürmüş olsaydım temize çıkmanın bir yolunu bulurdum ama benim için karanlık bir gün olurdu. Julie Santos'a, sola dönüşüne ve eğer varsa, Tanrı'ya müteşekkirim.

"Joe," diyor biri ve o Susan Sarandon. Bana sarılıyor ve geri çekiliyor. "Sadece sana sarılmak istedim."

Umarım Reese ve Amy bunu gömüştür ama en önemlisi de Love'ın görmüş olması. Kolunu omzuma atıyor. "Konuşman çok iyiydi, biliyor musun?" diyor.

Övünmenin zamanı değil, bu yüzden alçakgönüllü, destekleyici bir şekilde kolunu sıvazlıyor ve başının üstünü öpüyorum. Uzaklaşıyor, ailevi işler.

Forty Quinn gibi uyuşturucuları karıştırarak zamansız bir ölümün ihtimalini arttıran insanlar kendilerinin en kötü düşmanlarıdır. Bu ölümle birlikte ben de özgürlüğüme kavuşuyorum, istediğim yere gidebilir, bu pembe yeşil lobide artık rahatça gezinebilirim. Yuvarlak bir kanepeye oturuyorum, Love yanıma geliyor, kucağıma kendini atıyor ve saçlarımı okşuyor. "Bu gece Aisles'da kalalım," diyor. "Burada kalmak istemiyorum, kendi yatağımı istiyorum."

Bir kız kendi yatağını istediğinde, sizi de içinde istiyor demektir ve bir şekilde bunun gerçek olduğunu anlarsınız. "Nasıl istersen," diyorum. Ona Forty'nin çalışmalarından ilham aldığımı söyleyene kadar dört hafta bekleyeceğim ve kendi başıma bir şeyler yazmayı denemek istiyorum.

Elimi karnına koyuyorum. Forty, balo salonundaki huzurlu aşkı, yeni kalp atışlarının duyulmayan sesini ve bu ânı benden alamaz.

-54-

SABAH erkenden uyanıyorum. Mutluyum. Cenaze, Kate'in kıçı, Reese'in bakışları, Amy'nin şiddeti, *bebeğim* yüzünden hâlâ sarhoşum. Aisles'da olmayı, tenis kortuna gitmeyi, sonsuza dek iç içe geçen ama birbirine hiç karışmayan kumları ve çimenleri özledim. Artık iyi bir koşucuyum ve plaj gözüme her zamankinden farklı görünüyor, burası benim pistim. Hayatınızın bulmacasını tekrar ziyaret etmek ve şöyle hissetmek güzel bir duygu: *Ah, o kumsalın neden var olduğunu biliyorum. Benim için orada.*

Bedenim uyumak istemiyor. Bence bunun yaşadığım büyük değişikliklerle ilgisi var. Buraya en son geldiğimde Delilah'yı öldürmüştüm, kim olduğum hakkında Love'ın hiçbir fikri yoktu ama öğrenmek istiyordu, bu yüzden beni film setine davet etmişti. Sahilde durup benim Donzi'yle kıyıya gelişimi izledi, nerede olduğumu ya da neden dışarıda olduğumu bilmiyordu. Hayatın mucizesi, yatağımdaki o kız şimdi beni eskisinden çok seviyor. Artık hayatımda çok yeni aşklar, toplantılar, imkânlar ve bir amaç var. Love'ı ihmal etmeyeceğim, Forty'nin mirasını onurlandırıp projelerinin meyvelerini toplayacağım. Çocuğum için güçlü olup kendimi koruyacağım.

Hâlâ çok mutluyum, Love âdeta Uyuyan Güzel gibi. İkiz kardeşi öldü ve toparlanması biraz zaman alacak. Mükemmel küçük alnına bir öpücük konduruyorum. Balina desenli pembe şortumu ve ti-

şörtümü giyiyor, güneş gözlüğümü takıyorum, Love'ı odada yalnız bırakıyorum. "Thunder Road" şarkısını mırıldanarak, Forty'nin bir daha içinde yürüyemeyeceği evin içinde yürüyorum –bu gerçek!– ve gülümsüyorum.

Dışarıda kumlu çimlerin üzerinden yalınayak geçerek patikaya doğru iniyorum. Kıyıya vuran aheste ve tembel dalgaların sesini duyuyorum, sonunda sahile vardığımda şaşırıp kalıyorum çünkü kar kadar yoğun, Stephen King romanlardaki gibi kalın ve beyaz bir sis var. Birdenbire çocuk oluyorum, canavarlar bu siste yaşayabilirler ve denizin sesini duyabiliyorum ama onu göremiyorum.

Çocukken, bir seferinde benzer bir mutluluk hissettiğimi hatırlıyorum. Sokaklar karla kaplıydı, sanki vanilyalı dondurmaymış gibi mükemmel ve bembeyazdı. Annem okulun tatil edildiğini, dışarı çıkabileceğimi söylemişti. Daha önce de kar görmüştüm ama o günkü karın değişik bir tarafı vardı. İnsanlar gelip mahvetmemişti daha. Dışarı çıktım, kar dizlerimin üzerine geliyordu ve karların üzerine basan ilk kişi bendim. İlk adımı attığım için, devasa ve derin ayak izlerimi gördüğüm için, okulsuz, ödevsiz uzun bir günüm olduğunu bildiğim için çok *mutluydum*. Karlı günlerde sihir vardır ve Güney California'da bu ihtimali bilmeden büyümek çok garip olmalı. Uyandığında Love'a ilk sorum bu olacak.

Suya doğru yürüyüp sislerin içinden geçiyorum, bir köpeğin havladığını duyuyorum. *Çizmeler ve Köpek Yavruları.* Islık çalıyorum, köpek havlıyor ve sesinde korku var. "Sorun yok," diye sesleniyorum. "Buraya gel oğlum."

Fakat miyavlamaya benzer iniltiler çıkararak yanıma geliyor. "Merhaba küçük adam, sorun yok." Kuma hafifçe vuruyorum. *Genç Bekâr Bayan Aranıyor* filminde Jennifer Jason Leigh'nin yanına gitmeyen köpek yavrusunu hatırlıyorum. Onu sevmedi diye köpek yavrusunu öldürüyordu. Love'ın versiyonunda Forty'nin Roosevelt'i öldürdüğünü, Forty anlatımında ise ailesi Çizme'yi elinden alınca Love'ın nasıl ağladığını düşünüyorum. Gerçekten, hakikat diye bir şey yok ama mutluluk diye bir şey var ve bu köpeği eve götürdüğümde Love'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal edebiliyorum.

Köpekler otoriteyi sever ve ben de emrediyorum. "Buraya gel kuçu, hemen!" Ancak ağlama sesleri uzaklaşıyor. Beyaz girdabın içinde kendi yolumu açarak, on beş metre kadar koşuyorum ve tökezleyip düşüyorum. *Siktir,* kum sandığımdan daha sertmiş.

"Burada mıydın? Sana zarar vermeyeceğim!" Yürümeye devam ediyorum, kuçu hâlâ orada bir yerlerde ağlıyor. "Sorun yok! Buradayım."

Okyanus geri çekiliyor, sis kalkıyor ve köpeği tekrar duyuyorum, ayak izlerine bakıyorum. Ona sarılmaya, köpek salyalarıyla kaplanmaya, sevilmeye hazırlanıyorum –Franklin Village'da insanlar bu yüzden köpek besliyorlar– galiba onu görüyorum. Sis gibi bembeyaz tüyleri, küçük siyah ağzı, siyah gözleri, dikkat çeken pembe bir dili var. Köpek nefes nefese, koşuyor, ona ne isim vereceğimizi merak ediyorum. Şimdilik Charlie, Cubby ya da George gibi görünüyor. Ona ıslık çalıyorum ve beni görmezden geliyor. Pislik.

Gülüyorum, benim sorunum ne? Altı üstü bir köpek yavrusu, bir pislik değil ama belki sonra olabilir. Bebekler ve köpek yavruları büyüdüklerinde birer dallama olabilirler ama bir bebek yaparken ya da bir köpeği sahiplenirken riski kabul edersiniz. Belki bir dallama bebek ve siktiriboktan bir köpek yavrusuyla ilgili bir şeyler yazarım. Hani yetişkinlerin ne dediğini duyamadığınız çünkü hepsinin sadece vızıldadığı, eski usul *Snoopy* karikatürlerinden biri gibi olabilir.

Ellerimi birbirine vuruyorum ve o zaman beyaz ketenin ışıltısı, parlak sarı bir gömleği fark edip köpeğin yalnız olmadığını anlıyorum. Köpek ciyaklıyor ve biri parlak yeşil renkli, tenis topu gibi bir şey fırlatıyor, ıslık çalıyor. Kadınmış. Sisin içinde dolaşık sarı saçlarını, keskin omuzlarını ve uzun iki bacağını görüyorum.

O *Amy?* Amy. Amy? Amy mi?

Bana ve Love'a ait olacak yavru köpeği kollarına almış, öpüyor. Başını kaldırıyor. Şaşkın bir yüz ifadesiyle, "Joe?" diyor. Korktuğunu ve suçluluk duygusuna kapıldığını görüyorum, zaman duruyor ve şoktayım. Köpek yavrusunu sertçe tutuyor, hayvancık debeleniyor ve pençeleri sayesinde mücadeleyi kazanıyor. Amy köpeği düşürüyor, köpek kaçıyor ve Amy orada taş kesilmiş halde duruyor. Bu orospu

beni becerdi, benden çok şey çaldı, beni kandırdı, bana yalanlar söyledi, beni kullandı, bana ve Rhode Island'daki güzel insanlara –Liam ve Pearl ile Harry ve Noah– haksızlık etti ve ben onu sevdim. Onu sevdim ama o beni sevmedi.

Amy? Amy.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Güzel ve zeki olduğunu düşünüyor, saçlarını kulağının arkasına atıp bana güveniyormuş gibi yapıyor ama insanlar değişmez, koşmaya yeltendiğini görüyorum. O zaman yaptığı gibi benden kaçamayacak, bana yaptıklarından sonra buna izin veremem. Dönüyor, saçları uçuşuyor, içgüdüleri devreye giriyor. İleri doğru fırlıyorum. O koşuyor ama ben daha hızlıyım, onu yere indiriyorum. Çığlık atıyor, elimi ağzının üzerine bastırıp çok iyi bildiğim gözlerine bakıyorum.

Kasıklarımı dizleriyle sıkıştırıyor ve tepki veriyorum, gevşemeye başlıyorum ama saçından tutup kumda tutmayı başarıyorum, ağzını tekrar kapatıyorum. Kılıçbalığı gibi debeleniyor. Bunca zamandan sonra Amy'nin hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.

Yüzü güneşten değişmiş, daha çilli ve daha pürüzsüz görünüyor, saçları daha uzun, gözlerinin etrafına rimelleri akmış, akşamdan kalma bir hali var. Eskiden sevdiğim, imrendiğim, öldürmek istediğim ama Love'a âşık olduktan sonra unuttuğum kişi.

Beni tekrar tekmeliyor, yüzüne tokat atıyorum. "Bağırma," diyorum. "Anladın mı?"

Bakışlarıyla tamam diyor. Gözleri sis içinde olsak bile hatırladığım kadar parlak, elimi çekiyorum.

"Tanrı aşkına Joe, ne yapıyorsun?"

"Kapa çeneni," diye emrediyorum. Elimi ağzına bastırıyorum. "Bağırmayacaksın, anladın mı?"

Kafasını sallıyor. "Joe, lütfen."

Yüzüyle bir kez daha yeniden tanışıyorum. İnsan yüzünün ne kadar çılgın, her burnun nasıl da birbirinden farklı ve bazılarının top gibi bazılarının sivri oluşunu düşünüyorum. Amy'nin burnu kıvrık. O burnunu sever, eskiden onu burnundan öperdim ama artık Love'ın burnunu seviyorum.

"Joe para için..."

"Para mı?" Kendimi tutamıyorum. Çok uzun zaman oldu ama her şey tekrar üstüme yıkılıyor. Bilgisayarımı kafeste bulduğumdaki aşağılanma hissi, onun için yaptırdığım anahtarlar, *Charlotte ve Charles*'taki not. "Bunun parayla ilgili olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

"Kitapları çaldım," diyor nefes nefese. "Sana paranı ödeyebilirim."

"Senin paranı istemiyorum Amy," diyorum. "Ben senin gibi değilim, *para* sikimde değil."

"Anladım, tamam mı? Ben kötüyüm. Lütfen, bırak gideyim," diye yalvarıyor.

Onu tutuyorum. "Kötüsün. Adi sürtüğün tekisin."

"Deli gibi davranıyorsun," diyor. "Bırak beni."

Suratına tükürüyorum. Gözlerini kırpıştırıyor. "Bok bırakırım," diyorum.

"Joe. Lütfen yapma."

Boynuna doladığım ellerimi sıkıyorum. İşini bitirmeliyim. *Yaptıkları* yüzünden onun hayatını kaydırmalıyım ama konuşmasına izin veriyorum. "Birkaç kitap aldım," diye itiraf ediyor. "Berbat bir durum, biliyorum. Öğrendiğinde kendini çok kötü hissettiğini de biliyorum Joe. Seni anlıyorum. Kendim için yaptığımı biliyordun. Bildiğini biliyorum."

Bilmiyordum. Canımı yakan da bu. Onu sevmiştim ama o beni sevmedi. Gerçek olduğunu düşünmüyordu, hiç düşünmedi. Yanaklarım kızarıyor. Onu öldürmem gerek çünkü *seviştik, geçen yazdı, seni soymadım, bir dükkânı soydum* gibi şeyler zırvalıyor. O bana âşık değildi ve bana paramı geri vereceğine dair her söz verişinde, onu öldürmem gerektiğini anlıyorum. Sevgimi, zamanımı boşa harcadı. Onu bırakmam için, *nakit avans alabilirim, ne istersen alabilirim*, diyor. Bir evin bekçiliğini yapıyormuş, *satabileceğim bir sürü sanat eseri var*, diye bana yalvarıyor. Amy gerçek bir ticaret canavarı.

Beck de beni hiç sevmedi ve Love beni sevmeyen kadınları sevdiğim bu karanlık, aşağılayıcı gerçeği bilseydi, onun gözlerine nasıl bakardım bilemiyorum. Devam edebilir miydim, bilmiyorum çünkü hayatımın asıl dehşeti korkunç insanları öldürmem değil,

sevdiğim insanların beni sevmediği gerçeği. Ben kafeste mastürbasyon yapıp kızlar hakkında kitaplar anlatıyor olabilirdim çünkü Love'dan önceki kızların hiçbiri, özellikle de hayatını bağışlamam için yalvaran, çaldığı *her kuruşu* geri ödeyeceğine söz veren bu sarışın, uzun boylu sürtük gerçekten benim yanımda değildi.

"Anlamıyorsun," diyorum ona. "Yapabileceğin bir şey yok."

"Bırak beni," diye yalvarıp kıvranıyor.

Sesi ve konuşmasındaki her şey karmaşık görünüyor. Amy gerçekten tanıdığı biriymişim gibi davranırken, ben onu kalbimi kıran insan olarak görüyorum. Fakat o internette kitap satmanın ne kadar zor olduğunu anlatıyor. Bunun gerçekten *Portnoy'un Feryadı* veya Yates'le ilgili olduğunu mu sanıyor?

"*Charlotte ve Charles* masalının içine yazdıkların ne olacak?"

Yutkunuyor. "Ne?"

"*Charlotte ve Charles*," diyorum sertçe. "Kitabı sahilde bana okudun, bir gün sonra beni terk ettin ve bana bir mektup yazdın, nedenini bilmek istiyorum."

"Çünkü kitabevine geri döndüğümde kitap plajdaki çantamdaydı," diye bağırıyor ama sorduğum şey bu değil.

"Kitabı sahilde bana okudun, bir not bırakıp beni terk ettin ve şimdi bana *hatırlamadığını* söylüyorsun."

"Joe. Sana söylemiştim, telefonuma bakıyordun. Demek ki sen de bana güvenmedin."

"O kitabı neden bana bıraktın?"

Onu salıvermemi istiyor. Bana kitaptan bahsetmesini istiyorum, hava soğuyor ve denizden ses geliyor. Amy tekrar ağlamaya başlıyor. "Çünkü çok üzgün ve yalnızdın!" diyor. "Tanrı aşkına, eğer buysa, siktir et. Pes ediyorum." Dudaklarını ısırıyor ve boğazını temizliyor. "Bırak beni," diyor. "Beni bırakırsan anlatırım."

"Hayır. Şimdi söyle."

"Sana o kitabı bıraktım çünkü kendimi kötü *hissettim*," diyor. "Sen kederli ve yalnız bir insansın. Yalnız kalman senin için daha iyi. *Depresyondasın*, o kitapçıda tek başına oturuyor, yalnızlığını ve kederini yaka kartı gibi üstünde taşıyorsun, birinin gelip hayatını değiştirmesini bekleyecek kadar çaresizsin ve bu çok sinir bozucu.

Başının çaresine bak, kendine gel. Dinlediğin müzikle ve söylediğin her küçük şeyle ilgili bu kadar içine kapanık olmayı bırak. Sana o kitabı verdim çünkü o devler acınası haldeler, kendileriyle başa çıkamayacak durumdalar ve herkesin kendileri gibi olmasını bekliyorlar. İnsanlar onlara saldırdığında şaşırmaya hakları yok, çünkü hayat böyle. Uyan artık. Herkesin senin gibi olmasını bekleyemezsin."

Sözleri içimi acıtıyor. "Eğer bu kadar depresif ve acınası bir durumdaysam, o zaman neden benimle çıktın?"

Gözlerini deviriyor. "Joe. Tanıştığımız gün, eski patronumun, yani erkek arkadaşımın kredi kartını kullanıyordum ve sen de polisi aramadın."

"Ben kimseye peşin hükümlü yaklaşmam."

"Olanları olduğu gibi görmelisin," diyor. "Demek istediğim, seni kandırmaya çalışmadım. Ve bilirsin, ben de bu adam benim boktan tarafım kadar havalı diye düşündüm. Belli ki senin de boktan tarafın vardı. Bunun başka açıklaması yok."

"Ben senin gibi değilim."

Nihayet onu incitiyorum, kımıldanıyor. "Tebrik ederim," diyor. "Şimdi gidebilir miyim? Hadi ama. Bu çok saçma. Ne yapacaksın, beni *öldürecek* misin?"

Amy Adam benim kim olduğumu bilmiyor, okuduğunu anlama becerisine sahip yalnız ve üzgün bir adam olduğumu sanıyor. Beni kullandı, beni sevecek ya da beni tanıyacak kadar zeki değil ve onun için üzülüyorum. Amy *Charlotte ve Charles*'ın insan ruhunun zorluklara karşı metanetini anlattığını, mutlu insanların siki tuttuklarını, tekrar neşelerini bulmak ve kaldıkları yerden devam etmek için yüzerek bir başka adaya gitmelerinden bahsettiğini görmüyor.

Amy bir dolandırma ustası değil ve çekici bir hırsız da değil. Kederli ve yalnız bir kız, yanında hiç anlamadığı bir kitap taşıyor ve dünyanın bir Richard Yates kitabı gibi mutsuz sonla bitmesini istiyor. Bitirdiği tek Philip Roth kitabı *Portnoy'un Feryadı*. O, olduğunu düşündüğüm kız değil, bana patronundan ve köpeğinden bahsediyor. Onu öldürmeyeceğim.

İşin tuhaf tarafı, Amy Adam haklı. Ben birini öldüremeyecek kadar *acizim* çünkü hayatımda Love var. Baba olacağım. Değiş-

tim. Ondan tamamen uzaklaşıyorum. O kollarındaki, tişörtündeki kumu silkeliyor, bacaklarını sallıyor.

"Plajın tek özelliği bu," diyor. "Kum."

Ona göre bu eski sevgili kavgası gibiydi, bu yüzden eski sevgililerin yaptığını yapıyoruz: Birlikte geçmişimizi gözden geçiriyoruz ama anılarımız birbirinden çok farklı. Little Compton'daki son gecemden bahsediyorum.

"Yeni en iyi arkadaşlarımızı, Noah ve Pearl ile Harry ve Liam'ı hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Şaşkınlıktan öylece kalıyor. "*İsimlerini* hatırlıyor musun? Nasıl hatırlıyorsun?"

Amy, bana ya da Love'a benzemiyor. Hassas bir kalbi yok, onunki sadece atıyor. Gülüyor. "Seni telefonuma bakarken yakaladığım zamanı hatırlıyor musun?"

Aşağılandığımı hissediyorum, mideme ağrı giriyor. "Evet," diyorum. "Kızmıştın."

"Evet," diyor. "Paranoyak haldeydim. İnternete birkaç kitap koymuştum ve kiracı arıyordum. *Siktir işte anladı,* diye düşündüm."

"Vay," diyorum, bence, Woody Allen'ın bize en iyi tenis oyuncularının aynı zamanda da şanslı olduğunu hatırlattığı *Maç Sayısı* filmini düşünüyorum. O gün Amy'nin telefonunda bir sürü internet sayfası açıktı ve sadece Henderson'la ilgili olanı görmüştüm. Sırada beklemek zorunda kalsaydı, ellerini iyice yıkasaydı, ruj sürseydi, diğer sayfaları da bulurdum. Fakat yine de o olmasaydı Love'ı asla bulamazdım.

"Biliyorum," diyor. "Yani çok kızmıştım çünkü neyin peşinde olduğumu bildiğini ve *konuşmak* isteyeceğini düşünmüştüm."

Los Angeles'ta ne yaptığımı soruyor. Buraya taşındığımı, bunu yapmam gerektiğini ve New York'tan çıkma zamanımın geldiğini söylüyorum. Austin'e taşınabileceğini söylüyor, bir sürü dallamanın Austin'e taşınmaktan bahsettiğini söylüyorum, gülüyor. "Komik birisin," diyor. "Hâlâ bu yeteneğin var, Goldberg."

Hiçbir şey hissetmiyorum. Sahip olduğumuz şeyi özlemiyorum, yaptığımız tek şey herkesle alay etmekti. Okyanusa bakıyorum ama sisten göremiyorum, sol omzunun üzerinden saçlarını çekiyor, boynu morarmış. Bu şiddetimin kanıtı, yeni bir çiş dolu kahve

kupası vakası. Kalbim hızla atmaya başlıyor, belki de onu öldürmek zorunda kalırım. Ona zarar verdim. Bunu ben yaptım. Eğer onu ortadan kaldırırsam, bir daha asla onun için endişelenmeme gerek kalmaz. Yarım kalan iş, bir başka *çişdolukahvekupası* olmamalı. Onu öldürebilirim. Parmağıyla kuma bir şeyler çiziyor. Bu onun insan olarak son hareketi olabilir. Fakat dalgalar bizim olduğumuz yere ulaşıyor, kumdaki çizimleri kayboluyor. Boynundaki kızarıklık da böyle kaybolacak. Doğa, özü itibariyle korkunç bir canavardır; ayak izleri kaybolur, geçmiş acılar silinip gider. Amy'yi öldürmeyeceğim, Love ve ben bu dünyaya bir canlı getirme sürecindeyken bu gezegenden bir başkasının hayatını silmeyeceğim. Geçmiş hayatımı Love'a itiraf ettim ve şimdiki hayatımı itiraf etmek istemiyorum.

Ayağa kalkıp Amy'ye elimi uzatıyorum ama o benim yardımım olmadan ayağa kalkıyor. Kitaplar için para istemediğimden emin olup olmadığımı soruyor ve istemediğimi söylüyorum, gülümsüyor. Başını öne eğiyor, kollarını kavuşturuyor ve arkasını dönüp sisin içine yürüyor. Uzandığı kumlara uzanıyorum, toprak soğuk ve ıslak. Her nefes alışımda, her göz kırpışımda hafiflediğimi hissediyorum.

Amy'nin kesin olarak gözden kaybolduğu o ânı söyleyemem çünkü o parça parça gözden kayboluyor. Sis önce çıplak ayaklarını daha sonra sarı gömleğini yutuyor, sarı ve karmakarışık saçları kısa bir anlığına bana geri geliyor. Ardından sisin içinde, hiç burada olmamış gibi Amy her şeyiyle kayboluyor.

-55-

TACO Bell'de Love'la olmak çok değişik bir duygu. Hamileliğinden dolayı doymak nedir bilmiyor, enchilada ve takolardan tıka basa yemek istiyor. *İkizler.* Menüdeki her şeyi sipariş etmiyoruz, sadece *gordita* ve iki tavuklu tako söylüyoruz. Şeker konusunda kendini suçlu hissetse de gazoz istiyor. Yarın daha iyi besleniriz diyorum.

Bir masa seçmemi istiyor. Forty'yle her zaman oturduğumuz yerden uzakta, pencere kenarında bir yer seçiyorum. Bardaklarımızı buzla doldurup biraz kök birasını kolalarımıza karıştırıyor. "Bunu seviyorum," diyor.

"Ben de," diyorum. "Belki de burada evleniriz."

"Bana Taco Bell'de yüzüksüz bir evlilik teklifinde mi bulundun?"

Kafamı sallıyorum. Gülüyor. Pantolonuna kaçırdığını sanıyor ve henüz birkaç *haftalık* hamileyken pantolonuna işeyemeyeceğini söylüyorum. Ellerimizi masanın üzerinde tutuyoruz. "Yani evlenecek miyiz?" diye soruyorum.

"Evet." Gülümsüyor. "Fakat bana telden bir yüzük falan yapma, olur mu?"

"Anlaştık," diyorum.

Yemeğimizi beklerken, bebeğin odasından, nerede yaşayacağımızdan, insanlara ne zaman söyleyeceğimizden bahsediyoruz. Ona bir şeyler yazmak istediğimden, *Sahtekârlar* adında, bir hayalet yazar hakkın-

da düşünüp taşındığımdan bahsediyorum. İsmi sevdiğini söylüyor –çok haklı, seviyor– ve Forty'nin tanıştığımız gün benim bir yazar olduğumu anladığını söylüyor.

Pasifik Sahil Yolu'ndan geçen arabaları izliyoruz, cenaze töreninden konuşuyoruz ve konuşmamın gelmiş geçmiş en harika şey olduğunu, bu gece videoyu izlemek istediğini söylüyor. "Bu tuhaf mı?" diye soruyor.

"Hiç de değil," diyorum, "Tuhaf olan şey ölüm."

Yemeğimiz hazır olduğunda, tezgâha doğru yürüyorum ve ardından adama teşekkür ediyorum. Buralarda yeni, beni tanımıyor ve Forty'yi asla tanıyamayacak. Love takosunu ısırırken yarısını üstüne döküyor, *gülmekten* altıma işeyeceğim. Tavuk takomu alıp ağzımın içine ittiğimde yarısını bilerek *üzerime* döküyorum ve şimdi Love bana gülüyor.

Masadan kalkıyorum, gözleri üzerimde ve gömleğindeki yemek lekeleriyle Love çok seksi. Yanına oturuyorum ve bana tepki verdiğini hissediyorum. Love'ın içinden yükselen aşkı bacaklarında, yaprakların güneşe dönüşü gibi bana doğru yavaşça dönüşlerinde hissediyorum. Onu her öptüğümde sanki yeni tanışmışız gibi titriyor, sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi sırtımı okşuyor.

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de," diyor.

Ağzım kulaklarıma varıyor. Eğer kardeşinin zamansız ölümünden ve sürpriz hamileliğinden sonra bile böyleysek, hayatımızda herhangi bir gerginlik olmadığında ne kadar iyi olacağımızı siz hayal edin.

"Tamam, tuvalete gitmem gerek," diyorum ve tuvalete giderken tezgâhtaki adama selam veriyorum.

Çoğunlukla parçalanmış, duvar yazılarıyla kaplanmış, daima puslu ve yansımamı göremediğim aynası olan tuvaletlerden biri. Sifonu çektikten sonra, ellerimi mayıs ayında Amy'nin Del'de yıkadığından daha çok yıkıyorum ve havalı el kurutucusuna basıyorum ama bozuk.

Bir gün Taco Bell'in sahibiyle tanışırsam, bu lanet tuvaletleri yenilemesini, eşimle *–eşim!–* onun restoranına sık sık gittiğimizi ve

tuvaletler bu kadar iğrenç olmasaydı oraya daha sık gideceğimizi söyleyeceğim.

Kapıyı itiyorum, Love'a tuvaletleri yenileme konusunda anlatacaklarım hakkında heyecanlıyım ve biraz duruyorum. Ben gittiğimden beri Love yemeğine hiç dokunmamış ve masada yok. Tezgâhtaki adam da gitmiş, mutfak sessiz, Pasifik Sahil Yolu bomboş, hiçbir şey yok. Tek bir BMW bile yok. Tüylerim diken diken oluyor, kadınlar tuvaletine gidiyorum ama bütün kabinler boş.

Telefonum Taco Bell'in engin sessizliğinde yankılanarak çalıyor. Love arıyor, telefonu sessize alıyorum çünkü bunun ne demek olduğunu biliyorum. Love çiş dolu kupamı aldı ama o çişli kahve kupası tek hatam değildi, bundan eminim. Bu sessizlik girdabının diğer olası açıklaması, nükleer patlama ama bu durumda da gökyüzünün turuncuya dönmesi gerekirdi.

Musluğu açıyorum, buradaki sabunu daha yeni koymuşlar çünkü rengi daha pembe. Acaba çocuğum erkek mi yoksa kız mı olacak? Ellerimi sıcak suyla yıkayıp soğuk suyla duruluyorum. Bu kısa süreli termal yolculuktan sonra kurutucuya basıyorum, sıcak hava üflüyor ve gözlerimi kapatıp ellerimi kurutuyorum.

Telefonum tekrar çalıyor. Love. Neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek için beni ona aratıyorlar. Dennis Lehane kitaplarında böyle boktan şeyler yaparlar. Fakat onlara kafa tutamazsınız, sonuçta işleri beni yakalamak.

Beni çok istiyor olmalılar çünkü etrafta çıt çıkmıyor. Bu yüzden resepsiyonda ve Pasifik Sahil Yolu'nda kimse yok. Eğer bir beyefendi olsaydım, önce Love'ın tuvalete gitmesine izin verirdim, polislerin gizlice ve sessiz bir şekilde insanları uzaklaştırmasını izleyen kişi olurdum.

Kapıyı çekip kadınlar tuvaletinden çıkıyorum. Taco Bell'in zeminindeki fayansları ezberliyorum, Love'ın *gordita*'sından son bir ısırık alıyorum, bu kadar. İlk kapıyı çekip girişe ilerliyorum. İkinci kapıyı açıp otoparka ilerliyorum ve güneş gözlerimi deliyor. Üstümdeki çatıda bir polis var.

"Ellerini kaldır," diyor.

Kaldırıyorum.

Bana yasal haklarımı okuyor. Park edilmiş arabanın arkasından, binaların yan taraflarından, çalılardan her yerden polisler çıkıyor. Onlarla ilgilenmiyorum, Guinevere Beck'i ve Peach Salinger'ı öldürmekten tutuklanmam umurumda değil.

İlgilendiğim tek şey Love. Yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarıyla o da ortaya çıkıyor. Yanıma koşmaya çalışıyor ama onu tutuyorlar, Amerika Birleşik Devletleri Federal Adalet Sistemi'nin saçma, aşırı üst düzey antikalıkları yüzünden düşük yaparsa, bu insanların hepsini öldürürüm.

Charlotte ve Charles'ın güven ve iyimserlikle ilgili saçmalıkları iyi güzel de hamile eşiniz Taco Bell otoparkında ağlıyor ve gömleğinin her yerinde *yemek* lekeleri varsa, *hapse* girmek zorunda olduğunuz için hiçbir işe yapamıyorsanız bir işe yaramıyor. Fakat endişelenmeme gerek yok, artık zengin insanlardan biriyim ve zenginler dokunulmazdır. Bu şerefsizler beni yakalayamazlar. Paranın alabileceği en iyi avukatları tutacağım. Ellerinde tek kanıt olmadan, Love'ın bana getirdiği *çişkupa* olmadan, o kızlardan birini öldürdüğümü kanıtlamaya uğraşsınlar bakalım.

Gözlerimi Love'a çeviriyor ve onu sevdiğimi söylüyorum. Başını sallıyor. *Ben de.* Polis bana hazır olup olmadığımı soruyor, daha cevap vermeden kapıyı açıp arka koltuğa itekliyor. Bu gerçek ve bu size uyarı verdikleri, New York'la ilgili soru sordukları küçük bir trafik ihlali değil. Açgözlü bir polis memurunun kestiği kırmızı ışıkta geçme cezası değil. Bu, *bir şüphelinin iki cinayet suçlamasıyla tutuklanması, tamam.*

Siktiğimin telsizi. Tamam değil. Henüz başlamadık bile.

-56-

POLİSLER geçmişle kafayı bozmuşlar ve onlara her şeyin bittiğini söylemek istiyorum. Ben değiştim. Buraya taşınmamın sebebi, benden her şeyimi çalıp kalbimi kıran kişiyi, Amy'yi sahilde gördüm ve onu öldürmedim. Ben artık o adam değilim, Amy bu konuyla ilgili görünüyor ama yasal açıdan hiç de öyle değil. Beynim savunmamla boğuşuyor ve davanın Amy'yle hiçbir ilgisi olmadığı için ondan bahsedemiyorum. Lanet olsun, keşke olsaydı.

İşin aslı şu: Dedektif Peter Brinks ve New York Emniyet Müdürlüğü feminist blog yazarlarına benzemezler. Dr. Nick Angevine'in şikâyetlerini ciddiye aldılar. Şikâyetlerinden biri hasta X, yani *Danny Fox*'la ilgiliydi. Danny Fox'u bulamadılar, sanki yer yarılmış da içine girmişti.

Bu arada Rhode Island, Little Compton'daki Polis Memuru Nico, Salinger'ların evinin etrafında çok fazla zaman geçiriyordu. Polislerin işlerinde çok fazla yatış, çok fazla boş boş oturma, çok fazla kahve, çok fazla bekleme süresi vardır ve Memur Nico da boş boş otururken bir denizcilik dergisini karıştırmanın eğlenceli olacağına karar verdi ve o denizcilik dergisinde, teknede bir adam gördü. Adam Spencer Hewitt adıyla tanıtılmıştı. "O resme baktım," diyor. "Sonra düşündüm. Spencer Hewitt adında *iki* adam olma ihtimali nedir?" Salinger'lar, Peach dosyasını kapatmakta ısrar etse de Memur Nico benim Buick'imi tamir ettikleri garaja gitmiş. Merak

etmiş: Bu işlemin bir kaydı, aracın plakası var mı? Makbuzun üzerinde plakası varmış. Memur Nico, arabanın Bay Mooney üzerine kayıtlı olduğunu bulmuş, New York'taki eski kitapevleriyle ilgili birkaç BuzzFeed makalesini okumuş. *Joe Goldberg* adını görünce de beni Facebook'ta bulmuş.

Soktuğumun Facebook'u.

Beni tanımış ve Salinger'lara bir resmimi göstermiş, elbette onlar beni teslimatçı çocuk ve bardaki adam olarak tanıyorlardı. O zaman alarm zilleri çalmaya başlamış. Memur Nico aptal değil, Peach'in *arkadaşı* Beck'in de zamansız bir sonla karşılaştığını anlamıştı. Memur Nico'nun hapishanede Dr. Nicky'ye fotoğrafımı gösterip *–soktuğumun Facebook'u–* "Bu Danny Fox mu?" diye sorduğunda orada olmayı çok isterdim.

Demek ki bu fırtına da doğadaki herhangi bir fırtınanın doğru koşullar oluştuğunda ortaya çıkması gibi meydana gelmişti. Aylardır Hollywood'da onu kovaladıktan sonra Malibu'da bir plajda Amy'yle karşılaşmam kadar saçma. Evrende işlerin bu şekilde bir araya gelmesi ya da gelmemesi haksızlıktan başka bir şey değil. Amy'yle birlikteyken daha tedbirliydim. Gitmesine izin verdim, onu cezalandırmadım. Adalet sisteminin nerede olduğumu, nereden geldiğimi, tüm kaybettiğim iyi şeyleri görmesi gerektiğini düşünüyorum. Geçmişimi eşelemeyi bırakmalılar. Bu çok kindar bir davranış, çocuk gibiler ve tüm hayatımı bu iki ölü kıza indirgemek istiyorlar.

Bu fırtınadan hiç haberim olmasa da Love sayesinde hazırlanmayı başardım. Edmund adında bir avukatım var, her sorguda yanımda oturuyor. O benim danışmanım. Cevap vermem uygun olduğunda ya da sessiz kalmam gerektiğinde kafasını sallıyor. Edmund gerçeklere odaklanmamı söylüyor ve polislerin bir şey yaptığımı kanıtlayabilecek delil elde etmekten uzak olduklarını hatırlatıyor. Kesin olarak bildikleri tek şey, takma adları kullanmaktan hoşlandığım. İlk konuşmamızda, Dedektif Leonard Carr'a *birçok* kişinin takma ad kullandığını söyledim. "Yazarlara bakın," dedim. "Otellere giriş yapan ünlü insanlara bakın."

Üç gün oldu. Hayat asla olmasını beklediğim gibi devam etmiyor. Buradaki yemekler fena değil, en azından tok tutuyor ve

açlıktan ölmüyorum. Gazetelerde bana *Katil Joe* diyorlar, daha yaratıcı bir şeyler bulabilirlerdi. Bu çağdaş medyanın başarısızlığı ve özgünlük eksikliği, gerekten umut kırıcı. Love ve babası beni ziyaret ediyor. Başka çiş dolu kupa var mıydı, bir yerlerde onu yine unuttuysam diye geceleri endişeleniyorum. *Charlotte ve Charles*'ı ve Love'ı düşünüyorum. Bebeğimizin Love'dan bana, sonra tekrar Love'a koştuğunu hayal ediyorum. Yürümeyi öğrenen bebeğin hayalini kuruyor, ucuz kahve ve sorgulamalarla dolu uzun günlerle yüzleşmeye hazır uyanıyorum.

Leonard Carr *iyi polis* rolünü oynuyor. *Kötü polislerle* uğraşmayacak kadar zeki olduğumu, akıl oyunlarıyla beni sıkmayacağını söylüyor ama beni sıkıyor, rahatlayıp birini öldürdüğümü yanlışlıkla itiraf edeceğimi sanıyor. Çocukları var. Beni daha iyi anlaması lazım ama o da bir insan, hepimiz öyleyiz.

Öğle yemeğinden sonra, konuştuğumuz penceresiz odaya geri dönüyor. Bana su ikram edip ayaklarını uzatıyor. "Var ya," diyor. "*Para Avcısı* filmini düşünüyordum."

Biraz rahat bir adam ve bütün gün sürekli beni takip eden kameraya, itiraf ederken beni yakalamaya çalışan, cehennemden gelen o camdan göze bakma kuralımı yıkıyorum. Edmund bacağımı dürterek sükûnetimi korumamı hatırlatıyor. Dedektif Carr yeni bilgilerle geliyor, biliyorum, heyecanlı ve bunu belli etmemeye çalışırken çok zorlanıyor. Belki de bu onun stratejisinin bir parçasıdır.

"Adamın akvaryumdaki balığı yediği sahne filmin hoşuma giden sahnesi," diyor. "Bu kadar basit. Bunun ilginç bir tarafı var. Beni etkiledi. Daha önce kimsenin akvaryum balığı yediğini görmemiştim, sen gördün mü?"

"Hayır," diyorum, ne bildiğini merak ediyorum. Susadım ama su içmiyorum.

"Hiç mi görmedin?" diye soruyor.

"Hayır." Kafatasını açıp ne bildiğini öğrenmek istiyorum, böylece bu soğuk espriden kurtulabilir ve buradan çıkıp hayatıma devam edebilirim.

Başını sallayarak onaylıyor. "Cabo'da böyle bir şey görmedin mi?"

Edmund'a bakıyorum. Başıyla onaylıyor. "Hayır, Cabo'da kimsenin akvaryum balığı yediğini görmedim."

Fincher. Fincher'la ilgili ne biliyorlar? Deli gibi çarpan kalbime durmasını söylüyorum ama beni dinlemiyor, kalbimi kontrol edemiyorum ve bunu kimse yapamaz. Dedektif Carr başını sallayarak bana işkence yapmaya devam ediyor, boynunu kaşıyor. "Şey," diyor. "Arkadaşın Brian nasıl?"

Kaptan Kahrolasu Dave. Yutkunuyorum. "İyi."

"Onun partilerin adamı olduğunu duydum, doğru mu?" Gülüyor. "Bahse girerim böyle bir *adam* bir akvaryum balığı yemiştir, ne dersin?"

"Bilmiyorum," diyorum.

Dedektif Carr duvara, Edmund ise bana bakıyor. Odada mutlak bir sessizlik var ve ben ne olup bittiğini bilmiyorum. Kaptan Dave ürkütücü bir adamdır. *Kural kuraldır Joe.* Polisler Cabo'daki günlerimizi sorduğunda, Kaptan Dave her detayı didik didik etmiştir. Onlara, Fincher'ın cesedini atabilmek için tekneyi almaya çalışırken uydurduğum hayali arkadaşım *Brian'ı* anlatmıştır. Şimdi polisler Brian'la konuşmak isteyecekler, muhtemelen bu davada başkaları da var ve onlar da şu pasaport kayıtlarını, Cabo, San Lucas'a giden Amerikalı Brian'ı bulmaya çalışıyorlardır ama onu bulamayacaklar. Fakat Robin Fincher adında bir polisin Cabo'ya uçtuğunu anlayacaklar ve ben Cabo'da, Love'la sevişirken onun ortadan kaybolduğunu görecekler ama burası Amerika. Eğer bir polisi öldürürseniz yanınıza kâr kalmasına asla izin vermezler, polisler birbirlerini korurlar, sonuna kadar birbirlerine sadık kalırlar.

"Brian'la nasıl tanıştın?" diye soruyor Dedektif Carr.

"Bir partide," diyorum.

"Henderson'ın partisi mi?"

İyi denemeydi pislik. "Hayır, onunla Henderson'ın partisinde tanışmadım."

Elbette Henderson konuşmayı en sevdikleri konu ve onun öldüğü gece orada, onun evinde, YouTube'da olduğum gerçeği ortada duruyor. Bunun fazlasıyla tesadüf olduğunu düşünüyorlar ama ellerinde kanıt yok.

"Pek yakın değilsiniz gibi duruyor," diyor.

"Değiliz," diyorum. Burada günler çok uzun, özgür kaldığımda günün her saati bebeğime bakacağım ve hiçbir şeyden şikâyet etmeyeceğim.

"Love neden ondan bu kadar nefret etti?"

Ona bakıyorum. "Ha?"

Gülümsüyor. İşte şimdi sıçtım. *Ha* demem yanlıştı. "Şimdi ona soruyorlar," diyor. "Sadece yapılması gereken şeylerden biri işte Joe. Birlikte takıldığın insanları falan merak ediyoruz."

"Ondan neden nefret ettiğini bilmiyorum," diyorum. Ben doğmadan önce televizyonlarda gösterilen ve eşiniz hakkındaki bilginizi test ettikleri *Newlywed* yarışması gibi. Fakat bu hiç adil değil. Boktan bir Cabo tatili için değil, çocuğuma babalık yapma hakkım için yarışıyorum. *Çocuğum.* Love ve ben bunun için bşvurmadık ama oynamam şart.

"Tahmin et," diyor. Bir metin alıyor. Okumaya başlıyor. Başıyla onaylıyor. "Ha," diyerek beni taklit ediyor. Love'ın cevap verip vermediğini bilmediğimden, ne diyeceğimi bilemiyorum,

"Joe, cevap vermek zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Edmund ama yanılıyor, zorundayım. Dedektif Carr gerçekte yaşamayan biri hakkında sorduğu soruya cevap alana kadar bu odadan dışarı *çıkmayacak* ya da ben Love'sız bir hayata bir adım daha yaklaşacağım, bebeğimi Milo yetiştirecek, bebeğimi o kucağına alacak.

Aklım dönüyor. Brian yok. Öyle biri yok. Fakat Love soruyu cevapladı. Ne dedi acaba? *Manolya* filminde çocuğun duygularını kontrol edemediği sahneye benziyor. Baskı altında çözülüyorum ve Dedektif Carr bunu anlıyor, telefonuyla masaya vuruyor. Bu hayatımın sonunun sesi.

"Susadın mı?" Dedektif Carr suyu bana doğru itiyor. "Devam et," diyor. "İnan bana, orada olan hiçbir şeyi atlamadık."

Ona bakarak aynı hatayı tekrar yapıyor, kendi mezarımı kendim kazıyorum. Kaktüsü biliyor mu? Evde kamera var mıydı? Gökyüzünde bir kamera var mıydı? Yoksa dron mu vardı? Kendi suyunu yudumluyor. "Love, Brian'la ne zaman tanıştı?" diye soruyor. "Film çekimleri için şehirden ayrılmandan önce mi yoksa Palm Springs'te mi tanıştı?"

Yalan söylüyor olabilir, Love soruyu cevaplamayı reddetmiş olabilir ve benim oynadığım oyunu oynuyor olabilir. Kendimi Love'ın yerine koyup hamile ve âşık olduğumu düşünüyorum: Karşımda bir adam var ve eğer yanlış bir şey söylersem, sevdiğim adamın hayatı kayacak. Kalbim gitgide daha hızlı atmaya başlıyor, keşke onu bir bavulda taşıyabilseydim. Küçük gözeneklerimin alnımdan terlerin akmasına izin vermesi gibi, lanet gözbebeklerimin küçülüp genişlemesi ve onları kontrol edemeyişim gibi, kalbimin de diğer bedensel işlevlerime bağlı olması sinir bozucu. Ben sosyopat değilim.

Dedektif Carr ayaklarını tekrar masanın üzerine koyuyor. "Joe," diyor. "Brian'ın soyadı neydi? Love hatırlayamıyor, sen hatırlıyor musun?"

Edmund bana anlamlı bir ifadeyle bana bakıyor. "Hayır," diyorum. "Hatırlamıyorum."

Hatırlamıyorum. Avukatım ve Love'a göre bunlar sihirli sözler. Bir şeyleri hatırlamadığımı söyleyip durursam yakında buradan çıkarım. Dedektif Carr'ın beni yenmesine izin vermeyeceğim, Love ve ben *Newlywed* oyununu oynamamalıyız ama daha evlenmedik bile. Kalbimin sakinleşmesini sağlayacağım, su içip sorgunun bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Kafesime dönmeyi dört gözle bekliyorum. İçerideyken güç kazandığımı hissediyorum.

Aşk hayattaki mutluluğun anahtarı ve beni özgür bırakacağına hiç şüphem yok. Love ve Edmund, tek ihtiyacım olan bu, her şeye sahibim, aşka inanırsam ve kurallara göre oynarsam –*hiçbir şey söyleme, hiçbir şey hatırlama, mümkün olduğunca az konuş, hiçbir şey söyleme*– yakında buradan çıkacağımı, çocuğumun dünyadaki en sevdiğim yer olan Love'ın vajinasından çıkışını izleyeceğimi biliyorum.

Eğer Love bu odada olsaydı, bana sarılırdı ve Brian'dan neden nefret ettiğini, soyadının ne olduğunu, ne zaman, nerede tanıştıklarını, onu nasıl rahatsız ettiğinin tüm ince ayrıntılarını benimle paylaşırdı. Bunun kulağa saçma ve komik geldiğinin farkındayım. Ne de olsa Brian diye biri yok ve hiç tanışmadılar, teknelerden birini kullanabilmek için onu ben uydurdum. Yani Brian diye *biri* olmadığı için, Love'ın bilmesi gereken bir şey de yok. Yine de bunu bileceğini biliyorum çünkü birine karşı kendinizi çok bağlı ve yakın

hissetmenin bir özelliği de budur. Sanırım beni benden daha iyi tanıyor, umarım ben de onu tanıyorumdur.

"Joe," diyor.

"Evet?"

"Love ve Brian nasıl tanıştılar?"

Cevap vermiyorum. Love olsa ne derdi?

"Soyadı ne?"

Yine cevap vermiyorum. Love olsa ne derdi?

"Love neden bu adamdan nefret ediyor?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Love olsa ne derdi? Love'ı tanıyorum ve şu an kendime güvenmek, tramplene çıkıp atlayışımı yapmak zorundayım. Terlemeyi bırakıyorum, kalbim yavaşlıyor ve gözeneklerimden ter fışkırmıyor. İşte bu.

"Öncelikle," diye başlıyorum. "Brian denen adamı çok iyi tanımıyorum, mesele şu ki Love ondan nefret etmiyor."

Dedektif yutkunuyor ve bu, testi geçtiğimin açık bir işareti. Love da polislere aynı şeyi anlatmış, o gün havuzda iş kurdu Sam ve Little Compton'da Forty hakkında söylediğimiz her kelimeyi hatırlıyorum. *Ben kimseden nefret etmem,* demişti. Birini seviyorsanız onu dinler ve söylediği her şeyi hatırlarsınız.

"Dürüst olmak gerekirse, Love kimseden nefret etmez," diyorum. Dedektif dişlerini sıkıyor, "Evet," diyor. "Ben de öyle duydum." Masanın altından yumruğumu sıkıyorum, biliyordum. Onu tanıyorum ve onu seviyorum.

Âşık olan çoğu insan engellerle karşı karşıya kalır ve bizim Dedektif Carr yine ateş ediyor. "Ama Kaptan Dave'e Love'ın bu adamdan nefret ettiğini söylemişsin. Neden?"

"Oraya gitmek istememiştim, Ray ve Dottie yeterince şey yaşadılar..." Biraz gözyaşı döküyorum, avukatım bir dakika izin istiyor ama hayır diyorum. "Bakın, bunu tam olarak izah edemem. Forty'nin bu işe bulaştığını Ray ve Dottie'nin bilmemesini tercih ederdim ama siktir et. Brian, Forty'nin arkadaşıydı," diyorum ve kayınbiraderim beni büyük bir dertten kurtarıyor. "Onunla Cabo'da tanıştım. O ve Forty başlarını derde sokmuşlardı. Forty onu orada bırakmak istemiyordu ama onunla başa çıkmayı da

beceremiyordu." Omuz silkiyorum. "Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum."

"Neden partiye katılmasına izin vermedin? La Groceria'da birkaç yedek yatak odası daha vardır." Şimdi terleme sırası Dedektif Carr'da. Parmaklarını masaya vuruyor, makul şüphenin güzel bir özelliği. Her şeyi uydurduğumdan şüphelenebilir ama günün sonunda bunu kanıtlayamaz, ona farklı bir şeyler söyleyecek Forty ortalıkta yok.

"Çünkü bizim film çekimi partimizdi," diyorum. "Halka açık bir etkinlik değildi."

"Brian'la başka kim tanıştı? Yani, *hayatta* olan ve onu tanıyan biri var mı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Hatırlamıyorum," diyorum.

Tecavüz davasındaki senatörün oğlu gibi alaycı davranmaya başlayacağımdan endişeleniyordum ama öyle yapmadım. Bu işi kıvırıyorum. Gözümü kararttım, Love'ın söyleyeceklerini doğru tahmin ettim. Başardım. Başardık. Dedektif Carr huzursuz bir yüz ifadesiyle ayakta duruyor, artık *hayatta olmayan pek çok insan* tanımamın tuhaf olduğunu söylüyor. Laf kalabalığı yapmasına izin veriyorum. Bana bunu söyleyen son kişinin öldüğünü söylemiyorum.

Önceliklerimin bir sırası var: Love her şeyden önce geliyor. Korintliler'de aşk sabır ve nezakettir der. O zavallının volta atmasını izlerken odaya sabır ve nezaket getiriyorum. Dedektif benden yaşça daha büyük, daha yorgun ve muhtemelen Torrance'de, Bud Light biraları, süresi dolmuş indirim kuponları, ateşli silahlar ve kirli bebek bezleriyle dolu bir evde yaşıyor. California'da polis olmak zor iş, üstelik dedektif fotojenik ya da açıksözlü biri değil. Bahse girerim hiç oyuncu olmak istememiştir, bahse girerim evlenme teklif ettiğinde eşine âşık bile değildi. Bahse girerim sadece onunla birlikteydi, eşi ipuçları bırakıyordu ve bahse girerim ki otuzuna geldiği için evlilik teklif eden adamlardan biriydi çünkü evlenmenin ve aile kurmanın zamanının geldiğini düşünüyordu. Bahse girerim diz çöküp kızdan onunla evlenmesini istediğinde kalbinde ona karşı her zamankinden fazla sevgi yoktu.

"Bana bu Brian hakkında başka *bir şey* söyleyemez misin?"

"Üzgünüm," diyorum. "Bildiğim tek şey bunun onun gerçek adı bile olmadığı."

"Benimle dalga geçme."

"Seninle dalga geçmiyorum," diyorum. "Onunla kısaca tanıştım, Forty'nin arkadaşıydı. Forty karanlık insanları tanıyordu, uyuşturucu kullanıyor ve çok geziyordu."

"Ölüler hakkında kötü konuşmak kötü şans getirir."

"Kötü konuşmuyorum, sana yardım etmeye çalışıyorum," diyorum.

Dedektif Carr sandalyesinde otururken, ben de LA'de hayallerden yoksun bir hayat sürmenin korkunç olacağını düşünüyorum. Bunu nasıl yaparsınız? Trafiğin ve güneşin monotonluğuna, insanların sürekli *aynen* kelimesini kullanmalarına, bu kadar rahat yalan söylemelerine nasıl tahammül ederdiniz? Daha iyi bir şeyler için çaba sarf etmemiş olsaydınız, bu şehre nasıl katlandırdınız? Ah doğru; o *Para Avcısı* filmini seviyor. Bir *seri katili* yakalamayı çok istiyor ama yanlış adamı seçti. Benim bütün bunlarla işim bitti, geçmişimin geleceğimi yönlendirmesine izin vermeyeceğim.

Dedektif alnını ovuşturuyor. "Biliyorsun Joe," diyor. "Brian'ı arayan polislerimiz var, onu bulacağımızı biliyorsun. Sağ salim hayatına devam ettiğini öğreneceğiz. Otel kayıtlarını inceliyoruz, her şeyi ortaya çıkaracağız, onun kim olduğunu ve senin onunla ne yaptığını, nedenini öğreneceğiz."

"Tamam," diyorum.

"Tamam," diyor. Onun adına üzülüyorum. O kadar samimi ki. Ve daha da samimi olacak. Yarın buraya gelip *Baba III*'ten bahsedecek, *Çizmeler ve Köpek Yavruları* setini ziyaret eden, Meksika'da kaybolan Fincher adlı polis memurunu duyup duymadığımı soracak. Fakat bunların hepsi ikinci dereceden kanıt, beni burada tutmak için yeterli değil. Gerektiğinde insanları öldürmekte çok becerikliydim.

Becerikliydim. Geçmiş zaman. Artık emekli oldum.

Gerçekten büyüdüğünüzde ve kendinizi aştığınızda, *bencilliği siktir ettiğinizde*, gündem etiketlerini geride bıraktığınızda, hayatta asıl önemli olanın ne olduğunu görüyorsunuz. Önemli olan, bun-

dan sonra ne yapacağınız. Burası Amerika, birinin bir şey yaptığını kanıtlamanız gerekir ve benim bir şey yaptığımı kanıtlayamazlar.

Hızlı ve Öfkeli 5'te Dom bir hapishane otobüsünde, morali bozuk. Arkadaşları onu kurtarmak için otobüsü kaza yapmaya zorluyor ama ekibim benim için bunu yapmak zorunda değil. Beni mahkûm edemeyecekler ya da otobüse bindiremeyecekler çünkü geçmişte yaptıklarımın kanıtı yok. Love'ın içinde büyüyen bebek dışında.

Hapishane aslında o kadar da kötü bir yer değil, insan orada yalnızlığı değerlendiriyor. Ebeveynlik hakkında bildiğim şeylerden en önemlisi, birkaç ay içinde baba olmadan önce yalnız zaman geçirdiğim için mutlu olacağım. Hepimiz düşüncelerimizle baş başa kalmalıyız. Angeleno'lar pahalı Buda heykellerine bakmayı ve meditasyon yapmayı severler ve ben de beton bir duvara bakıyorum, arada pek fark yok. Herkese gülümsemeyi öğreniyorum, dünyanın karşılık verdiğini hissediyorum,

Gardiyanlar kibar davranıyorlar. Yalnız olmadığım zaman odada oluyorum. Dedektif Carr'ın bana her gün meydan okuması hoşuma gidiyor, avukatım baskı altındayken *çok iyi* olduğumu söylüyor. Senaryo yazarlığı kariyerim için müthiş bir araştırma fırsatı yakaladım. Kendimi bir duruşma sırasında senaryo yazarken görebiliyorum. Aileme nasıl katkı sağlayabileceğimi bulmak ve dünyanın en iyi babası olmayı öğrenmek için zamanımı iyi değerlendireceğim. Bir gün Love ve ben birlikte gömüleceğiz ya da yakılacağız, henüz buna karar vermedim. Hiç şüphesiz, Dedektif Carr da kontrolün sürekli karısında olduğu olaylar dizisinde hayatını harcayacak.

"Kıpırdama," diyor Dedektif Carr. Ayrılıyor ve bu benim için en rahatsız edici an. Beni izlediklerini, yüzümü incelediklerini, beni anlamak için çok uğraştıkları, benim hakkımda konuştukları, fikir yürüttükleri bu an, güvenliğimden en çok endişe ettiğim an. Oynayacak bir telefonum ya da izleyecek bir televizyonum yok, beni onlara bağlayan cam küreye bakıp bekliyorum. Kafamda aynı cümleyi tekrarlıyorum: *Sevgi sabırdır, sevgi nezakettir.*

Cinayetten yakanızı böyle sıyırıyorsunuz, sorgu odasından böyle çıkıyorsunuz –bir kadın polis, *pekâlâ seni geri götürelim,* diyor–

ve hücreye kadar güvenli bir şekilde eşlik edilirken, kapı kilitlenip yalnız kaldığınızda, günlük iğnelemelerin acısını dindirmenin, yarın ve bir sonraki gün başınıza neler gelebileceğini hayal etmenin yolu bu. Sevgiye inanmak. Gerçekte ihtiyacınız olan tek şey sevgi ama yine de iyi bir savunma avukatının da yardımı oluyor. Fakat ben sevgiye, Love'a inanıyorum. Zamanı geldiğinde bebeğimizi kollarımın arasına alacağım ve bu düşünce beni rahatlatıyor, yatağımı daha yumuşak hale getiriyor.

Hayat insanı kafese koyar, böylece özgürlüğünüz en değerli hazineniz olur. Bir plajda koştuğunuz için, kız arkadaşınız omzunun üzerinden size baktığı için, telden bir yüzük yapmadığınız için şanslı olursunuz. Bütün anılar değerlidir, aşkı kutlamanın bir zamanı olduğunu düşünüyorsanız bunu her zaman yapabilirsiniz.

Cenin pozisyona geçiyorum. Çocuğumun anne karnında benimle aynı pozisyonda, çok daha genç ve bilinçsiz olduğunu, tıpkı babası gibi zamanının dolmasını beklediğini düşünüyorum. Henüz tam olarak ortada yok ama Love ve ben bir canlı yarattık, kız ya da erkek, cinsiyetini bilmiyoruz, daha çok erken. Kader hakkında da aynı şeyi söyleyebiliriz. Gelecek, oraya varana kadar tam olarak keşfedemeyeceğimiz bir sınırdır ama nihayetinde oraya varacağız ve uzaktaki o ufuk, daha az romantik bir şey olacak. Şu anda sadece sırtıma batan döşek, hücremin demir parmaklıkları ve eve dönmemi bekleyen Love var.

Hapishanede delirmemek için böyle şeyler düşünürsünüz. Sezgilerinizin bilimden daha güçlü, bir molekülden daha gerçek olduğunu anlarsınız. Kafese tıkılmış dürtülerimde bunu hissediyorum ve yakında özgür olacağım. Ayrıca bir kız çocuğumuz olacağını da biliyorum. Onu görmek için gözlerimi kapatmak zorunda değilim, kalp şeklindeki yüzünde benden aldığı koyu, iri gözleriyle Love'ın küçük bir benzeri. Gülümsüyorum. Biz varız. İkimiz de bir yolculuktayız, ikimiz de âşığız ve bu herkesin hayattan isteyebileceği en önemli şey.

TEŞEKKÜRLER

BU kitabı size ulaştırmak için şevkle çalışan herkese teşekkür etme zamanı geldi. Emily Bestler Books, Atria ve Simon & Schuster'daki herkese teşekkür ederim. Editörlerim Emily Bestler ve Megan Reid akıllı sorular sordular. Her satıra emek harcadılar ve özen gösterdiler. Sürekli korku içindeydim. Alloy Entertainment'tan Josh Bank, Lanie Davis ve Sara Shandler'a şükranlarımı sunuyorum. Gözleri ve kulakları benim için dünyaya bedel. Başardınız ☺ Les Morgenstein, Judith Curr, David Brown ve Jo Dickinson'a minnettarım. En iyisisiniz. Natalie Sousa, imgelerle bir hikâye anlattığı şaşırtıcı yeteneği için teşekkür ederim. Santino Fontana, tavsiyelerin için teşekkürler.

WME ekibine kocaman teşekkürler. Jennifer Rudolph Walsh, Claudia Ballard, Laura Bonner, Maggie Shapiro ve Katie Giarla harika şeyler yaptılar.

Annem. Her zaman bana yazdığım her şeyin önemli olduğunu hissettirdin. Cesur ve dürüstsün. *Hımm* dediğin için teşekkür ederim.

Babam. Bana ses olduğun için teşekkür ederim. Her zaman yanımdasın. Açıksözlülüğün, cüretkârlığın, şiirsel doğan, kelimelerin ve sevginle yaşıyorsun.

Kitap dünyasını seviyorum. Okuyucular, blog yazarları, kütüphaneciler, kitapçılar, yazarlar, gazeteciler ve podcast hazırlayanlarla

bağlantı kurmayı seviyorum. Teknolojinin güzel tarafı, bütün gece uykusuz kalıp kitabınızı okuyan birinden bir tweet almak. Daha fazla Joe istemek için bana ulaşmanızı seviyorum.

Son olarak, votka bardağımı sevgili arkadaşlarıma ve aileme kaldırıyorum. Beni gülmekten öldürüyorsunuz. Düşünmemi sağlıyorsunuz. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Sevginiz için teşekkür ederim.

Massachusetts doğumlu Caroline Kepnes, Brown Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra New York'a taşındı ve çeşitli TV kanallarında hem yazar hem de magazin muhabiri olarak görev aldı. Pek çok kısa öyküsü yayımlandı ve ilk romanı olan *SEN* ile büyük bir ün kazandı. Halen Los Angeles'ta yaşamaktadır.

OLAY YARATAN VE **NETFLIX** TARAFINDAN DİZİ OLARAK UYARLANAN

SEN KİTABINDAKİ MÜTHİŞ GERİLİM ***BİZ***'LE DEVAM EDİYOR.

Aşk için yaptıklarında sınır tanımayan Joe Goldberg'ün işlediği cinayetler, güçlü hislerinin en büyük kanıtıydı. Joe şimdi geçmişini arkasında bırakıyor; batıya, ikinci şansların şehri Los Angeles'a gidiyor.

BEKLİYOR. İZLİYOR. TAKİP EDİYOR.

Joe, Hollywood'da yeni bir hayata başlamak isteyen diğer insanların arasına kolayca karışır. Bir kitapçıda iş bulur, avokado salatası yer ve güzel gazeteci komşusuyla takılır. Ancak herkesin kendini yıldız sandığı bu yerde Joe sürekli tedirgindir, çünkü yakasını bir şekilde sıyırdığı cinayetlerden aslında kurtulamadığının farkındadır. İşlediği korkunç suçlar, en çok istediği şeyle arasındaki tek engeldir: GERÇEK AŞK.

Sırlarını saklayamayacağı bir noktaya varan Joe sonsuza kadar beraber olmak istediği kadına zarar vermemek için elinden geleni yapacaktır. Ne var ki gerçekler ortaya çıktığında çok az seçim şansı olacaktır…

"Takıntım oldu."

Jessica Knoll, *Dünyanın En Şanslı Kızı*'nın yazarı

"Caroline Kepnes'ın anlatımında sinsice bir şeyler var. Bencil bir toplumun hicvini yaparken hedefine ulaşıyor, derinden kesiyor ve tam anlamıyla deşiyor."

Entertainment Weekly

9 786051 736044

KDV'den muaftır.

₺32,50

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com